Drizzt Efsanesi 5. Kitap

R. A. SALVATORE

UNUTULMUŞ DİYARLAR

GÜMÜŞ DAMARLARI

Buzyeli Vadisi

Cilt2

Gümüş Damarları

R. A. Salvatore

Kutsal mağaralar ve oyuklar kazdık Düşman goblinleri sığ mezarlara gömdük

Bugün daha yeni başladı işimiz Gümüş damarların aktığı madenlerde

Taşın altında metal ışıldar Meşaleler gümüş damarlar üstünde parlar

Casus güneşin gözlerinin ötesinde Gümüş damarların aktığı madenlerde

Çekiçler saf mithril üzerinde çınlar Evvel zaman içindeki cüce madenlerinde

Bir ustanın işi asla bitmez Gümüş derlerin aktığı madenlerde

Övgü sunarız cüce tanrılarına

Sığ mezara koyarız başka bir ork daha

İşimiz yeni başladı biliyoruz

Gümüş derlerin aktığı diyarda

BAŞLANGIÇ

Gölge ejderhası, karanlık bir yerde, karanlık bir tahtın üzerine tünemiş oturuyordu. Pek büyük bir ejder değildi, ama beterin beteriydi. Varlığı sadece karanlıktan oluşuyordu; pençeleri binlerce cinayetle aşınmış kılıçlardı; ağzı daima kurbanlarının kanıyla sıcaktı; kara nefesi umutsuzluktu.

Dayanıklı pulları bir kuzgun postu gibiydi. Rengi o kadar zengin bir siyahtı ki ışıldıyordu. Duygusuz bir canavar için oldukça parlak ve aldatıcı güzellikte bir görünümdü. Buyruğu altındakiler ona Kasvetparıltısı adım takmıştı ve kendisine sonsuz hürmet ederlerdi.

Her ejderhanın yaptığı gibi, yüzyılların akışı içinde güç toplayan Kasvetparıltısı, kanatlarım sırtına katlamıştı ve hiç kıpırdamıyordu, tabii kendisine sunulan bir kurbanı yutmak ya da küstah bir yer altı sakinini cezalandırmak dışında. Bu yeri emniyete almak için üzerine düşeni yapmış, müttefikleriyle yüzleşmeyi bekleyen cüce ordusunun büyük kısmını bozguna uğratmıştı.

O gün ejderha ne kadar da iyi bir ziyafet çekmişti! Cücelerin postları sert ve kaslıydı, ama ustura gibi dişlerle dolu ağzı, böyle bir yemekle kolayca başa çıkmıştı.

Ve şimdi bütün işi ejderhanın köleleri yapıyor, ona yemek getiriyor ve her isteğiyle ilgileniyorlardı. Ejderhanın gücüne yine ihtiyaç duyacakları gün elbette gelecekti ve Kasvetparıltısı o zaman hazır olacaktı. Altında duran, yağma hazinelerden oluşmuş geniş yığın, ejderhanın gücünü ateşliyordu. Ve bu konuda Kasvetparıltısı'yla kendi türünden hiçbiri boy ölçüşemezdi. En zengin kralların dahi hayallerinin ötesinde bir hazineye sahipti.

Ve sadık bir kalabalık gruba hükmediyordu, karanlık ejderhasının gönüllü kölelerine.

Buzyeli Vadisi'ne adını veren ayaz rüzgar kulaklarına fısıldıyor, aralıksız iniltisi dört arkadaşın genelde neşeyle ettikleri muhabbeti imkansız kılıyordu. Çorak tundra boyunca batıya doğru gidiyorlardı ve her zaman olduğu gibi, doğudan gelen rüzgar arkalarından esiyor, sıkı tempolu yürüyüşlerini daha da hızlandırıyordu.

Yürüyüş tavırları ve kararlı adımları, yeni başladıkları arayışa duydukları hevesi yansıtıyordu. Ama maceracıların her birinin yüz ifadesi, yolculuğa farklı bir bakış açısına sahipti.

Cüce Bruenor Battlehammer, belinin üzerinde öne doğru göğsünü çıkartmıştı, tıknaz bacakları güçlü bir şekilde yere basıyordu ve sivri burnu, sallanan kızıl sakalarının üzerinden dışarı doğru fırlamıştı. En önden o gidiyordu. Bacakları ve sakalları sayılmazsa, taştan bir heykel gibiydi. Çentiklerle dolu baltasını sertçe önünde, boğumlu ellerinde tutuyordu. Köpüklü bira kupası sancağıyla süslenmiş kalkanı, fazlasıyla dolu olan sırt

çantasının üzerine sıkıca asılıydı. Ve kafasında ise, bir sürü eziği olan boynuzlu bir miğfer vardı. Ne sağına ne de soluna dönüyordu. Gözleri yoldan hiç ayrılmıyor ve nadiren kırpışıyordu. Bruenor bu geziyi, Battlehamıner Klanı'nın kadim anayurdunu bulmak için düzenlemişti ve çocukluğunun gümüşi salonları yüzlerce mil uzakta olsa bile, uzun zamandır aradığı hedefi açıkça gören birinin coşkusuyla yürüyordu.

Bruenor'un yanındaki koca barbar da çok heyecanlıydı. Wulfgar cücenin yanında zarifçe yürüyor, uzun bacaklarının attığı koca adımlarla cücenin hızlı yürüyüş temposuna kolayca yetişiyordu. Barbarda tetikteymiş gibi bir hava vardı, tıpkı kısa dizginlere vurulmuş delifişek bir at gibi. Donuk gözlerinde, en az Bruenor'unkiler kadar maceraya aç alevler parlıyordu. Ama cücenin aksine, Wulfgar'ın bakışları önlerindeki uzun ve dümdüz yola kilitlenmemişti. Engin dünyayı gezip görmek için ilk kez yolculuğa çıkmış genç bir adamdı o. Sürekli etrafına bakmıyor, yer şekillerinin sunabileceği her türlü manzara ve duyumu adeta emiyordu.

Maceralarında onlara yardımcı olmak, aynı zamanda kendi dünyasının ufuklarını genişletmek için dostlarına katılmıştı. Genç yaşamının tamamı Buzyeli Vadisi'nin tecrit edici doğal sınırları içinde geçmiş, deneyimlerini, barbar kabile toplumunun ve sınır komşusu On-Kasaba halkının eski töreleriyle kısıtlamıştı.

Dışarıda daha fazlası vardı, Wulfgar bunu biliyordu. Ve bunlardan elinden geldiğince fazlasını yakalamaya niyetliydi.

Wulfgar’ın yanında usulca yürüyen pelerinli suret, Drizzt Do'Urden, bu işle daha az ilgiliydi. Akıcı yürüyüş biçimi onun elf ırkından olduğunu gösteriyordu, ama aşağı doğru çekilmiş kukuletası başka şeyleri de açık ediyordu. Drizzt bir drow, yani bir kara elfti. Işıksız yeraltı dünyasının bir sakiniydi. Irkını reddederek yüzeyde birkaç yıl geçirmişti, fakat halkının kalıtsal özelliği olan güneşten rahatsız olma gerçeğinden kaçamayacağım anlamıştı.

Ve böylece kukuletasının gölgesi içinde başını öne eğmişti. Adımları kayıtsız, hatta bıkkındı. Bu yolculuk, onun varlığının sürüp gidişi, hayat boyu uzayan bir serüven dizisinin yalnızca bir diğer macerasıydı. Karanlık şehir Menzoberranzan'daki halkını reddeden Drizzt Do'Urden, bir

göçebenin önünde uzanan yolu gönüllü olarak kabul etmişti. Yüzeydeki hiçbir yerde tam anlamıyla kabul görmeyeceğini biliyordu. Halkının şöhreti, en hoşgörülü toplumların bile kabul edemeyeceği kadar kötüydü (ve hakkıyla kazanılmıştı.) Şimdi yollar onun yuvasıydı; sevmeye başlayabileceği bir yerden kovulmanın vereceği yürek sancılarından sakınmak için, sürekli olarak seyahat halindeydi.

On-Kasaba onun için geçici bir sığmak olmuştu. Mahzun bozkır yerleşimi, büyük miktarda hayduda ve toplum dışı kimseye yuvalık ediyordu. Drizzt açıktan açığa hoş karşılanmasa bile, kasabaların sınır muhafızı olarak zorlukla kazandığı ün, toplumdan birçok kimsenin ona azıcık saygı ve müsamaha göstermesini sağlamıştı. Fakat Bruenor onu gerçek bir dost addediyordu. Tanındığı toprakların sınırları dışına çıktığı zaman karşılaşacağı tepkiler ve göreceği muamele hiç de medeni olmayacak olsa bile, Drizzt uzun ve zor yolculuğunda cüceye gönüllü olarak katılmıştı.

Drizzt, sık sık grubun dördüncü üyesini kontrol etmek için on metre geriye gidiyordu. Üfleyip püfleyen buçukluk Regis, yollar için fazlasıyla geniş olan göbeği ve cücenin piston gibi adımlarıyla boy ölçüşemeyecek kadar kısa bacaklarıyla grubun artçısı halindeydi (ve buna hiç de gönüllü değildi.) Bryn Shandefdaki saray gibi evinde, sefa içinde geçirdiği lüks ayların bedelini şimdi ödeyen Regis, onu yola çıkaran kötü şansa sövüp duruyordu. En büyük sevdası konfor içinde yaşamaktı. Kahramanlık düşleri kurarak ilk kılıcını savuran genç bir oğlan çocuğu kadar gayretli bir şekilde, yemek yeme ve uyuma sanatlarını mükemmelleştirmekteydi. Buçukluk, yolda onlara katıldığı vakit, arkadaşları gerçekten de şaşırıp kalmış, ama onu yanlarına almaktan memnuniyet duymuşlardı. Hatta kadim anayurdunu yeniden görmek için gözü dönmüş olan Bruenor bile arayı Regis'in yetişemeyeceği kadar açmamaya dikkat ediyordu.

Regis fiziksel sınırları kesinlikle zorluyor ve alışılagelmiş şikayetlerini de etmiyordu. Gözleri önlerindeki yola kilitlenmiş yol arkadaşlarının aksine, o sürekli olarak omzunun üzerinden geriye, yolculuğa katılmak için gizemli bir şekilde terk ettiği yuvasına, On-Kasaba'ya doğru bakıyordu.

Drizzt bunu ilgiyle fark etti.

Regis bir şeyden kaçıyordu.

Yol arkadaşları, batıya giden rotalarını birkaç günlüğüne takip ettiler. Güneylerinde sivri uçlu dağların, yani Dünyanın Omurgası'nın karla kaplı zirveleri yollarına paralel bir şekilde uzanıyordu. Bu mevki, Buzyeli Vadisi'nin güney sınırını teşkil ediyordu ve yol arkadaşları sonunu görebilmek için yolu gözlemekteydiler. En kuzeydeki tepeler de yok olduğunda, güneye doğru uzanan, denizle dağlar arasında kalan, vadiden tamamen ayrılıp sahil şehri Luskan'a kadar giden son yüz millik düzlüğe çıktılar.

Her sabah güneş doğmadan evvel çıktıkları yolda, gün batımımn son pembe ışıklarına kadar seyahat ediyor, sonra ayaz rüzgar buz gibi gece vakti tavrım takınmadan evvel ellerinde bulunan son şansı değerlendirip kamp yapıyorlardı.

Daha sonra, şafaktan önce yine yola koyuluyorlardı. Her biri kendi düşünceleri ve kendi korkularının münzeviliği içinde ilerliyordu.

Doğu rüzgarının sonsuz uğultusu dışında sessiz geçen bir yolculuktu.

KITAP 1

ARAYIŞLAR

1. SIRTLARINDAKI BIR HANÇER

Adam, perdeli pencerelerden dışarı pek az ışık sızıyor olsa da pelerinine iyice bürünmüştü. Çünkü bu onun yaşam biçimiydi; gizlilik ve yalnızlık. Kiralık katilin usulü.

Diğer kimseler güneş ışığının ve komşularını görebilmenin tadını çıkartarak yaşamlarını sürdüre dursun, Artemis Entreri gölgelere sığınmıştı.

Gözlerinin genişlemiş bebekleri, en son görevini başarıyla tamamlamak için yürüyeceği dar patikaya odaklanmıştı.

O tam anlamıyla bir profesyoneldi. Muhtemelen, Diyarlarda bu karanlık sanatı icra etme konusunda en usta olan kimseydi ve eğer avının kokusunu bir kez alırsa, kurbanı elinden asla kaçamazdı. Bu nedenle kiralık katil, Buzyeli Vadisi'nin çorak topraklarındaki on yerleşim biriminin başkenti Bryn Shander'da bomboş bulduğu evden hiç rahatsızlık duymamıştı. Entreri, buçukluğun On-Kasaba'dan sıvıştığından şüpheleniyordu. Ama bu hiç sorun değildi. Eğer bu buçukluk, bin milden daha fazla mesafe güneydeki Calimport'tan buraya kadar aradığı buçukluğun ta kendisiyse, katil şimdiye kadar umabileceğinden çok daha iyi bir ilerleme kaydetmiş demekti. Hedefi ondan sadece iki haftalık mesafe önde olacaktı ve o da, yoldaki bütün izleri taze bulacaktı.

Entreri evin içinde sessizce dolaştı. Buçukluğun buradaki yaşamının ipuçlarını, önüne geçilemez karşılaşmaları için ona hazırlık sağlayacak ayrıntıları arıyordu. Her odada bir karmaşayla karşı karşıya kalıyordu buçukluk aceleyle ayrılmıştı, muhtemelen katilin yaklaştığından haberdar olmuştu. Entreri bunu iyiye işaret olarak değerlendirdi. Bu buçukluk Regis'in gerçekten de, yıllar önce güney şehrinde Pook Paşa'ya hizmet eden Regis ile aynı kişi olduğu hakkındaki şüpheleri artmıştı.

Kiralık katil, buçukluğun takip edildiğini bilmesi düşüncesiyle şeytanca gülümsedi. Entreri kendi iz sürme becerisini, kurbanının saklanma yeteneğine göre hazırlarken, bu unsur, takibin zorluğunu ve heyecanını daha da arttırıyordu. Ama sonuç tahmin edilebilirdi. Entreri bunu biliyordu, çünkü korkmuş bir kimse hiç şaşmaz bir şekilde ölümcül bir hata yapardı.

Kiralık katil aradığı şeyi ana yatak odasındaki bir yazı masasının çekmecesinde buldu. Aceleyle kaçan Regis, gerçek kimliğini gizlemek gibi önlemler almayı ihmal etmişti. Entreri bulduğu küçük yüzüğü parlayan gözlerine doğru kaldırdı. Regis'in, Pook Paşa'mn Calimport'taki hırsızlar loncasına üye olduğunu açık bir şekilde beyan eden işaretleri inceledi. Entreri yumruğunu yüzüğün üzerine kapadı ve yüzündeki şeytani gülümseme genişledi.

"Seni buldum, küçük hırsız," diye güldü odanın boşluğuna doğru. "Kaderin bağlandı artık. Kaçacak bir yerin kalmadı!"

Saray gibi evin ön kapısındaki bir anahtar sesi büyük merdivenli holde yankılandığı zaman, adamın yüzündeki ifade bir anda değişip tetikte bir hal aldı. Yüzüğü kemerindeki keseye koydu ve ölüm kadar sessiz bir şekilde, merdivenin en üstündeki ağır tırabzanlarının gölgelerine süzülüverdi.

Geniş çifte kapı sonuna kadar açıldı ve bir adam ile genç bir kadın, arkalarında iki cüceyle beraber sundurmadan içeri girdi. Entreri adamı tanıyordu, Bryn Shander sözcüsü Cassius idi. Burası bir zamanlar onun eviydi. Ama birkaç ay evvel, şeytani büyücü Akar Kessell ve onun goblin tebaasına karşı kasabanın verdiği savaş sırasında sergilediği kahramanca işlerden dolayı Regis'e hibe edilmişti.

Entreri diğer insanı da daha önce görmüştü, fakat henüz onun Regis ile olan bağlantısını çözemiyordu. Bu uzak yerleşim biriminde güzel kadınlar nadiren bulunurdu ve bu genç kadın gerçekten de bir istisnaydı. Parlak kestane rengi bukleler, neşeyle omuzlarında hopluyordu; koyu mavi gözlerindeki şiddetli kıvılcımlar, her erkeği çaresizce derinliklerine bağlamaya yetecek gibiydi.

Kiralık katilin öğrendiğine göre kızın adı Cattibrie idi. Şehrin kuzeyindeki vadide cücelerle beraber yaşıyordu. Özelikle de, on iki yıl evvel bir goblin kabilesi kızı yetim bıraktığında onu evlat edinen, cüce klanı lideri Bruenor ile çok yakınlardı.

Bu değerli bir karşılaşma olabilir, diye düşüncelere dalan Entreri, aşağıda geçen muhabbeti duyabilmek için tırabzan direklerine doğru kulağını eğdi.

"Sadece bir haftadır yok!" diye karşı çıktı Cattibrie.

"Bir hafta geçti ve ses seda çıkmadı," diye yapıştırdı cevabı Cassius, sinirleri bariz bozuk bir halde. "Benim güzel evimi boş ve

korunmasız bıraktı. Birkaç gün evvel geldiğimde ön kapı kilitli bile değildi!"

"Evi Regis'e sen verdin," diye hatırlattı adama Cattibrie.

"Ödünç olarak!" diye gürledi Cassius, fakat bu ev gerçekten de bir hediyeydi. Sözcü, bu malikanenin, yani Mirabar'ın kuzeyinde bulunan en büyük evin anahtarını Regis'e verdiğine hemen oracıkta pişman oldu. Cassius geçmişe bakınca anlıyordu ki, goblinlere karşı kazandıkları muhteşem zaferin coşkusuna kapılmıştı. Ayrıca Regis'iıı, adı çıkmış yakut süsün hipnotize edici güçlerini kullanarak onun bu hislerini bir adım daha öteye taşıdığından şüpheleniyordu.

ikna edici buçukluk tarafından kandırılan diğer herkes gibi, Cassius da vuku bulan hadiseleri değişik bir bakış açısından görmeye başlamıştı. Bu bakış açısı Regis'in aleyhineydi.

"Her ne isim takarsan tak," dedi Cattibrie, "Regis'in bu evi terk edip gittiğine karar vermek için o kadar acele etmemelisin."

Sözcünün yüzü hiddetle kızardı. "Her şey bugün dışarı çıkartılacak!" diye talep etti. "Listemi aldınız. Buçukluğun bütün eşyalarının evimden çıkmasını istiyorum! Yarın döndüğümde burada kalan her eşya, mülkiyet haklarına göre benim olacak! Ve sizi uyarırım, benim mallarımın herhangi biri kayıp olur ya da hasar görürse sizden yüksek miktarda tazminat alırım!" Topuğunun üzerinde döndü ve kapıdan dışarı fırtına gibi çıktı.

"Epey tepesi atmış," diye kıkırdadı cücelerden biri olan Fender Mallot. "Dostları, Regis'inkilerden çok sadakatten hiddete çark eden birini asla görmedim!"

Cattibrie kafasını sallayarak Fender'in bu gözlemiyle hemfikir oldu. Regis'in büyülü tılsımlarla oynadığını ve etrafındakilerle yaşadığı bu paradoksal ilişkilerin, uğraştığı şeyin talihsiz yan etkileri olduğunu biliyordu.

"Drizzt ve Bruenor ile mi gitmiştir sence?" diye sordu Fender. Merdivenlerin tepesinde Entreri tedirginlikle kıpırdandı.

"Hiç şüphe yok," diye yanıtladı Cattibrie. "Bütün kış boyunca Mithril Salonu arayışı için onlara katılmasını isteyip durdular ve Wulfgar’ın da

onlara katılması, baskılarına şüphe götürmez bir şekilde güç kazandırdı."

"O zaman minik kişi Luskan'a yarı mesafede ya da daha yakındadır," diye mantık yürüttü Fender. "Ve Cassius da evini geri istemekte haklıdır."

"Öyleyse eşyaları toplamaya başlayalım," dedi Cattibrie. "Regis'in eşyalarından eklenecek servet olmasa da Cassius'un yeterince malı mülkü var zaten."

Entreri tırabzanlara geri yaslandı. Mithril Salonu ismi ona yabancıydı, ama Luskan'a giden yolu gayet iyi biliyordu. Liman şehrine varmadan evvel onları yakalayıp yakalayamayacağını merak ederek tekrar sırıttı.

Fakat öncelikle, hala burada edinilebilecek değerli bilgiler olabileceğini biliyordu. Cattibrie ve cüceler, buçukluğun eşyalarını toplama işine giriştiler. Ve onlar odadan odaya dolaştıkça, Artemis Entreri'nin kara gölgesi ölüm kadar sessiz bir şekilde tepelerinde süzüldü. Onun varlığından hiç şüphelenmediler. Perdelerdeki hafif dalgalanmaların pencere kenarlarından sızan hava akımlarından başka bir şey olduğunu tahmin edemediler, ya da bir sandalyenin ardındaki gölgenin orantısız bir şekilde uzun olduğunu göremediler.

Adam, onların bütün konuşmalarını duyabilecek kadar yakında durmayı başardı ve Cattibrie ile cüceler, dört maceracının Mithril Salonu'na doğru çıktıkları yolculuktan başka pek az şey konuştular. Ama Entreri bu gayretleri sonucunda az şey öğrenebilmişti. Buçukluğun meşhur yol arkadaşlarını zaten biliyordu On-Kasaba'daki herkes onlar hakkında konuşuyordu: Diyarların derinlerinde yaşayan kara tenli halkını reddedip Buzyeli Vadisi arazisindeki davetsiz misafirlere karşı On-Kasaba sınırlarında yalnız bir muhafız olarak dolaşan kaçak drow elfi Drizzt Do'Urden hakkında; Kelvin Yığını'nın dibindeki vadide yaşayan cüce klanının sert lideri Bruenor Battlehammer hakkında; ve en çok da, Bruenor tarafından tutsak edilip yetiştirilen, vadinin vahşi kabileleriyle birlikte On-Kasaba'yı goblin ordusuna karşı korumak için geri dönen ve bütün Buzyeli Vadisi insanları arasında bir ateşkes antlaşması kurtuluşa giden ve dahil olan herkesin hayatım zenginleştirmeyi vaat eden bir antlaşma hazırlayan Wulfgar hakkında, hikayeler almış başını gidiyordu.

"Görünüşe bakılırsa kendini çetin müttefiklerle kuşatmışsın buçukluk," diye düşüncelere daldı Entreri, Cattibrie ve cüceler bitişikteki bir odaya geçerlerken geniş bir koltuğun arkasına yaslanarak. "Sana pek az yardımları dokunabilir. Sen benimsin!"

Cattibrie ve cüceler bir saate yakın süre çalışıp, çoğunlukla giysi ihtiva eden iki geniş çuval doldurdular. Cattibrie, Kessell ve goblinlerine karşı sergilediği meşhur kahramanlıklardan sonra Regis'in istiflediği mallar karşısında şaşkınlığa uğradı çoğu minnettar vatandaşlardan gelen hediyelerdi. Buçukluğun konfora duyduğu sevgiden gayet haberdar olan kız, diğerleriyle beraber yola koyulmaya onu neyin ittiğini merak etti. Ama kızı gerçekten şaşırtan şey, Regis'in mallarının en azından birazını yanlarında taşımaları için hamallar tutmamış olmasıydı. Ve malikane içinde dolaştıkça bulduğu her hazineyle birlikte bütün bu, aceleyle ve aniden gitme işinden daha da fazla rahatsız olmaya başladı. Bu Regis'in kişiliğine oldukça ters bir şeydi. Düşünüp de henüz bulamadığı başka bir ayrıntı, eksik bir unsur olmalıydı.

"Pekala, taşıyabileceğimizden fazlasını topladık ve zaten çok fazla eşya var!" diye ilan etti Fender, güçlü kuvvetli omzuna bir bohça atarak. "Geri kalanım tasnif etmesi için Cassius'a bırakalım derim ben!"

"Bu eşyalardan herhangi biri üzerinde hak iddia etme zevkini Cassius'a tattırmayacağım," diye karşılık verdi Cattibrie. "Hala bulunabilecek değerli nesneler olabilir. İkiniz bu çuvalları handaki odalarımıza geri götürün. Ben burada işimi bitiririm."

"Ah, Cassius'a karşı fazlasıyla iyi davranıyorsun," diye homurdandı Fender. "Brueııor onu, sahip olduğu şeyleri saymaktan büyük zevk alan bir adam olarak doğru tahlil etmiş!"

"Adil ol Fender Mallot," diye sertçe karşılık verdi Cattibrie, cücenin fikrine katılan gülümsemesi, sesindeki her türlü sertliği yalanladığı halde. "Cassius savaşta kasabalara oldukça iyi hizmet etti ve Bryn Shander halkı için de iyi bir lider oldu. Benim kadar iyi biliyorsun ki, insanların tepelerini attırmak konusunda Regis'in özel bir yeteneği var!"

Fender kıkırdayarak onun fikrine katıldı. "Bütün o, istediğini alma yolları sayesinde, minik kişi ardında bir veya iki tabur tepesi atmış kurban bıraktı!" Diğer cücenin omzuna yavaşça vurdu ve ikisi ana kapıya doğru ilerlediler.

"Sakın geç kalma, küçük kız," diye Cattibrie'a seslendi Fender. "Madenlere geri döneceğiz. Yarından geçi olmaz!"

"Çok fazla telaşlısın Fender Mallot!" dedi Cattibrie gülerek.

Entreri bu son muhabbeti tekrar düşündü ve yüzünde yeniden kocaman bir gülümseme belirdi. Büyülü tılsımların sonuçlarını biliyordu. Fender'in bahsettiği "tepesi atmış kurbanlar," Pook

Paşa'nın Calimport'ta kandırdığı insanları birebir tanımlıyordu. Yakut süs tarafından büyülenen kimseleri.

Çifte kapılar güm diye kapandı. Cattibrie koca evde tek Başındaydı ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Hala Regis'in alışılmadık kayboluşuna kafa yormaktaydı. Bir şeylerin yanlış olduğu, bu yapbozda bir parçanın kayıp olduhakkındaki şüpheleri arttı. Hatta bu evin içinde de bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapıldı.

Cattibrie aniden etrafındaki her ses ve gölgeye dikkat etti. Sarkaçlı bir saatin tiktakları. Açık bir pencere önünde, çalışma masasının üzerinde duran kağıtların uçuşma sesleri. Perdelerin hışırtısı. Ahşap duvarlar arasından süzülerek giden bir farenin tıpırtıları

Gözleri aniden perdelere doğru döndü, en son hareketlerinden beri hala yavaşça sallanıyorlardı. Bu, penceredeki bir çatlaktan sızan hava akımı olabilirdi, ama tehlikeyi sezen genç kadın öyle

olmadığından şüpheleniyordu. Refleksif olarak yere çömeldi ve elindeki hançere uzandı, perdelerin birkaç metre yanındaki kapı aralığına doğru ilerledi.

Entreri çabuk davrandı. Cattibrie'dan hala bir şeyler öğrenilebileceğini tahmin ediyordu ve cücelerin ayrılışıyla önüne çıkan fırsatı geri tepmeye hiç niyeti yoktu. Saldırmak için en elverişli pozisyonu almıştı ve şimdi kapının üzerinde, tünediği dar yerdeyken, pencere eşiğinde duran bir kedi kadar dengede bekliyordu. Hançeri elinin içinde rahatça döndürerek kızın yaklaşışını dinledi.

Cattibrie, kapı eşiğine vardığı anda tehlikeyi sezdi ve yanına inen kara sureti gördü. Ama tepkisi ne kadar hızlı olursa olsun soğuk bir elin ince parmakları ağzının üzerine kapanıp çığlığını boğduğunda ve elmaslı hançerin ustura gibi ucu boğazında küçük bir çizik açtığında, daha kendi hançerinin ancak yarısını kınından çıkarabilmişti.

Afallamış ve şoka uğramıştı. Daha evvel böylesine hızlı hareket eden bir adam görmemişti ve Entreri'nin saldırısının ölümcül mükemmelliği kızın cesaretini kırmıştı. Adamın kaslarında hasıl olan ani bir gerginlik, eğer silahını çekmekte ısrar ederse onu kullanamadan çok önce öleceğini kıza temin etti. Kabzayı bıraktı ve direnmek için başka bir hareket yapmadı.

Adam onu kolayca yerden kaldırıp bir sandalyenin üzerioturttuğunda, onun gücü kuvveti de kızı şaşkınlığa uğrattı.

Ufak tefek bir adamdı, bir elf gibi incecikti ve taş çatlasa kızın boyundaydı. Ama sıkı bedenindeki her kas, dövüşün ustalığı için en iyi biçimde geliştirilmişti. Adamda, kudret ve sarsılmaz özgüvenle dolu bir hava vardı. Cattibrie'ın cesaretini bu da kırıyordu, çünkü taşkın bir gencin toy kendini beğenmişliği değildi bu. Binlerce dövüş görüp geçirmiş ama hiç yenilmemiş birinin üstün, soğukkanlı edasıydı.

Adam onu hızla sandalyeye bağlarken, Cattibrie'ın gözleri Entreri'nin yüzünden hiç ayrılmadı. Çarpıcı elmacık kemikleri, güçlü çene yapısı ve düz kesim, kuzgun karası saçları sayesinde, sivri yüz hatları daha da keskinleşiyordu. Yüzünü koyulaştıran pis sakal ne kadar tıraş edilirse edilsin, sanki çehresi hiç aydınlanmayacaknıış gibiydi. Fakat hiç de bakımsız değildi. Adam tepeden tırnağa kontrollüydü. Cattibrie onun yakışıklı olduğunu bile düşünebilirdi, gözleri hariç tabii.

Kurşuni gözlerinde hiçbir kıvılcım yoktu. Yaşamsız, herhangi bir şefkat ya da insanlık duygusundan yoksun gözler, bu adamın yalnızca bir ölüm aletinden başka hiçbir şey olmadığını belli ediyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Cattibrie, cesaretini toplayabildiğinde.

Entreri, kızın yüzüne acı verici bir tokat atarak cevap verdi. "Yakut süs!" dedi aniden. "Buçukluk hala yakut süsü taşıyor mu?"

Cattibrie gözlerinden sızmakta olan yaşlan zaptetmeye çalıştı. Şoka uğramış ve hazırlıksız yakalanmıştı. Adamın sorusuna hemen cevap veremedi.

Elmaslı hançer gözlerinin önünde parladı ve yavaşça yüzünün çevresinde gezinmeye başladı.

"Fazla zamanım yok," diye belirtti Entreri tatsızca. "Bilmem gereken şeyleri bana söyleyeceksin. Cevap vermen ne kadar uzun sürerse, hissedeceğin acı o kadar fazla olur."

Sözleri soğukkanlıydı ve dürüstlükle söylenmişti.

Bruenor'un gözetimi altında eğitilmiş olan Cattibrie'ın bile cesareti kırıldı. Daha evvel goblinlerle, hatta bir keresinde iğrenç bir trolle yüzleşmiş ve onları mağlup etmişti, fakat bu soğukkanlı katil ödünü patlatıyordu. Cevap vermeye çalıştı, ama titreyen çenesi tek bir söz söylemesine bile izin vermedi.

Hançer yemden parıldadı.

"Regis süsü taşıyor!" diye feryat etti Cattibrie, her iki yanağından aşağı bir çift gözyaşı süzülürken.

Entreri kafasını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Kara elf, cüce ve barbarla birlikte," dedi doğruya doğru bir şekilde. "Ve Luskan'a gidiyorlar. Ve oradan sonra Mithril Salonu denilen bir yere. Bana Mithril Salonu'nu anlat, tatlı

kız." Bıçağın keskin yüzünü kendi yanağına sürttü, silahın kaliteli usturası, küçük bir kıl tanesini temizledi. "Nerede bulunur?"

Cattibrie, cevap veremezse muhtemelen hayatının sona ereceğini anladı. "B-ben bilmiyorum," diye kekeledi cesurca, Bruenor'un ona öğretmiş olduğu disiplini biraz geri kazanarak. Fakat gözleri ölümcül bıçağın parıltısından hiç ayrılmadı.

"Ne yazık," diye yanıtladı Entreri. "Böyle güzel bir yüze ..."

"Lütfen," dedi Cattibrie, kendine doğru yaklaşan hançer karşısında elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak. "Kimse yerini bilmiyor! Hatta Bruenor bile! Amacı orayı bulmak."

Bıçak aniden durdu ve Entreri kafasını yana doğru döndürdü. Gözleri kısılmıştı, bütün kasları gergin ve tetikteydi.

Cattibrie kapı tokmağının dönüş sesini duymamıştı, ama Fertder Mallot'un derin sesinin koridor boyunca yankılanışı, katilin hareketlerinin nedenini açıklıyordu.

"Pekala, neredesin bakalım kızım?"

Cattibrie kendi hayatını boş vererek, "Kaçın!" diye haykırmaya çalıştı. Ama Entreri'nin elinin tersiyle, hızla savurduğu tokat onu sersemletti ve kelimenin anlaşılamaz bir homurtu halinde çıkmasını sağladı.

Kafası yana doğru yatarken, ellerinde savaş baltalarıyla içeri giren Fender ve Grollo'ya bakışlarını odaklamayı başardı. Entreri, bir elinde elmaslı hançeri, diğerinde süvari kılıcıyla onları karşılamak için hazır bekliyordu.

Bir anlığına Cattibrie neşeyle dolmuştu. On-Kasaba cüceleri sert savaşçılardan oluşan demir yumruklu bir taburdu, Fender'in savaş becerisi bütün klan arasında sadece Bruenor'dan bir sonra gelirdi.

Ama sonra cücelerin kiminle karşı karşıya olduğunu hatırladı. Cücelerin bariz avantajına rağmen kızın bütün umutları uçup gitti. Kiralık katilin

gözle takip edilemez hareketlerine ve attığı darbelerin mükemmelliğine tanık olmuştu.

Boğazında düğümlenen tiksinti yüzünden, kaçmaları için cücelere haykıramadı.

Önlerinde duran adamın dehşetini biliyor olsalardı dahi, Fender ve Grollo kaçmazdı. Hiddet cücelerin gözünü öyle bir kör ederdi ki kişisel güvenliklerini düşünmezlerdi. Bu ikisi, sevgili Cattibrie'lar ımn bir sandalyeye bağlandığını gördüklerinde, Entreri'ye içgüdüsel olarak saldırdılar.

Dizginlenemez bir öfkeyle başlattıkları ilk saldırıda, harcadıkları gücün her bir zerresiyle kükrediler. Entreri ise tam tersine, yavaşça harekete geçti. Bir tempo tutturdu ve hareketlerindeki mükemmel akıcılığın, kendi devinirliğini kazanmasına izin verdi. Arada sırada, o vahşi balta savuruşlarını karşılamakta ya da onlardan kaçmakta güçlük çektiği de oldu. Bazıları hedefi sadece bir parmak mesafeyle kaçırdı ve bu yakın darbeler Fender ile Grollo'yu daha da körükledi.

Dostları baskıyı arttırıyor olsa bile, Cattibrie başlarının dertte olduğunu biliyordu. Elmaslı hançeri ve süvari kılıcını kullanırken Entreri'nin hareketleri o kadar bütün ve mükemmeldi ki, elleri sanki birbirileriyle konuşup anlaşıyormuş gibiydi. Ayaklarının eş zamanlı hareketleri, dövüş boyunca onu tam bir dengede tutuyordu. Adamın dövüşü; kenara çekilmelerden, savuşturmalardan ve karşı saldırılardan oluşan bir danstı.

Adamın dövüşü ölüm dansıydı.

Cattibrie bunu daha önce görmüştü. Buzyeli Vadisi'ndeki en kaliteli kılıç adamının taktikleriyle birebirdi. Drizzt Do'Urden ile olan benzerliği fark etmek kaçınılmazdı; ikisinin zarafet dolu hareketleri, vücutlarının her kısmının uyum içinde çalışması o kadar çok birbirine benziyordu ki.

Ama aralarında bariz bir farklılık, bu dansın havasım inceden inceye değiştiren bir ahlaki değer karşıtlığı vardı.

Drow kolcu, savaştayken öylece oturup izlenecek bir güzellik abidesiydi. Seçtiği doğru yolu, önüne geçilemez bir coşkuyla izleyen mükemmel bir sanatçıydı. Ama Entreri, yoluna çıkan engellerden duygusuzca kurtulan, korkunç, merhametsiz bir katildi.

Cücelerin saldırısının şiddeti şimdi zayıflamaya başlamıştı ve zeminin hala düşmanlarının kanıyla kırmızıya boyanmamış olduğunu gören Fender ile Grollo'nun yüzünde şaşkınlık ifadeleri vardı. Ama onların saldırıları yavaşlarken Entreri'nin hızı artmaya başladı. Adamın silahları bir bulanıklık halini aldı. Her bir darbenin ardından iki tanesi daha takip ediyor ve bu da cüceleri geriye doğru sendeletiyordu.

Hareketleri zahmetsizdi. Enerjisi bitmek tükenmek bilmiyordu.

Fender ve Grollo tek vücut halini alıp savunma durumuna geçtiler. Ama darbeleri engellemek için sarf ettikleri bütün o çabalara rağmen, odanın içindeki herkes biliyordu ki ölümcül bıçağın bir açık bulup içeri dalması an meselesiydi.

Cattibrie, cüceyi öldüren darbeyi net olarak seçemedi, fakat Grollo'nun boğazında beliriveren parlak kan çizgisini açıkça gördü. Cüce, nefes alamadığı gerçeğinin farkına varmadan savaşmayı birkaç saniye daha sürdürdü. Sonra şaşırıp kalan Grollo, boğazını tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve kan içinde boğularak ölümün karanlığına doğru kayıp gitti.

Hiddet Fender'i öyle bir mahmuzlamıştı ki yorgunluğuna üstün geliyordu. Cüce intikam için haykırırken baltası deliler gibi darbeler savuruyordu.

Entreri onunla oynuyordu. Süvari kılıcının düz kısmıyla kafasının yanına bir tokat atmaya yetecek kadar uzun bir süre bu oyunu sürdürdü.

Hiddetten küplere binen, hakarete uğrayan ve karşısındakinin kendisinden üstün olduğunun tamamen farkında olan Fender, kiralık katili de kendisiyle beraber devirmeyi umarak, intihar niteliğindeki bir hücumla son kez saldırdı.

Entreri, kenara çekilerek bu umutsuz saldırıdan kaçtı ve güldü. Cüce yanından sendeleyerek geçerken, adam elmaslı hançeri Fender'in göğsünün derinlerine batırdı ve onu takiben, süvari kılıcıyla kafayı ikiye yaran bir darbe indirerek oyunu bitirdi.

Ağlayamayacak ya da feryat edemeyecek kadar korkmuş olan Cattibrie, Entreri'nin Fender'in göğsünden hançerini geri alışını boş boş bakarak izledi. Ölümünün yaklaştığından emin olan kız, hançer kendisine doğru gelirken gözlerini kapadı. Cüce kanıyla ısınmış metalin boğazına değdiğini hissetti.

Ve sonra, Entreri bıçağı elinde yavaşça döndürdüğünde, yumuşak ve savunmasız derisinde bıraktığı alaycı çiziği duyumsadı.

Alaycı ve büyüleyiciydi. Verilmiş bir ölüm sözü, icra edilmiş bir ölüm dansıydı.

Derken bıçak yok oldu. Cattibrie gözlerini açtığında küçük hançerin, katilin belindeki kınına geri dönmüş olduğunu gördü. Adam ondan bir adım uzaklaşmıştı.

"Görüyorsun," diye önerdi merhameti için basit bir açıklama yaparak. "Sadece karşıma çıkıp bana engel olmaya çalışanları öldürürüm. Öyleyse, Luskan yolundaki üç arkadaşın muhtemelen bıçağımdan kaçacaklar. Sadece buçukluğu istiyorum."

Cattibrie, adamın uyandırdığı dehşete boyun eğmeyi reddetti. Sesini sabit tuttu ve soğukça söz verdi, "Onları hafife alıyorsun. Seninle savaşacaklardır."

Entreri soğukkanlı bir özgüvenle cevap verdi, "Öyleyse, onlar da ölecekler."

Cattibrie, bu hissiz katille gireceği herhangi bir sinir harbini kazanamazdı. Ona verebileceği tek cevap bir meydan okumaydı. Sonuçlarından hiç korkmadan ona tükürdü.

Adam elinin tersiyle tek bir kez vurarak cevap verdi. Kızın bulamklaşan gözlerinden yaşlar fışkırdı ve Cattibrie birdenbire karanlığa gömüldü. Ama bilincini tamamen yitirmeden önce, kiralık katil evden dışarı çıkarken gelen ve yavaşça silinip giden merhametsiz ve hissiz kahkahayı duydu.

Alaycı ve büyüleyiciydi. Verilmiş bir ölüm sözüydü.

2. YELKENLERIN ŞEHRI

"Bak, işte orada evlat, Yelkenlerin Şehri," dedi Bruenor Wulfgar'a, ikisi şehrin birkaç mil kuzeyindeki bir tepecikten Luskan'a bakarken.

Wulfgar bu manzarayı hayranlıkla, derince iç çekerek izledi. Luskan on beş binden fazla kişi barındırıyordu. Güneydeki büyük şehirlere ve kıyı şeridinde birkaç yüz mil aşağıda olan en yakın komşu Derinsu'ya kıyaslandığında küçük kalıyordu. Ama hayatının on sekiz yılını da göçebe kabileler arasında ve On-Kasaba'nın küçük köylerinde geçirmiş olan genç barbar için, bu istihkamlı liman şehri gerçekten de görkemliydi.

Luskan'ın etrafını bir sur çevreliyordu, belli aralıklarla stratejik noktalara muhafız kuleleri dikilmişti. Wulfgar, ta bu mesafeden bile, parmaklıklı siperlerin üzerinde volta atan bir sürü askerin karanlık suretini ve mızrak uçlarının günün taze ışıklarıyla parıldayışım görebiliyordu.

"Pek de umut verici bir davet değil," diye gözlemledi Wulfgar.

"Luskan öyle kolay kolay ziyaretçi kabul etmez," dedi iki dostunun yanma gelen Drizzt. "Tüccarlar için kapılarını açabilirler fakat sıradan gezginler genellikle geri çevrilir."

"İrtibat kuracağımız ilk kişi içerde," diye hırladı Bruenor. "Ve ben içeri girmeye kararlıyım!"

Drizzt başıyla onayladı ve bu konunun üzerine gitmedi. On-Kasaba'ya ilk gelişinde Luskan' dan şiddetle kaçınmıştı. Çoğunluğu insan olan şehir vatandaşları diğer ırkları hor görürlerdi. Hatta yüzey elfleri ve cüceler bile

sık sık kapıdan geri çevrilirdi. Drizzt, muhafızların bir drow elfine sadece geri çevirmekten daha fazlasını yapacağından şüpheleniyordu.

"Kahvaltı ateşini yakın," diye devam etti Bruenor. Sesindeki kızgın tonlama, kendisini yolundan hiçbir şeyin saptıramayacağı konusunda kararlılığını yansıtıyordu. "Erken saatte kampı toplayıp öğle vaktinden evvel kapılara varacağız. O lanet Gümbürgöbek'de nerelerde?"

Drizzt, omzunun üzerinden kamp yerinin olduğu yöne baktı. "Uykuda," diye yanıtladı, Bruenor'un sorusu sadece lafın gelişi olduğu halde. Yol arkadaşları On-Kasaba'dan çıktıklarından beri, uykuya ilk yatan ve en son kalkan Regis oluyordu (ve yardım almadan hiç uyanamıyordu.)

"Öyleyse bas kıçına tekmeyi!" diye emretti Bruenor. Kampa doğru döndü, ama Drizzt onu durdurmak için elini cücenin omzuna koydu.

"Bırak buçukluk uyusun," diye önderdi drow. "Belki de, Luskan kapılarına akşam karanlığının loşluğunda varsak daha iyi olur."

Drizzt'in bu isteği Bruenor'u bir anlığına şaşırttı. Sadece droWun somurtkan çehresine bakıp da gözlerindeki kaygıyı fark edene kadar sürdü bu şaşkınlık. İkisi, dostluk içinde geçen seneler boyunca birbirilerine o kadar yakınlaşmıştı ki, Bruenor Drizzt'in toplum dışı biri olduğunu sık sık unutuyordu. Drizzt, halk tarafından tanındığı On-Kasaba'dan ne kadar uzağa giderse, derisinin rengi ve halkının kötü şöhreti yüzünden o kadar fazla yargılanacaktı.

"A evet, bırakalım uyusun," diye kabul etti Bruenor. "Belki sonra biraz olsun işime yarar!"

O sabahın geç vaktinde kampı topladılar ve aylak aylak yürümeye başladılar. Günün ilerleyen saatlerinde şehrin mesafesini yanlış hesapladıklarını anladılar. En sonunda şehrin kuzey kapısına vardıklarında günbatımını epey geçmiş ve karanlığın ilk saatleri başlamıştı.

Bu cümle kapısı da en az Luskan'in şöhreti kadar nahoştu: İki tane kısa ve dörtgen kulenin arasında, taştan surun içine gömülmüş tek bir demir destekli kapı, önlerinde sıkıca kapalı bir halde dikiliyordu. Yukarıdaki

parmaklılardan bir düzine kürklü kafa çıkıp onlara baktı. Yol arkadaşları, kulelerin karanlığının içinden daha bir çok gözün, hatta yayın üzerlerine çevrili olduğunu hissetti. "Kimsiniz siz, Luskan kapılarına dayananlar?" diye surun üzerinden bir ses duyuldu.

"Kuzeyli gezginleriz," diye yanıtladı Bruenor. "Ta Buzyeli Vadisi'ndeki On-Kasaba'dan buralara kadar gelen yorgun bir grubuz!"

"Kapılar günbatımında kapandı," diye yanıtladı aynı ses.

"Gidin!"

"Tüysüz gnolun evladı seni," diye kısık sesle homurdandı Bruenor. Sanki kapıyı yarıp parçalamaya niyetliymiş gibi baltasını bir elinden diğerine atıp duruyordu.

Drizzt, bir arbaletin gerilince çıkarttığı açık ve belirgin "klik" sesini keskin kulaklarıyla duyarak cücenin omzuna elini koydu ve onu sakinleştirdi.

Sonra beklenmedik bir şekilde, Regis duruma el attı. Göbek boğumunun altına kadar düşmüş olan pantolonunu yukarı çekti ve oldukça önemli bir kimseymiş gibi görünmeye çalışarak baş parmaklarını kemerine geçirdi. Omuzlarını geriye doğru atarak yol arkadaşlarının yanından öne doğru çıktı.

"İsminiz nedir beyefendi?" diye seslendi surun üstündeki askere.

"Ben Kuzey Kapısı'nın Gecebekçisi'yim. Bilmeniz gereken tek şey de bu!" diye geldi kaba cevap. "Peki sen de kim—"

"Bryn Shander'ın İlk Vatandaşı Regis. Hiç şüphesiz ki, benim ismimi işitmiş ya da yaptığını oyma süslerden birini görmüşsünüzdür."

Yol arkadaşları yukarıdan gelen fısıltıları duydular, sonra bir duraksama oldu. "On-Kasabalı bir buçukluğun oyma süslerini görmüştük, sen o musun?"

"Goblin savaşı kahramanı ve usta oyma sanatçısı," diye ilan etti Regis, eğilip reverans yaparak. "On-Kasaba sözcüleri, en çok iltimas geçtiğimiz

ticaret ortağımızın kapılarından geri çevrildiğimi duyarlarsa bundan pek memnun kalmazlar."

Yeniden fısıltılar duyuldu ve daha da uzun bir sessizlik oldu. Kısa süre sonra dört yoldaş kapının ardından gelen bir izin sesi duydular ve Regis demir parmaklıklı kapının açılmakta olduğunu anladı. Derken kapı sürgülerinin sürtünerek açılma sesi geldi. Buçukluk, şaşırmış arkadaşlarına doğru dönüp omzunun üzerinden baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Buna diplomasi denir, benim kaba dostum," diyerek güldü.

Kapı sadece küçük bir aralık olarak açıldı ve dışarı iki adam çıktı. Silahsız ama ihtiyatlılardı. Surun tepesinden gayet iyi korundukları besbelliydi. Parmaklıklı siperlerin üzerine doluşmuş sert yüzlü askerler, yabancıların yaptığı her hareketi arbaletlerinin uçlarıyla takip ediyorlardı.

"Ben Jierdan," dedi, iki adam içinde daha tıknaz olanı. Fakat üzerine giydiği kat kat kürkten, dolayı adamın gerçek boyutunu anlamak epey zordu.

"Ve ben de Gecebekçisi," dedi diğeri. "Ticaretini yapmak için getirdiğiniz mallan gösterin bakalım."

"Ticaret mi?" diye tekrarladı Bruenor hiddetle. "Kim ticaretten bahsetti ki?" Surun tepesinde tedirgin kıpırdanmalar yaşanmasını sağlayarak, baltasını tekrar bir elinden diğerine attı. "Bu leş kokulu bir tüccarın silahına benziyor mu hiç?"

Drizzt ve Regis aynı anda cüceyi sakinleştirmek için harekete geçti, fakat en az Bruenor kadar gergin olan Wulfgar kenarda bekledi. Koca kollarını önünde kavuşturmuştu ve sert bakışları küstah kapı bekçisini delip geçiyordu.

İki asker savunmacı bîr tavırla geriledi ve Gecebekçisi yeniden konuştu. Bu sefer neredeyse bir sinir krizinin eşiğindeydi. "İlk Vatandaş," diye hitap etti Regis'e, "bizim kapımıza neden geldiniz?"

Regis, Bruenor'dan bir adım öteye ilerledi ve askerin önünde dimdik durdu. "Şey . . . pazar yerini bir ön incelemeye tabi tutmak için," diye, ağzına gelen ilk şeyi söyledi. Bir yandan konuşmaya devam ederken öbür yandan da bir hikaye uydurmaya çalışıyordu. "Bu satış sezonu için elimde birkaç tane epey kaliteli oyma parçası var. Ve satış işlerini yürütebilmek için, oyma süse ödenecek bedel de dahil olmak üzere, burada her şeyin muntazam olacağından emin olmak istedim."

İki asker birbirilerine bilgiç bilgiç gülümsediler. "Böyle bir şey için epey uzun bir yol gelmişsiniz," diye fısıldadı Gecebekçisi sertçe. "Buraya, malları taşıyan kervanla birlikte gelmek size daha çok yakışmaz mıydı?"

Regis, askerlerin bu numarayı yutmayacak kadar deneyimli olduğunu anlayarak rahatsızca kıpırdandı. İçinden gelen öbür sesle boğuşarak elini gömleğinin altındaki yakut süse doğru götürdü. Taşın hipnotize edici gücünün, Gecebekçisi'ni onları içeri almaya ikna edebileceğini biliyordu. Fakat taşı göstermekten ve pek de uzakta olmayan kiralık katil için geçtiği yolları daha fazla açık etmekten de ödü patlıyordu.

Ama her nasılsa Jierdan, Bruenor'un yanında duran sureti fark ettiğinde aniden ilerlemeye başladı. Drizzt Do'Urden'in pelerini hafifçe yana kaymış ve yüzünün kara derisini açıkta bırakmıştı

Sanki arkadaşından sufle almışçasına Gecebekçisi de gerginleşti ve yoldaşını takip ettiğinde, Jierdan'ın tepkisinin sebebini çabucak anladı. Dört maceracı gönülsüz bir şekilde ellerini silahlarına attılar ve hiç bulaşmak istemedikleri kavga için kendilerini hazırladılar.

Ama Jierdan, bu gerginliği aynen başlattığı hızla bitirdi. Kolunu Gecebekçisi'nin göğsüne koyup onu durdurdu ve doğrudan doğruya drowa hitap etti. "Drizzt Do'Urden?" diye sordu sakince, tahmin etmiş olduğu bu kimlik için bir onay bekleyerek. Drow, tanınması karşısında şaşkınlık içinde kafasını sallayarak onayladı.

"Sizin isminiz de, hikayelerle birlikte ta Buzyeli Vadisi'nden Luskan'a kadar geldi," diye açıkladı Jierdan. "Şaşkınlığımızı bağışlayın." Eğilerek reverans yaptı. "Sizin ırkınızdan pek fazla kimse görmeyiz kapılarımızda."

Drizzt yeniden kafasını salladı, ama cevap vermedi. Bu alışılmadık ilgiden rahatsızlık duyuyordu. Daha evvel hiçbir kapı muhafızı ona ismini ya da ne işi olduğunu sorma zahmetine girmemişti. Ve drow da kapılardan büsbütün kaçınmanın avantajlarını kısa süre içinde anlamıştı. Gece karanlığında şehir surunun üzerinden aşıp içeri girmeyi ve en azından karanlık köşelerde, diğer haydutlar arasında fark edilmeden durabilme şansının olabileceği yıkık dökük yerlere sığınmayı tercih etmişti. İsmi ve kahramanlıkları On-Kasaba'dan bu denli uzaklara kadar gelmiş miydi yani?

Bruenor Drizzt'e doğru döndü ve göz kırptı. Dostunun en sonunda bir yabancı tarafından hakkettiği muameleyi gördüğü gerçeğiyle hiddeti yatışıvermişti.

Ama Drizzt bundan emin değildi. Böyle bir şeyi ummaya cesaret bile edemezdi. Saklamak için zorlu bir mücadele xrerdiği hislere karşı onu çok savunmasız bırakıyordu bu. Kuşkularını ve ihtiyatını, tıpkı pelerinin kara kukuletası kadar kendine yakın tutmayı tercih ediyordu. İki asker özel bir meseleyi tartışmak için geri çekildiğinde, drow bir kulağını eğip merakla dinledi.

"Adı umurumda değil," diye Gecebekçisi'nin Jierdan'a fısıldadığını duydu. "Benim kapımdan hiçbir drow elfi geçemez!"

"Hata yapıyorsun," diye karşılık verdi Jierdan. "Bunlar On-Kasaba'nın kahramanları. Buçukluk gerçekten de Bryn Shander'ın İlk Vatandaşı. Drow kolcu ise ölümcül ama yadsınamaz derecede şerefli bir üne sahip. Ve cüceye gelince, kalkanındaki köpüklü bira kupasına dikkat etsene. O Bruenor Battlehammer, vadideki klanının lideri."

"Peki o dev barbar da neyin nesi?" diye sordu Gecebekçisi, hiç etkilenmemiş gibi görünmek için alaycı bir tonlamayla konuşarak. Fakat biraz tedirgin olduğu besbelliydi. "O ne gibi bir haydut acaba?"

Jierdan omuz silkti. "Koca cüssesi, genç oluşu ve yaşının ötesindeki kontrollü tavrı. Burada olması pek muhtemel gibi görünmüyor, ama hikaye tellallarının hakkında konuşup durduğu genç kabile kralı olabilir gayet de. Bu gezginleri geri çevirmemeliyiz; bunun sonuçları epey acı olabilir."

"Luskan neden Buzyeli Vadisi'nin sefil kasabalarından korksun ki?" diye direndi Gecebekçisi.

"Başka ticari liman şehirleri de var," diye karşılık verdi Jierdan. "Her savaş kılıçla kazanılmaz. Tüccarlarımız, ya da her mevsim gelen ticaret gemileri, On-Kasaba'nın oyma süslerinin kaybına pek de olumlu gözle bakmayacaklardır."

Gecebekçisi dört yabancıyı bir kez daha dikkatle süzdü. Arkadaşının o büyük iddialarına rağmen onlara hiç mi hiç güvenmiyor ve onları kendi şehrinde istemiyordu. Ama eğer şüphelerinde hatalıysa ve oyma süs ticaretini tehlikeye atacak bir şeyler yapıyorsa, kendi geleceğinin pek nahoş olacağını da biliyordu. Luskan askerleri, cüzdanlarını hafifletecek hataları kolay kolay affetmeyen tüccarlara hesap vermek zorunda kalırdı.

Gecebekçisi ellerini yenilgiyle kaldırdı. "Girin içeri öyleyse," dedi buçukluk ve yol arkadaşlarına. "Suru takip edin ve limana doğru ilerleyin. Yolun en son sokağında Korsan Palası Hanı var. Orada yeterince ısınabilirsiniz."

Arkadaşları kapıya doğru yürürken, Drizzt onların gururlu adımlarım inceledi ve bu muhabbetin bazı bölümlerine onların da kulak misafiri olduğunu tahmin etti. Sur boyunca uzanan yolu takip ederek ilerledikleri ve muhafız kulelerinden uzaklaştıkları vakit Bruenor onun şüphelerini doğruladı.

"Bak gördün mü elf?" diye homurdandı Bruenor, Drizzt'i dirseğiyle dürterek ve bariz bir şekilde memnuniyet duyarak. "Demek hikayeler vadinin sınırlarını aşmış da bu kadar güneyde bile ismimiz duyulur olmuş. Buna ne diyeceksin bakalım?"

Drizzt tekrar omuz silkti ve Bruenor, arkadaşının sadece şöhretten utandığını zannederek kıkırdadı. Regis ve Wulfgar da

Bruenor'un neşesini paylaşıyorlardı. İri adam, grubun önüne geçerken drowun sırtına iyi niyetle, hafifçe vurdu.

Ama Drizzt'in rahatsızlığı utanmakta yatmıyordu. Onlar geçerken Jierdan'ın yüzündeki sırıtışa dikkat etmişti, takdir edişin ötesine geçen bir gülümsemeydi o. Akar Kessell'in goblin ordusuna karşı yapılan savaşın bazı hikayelerinin Yelkenlerin Şehri'ne kaar geldiği konusunda hiç şüphesi yoktu. Drizzt'e tuhaf gelen şey, şehre kimin gireceğine karar vermekle sorumlu olan kapı muhafızı hiçbir şey bilmezken, sıradan bir askerin kendisi ve arkadaşları hakkında bu kadar çok şey bilmesiydi.

Luskan sokakları bir araya sokuşmuş, iki ya da üç katlı binalarla doluydu. Vahşi kuzey arazisinin sürekli tehlikelerinden uzakta, şehrin yüksek suru içinde güvenli bir şekilde bir araya sıkışmış olan insanların çaresizliğini yansıtıyorlardı. Arada sırada, muhtemel bir muhafız garnizonunu, ya da ünlü bir vatandaş veya loncanın güç gösterisi olarak çatıların seviyesinden yukarı doğru yükselen kuleler görünüyordu. Sakıngan şehir Luskan, sık sık paranoya seviyesine kayabilecek nitelikte bir tedbir tavrına bürünerek, bu tehlikeli topraklarda hayatta kalmayı başarabilmiş ve hatta kalkınmıştı. Gölgelerle dolu bir şehirdi ve bu gece dört ziyaretçi yollarında ilerlerken, karartılmış deliklerin her birinden kendilerine fırlatılan meraklı ve tehlikeli bakışları keskin bir şekilde hissediyordu.

Liman bölümü şehrin en kabaca işlenmiş kısmıydı. Hırsızların, kanun dışı kimselerin ve dilencilerin dar sokaklar ve gölgeli oyukları ağzında kadar doldurduğu bir yerdi. Daimi surette denizden eserek gelen buğu perdesi, zaten loş olan sokakları daha da gizemli varoşlara dönüştürüyordu.

Dört arkadaşın, kendilerini içine doğru girerken buldukları ara sokak da aynen öyleydi. İskelelerden önceki son dar yol, Yarımay Sokak adında, diğerlerinden daha da yıkık dökük bir varoştu. Regis, Drizzt ve Bruenor, burasının avareler ve serseriler için bir yankesicilik mekanı olduğunu hemen anladı ve ellerini silahlarına attı. Wulfgar tehditkar atmosferi kendisi de sezdiği halde, gizlisiz saklısız ve korkusuzca yürüyordu. Bu mekanın diğer sokaklardan daha da berbat bir yer olduğunu anlayamadığı için, medeniyetle olan ilk tanışmasına açık fikirli bir şekilde yaklaşmaya kararlıydı.

"İşte mekan orada," dedi Bruenor, tavernanın kapısı önünde bir araya toplanan ve muhtemelen hırsızlardan oluşan küçük bir grubu işaret ederek.

Kapının üzerinde duran, soğuk havayla eskiyip çatlamış tabela, bu yerin adının Korsan Palası olduğunu söylüyordu.

İçinde korku verici duygulardan oluşan bir karışım dolup taşarken, Regis zorlukla yutkundu. Calimport'ta bir hırsız olarak geçirdiği günlerde, bunun gibi bir sürü yere sık sık uğrar olmuştu. Ama bu çevreyi tanıması sadece endişelerini arttırıyordu o kadar. Biliyordu ki, tehlikeli bir tavernanın gölgeleri içinde yapılan yasak işler, en az dört bir yandaki masalarda oturan haydutların gizli bıçakları kadar ölümcül olabilirdi. "Gerçekten de oraya girmek mi istiyorsunuz yani?" diye sordu iğrenerek.

"Senden hiçbir tartışma duymak istemiyorum!" diye yapıştırdı cevabı Bruenor. "Vadide bize katıldığında önümüzde uzanan yolu gayet iyi biliyordun. Şimdi sakın zırddayayım deme!"

"Gayet iyi korunuyorsun," diyerek Regis'i rahatlattı Drizzt.

Deneyimsizliğinden dolayı haddinden fazla kibirli olan Wulfgar, konuyu daha da üsteledi. "Bize neden zarar vermek istesinler ki? Kesinlikle yanlış bir şey yapmadık," dedi. Sonra gölgelere meydan okumak için yüksek sesle ilan etti, "Korkma minik dostum. Karşımıza çıkmaya yeltenen herkesi çekicim darmadağın edecek!"

"Gençliğin getirdiği kibir," diye homurdandı Bruenor, kendisi, Regis ve Drizzt birbirilerine kuşkulu bakışlar fırlatırken.

Korsan Palası'nın havası, dışarıdan bakınca bu yeri tanımlayan çürümüşlük ve ayak takımı ile bir uyum içerisindeydi. Binanın taverna kısmı tek bir odadan oluşuyordu. Arka duvarın köşesine, kapının hemen karşısına korunmacı bir şekilde yerleştirilmiş uzun bir bar vardı. Barın hemen yanından yukarıya, binanın ikinci katma doğru bir merdiven yükseliyordu. Ağır makyajlı, parfüme bulanmış kadınlar ve onların ardından, hanın müşterilerinden edindikleri en son arkadaşları tarafından sık sık kullanılan bir merdivendi bu. Luskan'a demir atan tüccar gemiciler, sadece kısa sürelik heyecan ve eğlence için karaya çdcarlardı. Sonra güvenli gemilerine geri dönerlerdi, tabii eğer karşı konulamaz sarhoşluk uykusu onları korunmasız bırakmadan bunu başarabilirlerse.

Fakat her şeyin ötesinde, Korsan Palası'nın tavernası değişik duyumların alındığı bir salondu. Sayısız sesler, görüntüler ve kokular mevcuttu burada. Sert biradan ve ucuz şaraptan tutun, daha az bulunan ve daha güçlü olan meşrubatlara kadar her türlü içeceğin alkol kokusu odanın bütün köşelerine nüfuz etmişti. Egzotik otlarla dolu pipolardan yükselen duman bulutu, tıpkı dışarıdaki sis perdesi gibi, nesnelerin kaba gerçekliklerim daha yumuşak, rüyamsı duyumlara çeviriyordu.

Bruenor konaklama işlerini ayarlamak için bara doğru ilerlerken, Drizzt kapının hemen kenarına tıkıştırılmış boş bir masaya doğru başı çekti. Wulfgar da cücenin peşinden gitmeye davrandı ama Drizzt onu durdurdu. "Masaya," diye açıkladı. "Öyle bir iş için fazlasıyla heyecanlısın; Bruenor icabına bakabilir."

Wulfgar karşı çıkmaya başladı ama kısa kesmek zorunda kaldı.

"Celsene," diye önerdi Regis. "Drizzt ve benimle birlikte otur. Kimse sert ve yaşlı bir cüceyi rahatsız etmez, ama minik bir buçukluk ile cılız bir elf buradaki yabanilere epey iyi bir eğlence gibi görünebilir. Böyle nahoş bir ilgiyi engellemek için senin cüssene ve gücüne ihtiyacımız var."

Wulfgar'in çenesi bu iltifat karşısında havaya doğru kalktı ve adam cesurca masaya doğru ilerledi. Regis, Drizzt'e bilmiş bilmiş göz kırptı ve onun peşinden gitmek için arkasını döndü.

"Bu yolculukta bir çok ders alacaksın, genç dostum," diye mırıldandı Drizzt, Wulfgar’ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle. "Hele yuvandan bu kadar uzaktayken."

Bruenor elinde dört tane bal likörü kupasıyla birlikte, kendi kendine homurdanarak geri döndü. "İşimizi çabuk bitirsek iyi olur," dedi Drizzt'e, "ve. tekrar yola geri dönsek. Bu ork deliğinde bir odanın fiyatı açıktan açığa hırsızlığa eş bedel!"

"Odalar bütün bir geceliğine kiralanmak için tasarlanmamış ki," diyerek kıs kıs güldü Regis.

Ama Bruenor'un kaşları hala çatıktı. "İç bitir," dedi drowa. "Sıçan Sokak pek az ötedeymiş, tabii bardaki hanıma bakılırsa. Belki de bu gece irtibata geçebiliriz."

Drizzt kafasıyla onayladı ve bal likörünü yudumladı. Hiç içmek istemiyordu ama paylaşılan bir içkinin cüceyi rahatlatabileceğim umuyordu. Drow da Luskan'dan defolup gitmek için çok istekliydi, kendi kimliğinin tavernanın titreşen meşale ışığında kukuletasını daha da sıkıca yüzüne çekmişti başlarına daha fazla bela açacağından korkuyordu. Wulfgar için daha da çok endişeleniyordu; gençti, gururluydu ve kendi doğal çevresinden dışarıya çıkmıştı. Buzyeli Vadisi Barbarları savaşta acımasız olsalar da, reddedilemez derecede şereflilerdi, toplumlarının yapısını tamamen katı ve esnemez desturlara oturtmuşlardı. Drizzt, Wulfgar'ın şehrin sahte görünümüne ve hainliğine kolay bir av olacağından korkuyordu. Yolda, yaban topraklardayken, Wulfgar'ın çekici onu yeterince güvende tutardı. Ama burada kendini yanıltıcı durumlar içinde bulabilirdi, kudretli silahı ve savaş becerisinin ona pek az yararlı olacağı gizlenmiş bıçaklar da buna dahildi.

Wulfgar tek bir yudumda kendi kupasının dibini gördü, hararetle dudaklannı sildi ve ayağa kalktı. "Haydi gidelim bakalım," dedi Bruenor'a. "Aradığımız kişi kim?"

"Otur oturduğun yerde ve çeneni kapat evlat," diye azarladı Bruenor, hiç istemedikleri halde üzerlerine ilgi çektiler mi diye etrafına bakmarak. "Bu gecenin işi ben ve drow için. Senin gibi aşırı büyük bir dövüşçüye yer yok! Burada Gümbürgöbek ile beraber kalacaksın ve çeneni kapalı, sırtını duvara dayalı tutacaksın!"

Wulfgar gururu kırılarak geri oturdu. Ama Drizzt, Bruenor'un .da genç savaşçı hakkında kendisiyle benzer viMarımlar yapmasından memnun kalmıştı. Bir kez daha Regis, Wulfgar'ın gururunu bir parça olsun tazeledi.

"Onlarla gitmiyorsun!" diye çıkıştı barbara. "Benim gitmeye hiç niyetim yok, ama burada yalnız kalmaya da cesaret edemem. Bırak Drizzt ile Bruenor, soğuk ve kokuşmuş bir arka sokakta istedikleri kadar eğlensinler. Biz burada kalır ve epey hakkettiğimiz gibi felekten bir gece çalarız!"

Drizzt masanın altından Regis'in dizine teşekkür babından hafifçe vurdu ve ayrılmak için ayağa kalktı. Bruenor kendi kupasını kafasına dikti ve sandalyesinden ayağa fırladı.

"Haydi biz de gidelim öyleyse," dedi drowa. Sonra Wulfgar'a dönüp şöyle söyledi, "Buçukluğa göz kulak ol ve kadınlara dikkat et! Açlıktan ölmek üzere olan sıçanlar kadar acımasızlar ve ısırmayı hedefledikleri tek yer ise cüzdanın!"

Bruenor ve Drizzt, Korsan Palası'nın ötesindeki ilk boş sokağa daldılar. Drizzt karanlığa doğru bir iki adım atarken, cüce tedirgin bir halde sokağın girişinde bekledi. Yalnız ve güvende olduğundan emin olan Drizzt, çantasından avlanan bir kediye benzer görünümde itinayla oyulmuş küçük, oniksten bir heykelcik çıkarttı ve onu hemen önüne yere koydu.

"Guenhwyvar," diye seslendi yavaşça. "Gel bana, gölgem benim."

Çağrısı düzlemler arasında uzandı ve panterin öz varlığının astral yuvasına erişti. Koca kedi uykusundan uyandı Sahibinin onu en son çağırdığından bu yana birçok ay geçmişti ve kedi hizmet etmek için oldukça hevesliydi.

Guenhwyvar, sadece drowun çağrısı olabilecek ışık titreşimini takip ederek düzlemler arasında birbirine dokunmuş yolu aştı. Sonra kedi, arka sokakta Drizzt'in hemen yanında beliriverdi. İçinde bulunduğu yabancı çevre karşısında anında tehlikeye hazır bir havaya büründü.

"Korkarım ki tehlikeli bir örümcek ağının içine doğru yürüyoruz," diye açıkladı Drizzt. "Kendi gözlerimin ilerleyemediği yerde başka gözlere ihtiyacım var."

Guenhwyvar hiç geciktirmeden ve hiç ses çıkartmadan bir taş yığınının üzerine sıçradı, sonra kırılıp dökülmüş bir veranda kaidesinin tepesine atladı ve oradan da çatıya çıktı. Tatmin olan ve şimdi kendini çok daha fazla güvende hisseden Drizzt, Bruenor'un kendisini beklediği sokağa doğru usulca geri gitti.

"Pekala, o lanet kedi de nerede?" diye sordu Bruenor, Guenhwyvar'ın drow ile beraber olmadığından dolayı sesinde küçük bir rahatlama emaresiyle birlikte. Çoğu cüce büyüye şüpheyle bakardı, tabii silahlara bahşedilen büyülü tılsımlar hariç. Ve Bruenor pantere karşı hiç de sevgi beslemezdi.

"Ona en çok nerede ihtiyacımız varsa orada," diye geldi drowun cevabı. Yarımay sokağı boyunca yürümeye başladı. "Korkma kudretli Bruenor, her ne kadar bizim gözlerimiz onun koruyucu bakışlarına cevap veremese de, Guenhwyvar'ın gözleri bizim üzerimizde!"

Cüce tedirginlikle etrafına bakındı, boynuzlu miğferinin altında boncuk boncuk terlediği bariz bir şekilde görülebiliyordu, Drizzt'i birçok yıldır tanıyordu ama büyülü kedi etraftayken hiç rahat edemezdi.

Drizzt gülümsemesini kukuletasının altında gizledi. Sokakların tümü moloz yığınlarıyla ve çöple doluydu. İkisi liman yolu boyunca ilerlerken hepsi birbirinin aynıymış gibi görünüyordu. Bruenor duvarlardaki her karanlık oyuğa gergin bir şüpheyle bakıyordu. Gözleri gece vaktinde drowunkiler kadar keskin değildi ve eğer karanlığın ötesini Drizzt kadar acık bir şekilde görebilseydi baltasının sapını daha da sıkı kavrardı.

Ama cüce ve drow o kadar da endişeli değillerdi. Gece vakti buralara yolu düşen tipik ayyaşlardan çok farklılardı ve hırsızlar için kolay lokma olmadıkları kesindi. Bruenor'un baltasındaki birçok çentik ve drowun kemerindeki iki palanın sallanışı, çoğu serseri için oldukça engelleyici nitelikteydi.

Sokaklar ve ara geçitlerden oluşan bir labirentte dolanırken Sıçan Sokak'ı bulmaları epey zamanlarını aldı. Bu sokak, iskelelerin hemen berisinde denize paralel olarak uzanıyordu ve kesif sis yüzünden göz gözü görmüyordu. Uzun sıralar halinde dizilmiş bodur depolar iki tarafı da doldurmuştu. Kırık sandıklar ve kutular ara sokağı darmadağınık etmiş, zaten dar olan geçidi çoğu yerde tek kişilik genişliğe düşürmüştü.

"Kasvetli bir gecede dolaşmak için çok şirin bir yer," diye belirtti Bruenor sıkıntıyla.

"Bunun aradığımız sokak olduğundan emin misin?" diye sordu Drizzt, önlerinde uzanan mekan konusunda en az onun kadar hevessiz bir şekilde.

"On-Kasaba'daki tüccarın sözlerine bakılırsa, eğer bana haritayı verebilecek tek bir kişi varsa o da Fısıltı'ymış. Fısıltı'yi bulabileceğimiz yer de Sıçan Sokak'mış her daim Sıçan Sokak'ta olurmuş."

"Öyleyse yürü bakalım," dedi Drizzt. "Pis işleri çabucak halletmek en iyisidir."

Bruenor sokağa doğru yavaşça başı çekti. İkisi taş çatlasa bir buçuk metre ilerlemişlerdi ki, cüce bir arbalet yayının klik sesini duyduğunu sandı. Aniden durdu ve dönüp Drizzt'e baktı. "Tepemizdeler," diye fısıldadı.

"Hemen sağımızda, yukarıdaki tahtayla kapanmış pencerede," diye açıkladı Drizzt. Drowun istisnai gece görüşü ve keskin kulakları sesin geldiği yeri çoktan tespit etmişti. "Bir önlemdir, umarım. Belki de irtibata geçeceğin kimsenin yakınlarda olduğunu gösteren bir iyiye alamettir."

"Kafama nişan alınmış bir arbaleti hiçbir zaman iyiye alamet olarak düşünmedim!" diye tartıştı cüce. "Ama devam et bakalım ve tetikte ol. Burası buram buram tehlike kokuyor!" Tekrar moloz yığınları arasından yürümeye başladı.

Sollarından gelen bir hışırtı, o yönden de bazı gözlerin üzerlerinde olduğunu bildirdi. Ama yine de, Korsan Palası'ndan çıktıklarından beri farklı bir senaryo umamayacaklarını anlayarak yürümeye devam ettiler. Kırık tahtalardan oluşan bir yığının etrafından dolaşırlarken, sokağın duvarlarından birine yaslanmış narin bir suret gördüler. Bu suret, akşam sisinin ayazına karşı pelerine sıkıca bürünmüştü.

Drizzt, Bruenor'un omzuna doğru eğildi. "Bu o olabilir mi?" diye fısıldadı.

Cüce omuz silkti ve, "Başka kim olabilir ki?" dedi. Öne doğru bir adım daha attı, ayaklarını genişçe iki yana açarak sıkıca yere sabitledi ve surete hitap etti. "Ben Fısıltı adındaki bir adamı arıyorum," diye seslendi. "O sen misin?"

"Evet ve hayır," diye geldi cevap. Suret onlara doğru döndü, ama sıkıca örtündüğü kukuleta yüzünün pek azım açığa çıkarttı.

"Ne tür bir oyun bu?" diye tersledi Bruenor.

"Fısıltı benim," diye yanıtladı suret, kukuletasının bir parça geriye doğru kaymasını sağlayarak. "Ama kesinlikle bir adam değilim!"

Şimdi onlarla konuşan suretin bir kadın olduğunu açık bir şekilde görebiliyorlardı. Uzun kara saçlara, sokaklarda hayatta kalma konusundaki deneyimini ve bilgeliğini yansıtan fıldır fıldır, derin gözlere sahip karanlık ve gizemli biriydi.

3. GECE HAYATI

Gece ilerledikçe Korsan Palası daha da kalabalıklaştı. Tüccar denizciler gemilerinden inip mekanı doldurdu ve şehrin yerlileri onlarla ilgilenmek için aceleyle yer kapıştı. Regis ve Wulfgar kenardaki masada kaldılar, barbar etrafındaki manzaraya merakla bakıyor, buçukluk ise ihtiyatla gözlem yapıyordu.

Regis, belanın bir kadın suretine bürünüp onlara doğru salına salına geldiğini fark etti. Genç bir kadın değildi ve bu bakımsız dış görünüş, liman kısmında pek bilindik bir şeydi. Ama elbisesi bir hanımefendi elbisesinin göstermemesi gereken her yeri gözler önüne seriyor, kadının bütün fiziksel kusurlarını davetkar bir siperin arkasına saklıyordu. Wulfgar’ın yüzündeki bakış ve çenesinin neredeyse masanın seviyesinde duruyor olduğu gerçeği, Regis'e bütün korkularının doğrulandığını düşündürdü.

"Merhabalar, koca adam," diye mırıldandı kadın, barbarın yanındaki sandalyeye rahatça yerleşerek.

Wulfgar Regis'e baktı, olanlara inanamadığı için ve utancından dolayı neredeyse kahkahayı basacaktı.

"Sen Luskan'dan değilsin," diye devam etti kadın. "Veya limana demir atmış olan tüccarlardan hiçbirine benzemiyorsun. Nerelisin sen?"

"Kuzeyliyim," diye kekeledi Wulfgar. "Vadi. . . Buzyeli." Regis, Calimport'taki günlerinden beri bir kadında bu denli arsızlık görmemişti ve araya girmesi gerektiğini hissediyordu. Böyle kadınların şeytani bir yönü vardı, oldukça olağandışı bir hazzın getirdiği baştan çıkartma gücüne sahiplerdi. Yasak elma kolay yeniliyordu. Regis aniden Calimport için sıla hasreti çekerken buldu kendini. Wulfgar bu iblisin oyunlarıyla asla boy ölçüşemezdi.

"Biz fakir gezginleriz," diye açıkladı Regis, arkadaşını koruma çabasıyla "fakir" sözünü üzerine basa basa söyleyerek. "Tek kuruşumuz kalmadı, ama gidecek çok yolumuz var."

Wulfgar merakla arkadaşına baktı, bu yalanın sebebini pek anlayamamıştı.

Kadın Wulfgar'ı tepeden tırnağa bir kez daha süzdü ve dudaklarını şaklattı. "Ne yazık," diye homurdandı ve sonra Regis'e sordu. "Tek kuruşunuz bile mi?"

Regis çaresizce omuz silkti.

"Gerçekten de çok yazık," diye tekrarladı kadın ve gitmek için ayağa kalktı.

Bu tanışmanın gerçek sebebini anlamaya başladığı zaman Wulfgar'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

Regis'i de bir şeyler rahatsız etmişti. Eski günlere, Calimport'un gece hayatına duyduğu özlem, buçukluğun direnme gücünün ötesindeydi. Yanından geçip giden kadının dirseğini kavradı. "Tek kuruş bile yok," diye açıkladı, kadının sorgulayan bakışlarına cevaben, "ama bu var." Yakut süsü ceketinin altından çekip çıkarttı ve zincirinin üzerinde sağa sola sallanmasını sağladı. Parıltılar kadının gözlerini hemen yakaladı ve büyülü mücevher onu hipnotize edici tılsımının içine çekiverdi. Kadın, bu sefer

Regis'e en yalan olan sandalyeyi seçerek tekrar oturdu. Gözleri, dönüp duran müthiş yakutun derinliklerinden hiç ayrılmıyordu.

Bu hıyanet karşısında Wulfgar'in hiddetli bir çıkış yapmasına engel olan tek şey şaşkınlığıydı. Zihninde dönüp dolaşan düşünce ve hislerin bulanıklığı, kendisini sadece boş bir bakış olarak dışarı vuruyordu.

Regis barbarın bakışını fark etti, ama suçluluk gibi olumsuz hisleri boş vermeye duyduğu tipik düşkünlüğüyle omuzlarını silkti. Bıraktı ertesi günün şafağı, foyasını olduğu gibi meydana çıkartsın; bu sonuç, onun gecenin tadını çıkartma imkanını yok etmiyordu. "Luskan gecelerinde buz gibi rüzgarlar esiyor," dedi kadına.

Kadın elini buçukluğun koluna koydu. "Sana sıcak bir yatak buluruz, hiç korkun olmasın."

Buçukluğun gülümsemesi neredeyse kulaklarına kadar yayıldı.

Wulfgar sandalyesinden aşağı yuvarlanmamak için kendisini zor tuttu.

Bruenor soğukkanlılığını çabuk toparladı. Fısıltı'yı aşağılamak, ya da karşısında bir kadın bulduğu için duyduğu şaşkınlığın, kadına avantaj sağladığını çaktırmak istemiyordu. Fakat kadın gerçeği biliyordu ve gülümsemesi Bruenor'u daha da afallattı. Luskan'ın limanları kadar tehlikeli bir yerde bilgi satmak demek, sürekli olarak katiller ve hırsızlarla sıkı fıkı olmak demekti. Çok karmaşık bir destek şebekesine sahip olsa bile, sıkı bir post gerektiren bir işti. İş için Fısıltı'yı arayan pek az kişi, karşılarında böyle bir sanatı sergileyen genç ve çekici bir kadın bulduklarında bariz şaşkınlıklarını gizleyebilirdi.

Fakat hayretine rağmen, Bruenor'un muhbire duyduğu saygı hiç yok olmadı. Zira Fısıltı'nm ünü yüzlerce mil ötesine uzanıp onun kulağına kadar gelmeyi başarmıştı. Kadın hala hayattaydı ve sadece bu gerçek bile, cüceye onun çetin ceviz olduğunu kanıtlıyordu.

Drizzt o kadar da şaşırmamıştı. Drow elflerinin karanlık şehirlerinde, dişiler genelde erkeklerden daha yüksek mevkilere sahipti ve çoğunlukla onlardan daha ölümcül olurlardı. Drizzt, Fısıltı'nm erkek müşteriler

karşısında elinde tuttuğu avantajı anladı, çünkü onlar tehlikeli kuzey ülkelerinin erkekegemen toplumlarından oldukları için kadını küçümsemeye meyilliydiler.

İşini halledip tekrar yola koyulmaya oldukça hevesli olan cüce, lafı hiç dolandırmadan esas konuya getirdi. "Bir haritaya ihtiyacım var," dedi, "ve senden bulabileceğimi söylediler."

"Benim bir çok haritam vardır," diye yanıtladı genç kadın soğukkanlılıkla.

"Kuzey ülkeleri haritalarından istiyorum," diye açıkladı Bruenor. "Denizden çöle kadar olan toprakları gösteren ve yollardaki yerler ile oralarda yaşayan ırkları doğru dürüst belirten bir tane!"

Fısıltı kafasını salladı. "Fiyatı yüksek olacaktır, iyi kalpli cüce," dedi, paranın sadece bahsiyle bile gözleri parıldayarak.

Bruenor ona mücevherle dolu küçük bir kese fırlattı. "Bu sana yeterli olacaktır," diye hırladı, parasının azalmasından hiç hoşlanmayarak.

Fısıltı kesenin içindekileri eline boşalttı ve pürüzlü taşları dikkatle inceledi. Taşları kesenin içine geri koyarken kafasıyla onayladı, değerlerinin çok yüksek olduğunu biliyordu.

"Dur bakalım!" diye cıyakladı Bruenor, kadın keseyi kemerine asmaya davrandığında. "Haritayı görene kadar taşlarımdan bir tane bile alamazsın!"

"Tabii ki," diye cevap verdi kadın, rahatlatıcı bir edayla gülümseyerek.

"Burada bekleyin. Kısa süre sonra istediğiniz haritayla beraber döneceğim." Kadın keseyi Bruenor'a geri fırlattı ve aniden kendi etrafında döndü, pelerini havaya kalktı ve rüzgar yaratarak bir sis bulutunu da beraberinde havaya yükseltti. Kaşla göz arasında ani bir ışık parlaması oldu ve kadın ortadan kayboldu.

Bruenor havaya sıçradı ve baltasının sapını kavradı. "Bu ne tür bir büyülü hainlik böyle?" diye haykırdı.

Hiç istifini bozamayan Drizzt, cücenin omzuna elini koydu. "Sakin ol, kudretli cüce," dedi. "Basit bir gözbağından başka bir şey değil, kaçışını sisin ve ışığın arkasına gizledi o kadar." Küçük bir tahta yığınını işaret etti. "Lagün kanalına gitti."

Bruenor drowun işaret ettiği yere baktı ve rahatladı. Açık bir deliğin ağzı zar zor fark edilebiliyordu, sokağın birkaç metre ötesinde depo duvarına yaslanmış bir şekilde duran bir lağım ızgarası vardı.

"Bu tipleri benden iyi bilirsin, elf," diye belirtti cüce, bir şehir sokağının haydutlarıyla başa çıkma konusundaki deneyimsizliğiyle bocalayarak. "Bizimle dürüst bir pazarlık yapmayı mı amaçlıyor, yoksa burada sadece onun hırsız köpekleri bizi yağmalasın diye hazır edilmiş bir halde mi duruyoruz?"

"İkisine de hayır," diye yanıtladı Drizzt. "Fısıltı, eğer müşterilerini hırsızlara sunuyor olsaydı şimdi hayatta olmazdı. Ama bizimle yapacağı herhangi bir anlaşmanın dürüst bir pazarlık olacağını da hiç sanmam."

Bruenor, Drizzt'in bir yandan konuşurken diğer yandan da palalarından birini kınından dışarı çıkarttığını fark etti. "Bir tuzak değil yani?" diye yeniden sordu cüce, hazır edilmiş silahı göstererek.

"Onun adamları için diyorsan, hayır," diye yanıtladı Drizzt. "Ama gölgelerde gizlenen daha başka bir sürü göz var."

Buçukluğun ve kadının üzerine, Wulfgar'ınkilerden daha fazla göz çevrilmişti.

Luskan limanının sert haydutları, kendilerinden fiziksel olarak daha az boyu poşu olan yaratıklara sık sık işkence ederek eğlenirlerdi ve buçukluklar da en gözde hedefleri arasındaydı, Özellikle bu akşam orada, kaşları çalı gibi olan ve saçak saçak sakallarına her zaman dolu duran kupasının köpüğü bulaşmış, kocaman ve şişko bir adam vardı. Bardaki muhabbeti egemenliği altına almıştı. Gücü hakkında atıp tuttuğu imkan ötesi hikayelerle caka satıyor ve eğer biraların tazelenişi bir parça bile yavaşlarsa etrafındaki herkesi temiz bir dayakla tehdit ediyordu.

Barda onun etrafında toplanmış kişiler, ya onu tanıyan adamlardı ya da onun adamlarıydı. Her kelimesiyle birlikte kafalarını hevesli bir şekilde sallayıp ona katılıyor, kendi korkularım dağıtmak için onu bir iltifat yağmuruyla destekliyorlardı. Ama şişko adamın egosunun daha fazla eğlenceye, sindirecek yeni bir kurbana ihtiyacı vardı ve bakışları taverna boyunca gezinmeye başladı. Doğal olarak, gözleri Regis'e ve yanında oturan kocaman ama besbelli ki genç arkadaşına takıldı. Korsan Palası'nın en pahalı hanımına kur yapan bir buçukluğun görüntüsü, adama görmezden gelemeyeceği kadar çekici bir fırsat sundu.

"Hadi ama, güzel bağyan," diye ağzından salyalar akıttı, her sözüyle birlikte ağzından dışarı bira saçarak. "Bu yarım adam gibilerinin sabaha kadar seninle beraber olabilceğini mi düşünüyon yoksa?" Şişko adamın gözüne girmek için epey hevesli olan bar kalabalığı aşırı bir coşkuyla bastı kahkahayı.

Kadın bu adamla daha evvel de sorun yaşamıştı ve diğerlerinin onun önünde acı içinde yere yığıldığını görmüştü. Ona endişeli bir bakış fırlattı, ama yakut süsün çekim gücüne sıkıca bağlanmış olduğundan yerinde kaldı. Fakat Regis, adama bakmayı anında bıraktı. Belanın çıkmasının en muhtemel olduğundan şüphelendiği tarafa doğru çevirdi bakışlarını masanın diğer tarafına, yani Wulfgar'a.

Korkuları doğrulanmıştı. Gururlu barbarın yumrukları masayı sıkıca kavramaktan bembeyaz kesilmişti ve gözlerindeki fokurdayan bakış, Regis'e barbarın patlamanın eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

"Hakaretleri duymazdan gel!" diye ısrar etti Regis. "Bunun için zamanın tek bir anını bile harcamaya değmez!"

Wulfgar biraz olsun rahatlamamıştı. Tehditkar bakışları düşmanını asla bırakmıyordu. Şişko adamın hakaretlerini boş verebilirdi, hatta Regis ile kadına sataşmasını da. Ama Wulfgar bu hakaretlerin arkasında yatan sebebi anlamıştı. Bu kabadayı, onun daha zayıf olan dostlarını istismar etmek suretiyle Wulfgar'a meydan okuyordu. O lenduha gibi herifin kabadayılığına kaç kişi kurban gitti acaba? diye merak etti. Belki de şişko adamın biraz alçakgönüllülük dersi alma zamanı gelmişti.

Eğlence için fırsat çıkabileceğini fark eden acayip kabadayı, birkaç adım daha yaklaştı.

"Hadi bakalım, biraz yana kaykıl yarım adam," dedi Regis'i kenara ittirerek.

Regis çabucak taverna müdavimlerinin bir envanterini çıkarttı. Kesinlikle, bu yaşlı adam ve kötü arkadaşlarına karşı barbarın yanında dövüşe katılacak bir sürü adam mevcuttu. Hatta, Luskan'ın her kesiminde büyük saygı gören bir sınıf olan resmi şehir muhafızlarından biri bile vardı.

Regis etrafı tararken bir anlığına durdu ve askere baktı. Korsan Palası gibi, köpeklerin üşüştüğü bir tükürük hokkasına ne kadar da uygunsuz görünüyordu. Daha da merak verici bir şekilde, Regis bu adamı tanıyordu. Bu kapıdaki asker Jierdan idi, yani daha iki saat önce Drizzt'i tanıyan ve onların şehre girmelerini sağlayan kişi.

Şişko adam bir adım daha yaklaştı ve Regis bütün bunların ne anlama geldiğini düşünüp taşınacak vakit bulamadı.

Koca yağ tulumu ellerini beline atmış bir halde ona tepeden bakıyordu. Regis Calimport'taki günlerinde çok yaşadığı, bunun gibi uçurum kenarındaki durumlar karşısında her zaman olduğu gibi, kalbinin güm güm attığını ve damarlarındaki kanın hızla pompalandığını hissetti. Ve şimdi de, tıpkı o zamanlardaki gibi, kaçmanın bir yolunu bulmaya niyetliydi.

Ama dostunu hatırladığı anda, kendine güveni yok olup gitti.

Daha az deneyimli olan Wulfgar ki Regis buna "daha az akıllı!" da derdi — bu meydan okumayı cevapsız bırakmayacaktı. Uzun bacaklarıyla yaptığı tek bir sıçrayış onu masanın üzerinden aşırttı ve tam şişko adam ile Regis'in arasına konmasını sağladı. Şişko adamın uğursuz bakışlarına aynı yoğunlukla karşılık verdi.

Şişko adam, rakibinin saçma sapan şeref duygusu yüzünden ilk olarak saldırmayacağından yüzde yüz emin bir şekilde barda duran arkadaşlarına baktı. "Hele hele, bakın şu işe," diye güldü, salyalar akıtan bir beklenti

içinde dudakları içeri doğru kıvrılarak. "Görünüşe göre genç çocuğun söyliycek bi şeyi var."

Yavaşça Wulfgar'a doğru dönmeye başladı, sonra aniden barbarın boğazına saldırdı. Bu sürat değişikliğinin Wulfgar'ı gafil avlayacağını sanıyordu.

Taverna adetleri konusunda deneyimsiz olsa bile Wulfgar dövüşmeyi bilirdi. Drizzt Do'Urden ile, yani her zaman tetikte olan bir savaşçıyla birlikte çalışmıştı ve kaslarını en keskin dövüş derecesine göre eğitmişti. Şişko adamın elleri daha boğazına yaklaşaınadan evvel, Wulfgar koca ellerinden biriyle rakibinin yüzüne tokadı bastı ve diğerini ise adamın kasıklarının arasına attı.

Afallamış olan kabadayı, kendisini havaya doğru yükselirken buldu.

Olayı izleyenler, bir anlığına, hiçbir tepki veremeyecek kadar şaşkına döndü. Tabii gördüklerine inanamayıp yüzünü elleriyle kapayan ve göze çarpmadan masanın altına sıvışan Regis dışında.

Şişko kabadayı, üç ortalama adamdan daha ağırdı, ama barbar onu iki metrelik mesafeye ve hatta daha da yukarı kadar kolayca kaldırmış, kollarını tamamen yukarı doğru açabilecek kadar yükseltmişti.

Çaresiz bir hiddetle uluyan şişko adam yardakçılarına saldırmalarını emretti. Wulfgar kendisine karşı yapılacak ilk hareketi sabırla bekledi.

Sanki bütün kalabalık bir anda kavgaya girişmiş gibiydi. Soğukkanlılığını koruyan eğitimli savaşçı, en kalabalık grubu aradı, üç adam gördü ve insan mermisini fırlattı. Yağ tulumu tepelerine inip de onları geriye doğru yere yapıştırmadan evvel suratlarının takındığı dehşete kapılmış ifadeyi de gördü. Sonra adamlar, birleşen hızlarıyla birlikte yuvarlanarak barın bir bölümünü destek kalaslarından ayırdılar ve bahtsız hancıyı uzağa, doğru fırlatıp bir şangırtıyla birlikte en kaliteli şaraplarının bulunduğu rafa çarpmasını sağladılar.

Wulfgar'ın eğlencesi kısa ömürlü oldu, çünkü diğer serseriler hızla üzerine kapandılar. Dengesini korumaya kararlı bir şekilde, topuklarını

olduğu yere sağlamca gömdü, koca yumruklarını savurarak düşmanlarını bir sinek gibi tek tek kenara fırlattı ve onları odanın uzak köşelerine gelişigüzel serpiştirdi.

Fakat şişko adamın yardakçılarından pek azı bu gürültü patırtı tarafından engellenmişti. Wulfgar'ın üzerine dalgalar halinde çullandılar. Barbar yerini gayet iyi korudu, çünkü adamların hiçbiri takviyelerin gelmesine yetecek kadar onu oyalayamıyordu. Yine de barbar, en az kendi darbelerini vurduğu sıklıkta darbe yiyordu. Yumrukları sabırla kabul etti, kaybetmesine izin vermeyen katıksız gururu ve dövüş azmiyle acıyı engelliyordu.

Regis masanın altındaki yeni yerinden kavgayı izliyor, bir yandan da içkisini yudumluyordu. Şimdi barmen kızlar da arbedeye katılmıştı, bahtsız dövüşçülerden bazılarının sırtına atlıyor, adamların yüzlerine karmaşık çizgiler kazımak için tırnaklarım kullanıyorlardı. Haddi zatında Regis, kısa süre sonra fark etti ki kendisi ve tabii daha şimdiden bilincini yitirmiş kimseler dışında tavernada dövüşe karışmayan tek kişi Jierdan idi. Asker sessizce sandalyesinde oturuyordu. Hemen önünde olup biten hır güre kayıtsız bir durumdaydı. Görünüşe göre ilgili olduğu tek şey Wulfgar'ın becerisini izlemek ve tartmaktı.

Buçukluğu bu da rahatsız etti, ama bir kez daha, askerin alışılmadık davranışlarının ne anlama geldiğini düşünecek zamanı olmadığını anladı. Regis dev arkadaşını bu işin içinden çıkarması gerekeceğini başından beri biliyordu ve şimdi tetikte bekleyen gözleriyle, görmeyi ummakta olduğu çelik parıltısını yakalamıştı.

Wulfgar'ın en son rakiplerinin hemen arkasındaki sırada olan bir haydut bıçak çekmişti.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Regis, içkisini yere bırakıp pelerininin kıvrımlarından gürzünü çıkartarak. Böyle işler her zaman tadını bozardı.

Wulfgar, bıçaklı adama yol açarak iki rakibini kenara fırlattı. Adam ileri doğru hamle yaptı. Gözleri yukarıya, uzun boylu barbarınkilere bakıyordu. Elinde vurmak için hazırladığı gürzüyle birlikte, Wulfgar'in uzun bacakları arasından bir ok gibi fırlayan Regis'i fark etmedi bile. Gürz, adamın dizine

inip diz kapağını parçaladı ve silahı meydana çıkmış bir halde adamı Wulfgar'a doğru yalpalattı.

Wulfgar son anda yana doğru adım atarak bu hamleden kaçtı ve kendi eliyle saldırganın elini mengene gibi kavradı. Adamın hızıyla sürüklenen barbar, masayı bir kenara devirdi ve duvara çarptı. Wulfgar tek bir sıkışta saldırganın bıçak kabzasındaki parmaklarını kırdı ve boş kalan eliyle adamın yüzünü kavrayarak onu yerden kaldırdı. Silahın ortaya çıkışı karşısında küplere binen barbar, savaş tanrısı Tempus'a seslenerek adamın, kafasını duvarın tahta kalaslarına geçirdi ve onu ayakları yerden tamı tamına yarım metre yüksekte, havada sallanır bir şekilde bıraktı.

Etkileyici bir hareketti ama Wulfgar'ın zaman kaybetmesini sağlamıştı. Bara doğru geri döndüğünde bir sürü saldırgandan gelen, bir yumruk ve tekme sağanağının altında kaldı.

"İşte geliyor" diye fısıldadı Bruenor Drizzt'e, Fısıltı'nın dönmekte olduğunu görünce. Fakat drowun yüksek sezileri, cüce bunun farkına varmadan çok önce kadının geldiğini algılamıştı. Fısıltı yalnızca yarım saatliğine gitmişti. Ama pek yakınlarda arbalet okçularının olduğunu bilirken ve diğer canilerin görebileceği bir yerde, tehlikeye açık bir şekilde beklerken, bu süre arka sokaktaki iki dosta çok daha uzun gibi gelmişti.

Fısıltı kendinden emin adımlarla, aylak aylak yürüyerek onların yanına geldi. "İstediğiniz harita işte burada," dedi Bruenor'a, bir parşömen rulosunu yukarı doğru kaldırarak.

"Bir göz atalım öyleyse," diye talep etti cüce, ileri atılarak.

Kadın geri çekildi ve parşömeni hemen indirdi. "Fiyat arttı," diye belirtti dosdoğru bir şekilde. "Daha evvel önermiş olduğunuzun on katı."

Bruenor'un tehditkar bakışları kadını yıldırmadı. "Hiç seçeneğiniz yok," diye tısladı Fısıltı. "Bunu size tedarik edebilecek başka birini bulamazsınız. Parayı ödeyin ve elinizi çabuk tutun!"

"Bir dakika," dedi Bruenor, aniden sakinleşerek. "Arkadaşımla bir çift laf edeceğim." O ve Drizzt bir adım uzaklaştılar.

"Kim olduğumuzu öğrenmiş," diye açıkladı drow, Bruenor da çoktan aynı sonuca vardığı halde. "Ve ne kadar ödeyebileceğimizi de."

"Sence o doğru harita mı?" diye sordu Bruenor.

Drizzt başını salladı. "Herhangi bir tehlike içinde olduğunu düşünmek için hiçbir sebebi yok, yani buradayken. Paran var mı peki?"

"Evet," dedi cüce, "ama önümüzdeki yol uzun ve korkarım elimdekinden daha fazlasına ihtiyaç duyacağız."

"İş halledildi o zaman," diye yanıtladı Drizzt. Bruenor drowun lavanta renkli gözlerinde alev alan parıltıyı fark etti. "Bu kadınla ilk tanıştığımızda, dürüst bir pazarlık yapmıştık," diye devam etti. "Bağlı kalacağımız bir pazarlık."

Bruenor anladı ve onayladı. Damarlarında heyecan ürpertilerinin titreşmeye başladığını hissetti. Kadına doğru döndü ve onun şimdi elinde bir parşömen yerine bir hançer tutmakta olduğunu anında fark etti. iş yaptığı iki maceracının doğasını, görünüşe bakılırsa iyi anlamıştı.

Aynı şekilde metalin parıltısını yakalayan Drizzt, Fısıltı için sorun çıkartmayacakmış gibi görünmeye çalışarak Bruenor'dan bir adım geriye gitti. Aslında, duvarda fark ettiği bazı şüpheli çatlaklara daha iyi bir açıdan bakmak istiyordu gizli bir kapının hatları olabilecek çatlaklara.

Bruenor boş ellerini havaya kaldırarak kadına doğru yaklaştı. "Eğer istediğin fiyat buysa," diye homurdandı, "o zaman ödemekten başka seçeneğimiz yok. Ama önce haritaya bir bakacağım!"

Ellerinden herhangi biri kemerindeki baltaya uzanmak için aşağı inene kadar cücenin gözüne hançeri saplayabileceğinden emin olan Fısıltı rahatladı ve boş elini pelerininin altındaki parşömene uzattı.

Ama rakibini hafife almıştı.

Bruenor'un tıknaz bacakları aniden gerildi ve onu, kadının yüzüne miğferini geçirmesine yetecek kadar yükseğe zıplattı. Kadının burnu

şapırdayarak kan içinde kaldı ve kafası duvara çarptı. Cüce, haritayı almak için uzanırken kadının gevşek vücudunun üzerine mücevher kesesini bıraktı ve homurdandı. "Anlaştığımız gibi."

Drizzt de harekete geçti. Cüce geri çekildiği an, ırkının doğuştan gelen büyüsünü kullanarak arbalet okçularının bulunduğu pencerenin önünde bir karanlık küresi yerleştirdi. Hiçbir ok atışı gelmedi, fakat iki okçunun hiddetli haykırışları arka sokak boyunca yankılandı.

Sonra, Drizzt'in önceden tahmin ettiği gibi, duvardaki çatlaklar açıldı ve Fısıltı'nın ikinci savunma kalkanı meydana çıktı. Drow hazırlıklıydı, palaları çoktan ellerinde belirivermişti. Kılıçlar parıldayarak harekete geçti. Sadece keskin olmayan taraftarıyla vursa bile, darbeleri iri yarı haydudu savunmasız bırakmaya yetecek kesinlikteydi. Sonra palalar yeniden indi ve adamın yüzünü tokatladı. Drizzt aynı akıcı hareketle açıyı değiştirdi ve önce bir yumruğuyla sonra da diğeriyle adamın şakaklarına vurdu. Bruenor haritayla birlikte arkasını döndüğü vakit önlerindeki yol tertemiz olmuştu.

Bruenor drowun marifetini samimi bir hayranlıkla inceledi.

Sonra, bir arbalet oku yüzünün bir santim ötesinden geçerek duvara çarptı ve tıkırdadı.

"Gitme zamanı," diye gözlemledi Drizzt.

"Yolun sonu kesilmiş olacak, yoksa ben de sakallı bir gnomum," dedi Bruenor, ikisi arka sokağın çıkışına yaklaşırken. Yanlarındaki binadan gelen hiddetli bir kükreme ve ardından duyulan dehşet çığlıkları onları biraz rahatlattı.

"Guenhwyvar," diye belirtti Drizzt, iki pelerinli adam hemen önlerinden sokağa fırlayıp arkalarına bakmadan tabanları yağlarken.

"Kediyi kesinlikle unutmuşum!" diye haykırdı Bruenor.

"Guenhwyvar'ın hafızasının seninkinden daha iyi olduğuna şükret," diye güldü Drizzt ve kediye beslediği hislere rağmen Bruenor da ona katıldı. Arka sokağın sonunda durdular ve caddeye göz attılar. Kesif sis bulutu,

muhtemel bir pusu için oldukça iyi bir örtü sağlıyor olsa da hiçbir tehlike belirtisi yoktu.

"Yavaş ol," diye önerdi Bruenor. "Daha az dikkat çekeriz."

Drizzt onunla hemfikir olabilirdi, fakat o sırada arka sokağın aşağılarından bir yerden ikinci bir ok atıldı ve ikisinin arasındaki bir tahta direğe saplandı.

"Gitme zamanı!" diye belirtti Drizzt daha kararlı bir şekilde, Bruenor'un daha fazla cesaretlendirilmeye hiç ihtiyacı olmadığı ve küçük bacakları bir piston gibi çalışarak çoktan sisin içine dalmış olduğu halde.

Luskan'm fare labirentindeki dönemeçler ve köşe başları arasında yollarını buldular. Drizzt zarafetle moloz yığınlarının üzerinden süzülüp geçiyor, Bruenor ise basitçe onları'dağıtarak yoluna devam ediyordu. O an için arkalarından kimsenin takip etmediğine emin oldular ve adımlarını hafiflettiler.

Omzunun üzerinden tatmin olmuş bir edayla geriye doğru bakarken, cücenin kızıl sakalları arasından beyaz bir gülümseme göründü. Ama önündeki yola doğru döndüğünde aniden yana sıçradı ve baltasını bulmak için debelendi.

Büyülü kediyle yüz yüze gelmişti.

Drizzt kahkahasına hakim olamadı.

"Şu şeyi uzaklaştır!" dedi Bruenor.

"Görgülü ol, iyi yürekli cüce," diye azarladı drow. "Guenhwyvar’ın kaçış yolumuzu açtığını hatırla."

"Uzaklaştır şunu!" diye ısrar etti Bruenor, baltasını sallayarak.

Drizzt güçlü kedinin kaslı boynunu okşadı. "Onun sözlerine kulak asma dostum," dedi kediye. "O bir cüce ve kaliteli büyülerin değerini bilemez!"

"Pöh!" diye hırladı Bruenor, fakat Drizzt kediyi yollayıp oniks heykelciği çantasına geri koyduğunda daha rahat nefes alır oldu.

İkisi kısa süre sonra Yarımay Sokak'a geldiler ve herhangi bir pusu işareti var mı diye bakmak için son bir kez daha durdular. Burada bir sorun çıkmış olduğunu hemen anlayıverdiler, çünkü bir sürü yaralı bereli adam tökezleyerek ya da taşınarak arka sokağın girişinin önünden geçiyordu.

Derken Korsan Palası' m ve onun önünde, sokağın ortasında oturan iki tanıdık sureti gördüler.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Bruenor, ikisi yaklaşırlarken.

"Görünüşe göre bizim koca arkadaşımız hakaretlere yumruklarla cevap veriyor," dedi arbede sırasında burnu bile kanamamış olan Regis. Fakat Wulfgaf'ıri yüzü şişlik ve morluk içindeydi ve tek gözünü zar zor açabiliyordu. Kalıp halinde kurumuş kan bir kısmı kendi kanıydı — yumruklarını ve giysileri kaplamıştı.

Drizzt ve Bruenor hiç de şaşırmamış bir halde birbirilerine baktılar.

"Peki ya odalarımız?" diye homurdandı Bruenor.

Regis kafasını sağa sola salladı. "Bu konuda şüpheliyim."

"Ya paralarım?"

Buçukluk yeniden kafasını salladı.

Bruenor, "Pöh!" diye burnundan soludu ve Korsan Palası' nın kapısına doğru paldır küldür yürüdü.

"Senin yerinde olsam ..." diye başladı Regis, ama sonra omuz silkerek Bruenor'un her şeyi kendi gözleriyle görmesine izin verme kararı aldı.

Tavernanın kapısını açtığı vakit, Bruenor tam anlamıyla şok geçirdi. Masalar, bardaklar ve bilincini yitirmiş müdavimler etrafa saçılmış bir vaziyetteydi. Hancı paramparça olmuş barın bir kenarına yığılmıştı, bir barmen kız, adamın kanlı kafasına sargı bezi doluyordu. Wulfgar’ın duvarın

içine kafasını gömdüğü adam hala ensesinden asılmış bir halde gevşekçe duruyor ve yavaşça inliyordu. Etrafı temizlerken, asılı duran adamın yanından geçen barmen kızlardan biri arada sırada onu hafifçe ittiriyor ve havada sallanışıyla eğleniyordu. Bruenor kudretli barbarın çıkarttığı bu iş karşısında kıkırdamadan edemedi.

"Paralarım boşa gitti," diye tahmin etti Bruenor ve hancı onu fark edip de barmen kızları üzerine üşüştürmeden evvel dışarı çıktı.

"İçerisi cehennem gibi!" dedi Drizzt' e, arkadaşlarının yanına geri döndüğü zaman. "Handaki herkes mi?"

"Biri hariç hepsi," diye yanıtladı Regis. "Bir asker."

"Bir Luskan Askeri, burada?" diye sordu Drizzt, bu bariz tutarsızlık karşısında şaşırarak.

Regis kafasını salladı. "Ve daha da garibi," diye devam etti, "Bizi şehre sokan muhafız Jierdan'ın ta kendisiydi."

Drizzt ve Bruenor endişeyle bakıştılar.

"Peşimizde katiller, önümüzde darmadağın olmuş bir han ve ortalıklarda bize olması gerektiğinden daha fazla ilgi gösteren bir asker var," dedi Bruenor.

"Gitme zamanı," diye cevap verdi Drizzt üçüncü kez. Wulfgar ona gözlerine inanamayarak baktı. "Bu gece kaç adam alaşağı ettin?" diye sordu Drizzt, mantıki tehlike ihtimallerini gözler önüne sermek için. "Peki senin sırtına bir bıçak saplama fırsatı için kaç tanesinin ağzının suyu akacaktır?"

"Ayrıca," diye ekledi Regis, daha Wulfgar cevap veremeden. "Sokağın birinde sıçan sürüleriyle yatağımı paylaşmaya hiç niyetim yok!"

"Öyleyse kapılara yollanalım," dedi Bruenor.

Drizzt kafasını salladı. "Bizimle bu kadar çok ilgilenen bir muhafız varken olmaz. Surun üstünden aşacağız ve kimse gittiğimizi bilmeyecek."

Bir saat sonra Luskan surunun ötesinde, acık çimler üzerinde, tekrar rüzgarı yüzlerinde hissederek rahatça yürüyorlardı.

Regis hepsinin düşüncelerini özetleyerek şöyle dedi, "İlk şehrimizdeki ilk gecemiz ve katilleri aldattık, bir serseri kalabalığını alaşağı ettik ve şehir muhafızının ilgisini çektik. Yolculuğumuz için pek hayırlı bir başlangıç oldu!"

"A-evet, ama bunu aldık!" diye haykırdı Bruenor, ilk engel, yani harita sorunu aşıldığı için anayurdunu bulmanın beklentisiyle dolup taşarak.

Yine de ne cüce, ne de arkadaşları; onun büyük bir sevgiyle elinde tuttuğu haritanın bir sürü ölümcül bölgeyi detaylı olarak anlattığını, özellikle de o bölgelerden bir tanesinin dört arkadaşın sınırlarını sonuna, hatta daha da ötesine kadar zorlayacağını bilmiyordu.

4. RUH ÇAĞIRMA

Yelkenlerin Şehri'nin merkezinde hayret verici bir mekan, etrafa güçlü bir büyü aurası yayan garip bir bina vardı. Unutulmuş Diyarlar'daki diğer hiçbir yapıya benzemeyen Büyünün Sahipkulesi, kelimenin tam anlamıyla taşlardan yapılma bir ağaç gibi görünüyordu. En büyüğü merkezde olmak suretiyle beş tane sivri kuleye sahipti, diğer dördü ise eşit yükseklikteydi. Bir meşe ağacının zarafet dolu kavisleri gibi ana gövdeden dışarı doğru filizleniyorlardı. Yapının hiçbir yerinde duvarcılığım yapan kimsenin imzası görünmüyordu; hakkında bilgi sahibi olan her izleyici bilirdi ki, bu sanat eserini yaratan şey fiziksel bir emek değil büyüydü.

Sahipkulesi'nin tartışılmaz efendisi olan Baş Büyücü ana kulede ikamet ederdi. Diğer dört kule ise başarı sıralamasında ona en yakın olan büyücüleri barındırırdı. Daha alçakta olan ve pusuladaki dört yönü temsil eden kulelerin her biri, ana gövdenin farklı bir cephesine egemendi. Bu kulelerin büyücülüleri, baktıkları yöndeki olaylara gözcülük yapmak ve onlara nüfuz etmekle sorumluydu. Bu sebeple, gövdenin batı cephesindeki büyücü, denizi, tüccar gemilerini ve Luskan Limanı'na akın yapan korsanları gözlemekle geçirirdi günlerini.

Bugün, kuzey kulesinde geçen bir muhabbet On-Kasaba'dan gelen yol arkadaşları ile ilgiliydi.

"Epey iyi iş basardın, Jierdan," dedi Sydney. Sahipkulesi'ndeki daha genç ve alt kademedeki büyücülerden biri olmasına rağmen, loncanın en güçlü büyücülerinden birinin çıraklığını kazanabilecek yeteneğe sahipti. Pek de güzel bir kadın olmayan Sydney, fiziksel özellikleri hiç umursamaz, bütün enerjisini kudret arayışı için harcardı. Yirmi beş yılının büyük bir kısmını sadece tek bir amaca Büyücü sıfatı kazanmaya yönelik çalışarak geçirmişti ve kararlılığı ile özgüveni, etrafındakilerin çoğunun, kadının amacına ulaşacağı konusunda pek az şüphe duymasını sağlıyordu.

Jierdan kafasını bilmiş bilmiş sallayarak bu övgüyü kabul etti. Fakat övgünün sunulmuş olduğu, tenezzül etme tarzındaki üslubu gayet iyi anlamıştı. "Sadece bana verilen talimatlara göre davrandım," diyerek bir alçakgönüllülük maskesi altından yanıtladı, odanın tek penceresinin önünde durmuş dışarıya bakmakta olan kahverengialacalı cüppeler içindeki cılız görünümlü adama doğru bir bakış fırlatarak.

"Buraya neden gelsinler ki?" diye fısıldadı alacalı büyücü kendi kendine. Diğerlerine doğru döndü ve onlar da içgüdüsel olarak bakışlarını çevirdiler. O adam, Kuzey Kulesi'nin Efendisi Alacalı Dendybar idi ve uzaktan zayıf gibi görünse de, daha yakından yapılan bir inceleme, adamın içinde şişkin kaslardan daha büyük bir güç olduğunu açığa çıkarırdı. Ve bilgi peşinde koşmaya yaşamdan çok daha fazla değer verme konusunda hakkıyla kazandığı şöhreti, onunla karşılaşan bir çok kimsenin gözünü korkuturdu. "Gezginler buraya gelişleri için herhangi bir sebep sundular mı?"

"Hiçbirine inanmadım," diye yanıtladı Jierdan sessizce, "Buçukluk pazar yerini bir ön incelemeye almaktan bahsetti, ama ben—"

"Hiç sanmam," diye kesti sözünü Dendybar, diğerleriyle konuşmaktan çok kendisiyle konuşarak. "Bu dördünün hareketleri sıradan bir ticari yolculuktan ötede."

Sydney, Kuzey Kulesi'nin Efendisi'nin gözüne daha fazla girebilmek için Jierdan'ı sıkıştırdı. "Şimdi neredeler?" diye sordu.

Dendybar'in huzurundayken, Jierdan onunla laf dalaşına girmeye cüret edemedi. "Limanlarda ... bir yerlerde," dedi ve sonra omuz silkti.

"Bilmiyor musun?" diye tısladı genç büyücü.

"Korsan Palası'nda kalacaklardı," diye sertçe yanıt verdi Jierdan. "Ama kavga onları sokağın ortasında bıraktı."

"Ve senin de onları takip etmen gerekirdi!" diye azarladı Sydney, acımasızca askerin üzerine giderek.

"Gece vaktinde bir şehir askerinin bile liman kesiminde yalnız başında dolaşması ahmaklık olur," diye yapıştırdı cevabı Jierdan. "Şimdi nerede oldukları önemli değil. Kapıları ve limanı izletiyorum. Luskan'ı benim haberim olmadan terk edemezler!"

"Onların bulunmasını istiyorum!" diye emretti Sydney, ama Dendybar onu susturdu.

"Nöbetleri olduğu gibi bırak," dedi Jierdan'a. "Asıl benim bilgim olmadan ayrılmamalılar. Gidebilirsin. Rapor edecek bir şeyin olduğunda huzuruma gel."

Jierdan hazır ol durumuna geçti ve ayrılmak için arkasını döndü, yanından geçerken alacalı büyücünün gözüne girmek için yarışa tutuştuğu kadına son bir kez daha dik dik baktı. O sadece bir askerdi, Sydney gibi ilerleme kaydeden bir büyücü değildi. Ama Sahipkulesi'nin şehirdeki bütün güç odaklarının ardındaki esas ve gizli unsur olduğu Luskan'da bir asker, büyücünün birinin gözüne girmekle epey iyi iş yapmış olurdu. Muhafızın yüzbaşı üstleri, sahip oldukları mevkii ve imtiyazları sadece Sahipkulesi'nin rızasıyla kazanabilmişlerdi.

"Onların özgürce dolaşmasına izin veremeyiz," diye tartıştı Sydney, giden asker kapıyı kapattığı vakit.

"Şimdilik hiçbir zarar ziyan getirmezler," diye yanıt verdi Dendybar. "Eğer drow ziyneti yanında taşıyor olsa bile içinde bulunan gücü anlaması yıllarını alacaktır. Sabırlı ol dostum, bilmemiz gerekenleri öğrenmek için

yollarım var. Pek kısa bir süre içinde bu bulmacanın parçalan yerli yerine oturacak."

"Bu denli büyük bir gücün bize bu kadar yakın olduğunu düşünmek beni deli ediyor," diye iç geçirdi hevesli genç büyücü. "Ve bir aceminin elinde olduğunu bilmek!"

"Sabırlı ol," diye tekrarladı Kuzey Kulesi'nin Efendisi.

Sydney, özel odanın çapına orantılı olarak hazırlanmış mum çemberini aydınlatma işini bitirdi ve zemine çizilmiş olan büyülü alanın dışında, üç ayaklı demir sehpasının üzerinde duran bir mangala doğru ilerledi. Mangal yanmaya başladığı zaman dışarı çıkma talimatı alacağını bilmek onu hüsranla dolduruyordu. Nadiren açılan ve bütün kuzey ülkeleri içinde en iyi ruh çağırma dairesi olduğu söylenen bu odadaki her anın tadını çıkartan Sydney, işlem sırasında içeride kalabilmek için defalarca kez yalvarmıştı.

Ama Dendybar, kadının soracağı soruların, oldukça fazla dikkat dağıtacağı gibi bir açıklama yapar ve onun kalmasına asla izin vermezdi. Diğer dünyalarla ilgilenirken dikkatlerin dağılması, umumiyetle ölümcül olurdu.

Dendybar, büyü çemberinin içinde bağdaş kurmuş oturuyor, belli sözler tekrar ederek derin bir yoğunlaşma sağlıyordu. Hazırlıkları tamamlamakta olan Sydney'in hareketlerinden bihaberdi. Bütün duyuları kendi içine doğru yönelmişti, böyle bir iş için tamamen hazır olduğundan emin olmak amacıyla kendi varlığına yoğunlaşmıştı. Zihninde yalnızca tek bir pencereyi dışarıya açık bırakmıştı. Bilinci tek bir işaret üzerinde asılı kalmıştı; Sydney'in giderken kapattığı kapının sürgülenme sesiydi bu işaret.

Ağırlaşmış gözkapakları hafifçe açıldı, ince görüş çizgileri yalnızca mangalın ateşi üzerinde kilitlenmişti. Bu alevler, çağrılan ruhun hayatı olacak, Dendybar'ın onu madde düzlemde tuttuğu süre içinde ona somut bir biçim verecekti.

"Ey vesus venaris dimin dou," diye başladı büyücü, ilk başta sözleri yavaş yavaş tekrar ederek ve sonra kesintisiz bir ritim tutturarak. Biraz önce küçük bir hayat belirtisi gösteren ve şimdi kendi tılsımının sonuna doğru

ilerleyen büyünün ısrarlı çekintiyle kendinden geçen Dendybar, çeşitli cümle çekimlerini ve büyülü heceleri yüksele alçala, rahat bir şekilde söylüyordu. Yüzündeki ter gerginlikten çok hevesini yansıtıyordu.

Alacalı büyücü, ruh çağırma işinden, yani kendi zihinsel gücünün yoğunluğunu kullanarak ölümlü dünyanın ötesindeki varlıkların iradelerine egemen olmaktan büyük haz duyuyordu. Bu oda onun çalışmalarının doruk noktasını temsil ediyordu, güçlerinin engin sınırlarını gözler önüne seren yadsınamaz bir ispattı.

Bu sefer en gözde muhbirini, ondan oldukça fazla nefret eden ama çağrısını reddedemeyecek bir ruhu hedef alıyordu. Dendybar büyünün en heyecanlı noktasına, yani isim çağırma aşamasına geldi. "Morkai," diye seslendi yavaşça.

Mangalın alevi sadece bir anlığına parıldadı.

"Morkai!" diye haykırdı Dendybar, ruhun öbür dünyadaki direncini kopartarak. Mangal küçük bir ateş topu halinde patladı. Sonra alevler, Dendybar'm önünde duran bir adam suretine dönüşerek sönüp kapkaranlık oldu.

Büyücünün narin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Ne ironik, diye düşündü. Cinayetini tasarlamış olduğu adam, şimdi onun en değerli bilgi kaynağı haline gelecekti.

Kızıl Morkai'nin hayaleti dirençli ve gururlu bir şekilde duruyordu, bir zamanların kudretli büyücüsüne yaraşır bir heybete sahipti. Kuzey Kulesi'nin Efendisi sıfatıyla Sahipkulesi'ne hizmet ettiği o eski günlerde bu odayı kendisi yaratmıştı. Ama sonra Dendybar ile yardakçıları kendisine bir komplo kurarak, pek güvendiği çırağını kalbine bir bıçak saplaması için kullanmışlardı. Ve bu da, kule içinde gözünü diktiği mevkie gelebilmesi için Dendybar'a başarının yollarını açmıştı.

Aynı hareket ikinci ve muhtemelen daha önemli bir hadise zincirini devreye sokmuştu. Çünkü neticede Kristal Parçası'm, yani Dendybar'm şimdi Drizzt Do'Urden'in ellerinde olduğunu sandığı kudretli ziyneti elde eden kişi de, yine aynı çırak Akar Kessell idi. Akar Kessell'in son savaşının

ta On-Kasaba'dan buraya kadar süzülüp gelen hikayelerinde, kara elf onu alaşağı eden savaşçı olarak addediliyordu.

Kristal Parçası'nın Buzyeli Vadisi'nde, Kelvin Yığını diye bilinen dağ mevkiinde yüzlerce ton buz ve kayanın altında kalıp da Kessell'i öldüren çığ ile beraber kaybolduğunu Dendybar bilemezdi. Hikayeden bildiği tek şey, sefil çırak Kessell'in Kristal Parçası ile neredeyse bütün Buzyeli Vadisi'ni fethettiği ve onu en son hayatta gören kimsenin de Drizzt Do'Urden olduğu idi.

Dendybar, antikanın daha bilgili bir büyücüye getireceği kudreti her ne zaman düşünse hevesle ellerini ovuşturuyordu.

"Selamlar, Kızıl Morkai," diye güldü Dendybar. "Davetimi kabul etmen ne büyük incelik."

"Sana bakmak için elime geçen her fırsatı kabul ederim, Katil Dendybar," diye yanıtladı hayalet. "Ölümün gemisinde karanlık aleme doğru yelken açacağın zaman seni iyi tanımalıyım. İşte o zaman bir kez daha eşit koşullar altında olacağız . . ."

"Sessizlik!" diye emretti Dendybar. Alacalı büyücü gerçeği kendisine asla itiraf etmese bile, kudretli Morkai ile bir kez daha yüzleşeceği günden oldukça korkuyordu. "Seni buraya bir maksatla getirdim," dedi hayalete. "Boş tehditlerinle harcayacak vaktim yok."

"Öyleyse vereceğim hizmeti söyle," diye tısladı hayalet, "ve bırak da gideyim. Senin varlığın sinirlerimi bozuyor."

Dendybar sinirden köpürdü ama münakaşaya devam etmedi. Bir ruh çağırma büyüsünde zaman, büyüyü yapanın aleyhine işlerdi. Çünkü ruhu madde düzlemde tutmak büyücünün gücünü emerdi ve her geçen saniye onu biraz daha zayıflatırdı. Bu tür büyülerdeki en büyük tehlike ise, ruh çağıranın çok uzun bir süre denetimi korumaya çalışması sonucunda çağırdığı varlığı kontrol edemeyecek kadar zayıflamasıydı.

"Bugünlük senden istediğim sadece basit bir cevap, Morkai," dedi Dendybar, konuşmaya devam ederken her kelimesini dikkatle seçerek.

Morkai bu tedbiri fark etti ve Dendybar'm bir şeyler gizlediğinden şüphelendi.

"Peki soru ne öyleyse?" diye bastırdı hayalet.

Dendybar konuşmadan evvel ihtiyatla ölçüp biçerek, her kelimeyi düşünüp tartarak sözüne devam etti. Drowu arayışının sebepleri hakkında Morkai'ye hiçbir ipucu vermek istemiyordu, çünkü hayalet bu bilgiyi kesinlikle düzlemler arasında yayardı. Bir sürü güçlü varlık, belki de Morkai'nin hayaleti bile, eğer kırık parçanın nerede bulunduğu hakkında bir fikre sahip olursa, bu denli güçlü bir antikanın peşinden giderdi.

"Bugün Buzyeli Vadisi'nden Luskan'a, bir tanesi bir drow elfi olmak üzere, dört yolcu geldi," diye açıkladı alacalı büyücü. "Şehirde ne işleri var? Neden buradalar?"

Morkai bu soru için bir sebep bulmaya çalışarak tepeden tırnağa düşmanını süzdü. "Bu soruyu şehir muhafızınıza sorsan daha iyi olurdu," diye yanıtladı. "Misafirler kapılardan içeri girerken ne işleri olduğunu kesinlikle belirtmişlerdir."

"Ama ben sana sordum!" diye haykırdı Dendybar, aniden hiddetle patlayarak. Morkai onu oyalıyordu ve her geçen saniye, alacalı büyücüye zarar veriyordu. Morkai'nin özü ölümle beraber gücünden pek az şey kaybetmişti ve büyünün zorlayıcı etkisine karşı inatçı bir şekilde direniyordu. Dendybar bir parşömen rulosunu şak diye açıverdi.

"Elimde bunlardan on iki tane hazır yazılmış nüsha var," diye uyardı.

Morkai geri çekildi. Bu yazının doğasını anlamıştı, onun varlığının gerçek ismini açığa çıkaran bir parşömendi. Ve okuyup da ismin gizlilik örtüsü açtığında, yani ruhunun mahremiyetini gözler önüne serdiğinde, Dendybar parşömenin esas gücünü uyandırmış olurdu. Morkai'nin ismini yanlış ses tonu vurgulamalarını kullanarak telaffuz eder ve ruhunun ahengini bozardı, böylece varlığının özüne kadar ona işkence ederdi.

"Cevapların için ne kadar süre araştırma yapacağım?" diye sordu Morkai.

Dendybar gücünün emilmesi artmaya devam ettiği halde zaferiyle beraber gülümsedi. "İki saat," diye yanıtladı hiç geciktirmeden, arayışın süresini ruhu çağırmadan evvel dikkatle kararlaştırmış olduğu için. Morkai'ye bazı cevaplar bulmasına izin verebilecek kadar uzun, ama öğrenmesi gerekenden daha fazlasını öğrenmesine fırsat vermeyecek kadar kısa bir zaman sınırı seçmişti.

Morkai bu kararın ardındaki sebepleri tahmin ederek gülümsedi. Aniden geriye doğru fırladı ve bir duman bulutunun içinde kaybolup gitti. Onun şeklini korumuş olan alevler, hayaletin dönüsünü beklemek için mangala geri dönüp yatıştı.

Dendybar hemen rahatlayıverdi. Düzlemlerin kapılarını yerlerinde tutabilmek için hala yoğunlaşmak zorunda olsa bile, iradesine yapılan baskı ve güç emilmesi, ruh gittikten sonra hatırı sayılır derecede azalmıştı. Bu karşılaşma sırasında Morkai'nin irade gücü neredeyse onu alt edecekti ve Dendybar yaşlı ustanın mezardan dışarıya bu kadar güçlü bir şekilde uzanabihnesi karşısında kafasını salladı. Bu denli güçlü birine komplo düzenlemenin ne kadar akıl karı olduğunu düşünürken içini bir ürperti sardı. Morkai'yi her çağırışında, hesaplaşma gününün gelip çatacağı kendisine bir kez daha hatırlatılıyordu.

Morkai dört yolcu hakkında bilgi edinmekte hiç güçlük çekmedi. Aslında hayalet, onlar hakkında zaten çok şey biliyordu. Kuzey Kulesi'nin Efendisi iken On-Kasaba ile oldukça ilgiliydi ve bu merakı vücuduyla beraber ölüp gitmemişti. Şimdi dahi, Buzyeli Vadisi'nde yapılan işlere sık sık gidip göz atardı ve bu son aylarda On-Kasaba ile ilişkisi olan herkes, dört kahraman hakkında bir şeyler bilirdi.

Morkai'nin geride bıraktığı dünyaya duyduğu sürekli ilgi, ruhsal dünyada pek nadir rastlanan bir şey değildi. Ölüm, ruhun isteklerini değiştirir, maddi ve toplumsal kazanç sevdasının yerine bilgiye olan sonsuz bir açlık getirirdi. Bazı ruhlar sayısız yüzyıllar boyunca Alemler'i izler, sadece bilgi toplar ve yaşayanların hayatlarını sürdürmesini seyrederdi. Belki de bunun sebebi, artık hiç tadamayacakları fiziksel duyumlara gıpta etmeleriydi. Ama sebep ne olursa olsun, tek bir ruhtaki bilgi zenginliği bile Alemler'deki bütün kütüphanelerin toplanmış kaynaklarına üstün gelirdi.

Morkai, Dendybar'ın ona bahşettiği iki saat içinde çok şey öğrendi. Şimdi sözlerini dikkatle seçme sırası ona gelmişti. Kendisini çağıran kişinin isteğini yerine getirmek zorundaydı ama elinden geldiğince üstü kapalı ve belirsiz cevaplar vermeye niyetliydi.

Mangalın alevleri bir kez daha belirgin danslarını yapmaya başladığında Dendybar'ın gözleri parıldadı. İki saat geçip gitti mi yani? diye merak etti, çünkü dinlencesi çok kısa gibi gelmişti ve hayaletle olan ilk karşılaşmasından beri gücünü tamamen toplayamadığını hissediyordu. Fakat alevlerin dansını reddedemezdi. Dikleşerek oturdu ve ayak bileklerini kendine doğru toplayarak meditasyon hali olan bağdaş pozisyonunu sıklaştırdı.

Ateş topu coşkusunun zirvelerinde bir sancıyla pofurdadı ve adamın hemen önünde Morkai beliriverdi. Hayalet itaatkar bir şekilde geride durdu, Dendybar kesin olarak sorana dek ona hiçbir bilgi sunmadı. Dört dostun Luskan'a olan ziyaretinin hikayesinin tamamı hala Morkai için muğlaktı, ama arayışları hakkında çok şey öğrenmişti ve Dendybar'in keşfetmesini istediğinden de fazla bilgi edinmişti. Alacalı büyücünün çevirdiği işlerin temelinde yatan nedenleri hala anlayamamıştı, ama sebepleri ne olursa olsun Dendybar'ın niyetinin iyi olmadığından emindi.

"Ziyaretin maksadı ne?" diye sordu Dendybar, Morkai'nin oyalama taktiklerine sinirlenerek.

"Beni sen çağırdın," diye yanıtladı Morkai kurnazca, "Gelmek zorunda kaldım."

"Oyun oynama!" diye hırladı alacalı büyücü. Eziyet parşömenini açık bir tehditle okşayarak hayalete baktı. Sözlük anlamlarıyla cevap vermeleriyle ün salmış olan diğer düzlem yaratıkları, soruların esas anlamlarını çarpıtıp yan manalar çıkartarak sık sık kendilerini çağıran kimseleri afallatırlardı.

Alacalı büyücü ödün vererek hayaletin düz mantığına gülümsedi ve soruyu netleştirdi. "Buzyeli Vadisi'nden gelen dört yolcunun Luskaıı'ı ziyaretindeki maksat ne?"

"Farklı sebepler," diye yanıtladı Morkai. "Bir tanesi babasının ve büyükbabasının anayurdunun arayışı içinde geldi."

"Drow mu?" diye sordu Dendybar, Drizzt'in Kristal Parçası'yla birlikte yer altındaki anayurduna geri dönmeyi planladığı konusunda duyduğu şüphelerle bir bağlantı kurmaya çalışarak. Belki de kara elfler kırık parçayı kullanarak bir başkaldırıda bulunacaktı, kim bilir? "Anayurdunu arayan drow mu?"

"Hayır," diye yanıtladı hayalet, Dendybar'ın önemsiz bir noktaya takılıp, daha açık seçik ve daha tehlikeli sorular sormadığına memnun olarak. Geçen dakikalar kısa süre sonra Dendybar'ın hayalet üzerindeki kontrolünü dağıtmaya başlayacaktı ve Morkai, Bruenor'un arkadaşları hakkında çok fazla şey açık etmeden alacalı büyücüden kurtulmanın bir yolunu bulabileceğini umuyordu. "Drizzt Do'Urden anayurdunu tümden reddetti. Bir daha asla dünyanın derinliklerine geri dönmeyecek ve yanında en yakın dostları varken bunu kesinlikle yapmaz!"

"Peki kim öyleyse?"

"Dört kişiden bir diğeri, arkasından gelen bir tehlikeden kaçıyor," diye önerdi Morkai, sorgulamanın yönünü çarpıtarak.

"Anayurdunu kim arıyor?" diye sordu Dendybar daha vurgulu bir şekilde.

"Cüce, Bruenor Battlehammer," diye yanıtladı Morkai, itaat etmek zorunda kalarak. "Doğduğu yeri, Mithril Salonu'nu arıyor ve dostları da bu arayışında ona katılmışlar. Bu seni neden ilgilendiriyor? Yol arkadaşlarının Luskan ile hiçbir alakası yok ve Sahipkulesi'ne karşı hiçbir tehdit oluşturmuyorlar."

"Seni buraya senin sorularına cevap bulmak için çağırmadım!" diye azarladı Dendybar. "Şimdi söyle bakalım, tehlikeden kim kaçıyor. Ve tehlike ne?"

"İzle," diye talimat verdi hayalet. Eliyle bir yay çizen Morkai, alacalı büyücünün zihninde bir görüntü meydana getirdi. Kara pelerinli bir atlının,

tundra üzerinde çılgınlar gibi yol alışının bir resmiydi bu. Atın yuları köpük köpük salyalar içinde bembeyaz olmuştu ama sürücüsü amansızca hayvana yükleniyordu.

"Buçukluk bu adamdan kaçıyor," diye açıkladı Morkai, "fakat atlının amacı benim için hala bir muamma." Dendybar'a bu kadarım söylemek bile hayaleti sinirlendiriyordu, ama Morkai, düşmanının emirlerine karşı henüz direnemezdi. Fakat büyücünün iradesinin gevşemeye başladığım hissediyordu ve bu ruh çağırma ayininin sonlarına yaklaştığım tahmin ediyordu.

Dendybar bu bilgiyi düşünmek için duraksadı.

Morkai'nin ona söylediklerinin hiçbiri Kristal Parçası'yla dosdoğru bağlantılı değildi, ama en azından dört arkadaşın Luskan'da uzun süre kalmayı tasarlamadığını öğrenmişti. Ayrıca muhtemel bir müttefik ve daha geniş bir bilgi kaynağı keşfetmişti. Bu kara pelerinli atlı, buçukluğun çetin grubunu yol boyunca önüne katıp takip ettiğine göre gerçekten de kudretli olmalıydı.

Dendybar tam bir sonraki hamlesini tasarlamaya başlamıştı ki, Morkai'nin inatçı varlığının direnci konsantrasyonunu bozdu. Küplere binerek hayalete tehditkar bir bakış attı ve parşömeni açmaya başladı. "Küstah!" diye hırladı. Enerjisini irade savaşına verseydi hayalet üzerindeki etkisini biraz daha genişletebilecek olduğu halde parşömeni okumaya başladı.

Morkai geri çekildi, fakat bu noktaya kadar Dendybar'ı bile bile tahrik etmişti. Hayalet bu işkenceyi kabul edebilirdi, çünkü bu, sorgulamanın sonuna yaklaştığını işaret ediyordu. Dendybar, Luskan'dan çok uzakta, On-Kasaba sınırlarının hemen ötesindeki vadide olan hadiseleri açıklaması için onu zorlamamıştı.

Dendybar'ın okuduğu sözler, ruhun ahengini uyumsuz bir şekilde sallaya dursun, Morkai düşüncelerini yüzlerce mil öteye odakladı. On-Kasaba'daki Bremen'den bir gün evvel ayrılmış olan tüccar kervamyla birlikte yola çıkan cesur ve genç bir kadının görüntüsüne odaklandı. Hayalet en azından bir

süre için o kızın, alacalı büyücünün soruşturmalarından kurtulduğunu bilerek rahatladı.

Morkai'nin fedakar olduğundan değildi; o özelliğin kendisinde bol olduğu hiç görülmemişti. Sadece, kendi cinayetini tasarlayan bu üçkağıtçının işlerini elinden geldiğince bozmaktan büyük bir zevk aldığı içindi.

Cattibrie'ın kızılkahverengi bukleleri omuzlarına serpilmişti. Bir gün önce On-Kasaba'dan Luskan'a doğru yola çıkmış olan tüccar kervanının en önündeki at arabasının üzerinde dimdik oturuyordu. Ayaz rüzgardan hiç rahatsız olmayan kız, gözlerini yola kenetlemiş, kiralık katilin o yoldan geçip geçmediğine dair işaretler arıyordu. Cassius'u Entreri hakkında bilgilendirmişti ve o da bu bilgiyi cücelere iletecekti. Cattibrie, Battlehammer Klanı kendi takip planını düzenleyemeden önce tüccar kervamyla birlikte sıvışması konusunda geçerli bir mazeret sunup sunmadığım merak ediyordu.

Ama kiralık katili bir tek kendisi iş başında görmüştü. Cüceler eğer ona doğrudan doğruya saldırmak için takibe çıkarsa, yani Fender ile Grollo'nun intikamım alma arzusuyla bütün ihtiyatı elden bırakarak giderlerse, klandan daha birçok kişinin öleceğini gayet iyi biliyordu.

Cattibrie, belki de bencilce, kiralık katilin kendi meselesi olduğuna karar verdi. Onun cesaretini kırmıştı. Yıllar dolusu eğitimi ve disiplini yok etmiş, onu korkak, titrek bir çocuğa çevirmişti. Ama şimdi o genç bir kadındı, küçük bir kız çocuğu değil. Katilden gördüğü aşağılanmaya, ya da mezara kadar onu takip edecek, gerçek gücünü bulması yolunda onu her zaman için felce uğratacak yaralara bizzat kendisi karşılık vermeliydi.

Dostlarını Luskan'da bulacak ve onları peşlerindeki tehlike konusunda uyaracaktı, sonra hep birlikte Artemis Entreri'nin icabına bakarlardı.

"Hızımızı aldık gidiyoruz," diye temin etti onu en öndeki sürücü, kızın hızlı gitme isteğini anlayarak.

Cattibrie ona bakmadı; gözlerini, önünde uzanan dümdüz ufuk çizgisine kenetleınişti. "İçimden bir ses bunun yeteri kadar hızlı olmadığını

söylüyor," dedi esefle.

Sürücü merakla kıza baktı, ama bu konuda onun üstüne gitmemeyi öğrenmişti. Cattibrie işinin çok özel olduğunu daha ilk başından onlara kesin olarak belirtmişti. Bruenor Battlehammer'ın evlatlık kızı ve dediklerine göre iyi bir savaşçı olması dolayısıyla, tüccarlar onu yanlarına almayı büyük bir şans olarak görüyor ve kızın gizliliğine saygı duyuyorlardı. Bununla beraber, yolculuktan evvelki toplantılarında sürücülerden biri belagatli bir şekilde şöyle bir fikir sunmuştu, "Üç yüz mile yakın bir mesafeye doğru bir öküz kıçında yola çıkma düşüncesi, o kızı yanımıza alma fikrinin gayet de hoşuma gitmesini sağlıyor!"

Hatta kıza uyabilmek için yola çıkış tarihlerini bile değiştirmişlerdi.

"Merak etme Cattibrie," diye onu temin etti sürücü, "Seni oraya ulaştıracağız!"

Cattibrie rüzgarla uçuşan saçlarını yüzünün önünden geriye attı ve ufukta batmakta olan güneşe baktı. "Ama zamanında ulaştırabilecek misiniz?" diye sordu yavaşça kendi kendine, fısıltısının dudaklarından çıktığı anda rüzgarla birlikte uçup gideceğini bildiği halde.

5. YALÇIN KAYALIKLAR

Dört yoldaş, kendileriyle Luskan arasına ellerinden geldiğince mesafe koyarak Mirar nehrinin kıyısı boyunca ilerlerken Drizzt başı çekiyordu. Birçok saattir uyumuyor olsalar da, Yelkenlerin Şehri'nde karşılaştıkları hadiseler damarlarında bir adrenalin patlamasına yol açmıştı ve hiçbiri bitkin düşmemişti.

O gece havada büyülü bir şeyler dolaşıyordu. En bitap düşmüş gezginin bile ona karşı gözlerini kapamaya pişmanlık duymasını sağlayacak taze bir kıpırtıydı bu. İlkbaharla eriyen nehir hızla ve çağlayarak akıyor, akşam kızıllığıyla parıldıyor, beyaz şapkaları yıldız ışıklarım yakalıyor ve onları havaya geri fırlatıp elmastan damlalar halinde serpiştiriyordu.

Genelde tetikte olan arkadaşlar bile tedbiri elden bırakmadan edemediler. Yakınlarda gizlenen hiçbir tehlike sezmiyor, bunun yerine ilkbahar gecesinin keskin ve ferahlatıcı ayazı ile göklerin gizemli çekimini hissediyorlardı. Bruenor Mithril Salonu düşlerine dalıp gitmişti; Regis ise Calimport anılarına; hatta medeniyetle olan lanetli karşılaşması yüzünden umutsuzluğa kapılmış olan Wulfgar bile moralinin doruklara çıktığını hissediyordu. Engin tundrada yaşadığı buna benzer geceleri, kendi dünyasının ufukları ardında neler olduğunu hayal ettiği zamanları düşünüyordu. Şimdi o ufukların dışına çıkmış olan Wulfgar sadece tek bir şeyin eksik olduğunu anladı. Maceracı içgüdüleri o tarzdaki rahat düşünceleri reddetse de şaşkınlıkla anladı ki beraber büyüyüp sevmeye başladığı o kadının, yani Cattibrie'ın şimdi yanında olup, bu gecenin güzelliğini kendisiyle paylaşmasını diliyordu.

Eğer diğerleri akşamın tadını çıkartmakla o kadar meşgul olmasalardı, Drizzt Do'Urden'in zarafet dolu adımlarının daha da canlı olduğunu fark edebilirlerdi. Gök kubbenin ufuk çizgisinin altına doğru uzandığı böyle büyülü geceler, drowun şimdiye kadar yaptığı en önemli ve en zor seçim, yani halkını ve anayurdunu reddetme seçimi konusundaki özgüvenini sağlamlaştırırdı. Kara elflerin karanlık şehri Menzoberranzan'ın üzerinde hiçbir yıldız parlamazdı. Devasa mağaranın ışıksız tavamndaki soğuk taştan, adamın duygularına şiddetle asılan hiçbir çekim gücü ya yılmazdı.

"Karanlığın içinde dolaşarak halkımın kaybettiği ne kadar da çok şey var," diye fısıldadı Drizzt geceye doğru. Sonsuz göğün gizemli çekimi, ruhundaki neşeyi normalin ötesine taşıyor ve aklını kainatın cevapsız sorularına açıyordu. O bir elfti ve derisi kara bile olsa, ruhunun derinliklerinde, yüzey sakini kuzenlerinin içinde olan o ahenkli neşeye benzer bir şeyler vardı. Böyle hislerin kendi halkı arasında hangi sıklıkta ortaya çıktığım merak ediyordu. Bütün drowların kalbinde var mıydı bu? Yoksa çağlar boyunca süregelen damıtım, ruhsal alevleri söndürmüş müydü? Drizzt'in tahminine göre, belki de halkının dünyanın derinliklerine çekildikleri vakit kaybettiği en büyük şey, mantıklı düşünce adına varoluşun maneviyatım tefekkür etmeyi yitirmek olmuştu.

Mirar’ın kristalden parıltısı, şafak vakti etrafı aydınlatıp yıldızları söndürdükçe azar azar donuklaşmaya başladı. Nehrin kıyısına yakın,

korunaklı bir noktaya kamplarını kurduklarında bu olgu, yani gecenin bitişi, arkadaşlara konuşulmamış bir hayal kırıklığı gibi geldi.

"Bilin ki bunun gibi geceler az olur," diye gözlemledi Bruenor, ilk ışık huzmeleri doğu göğünden yavaşça süzülürken. Gözlerinde bir parıltı belirdi. Genelde maddeci olan cücenin pek nadir tadını çıkarttığı hayret verici düş kurma gücünün bir belirtisiydi bu.

Drizzt, cücenin düşlere dalıp gittiğin fark etti ve On-Kasaba'daki cüce vadisinde özel buluşma yerleri olan Bruenor Yokuşu'nda geçirdiği geceleri düşündü. "Pek az," diye hemfikir oldu.

Boyun eğmiş bir iç çekişle işe koyuldular. Bruenor ve Regis Luskan'da edindikleri haritayı inceleye dursun, Drizzt ve Wulfgar da kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Buçukluk hakkındaki bütün homurdanmaları ve aşağılamalarına rağmen, Bruenor yanlarında gelmesi için Regis'i çok kesin bir sebepten dolayı sıkıştırıp durmuştu. Dostlukları bir yana, Bruenor hislerini ne kadar maskelese de, Regis On-Kasaba'nın dışındaki yolda oflaya puflaya gelip, onlara katılmak için yalvarınca cüce aşırı derecede mutlu olmuştu.

Regis Dünyanın Omurgası'nın güneyindeki toprakları hepsinden daha iyi biliyordu. Bruenor iki yüz yıla yakın bir süredir Buzyeli Vadisi'nden dışarı adımını atmamıştı ve o zamanlarda ise sadece bir cüceçocuk idi. Wulfgar vadiyi hiç terk etmemişti. Drizzt ise dünyanın yüzeyinde sadece gece vakti yolculuk etmişti, yani gölgeden gölgeye kaçarak ve eğer Mithril Salonu'nu bulmak istiyorlardıysa yol arkadaşlarının araştırması gerekeceği yerlerin çoğundan sakınarak.

Regis parmaklarını harita üzerinde gezdirdi, listelenmiş olan yerlerde yaşadığı deneyimleri heyecanla hatırlayarak Bruenor'a anlatıyordu. Özellikle de kuzeyde bulunan, oldukça zengin madenci şehri Mirabar ve kıyı yolunda güneyde bulunan, ismi gibi Görkemlerin Şehri olan Derinsu hakkındaki anılarını.

Bruenor arazinin fiziksel şekillerini inceleyerek parmağını harita üzerinde kaydırdı. "Mirabar'a gitmek daha çok işime gelir," dedi en

sonunda, Dünyanın Omurgası'nın güney bayırlarının arasına sıkıştırılmış olan işaret üzerine parmağını vurarak. "Şu kadarından eminim ki Mithril Salonu dağların içinde, deniz kıyısında değil."

Regis, cücenin gözlemini bir anlığına düşünüp tarttı. Sonra parmağını bir başka noktaya bastırdı, haritanın ölçeğine göre Luskan'dan yüz milden de fazla uzakta, iç kesimde bulunan bir yerdi. "Uzunsemer," dedi. "Gümüşay'a yarı mesafede ve Mirabar ile Derinsu'nün tam ortasında. Çizeceğimiz yolu belirlemek için iyi bir yer."

"Bir şehir mi?" diye sordu Bruenor, zira haritadaki işaret küçücük bir kara noktadan ibaretti.

"Bir köy," diye düzeltti Regis. "Orada fazla insan yok, ama bir büyücü ailesi olan Harpeller yaşıyor. Orada uzun bir süredir ikamet etmekteler ve kuzey topraklarını herkesten daha iyi biliyorlardır. Bize yardım etmekten memnuniyet duyarlar."

Bruenor çenesini kaşıdı ve başıyla onayladı. "Sıkı bir yürüyüş. Yolda nelerle karşılaşabiliriz?"

"Yalçın Kayalıklar," diye itiraf etti Regis, o yeri hatırladığı zaman birazcık cesareti kırılarak. "Vahşi ve orklarla dolu topraklar. Başka bir yolumuz olmasını dilerdim, ama Uzunsemer hala en iyi seçenek gibi görünüyor."

"Kuzeydeki bütün yollarda tehlike vardır," diye hatırlattı Bruenor.

Haritayı dikkatle incelemeye devam ettiler, onlar baktıkça Regis git gide daha fazla şey hatırladı. Bruenor'un gözüne alışılmadık ve açıklanmamış işaretler çarptı özellikle üç tanesi, neredeyse düz bir çizgi halinde Luskan'ın doğusundan itibaren dosdoğru Pusluorman'ın güneyindeki nehir şebekesine uzanıyordu.

"Ata tepeleri," diye açıkladı Regis. "Uthgardt halkının kutsal yerleri."

"Uthgardt?"

"Barbarlar," diye yanıtladı Regis neşesizce. "Aynı vadidekiler gibi. Medeniyetin adetlerini onlardan daha iyi biliyor olabilirler, ama onlardan daha az saldırgan değiller. Dağınık kabileleri bütün kuzey topraklarına yayılmıştır, yabanlarda gezip dururlar."

Bruenor buçukluğun korkusunu anlayarak homurdandı, kendisi de barbarların vahşi usullerine ve savaş becerilerine aşinaydı. Orklar çok daha kolay düşmanlar olurdu.

İkisi tartışmalarını bitirdiği sırada, Drizzt nehre doğru sarkan bir ağacın serin gölgesinde kollarım açmış geriniyordu ve Wulfgar da sabah kahvaltısının üçüncü porsiyonunun yarısına gelmişti.

"Gördüğüm kadarıyla, işkemben hala yemek için can atıyor!" diye seslendi Bruenor, tavada kalmış olan yetersiz yemeğe bakarak.

"Macerayla dolu bir gece," diye yanıtladı Wulfgar neşeyle. Çıkan arbedenin onun ruh hali üzerinde görünüşe bakılırsa hiçbir yara bırakmadığını gözlemleyen dostları bundan oldukça memnun oldular. "İyi bir yemek yiyip sıkı bir uyku çektim miydi bir kez daha yola çıkmaya hazır olurum!"

"Henüz kendini o kadar rahata alıştırma bakalım!" diye emretti Bruenor. "Bugünkü üç nöbetten birini sen tutacaksın!"

Regis şaşırmış bir halde etrafına bakındı, kendi çalışma yükündeki herhangi bir artışı tespit etme konusunda her zaman atik davranırdı. "Üç nöbetten biri mi?" diye sordu. "Neden dört nöbetten biri değil?"

"Elfin gözleri gece için," diye açıkladı Bruenor. "Gün batıp gittiğinde yolumuzu bulmak için hazır olmalı."

"Peki ya yolumuz neresi?" diye sordu Drizzt, yosun kaplı ağaç yatağından. "Bir sonraki durağımız hakkında bir sonuca varabildiniz mi?"

"Uzunsemer," diye yanıtladı Regis. "Doğuya ve güneye doğru iki yüz mil mesafede, Nevervvinter Ormanı'nın etrafından dolanıp yalçın kayalıkların içinden geçeceğiz."

"O yerin adını hiç duymadım," diye yanıtladı Drizzt.

"Harpeller'in yurdu," diye açıkladı Regis. "İyi niyetleri ve misafirperverlikleriyle tanınan bir büyücü ailesinin. On-Kasaba'ya gelmeden önce orada biraz vakit geçirmiştim."

Wulfgar bu fikre yanaşmıyordu. Buzyeli Vadisi barbarları, kara sanatların sadece korkaklar tarafından kullanılan bir güç olduğunu düşündükleri için büyücüleri küçümserdi. "O yeri görmeye hiç isteğim yok," diye belirtti kesin bir tavırla.

"Sana soran oldu mu?" diye hırladı Bruenor ve Wulfgar kendisini kararlılığından ödün verirken buldu. Sanki babası tarafından azarlandıktan sonra tartışmayı sürdürme konusunda inadı bırakan bir evlat gibiydi.

"Uzunsemer'de çok eğleneceksin," diye onu temin etti Regis. "Harpeller misafirperverlik ünlerini hakkıyla kazanmışlardır ve Uzuıısemer'in harikaları sana büyünün hiç beklemediğin bir yönünü sunacaktır. Hatta onu bile kabul ..." elini istem dışı olarak Drizzt'i işaret ederken buldu ve söylemek üzere olduğu şeyi utanç içinde yarıda kesti.

Ama cefakar drow sadece gülümsedi. "Korkma dostum," diye teselli etti Regis'i. "Sözlerin oldukça doğru ve sizin dünyanızdaki toplumsal konumumu kabullendim." Duraksadı ve kendisine yöneltilmiş rahatsız gözlere tek tek baktı. "Dostlarımı biliyorum ve düşmanlarımı savuşturuyorum," diye belirtti, onların endişelerini yok eden bir kesinlikle.

"O işi bir kılıçla yapıyorsun," diye ekledi Bruenor yavaşça kıkırdayarak, fakat Drizzt'in kulakları bu fısıltıyı yakalamıştı.

"Eğer yapmam gerekirse," diye gülümseyerek hemfikir oldu drow. Sonra, dostlarının yeteneklerinin kendisini emniyette tutacağına tamamen güvenerek, biraz uyku tutturabilmek için arkasını döndü.

Nehrin kenarındaki gölgelikte aylak bir gün geçirdiler, ikindi vaktinde Drizzt ve Bruenor bir yemek yiyip, en azından kendi paylarına düşeni bitirene kadar Wulfgar ile Regis'in horul horul uyumasına izin vererek rotalarını tartıştılar.

"Bir geceden fazla bir süre nehri takip edeceğiz," dedi Bruenor. "Sonra açık arazide güneydoğuya vuracağız. Bu bizi ormandan uzak tutacak ve önümüze dümdüz bir yol açacak."

"Belki de birkaç günlüğüne sadece geceleri yolculuk etsek daha iyi olur," diye önerdi Drizzt. "Yelkenlerin Şehri'nin dışındayken bizi ne gibi gözlerin takip ettiğini bilmiyoruz."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Bruenor. "Haydi yola koyulalım öyleyse. Önümüzde uzun bir yol var ve onun ardında daha da uzunu bekliyor!"

"Çok uzun," diye mırıldandı Regis, tembelce tek gözünü açarak.

Bruenor ona tehlikeli bir bakış fırlattı. Seçtiği bu rota sebebiyle, dostlarım tehlikeye atma konusunda endişeliydi ve duygusal bir savunma mekanizması kullanarak, macera hakkındaki bütün şikayetleri kendi üzerine almıyordu.

"Yürümek için demek istiyorum," diye çabucak açıkladı Regis. "Bu bölgede çiftlik evleri var, öyleyse etrafta atlar da olmalı."

"Atlar bu yörede epey pahalı olur," diye yanıtladı Bruenor.

"Belki de .. ." dedi buçukluk kurnazca ve arkadaşları onun ne düşündüğünü kolayca tahmin edebildi. Kaşları çatık bakışlar, genel bir hoşnutsuzluğu yansıtıyordu.

"Önümüzde yalçın kayalıklar var!" diye tartıştı Regis. "Atlar orkları atlatabilir, ama onlar olmadan yürüyüşümüzün her bir milinde savaşmak zorunda kalırız! Ayrıca, sadece ödünç alacağız. Onlarla işimiz bitince hayvanları geri verebiliriz."

Drizzt ve Bruenor, buçukluğun teklif ettiği bu üçkağıtçılığı hiç tasvip etmiyor, ama onun mantığını da çürütemiyorlardı. Yolculuklarının bu bölümünde atlar kesinlikle çok işlerine yarardı. "Oğlanı uyandır," diye hırladı Bruenor.

"Peki ya benim planım?" diye sordu Regis.

"Seçimimizi fırsatını bulunca yapacağız!"

Regis bundan hoşnut kaldı, arkadaşlarının atları tercih edeceği konusunda kendinden emindi. Payına düşeni yedi, sonra akşam yemeğinden geriye kalan yetersiz artıkları da sıyırdı ve Wulfgar’ı uyandırmaya gitti.

Kısa sürede yeniden yola çıktılar ve bundan pek az süre sonra, uzak bir mesafedeki küçük bir yerleşim yerinin ışıklarını gördüler.

"Bizi oraya götür," dedi Bruenor Drizzt'e. "Belki de Gümbürgöbek'in planını denemeye değer."

Kamp yerindeki muhabbeti kaçırmış olan Wulfgar bir şey anlamadı, ama münakaşaya girmedi, hatta cüceyi sorgulamadı bile. Korsan Palası'ndaki faciadan sonra bu yolculukta daha pasif bir rol oynamayı kabullenmişti, gideceği yolları diğer üçünün kararlaştırmasına izin verecekti. Şikayet etmeden takip edecek ve gerekli olacağı zaman için çekicini hazır bulunduracaktı.

Nehirden ayrılıp birkaç mil boyunca iç kesimlere doğru ilerledikten sonra sıkı, ahşap bir çitin içinde bir araya toplanmış birkaç çiftliğin olduğu yere geldiler.

"Etrafta köpekler var," diye fark etti Drizzt, istisnai duyuş yeteneğiyle onları işiterek.

"Öyleyse Gümbürgöbek tek başına gidiyor," dedi Bruenor.

Wulfgar'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu, özellikle de buçukluğun bu fikirle pek de heyecanlanmadığını belirten bakışını gördükten sonra. "İşte buna izin veremem," diye patladı barbar. "Eğer aramızda korunmaya ihtiyacı olan bir kişi varsa o da minik kimsedir. O tehlikeye doğru yalnız başına yürürken, ben burada karanlıkta saklanmayacağım!"

"Tek başına gidiyor," dedi Bruenor bir kez daha. "Buraya dövüşmek için gelmedik evlat. Gümbürgöbek bize birkaç at bulacak."

Regis çaresice gülümsedi, Bruenor'un onun için kurmuş olduğu tuzağa kıskıvrak yakalanmıştı. Bruenor, Regis'in ısrar ettiği gibi, atları onun tahsis etmesine izin verecekti. Ama bu gönülsüz izinle birlikte, buçukluğun üzerine bir derece sorumluluk ve cesaret göstermek düşüyordu. Cücenin üçkağıtçılık konusunda kendi payını temize çıkartmasının bir yöntemiydi bu.

Wulfgar buçukluğun yanında durmak konusunda kararlılığını korudu, fakat Regis, böylesine narin bir görüşmede genç savaşçının kazara bazı sorunlar çıkarabileceğini biliyordu. "Sen diğerleriyle kal," diye açıkladı barbara. "Bunu tek başıma becerebilirim."

Cesaretini toplayarak kemerini göbek boğumunun üstüne çekti ve küçük yerleşim yerine doğru hızla ilerledi.

Çitin kapısına doğru yaklaşırken onu birkaç köpeğin tehditkar hırlamaları karşıladı. Geri dönmeyi düşündü yakut süs büyük olasılıkla saldırgan köpeklere karşı işe yaramazdı. Derken bir adam siluetinin çiftlik evlerinin birinden dışarı çıkıp kendisine doğru geldiğini gördü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu çiftçi, kapının öteki tarafında meydan okurcasına duruyordu ve muhtemelen aile yadigarı olan antika bir sırıklıbaltayı sıkıca kavramıştı.

"Ben sadece yorgun bir gezginim," diye açıklamaya başladı Regis, elinden geldiğince açması görünmeye çalışarak. Çiftçi bu hikayeyi pek sık duyardı.

"Git buradan!" diye emretti.

"Ama—"

"Defol git!"

Belli bir mesafe ötede, bayırın tepesinde duran üç yol arkadaşı bu karşılaşmayı izledi. Fakat loş ışıkta bu sahneyi yalnızca Drizzt neler döndüğünü anlayabilecek kadar iyi görebiliyordu. Drow, çiftçinin sırıklı baltayı sıkıca tutuşundan nasıl da gergin olduğunu görebiliyordu ve adamın

isteğinde kesin kararlı olduğunu da yüzündeki tehditkar bakıştan çıkartabiliyordu.

Ama sonra Regis ceketinin altından bir şey çekip aldı ve çiftçi de neredeyse anında silahı sıkı sıkı tutmayı bıraktı. Biraz sonra kapı sonuna kadar açıldı ve Regis içeri girdi.

Dostlar, Regis'ten ses seda çıkmayan birkaç zor ve yorucu saat boyunca beklediler. Buçukluğu berbat bir hainliğin öldürdüğünden endişelenerek çiftçilerle kendi başlarına yüzleşmeyi düşündüler. En sonunda, ay doruk noktasını epey geçmişken, Regis ardında iki at ve iki midilliyle birlikte kapıdan dışarı çıktı. O ayrılırken çiftçi aileleri el sallayarak veda ettiler ve eğer yolu buraya düşerse durup ziyaret etmesi için ona söz verdirdiler.

"İnanılmaz," diyerek güldü Drizzt Bruenor ve Wulfgar yalnızca gözlerine inanamayan bir halde kafalarını sağa sola salladılar.

Regis küçük yerleşim yerine girdiği andan bu yana, gecikmenin arkadaşlarının sinirlerini bozup bozmadığını ilk defa merak etti. Çiftçi, beraberce oturup buraya ne gibi bir iş için geldiğini konuşmadan önce onun akşam yemeğine katılması için ısrar etmişti ve Regis, kibar olması gerektiği için (ayrıca o gün sadece tek bir akşam yemeği yemiş olduğu için) bunu kabul etmişti. Fakat yemeği elinden geldiğince kısa kesmiş ve kendisine ikram edilen dördüncü porsiyonu reddetmişti. O işten sonra atları almak epey kolay olmuştu. Tek yapması gereken, o ve arkadaşları oradan ayrıldıkları zaman atları Uzunsemer'de büyücülerle birlikte bırakacağına söz vermesiydi.

Regis, arkadaşlarının kendisine çok uzun bir süre kızgın kalamayacağından emindi. Onları yarım gece boyunca bekletip endişelendirmişti, ama onun çabaları onlara tehlikeli bir yolda birçok gün kazandıracaktı. Biliyordu ki, at sürerken hızla yüzlerine çarpan rüzgarı hissederek geçirdikleri bir ya da iki saatten sonra hiddetleri yatışacaktı. Eğer o kadar kolay affetmeyecek olsalar bile, iyi bir yemek Regis için her zaman biraz sıkıntıya değerdi.

Drizzt, grubu güneydoğuya götürmekten çok, kasten doğuya doğru götürüyordu. Uzunsemer'e giden dosdoğru yolu yaklaşık olarak

kestirebilmesi için, Bruenor'un haritasında hiçbir yeryüzü işareti bulamamıştı. Eğer dosdoğru yolu denerse ve işareti ne kadar hafifçe olursa olsun bir parça bile kaçırırsa, kuzey şehri Mirabar'dan çıkan ana yola gelip çatacaklardı ve kuzeye mi güneye mi dönmeleri gerektiğini kestiremeyeceklerdi. Drow emindi ki dosdoğru doğuya giderek Uzunsemer'in kuzeyindeki yola çıkacaklardı. Seçtiği rota, yollarına birkaç mil katacaktı, ama muhtemelen onları bir iki günlük geri dönme işinden kurtaracaktı.

Bir sonraki gün ve gece yolculukları temiz ve kolay geçti. Bundan sonra Bruenor, daha makul bir yolculuk temposu tutturabilecek kadar Luskan'dan uzaklaşmış olduklarına karar verdi. "Artık gündüzleri gidebiliriz," diye ilan etti, atlarla birlikte geçirdikleri ikinci günün ikindi vaktinde.

"Ben geceyi tercih ederim," dedi Drizzt. Daha yeni uyanmıştı ve zarif, güçlü kuvvetli kara aygırının tüylerini tarıyordu.

"Ben etmem," diye tartıştı Regis. "Geceler uyumak içindir, ayrıca atlar da onları sakat bırakacak olan çukurlar ve kayalara karşı tamamen kör durumda oluyorlar."

"İki taraf için de en iyisini seçelim o zaman," diye önerdi Wulfgar, gerinip kemiklerindeki son uyku kırıntısını da atarak. "Güneş en tepeye çıktığında ayrılırız. Drizzt için güneşi ardımıza alır ve geceye kadar at süreriz."

"İyi düşündün evlat," diye güldü Bruenor. "Aslında şimdi de gayet öğleden sonra gibi görünüyor. Öyleyse atlarınızın sırtına! Gitme zamanı!"

"Akşam yemeğini yiyene kadar fikirlerini kendine saklayabilirdin!" diye söylendi Regis Wulfgar'a, isteksizce küçük midillisinin sırtına semerini takarken.

Wulfgar debelenen dostuna yardım etmek için ilerledi. "Ama o zaman yarım gün kaybetmiş olurduk," diye yanıtladı.

"Ah ne yazık olurdu," diye homurdandı Regis.

O gün, Luskan'dan ayrılmalarının dördüncü gününde, yol arkadaşları yalçın kayalıklara geldiler. Kırık tümseklerin ve inişli çıkışlı tepelerin bulunduğu dar bir araziydi. Bu mekanı tanımlayacak en iyi tabir, 'engebeli ve vahşi bir güzellik' idi. Buraya gelen her yolcuya fetih duygusu yaşattıran ezici bir bozkır hissi vardı. İnsanın, sanki herhangi bir noktaya bakan ilk kişi kendisiymiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Ve yaban arazilerde her zaman olduğu gibi, maceranın heyecanıyla birlikte, bir parça tehlike gelirdi. İnişli çıkışlı arazideki ilk yarığa daha yeni girmişlerdi ki Drizzt gayet iyi tanıdığı bazı işaretler fark etti: bir ork grubunun ezerek geçerken bıraktığı izler.

"Bir günden daha az süre olmuş," dedi endişeye kapılmış yol arkadaşlarına.

"Kaç tane?" diye sordu Bruenor.

Drizzt omuz silkti. "En azından bir düzine, belki de iki katıdır."

"Yolumuza devam edelim," diye önerdi cüce. "Önümüzdeler ve bu da arkamızda olmalarından daha iyidir."

Günbatımı, o günün yolculuğunun yarısının bittiğini işaret ederek gelip çattığında, yol arkadaşları atların küçük bir çayırda otlamalarına müsaade ederek kısa bir mola verdiler.

Ork izleri hala önlerindeydi, ama grubun artçısı olan Wulfgar durmadan arkasını gözlüyordu.

"İzleniyoruz," dedi, arkadaşlarının sorgulayan yüzlerine cevaben.

"Orklar mı?" diye sordu Regis.

Barbar kafasını salladı. "Onlarsa bile daha evvel böylesini hiç görmedim. Zannımca, bizi izleyenler kurnaz ve ihtiyatlı."

"Buradaki orklar iyi halkların adetlerini vadideki orklardan daha iyi biliyor olabilir," dedi Bruenor, ama bunların orklar olmadığından şüpheleniyordu ve buçukluğun da aynı endişeleri paylaştığını bilmek için

Regis'e bakması gerekmiyordu. Regis'in ata tepeleri olarak tanımladığı harita işaretleri, şu anda bulundukları noktadan pek uzakta olamazdı.

"Yeniden atlara," diye önerdi Drizzt. "Sıkı bir sürüş, buradan epey uzaklaşmamızı sağlar."

"Ay batanından sonraya kadar ilerleriz," diye katıldı Bruenor. "Ve saldırıya karşı koyabileceğimiz bir yer bulduğunda dururuz. Şafak bizi bulmadan önce dövüşeceğiz gibi bir his var içimde!"

Onları neredeyse yalçın kayalıkların başından sonuna kadar götüren yolculukları sırasında elle tutulur hiçbir işarete rastlamadılar. Hatta ork izleri bile kuzeye doğru dönüp önlerindeki yolu görünüşe göre tehlikesiz bırakmıştı. Fakat Wulfgar arkalarından gelen bir takım sesler duyduğundan ve görüş sahası içinde bazı hareketler fark ettiğinden emindi.

Drizzt yalçın kayalıkları tamamen arkalarında bırakana kadar ilerlemeyi tercih ederdi, ama bu zorlu arazide giden atlar dayanıklılıklarının son raddesine ulaşmışlardı. Onları küçük bir tepenin üstünde duran, köknar ağaçlarından oluşmuş minik bir koruya doğru götürdü. Tıpkı diğerleri gibi drow da, dost olmayan gözlerin birden fazla yönden kendilerini izlediğinden şüpheleniyordu.

Daha diğerleri atlarından inemeden Drizzt ağaçlardan birinin üzerine tırmandı. Atları birbirilerine yakın bir şekilde bağladılar ve kendilerini de hayvanların etrafına yerleştirdiler. Regis bile uyku tutturamazdı. Çünkü Drizzt'in gece görüşüne her ne kadar güvense bile, neyin gelmekte olduğunu daha şimdiden tahmin ederek kalbi güm güm atmaya başlamıştı.

Yüzlerce savaş görüp geçirmiş olan deneyimli Bruenor, dövüş becerilerine dayanarak kendini yeterince güvende hissediyordu. Sırtını soğukkanlı bir şekilde ağacın birine yaslamıştı, çentiği bol baltası da göğsünün üzerindeydi, ellerinden biri sıkıca sapını kavrıyordu.

Fakat Wulfgar başka hazırlıklar yapıyordu. İşe sopalar ve kırık dallar toplayıp uçlarını sivrilterek başladı. Edinebileceği her türlü avantajı değerlendirebilmek için onları alanın belirli stratejik konumlarına yerleştirdi, içinde durup savaşacağı alanı elinden geldiğince iyi etmeye

çalışıyordu, sopaların ölümcül ve sivri uçlarını düşmanlarının yolunu kesmek için kullanacaktı. Kurnazca gizlediği diğer sopalar ise daha kendisine varamadan önce orklara çelmeyi takıp onları şişleyecekti.

İçlerinde en gergin olan Regis, onları izledi ve dostlarının taktiklerindeki farklılıkları gözlemledi. Böyle bir dövüş için kendini hazırlamak amacıyla yapabileceği çok az şey olduğunu hissediyordu ve düşündüğü tek şey, arkadaşlarının çabalarını engellememek için ayak altından çekilmenin bir yolunu bulmaktı. Belki de sürpriz bir saldırı yapması için şans önünde beliriverecekti, ama şu noktada böyle ihtimalleri düşünmedi bile. Yiğitlik, buçukluğun içine kendiliğinden doğan bir şeydi. Hiçbir zaman tasarladığı bir şey değildi.

Gergin beklentilerini yansıtan bütün o hazırlıklar ve oyalanmalar üzerine, yaklaşık bir saat sonra, neredeyse onları rahatlatacak şekilde bütün endişeleri gerçek oldu. Drizzt ağacın tepesinden, korunun aşağısındaki kırlarda bazı hareketlenmelerin olduğunü fısıldadı.

"Kaç tane?" diye seslendi Bruenor.

"Bize karşı dörde bir üstünler, belki de daha fazla," diye yanıtladı Drizzt.

Cüce, Wulfgar'a doğru döndü. "Hazır mısın evlat?" Wulfgar çekicine yavaşça vurdu. "Dörde bir mi?" diye güldü. Bruenor genç savaşçının kendine güvenini takdir ediyordu, ama Regis'in açıktan açığa dövüşe karışacağı pek olası olmadığından bu oranlamanın daha da artacağını biliyordu.

"Bırakalım gelsinler mi yoksa onları çayırlarda mı vuralım?" diye sordu Bruenor, Drizzt'e.

"Bırakalım gelsinler," diye yanıtladı drow. "Onların bu ihtiyatlı yaklaşışı, bana hala bizi hazırlıksız yakalayacaklarını düşündüklerini gösteriyor."

"Ve ters tepen bir baskın, uzaktan indirilen ilk darbeden daha iyidir," diye bitirdi Bruenor. "Dövüş başladığında yayınla elinden gelenin en iyisini yap elf. Biz seni bekliyor olacağız."

Wulfgar, drowun gözlerinde fokurdamakta olan alevleri aklına getirdi. Drizzt'in savaş öncesindeki soğukkanlı dış görünüşünü yalanlayan ölümcül bir parıltıydı o. Drovvun savaş sevdası kendisininkini bile aştığı ve girdap gibi dönen palaların şimdiye kadar hiçbir düşman tarafından mağlup edildiğini görmediği için rahattı. Çekicini tekrar okşadı ve ağaçlardan birinin ardındaki bir oyuğun içine gizlendi.

Bruenor atlardan ikisinin koca vücutlarının arasına süzüldü, her iki üzengiye de bir ayağını yerleştirdi. Regis ise uyuyan vücutları andırsın diye uyku tulumlarının içini doldurduktan sonra ağaçlardan birinin alçakta kalan dallarının altına saklandı.

Orklar bir daire şeklinde kampa yaklaştılar, kolay bir saldırı düşündükleri barizdi. Drizzt, oluşturdukları dairedeki boşlukları, ayrılmış bir gruba yapılan desteği engelleyecek açık safları fark ettiğinde umutla gülümsedi. Bütün takım korunun çevresine hep beraber baskın yapacaktı ve büyük bir ihtimalle ilk darbeyi de kenara en yakın olan Wulfgar indirecekti.

Orklar sinsice yaklaştılar. Gruplardan biri atlara, diğeri ise uyku tulumlarına doğru süzüldü. Dört tanesi Wulfgar'in yanından geçti, ama barbar, diğerlerinin Bruenor'un saldırabileceği kadar atlara yaklaşmasına izin vererek bir saniye daha bekledi. Ve sonra gizlenme vakti sona ermişti.

Wulfgar saklandığı yerden dışarı fırladı. Büyülü savaş çekici Aegisfang çoktan harekete geçmişti. Barbar savaş tanrısına "Tempus!" diye haykırdı ve ilk darbesini indirerek iki orku yere yapıştırdı.

Diğer grup, atları salıvermek ve kampın dışına çıkmalarını sağlamak suretiyle yoldaşların kaçış yollarını kesmeyi umarak atlara doğru koşuşturdu.

Ama onları hırlayan cüce ve çınlayan baltası karşıladı!

Şaşkına dönen orklar semerlere doğru sıçradıklarında, geri kalan ikisi saldırıya uğradıklarını bile anlamadan, Bruenor bir tanesini tam ikiye böldü ve ikincisinin kafasını temiz bir şekilde omuzlarından ayırdı.

Drizzt kendisine hedef olarak, saldırı altındaki yoldaşlara en yakın olan orkları seçti. Dostlarına karşı gelecek düşman desteğini elinden geldiğince uzun bir süre geciktirmeye niyetliydi. Yay kirişi bir, iki ve üç kere tıngırdadı ve aynı sayıda ork toprağa düştü. Gözleri kapanmış ve elleri ölümcül okların saplarına çaresizce kenetlenmiş bir halde yere yığıldılar.

Sürpriz saldırılar düşmanlarının saflarını oldukça etkili bir şekilde kesip budamıştı. Şimdi drow palalarını çekti ve tünemiş olduğu yerden aşağı indi. Geri kalan orkların işini, arkadaşlarıyla birlikte hızlıca bitireceği konusunda güveni tamdı. Fakat gülümsemesi kısa ömürlü olmuştu, çünkü aşağı inerken kırlarda daha fazla hareket fark etti.

Drizzt üç yaratığın tam ortasına kondu, kılıçları henüz ayakları yere değmeden harekete geçmişti. Orklar drowun aşağı indiğini gördükten sonra — o kadar da şaşırmamışlardı, ama Drizzt onları dengelerini yitirmiş bir halde, silahlarını kaldırmaya çalışırken debelenir bir şekilde bırakmıştı.

Drowun şimşek gibi darbelerine karşı herhangi bir gecikme kesin ölüm anlamına geliyordu ve birbirine karışmış vücutlar arasında hareketlerine hakim olan tek kişi Drizzt idi. Palaları ölümcül bir başarıyla ork tenini kesip şişledi.

Wulfgar'ın şansı da drowa denkti. Yaratıklardan iki tanesiyle birden yüzleşiyordu ve orklar vahşi dövüşçüler olsa bile dev barbarın gücüyle boy ölçüşemiyorlardı. Bir tanesi kaba silahını, Wulfgar'ın savurduğu darbeyi karşılamaya yetecek bir zamanda kaldırdı, ama Aegisfang bu savunmayı paramparça etti. Önce silahı, sonra da bahtsız orkun kafatasım tuzla buz etti ve bu hareket için hiç yavaşlamadı bile.

Bruenor'un başı ilk başta dertteydi. İlk saldırıları mükemmel bir şekilde başarılı olmuş, onu ayakta kalan sadece iki rakiple baş başa bırakmıştı — cücenin pek sevdiği bir orandı bu. Ama heyecanlanan atlar irkilip şaha kalkarak iplerini ağaç dallarından kopardılar. Bruenor yere yuvarlandı ve kendisim toplayamadan midillisinin toynakları tarafından kafasına bir çifte yedi. Aynı şekilde orklardan biri de yere düştü. Ama sonuncusu, bu kargaşaya hiç bulaşmadan yere indi ve atlar meydanı boş bırakarak yoldan çekilirken afallamış cücenin işini bitirmek için koşturdu.

Şansına, Regis o içe doğan yiğitlik anlarından birini yaşıyordu. Ağacın altından dışarı fırladı, sessizce orkun arkasında yere sindi. Bu yaratık bir ork için uzun boyluydu ve parmaklarının uçundayken bile Regis kafasına vuracağı açıyı hiç beğenmemişti. Kabullenmiş bir şekilde omuz silkerek stratejisini değiştirdi.

Daha ork, Bruenor'a saldırmaya bile başlamadan, buçukluğun gürzü dizlerinin arasına daldı ve daha da yukarı çıkıp kasıklarına girerek orku yerden havalandırdı. Ulumakta olan kurban, gözleri odaklanamaz bir halde dönerken yaralı yerini avuçladı ve savaş için daha fazla isteği kalmadan yere yığıldı.

Hepsi bir anda olmuştu ama henüz zafer kazanılmamıştı. Arbedeye altı ork daha karıştı, ikisi Drizzt'in Bruenor ve Regis'e doğru gidiş yolunu kesiyor, üç tanesi dev barbarla tek başına yüzleşen arkadaşlarına yardıma gidiyordu. Ve bir tanesi de Regis'in olduğu yere doğru sinsice ilerleyerek, tehlikeden bihaber olan buçukluğa yaklaşıyordu.

Regis, drowun uyarı çağrısını duyduğu anda, kürek kemiklerinin arasına bir sopa indi ve ciğerlerindeki havayı çalıp onu yere yığdı.

Wulfgar dört bir yandan sıkıştırılıyordu ve savaştan önceki böbürlenmelerine rağmen bu durumu hiç mi hiç umursamadığını fark etti. Kendi savunması kırılmadan önce drowun onun yanına varacağını umarak darbeleri savuşturmaya odaklandı.

Düşmanı feci şekilde sayıca fazlaydı.

Bir ork kılıcı kaburgasına battı ve diğeri ise kolunu çentti.

Drizzt şimdi yüzleştiği iki orku yenebileceğini biliyordu, ama barbar dostuna ya da buçukluğa yardım etmeye yetecek bir zamanda bunu yapabileceğinden şüpheliydi. Ayrıca kırlarda hala takviyeler bulunuyordu.

Regis yuvarlanıp Bruenor'un hemen yanına yattı ve cücenin inlemesi ona bu savaşın ikisi için de bitmiş olduğunu söyledi. Sonra ork tepesine dikildi, sopası kafasının üzerine kalkmış ve çirkin yüzüne şeytani bir

gülümseme yayılmıştı. Regis gözlerini kapadı, kendisini öldürecek olan darbenin inişim seyretmeye hiç niyeti yoktu.

Sonra bir çarpma sesi duydu ... tepesinden bir yerden gelmişti.

Şaşırmış bir şekilde gözlerini açtı. Saldırgan orkun göğsüne bir el baltası saplanmış duruyordu. Ork afallamış bir şekilde kafasını eğip baltaya baktı. Sopası zararsız bir şekilde arkasına düşüp kaldı ve yaratık da oldukça ölü bir şekilde geriye doğru yığıldı.

Regis hiçbir şey anlayamamıştı. "Wulfgar?" diye sordu.

Kocaman, neredeyse Wulfgar'ınki kadar geniş bir vücut üstünden sıçradı, orkun üzerine atıldı ve vahşi bir şekilde el baltasını çekip serbest bıraktı. O bir insandı ve bir barbar gibi kürklere bürünmüştü. Ama Buzyeli Vadili kabile adamlarının tersine, bu barbarın saçları simsiyahtı.

"Ah hayır," diye inledi Regis, Bruenor'a Uthgardt barbarları hakkında bizzat kendisinin yapmış olduğu uyarıları hatırlayarak. Adam onun hayatını kurtarmıştı, ama onların vahşi şöhretini bilen Regis, bu çatışma sonucunda aralarında bir dostluğun gelişeceğinden şüpheliydi. Samimi teşekkürlerini sunmak ve barbarın onun hakkında herhangi bir düşmanca fikri varsa dağıtmak için doğrulmaya başladı. Hatta bazı dostane hisler uyandırmak için yakut süsü kullanmayı bile düşünüyordu.

Ama hareketi sezen koca adam aniden döndü ve buçukluğun suratına tekmeyi basıverdi.

Ve Regis geriye, karanlığın içine doğru yuvarlandı.

6. GÖK MIDILLILER

Savaşın çılgınlığı içinde çığlıklar atan kara saçlı barbarlar koruya dalıverdi. Drizzt, bu iriyarı savaşçıların kırlardaki ork saflarının gerisinde hareket ederken gördüğü suretler olduğunu hemen anlayıverdi. Ama kimin tarafında olduklarından emin değildi.

Her kime bağlı olurlarsa olsunlar, onların gelişi geri kalan orklarda dehşete yol açmıştı. Drizzt ile dövüşen iki ork, savaşa olan heveslerini bir anda yitiriverdi. İfadelerindeki ani değişim çatışmadan sıvışıp kaçma isteklerini açıkça gösteriyordu. Drizzt nasıl olsa fazla uzağa gidemeyeceklerini bilerek ve kendisinin de görünürden kaybolmakla akıllıca bir iş yapmış olacağını düşünerek orkların kaçmasına izin verdi.

Orklar sıvıştı, ama kendilerini takip eden barbarlar kısa süre sonra, ağaçların ötesinde onları bir savaşa daha zorladı. Ortadan kaybolurken daha az göze batan Drizzt, yayını bırakmış olduğu ağaca hiç fark edilmeden geri tırmandı. . '

Wulfgar savaş arzusunu o kadar da kolay bastıramadı. İki dostu alaşağı edilmişken, ork kanına susamışlığı dinmek bilmez bir hal almıştı ve savaşa yeni katılan adamlar da genç savaşçının reddedemeyeceği bir coşkuyla Tempus'a, onun savaş tanrısına sesleniyordu. Wulfgar'ın etrafında bulunan ve ani gelişmeler sebebiyle dikkatleri dağılan ork çemberi, tek bir anlığına duraksadı ve barbar epey sıkı saldırdı.

Orkun biri, öteki tarafa baktı ve daha Wulfgar'a geri dönemeden önce Aegisfang yüzünü paramparça etti. Wulfgar çemberde oluşan açık noktadan dışarı çıktı, geçerken de bir ork daha patakladı. Yaratık geri dönme ve savunmasını düzenleme çabası içinde tökezleyince, güçlü barbar onu yere serdi. Geri kalan ikisi arkalarını dönüp kaçtılar, ama Wulfgar hemen peşlerindeydi. Çekicini fırlatıp bir tanesinin hayatına son verdi ve diğerinin üzerine atıldı, onu altında bırakıp yere devirdi ve çıplak elleriyle canını aldı.

İşini bitirdiğinde, yani orkun boyun kemiğinin son çatırtısını duyduğunda, Wulfgar içinde bulunduğu zor durumu ve dostlarmı hatırladı. Ayağa kalkıp sırtını ağaçlara dönerek geri çekildi.

Kara saçlı barbarlar onun becerilerine saygı duyarak mesafelerini korudular. Bu sebeple Wulfgar onların maksatlarından emin olamadı. Dostlarını görebilmek için etrafına bakındı. Regis ve Bruenor, atların önceden bağlanmış oldukları yerde yan yana yatıyorlardı; onların ölü ya da diri olduklarını kestiremiyordu. Drizzt'ten hiç eser yoktu, ama ağaçların diğer ucunda dövüş devam etmekteydi.

Savaşçılar onun etrafına yayılıp geniş bir yarım daire oluşturarak bütün kaçış yollarını kapattılar. Ama etraflarını sarmayı aniden kestiler, çünkü Aegisfang büyülü bir şekilde Wulfgar'in eline geri dönmüştü.

Bu kadar fazla adama karşı kazanamazdı, ama bu düşünce gözünü korkutmuyordu. Gerçek bir savaşçı gibi, dövüşerek ölecekti ve ölümü hatırlanacaktı. Biliyordu ki, eğer kara saçlı barbarlar üzerine gelirlerse birçoğu ailelerine geri dönemeyecekti. Topuklarını yere gömdü ve savaş çekicini sıkıca kavradı. "Haydi bitirelim şu işi," diye hırladı gece karanlığına doğru.

Yukarılardan bir yerden, hafif ama emreder gibi bir "Dur!" sesi geldi. Wulfgar hemen Drizzt'in sesini tamdı ve çekici sıkıca tutmayı bıraktı. "Şerefine sadık kal, ama bil ki seninkinden başka hayatlar da tehlikede!"

Wulfgar, Regis ile Bruenor'un muhtemelen hala hayatta olduklarını o zaman anladı. Aegisfang'i yere bıraktı ve savaşçılara doğru seslendi, "Selamlar olsun."

Cevap vermediler ama içlerinden biri, neredeyse Wulfgar kadar uzun boylu ve geniş kaslı biri, sıradan ayrılıp ilerledi ve onun önünde durdu. Yabancının uzun saçında tek bir örgü vardı, yüzünün yanından aşağı iniyor ve omzuna dökülüyordu. Suratına beyaz boyayla kanat imgeleri çizilmişti. Cüssesinin sertliği ve yüzündeki disiplinli ifade, yabani bozkırdaki hayatı yansıtıyordu ve eğer saçları kuzguni siyah olmasaydı, Wulfgar onun Buzyeli Vadisi kabilelerinden birine mensup olduğunu düşünürdü.

Koyu saçlı adam aynı şekilde Wulfgar'ı tanıdı, ama kuzey ülkelerinin toplumsal yapıları konusunda daha deneyimli olduğu için bu benzerlikler karşısında pek de sasıtmadı. "Sen vadilisin," dedi, ortak lisanın kırık dökük bir halini kullanarak. "Dağların ötesinden, soğuk rüzgarlar esen yerden."

Wulfgar kafasını salladı. "Ben Alageyik Kabilesi'nden Beornegar oğlu Wulfgar. Tanrılarımız ortak, çünkü ben de güç ve cesaret için Tempus'a sesleniyorum."

Koyu saçlı adam etrafta yatan ölü orklara baktı. "Tanrı çağrılarına cevap xreriyor, vadili savaşçı."

Wulfgar'ın çenesi gururla havaya kalktı. "Aynı zamanda orklara karşı nefretimiz de ortak," diye devam etti, "ama ben, sen ve senin halkın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Öğreneceksin," diye yanıtladı koyu saçlı adam. Elini uzattı ve savaş çekicini işaret etti. Wulfgar sertçe doğruldu, sayılar ne olursa olsun teslim olmaya hiç niyeti yoktu. Koyu saçlı adam yanına doğru baktı ve Wulfgar'in bakışlarını da o yöne çekti. İki savaşçı Bruenor ve Regis'i yerden kaldırmış ve sırtlarına atmıştı, bu sırada diğerleri de atları yakalamış getiriyordu.

"Silah," diye talep etti koyu saçlı adam. "İznimiz olmadan bizim topraklarımıza girdin, Beornegar oğlu Wulfgar. Bu suçun cezası ölümdür. Hükmümüzün küçük arkadaşların üzerine uygulanışım seyredecek misin?"

Eğer genç Wulfgar olsaydı, hiddetinin aleviyle her şeyi boş vererek saldırırdı. Ama Wulfgar dostlarından çok şey öğrenmişti, özellikle de Drizzt'ten. Aegisfang'in çağrılarına istediği zaman cevap vereceğini ve Drizzt'in onları terk etmeyeceğini biliyordu. Simdi dövüşmenin sırası değildi.

Hatta ellerini bağlamalarına bile izin verdi, hiçbir Alageyik Kabilesi savaşçısının asla izin vermeyeceği, şeref kırıcı bir hareketti bu. Ama Wulfgar Drizzt'e inanıyordu. Elleri yeniden çözülecekti. O zaman son sözü söyleyen kendisi olacaktı.

Barbar kampına vardıkları zaman, hem Regis hem de Bruenor kendilerine gelmişlerdi. Elleri bağlanmış bir halde Wulfgar’ın yanında yürümekteydiler. Kurumuş kan cücenin saçını kaskatı kesmişti ve Bruenor miğferini kaybetmişti. Ama cüce dayanıklılığı, bir kez daha paçayı sıyırmasını sağlamıştı.

Bir tepeyi tırmandıktan sonra, çadırlar ve alev alev yanan kamp ateşlerinden oluşan bir halkanın çevresine geldiler. Geri dönen savaş grubu Tempus'a neşeyle savaş çığlığı atarak kamp yerini harekete geçirdi, şanlı şerefli zaferlerini ilan etmek için kesik ork kafalarını çemberin içine attılar. Kısa sürede kamp yerindeki coşku içeri giren savaş ekibininkine denk duruma geldi. Önce, uluyan yirmi tane barbar tarafından karşılanmak üzere üç esir öne çıkarıldı.

"Ne yer bunlar?" diye sordu Bruenor, meraktan çok alayla.

"Her ne yiyorlarsa, çabuk beslemek lazım," diye yanıtladı Regis, arkasında duran muhafız tarafından ensesine bir şaplak yiyip sessiz olması konusunda uyarılarak.

Esirler ve atlar bir konvoy halinde kampın merkezine doğru götürüldü ve kabile adamları bir zafer dansıyla etraflarını sardı. Toprağın üstündeki ork kafalarım tekmeleyip yol arkadaşlarına yabancı bir lisanda şarkı söylüyor, bu geceki başarı için Tempus'a ve kahraman ataları Uthgar'a şükranlarını sunuyorlardı.

Bu yaklaşık bir saat boyunca devam etti, sonra hepsi bir anda sona erdi ve çemberdeki her yüz, geniş ve süslü bir çadırın kapalı tentesine doğru döndü.

Tente açılmadan önce bir anlığına sessizlik korundu. Dışarı yaşlı bir adam fırladı, bir çadır direği kadar incecikti, ama yaşının göstereceğinden çok daha hareketliydi. Yüzü savaşçılarınkiyle aynı işaretlerle boyanmıştı, fakat bu işaretler daha özenle yapılmıştı. Gözlerinden birinin üzerinde geniş ve kocaman mücevheri olan bir göz yaması vardı. Cüppesi en saf beyazdandı, her ne zaman kollarını yana doğru sallasa cüppesinin yenleri tüylü kanatlar gibi görünüyordu. Savaşçıların safları arasında dans etti ve hızla dönüp durdu. Ve o geçip gidene kadar hepsi nefeslerini tutup irkildiler.

"Reis mi?" diye fısıldadı Bruenor.

"Şaman," diye düzeltti, kabile hayatı adetleri konusunda daha bilgili olan Wulfgar. Savaşçıların bu adama gösterdiği saygı, ölümlü bir düşmanın, hatta bir reisin bile uyandırabileceğinden daha öte bir korkudan kaynaklanıyordu.

Şaman aniden döndü ve sıçradı, üç esirin tam önünde yere kondu. Sadece bir anlığına Bruenor ve Regis'e baktıktan sonra bütün ilgisini Wulfgar'a çevirdi.

"Ben Valric Yüce Göz," diye haykırdı aniden. "Gök Midillileri'nin takipçilerinin rahibi! Uthgar'm Çocukları'nın rahibi!"

"Uthgar!" diye tekrarladı savaşçılar, el baltalarını ahşap kalkanlarına vurarak.

Wulfgar karmaşanın dinmesini bekledi, sonra kendini tanıttı. "Ben Alageyik Kabilesi'nden Beornegar oğlu Wulfgar."

"Ve ben de Bruenor—" diye başladı cüce.

"Sus!" diye haykırdı Valric ona, öfkeyle titreyerek. "Sen umurumda değilsin!"

Bruenor çenesini kapadı ve baltası ile Valric'in kafası hakkında bazı hoş fanteziler kurdu.

"Zarar ziyan vermek ya da arazinize izinsiz girmek niyetinde değildik," diye başladı Wulfgar, ama Valric elini havaya kaldırarak sözünü kesti.

"Amacınız beni ilgilendirmiyor," diye açıkladı sakince, fakat heyecanı bir anda yeniden yükseldi. "Seni bize Tempus getirdi, hepsi bu! Değerli bir savaşçı mı?" Etrafında duran adamlarına bakındı ve onların cevapları, yaklaşan meydan okuma için hevesli olduklarını gösterdi.

"Kaç tanesinde hak iddia ediyorsun?"

"Yedi tanesi önümde yere serildi," diye yanıtladı genç barbar gururla.

Valric uygun bularak başım salladı. "Uzun ve güçlü," diye yorum yaptı. "Tempus seninle mi değil mi bir anlayalım bakalım. Gök Midillileri'yle birlikte olmaya değer misin karar verelim!"

Hemen haykırışlar başladı ve iki savaşçı, Wulfgar’ın ellerini çözmek için aceleyle koşturdu.

Savaş ekibinin en sonuncu üyesi de dördüncü atın sürücüsünü aramayı bırakıp gidene kadar, Drizzt ağacının tepsinde bekledi. Sonra çabucak harekete geçerek düşürülmüş bazı eşyaları topladı: cücenin baltası ve Regis'in gürzü. Fakat Bruenor'un kan lekeli, yeni ezilmiş ve boynuzlarından biri kırılmış miğferini bulduğu zaman duraksayıp kendisini toparlamak zorunda kaldı. Acaba dostu hayatta kalabilmiş miydi?

Kırık miğferi bohçasının içine tıkıştırdı ve ihtiyatlı bir mesafe koruyarak, ayrılan ekibin ardından gizlice ilerledi.

Kamp yerine gelip de üç arkadaşını gördüğü zaman üzerine bir rahatlama çöktü. Bruenor soğukkanlılıkla Wulfgar ve Regis'in yanında duruyordu. Tatmin olan Drizzt, duygularını ve bir önceki dövüş hakkındaki bütün düşüncelerini bir kenara bıraktı, dostlarını kurtaracak bir saldırı planı tasarlayarak şu anda içinde bulunduğu duruma odaklandı.

Koyu saçlı adam açtığı ellerini Wulfgar'a doğru uzattı, sarışın hemcinsini ellerini sıkıca kavramaya davet ediyordu. Wulfgar daha evvel bu müsabaka çeşidini hiç görmemişti, ama kendi halkının uyguladığı güç testlerinden pek de farklı bir şey değildi.

"Ayakların kıpırdamayacak!" diye bilgi verdi Valric. "Bu güç müsabakası! Bırakalım senin değerini bize Tempus göstersin!"

Wulfgar'ın sert yüz ifadesi, bunun gibi bir karşılaşmada her adamı yenebileceğine dair özgüveni hakkında bir ipucu bile vermiyordu. Ellerini rakibininkilerin seviyesine kaldırdı.

Adam, iri yabancıya hırladı ve Wulfgar'ın ellerini öfkeyle kavradı. Neredeyse anında, daha Wulfgar kavrayışını sıklaştıramadan veya ayaklarım sabitleyemeden, şaman başlamaları için haykırdı ve koyu saçlı adam ellerini öne doğru iterek Wulfgar’ı bilekleri üzerinde geriye doğru büktü. Kamp yerinin her köşesinden haykırışlar koptu; koyu saçlı adam kükredi ve bütün gücüyle ileri abandı, ama şaşkınlık anı geçtiği anda Wulfgar karşı koymaya başladı.

Wulfgar'ın boynundaki ve omuzlarındaki demirden damarlı kaslar gerildi ve koca kolları, hücum eden kanın baskısıyla kıpkırmızı oldu. Tempus hakikaten de onu kutsamıştı; hatta güçlü rakibi bile bu kudret karşısında ağzı beş karış açılmış bir şekilde, hayranlıkla bakakaldı. Wulfgar dosdoğru gözlerinin içine bakıyor ve onun hırlayışına, kaçınılmaz zaferin haberini veren kararlı bir bakışla cevap veriyordu. Sonra Beornegar'm oğlu öne doğru abandı, koyu saçlı adamın devinirliğini durdurdu ve zorlayarak kendi ellerini bilekleriyle daha düzgün bir açıya getirdi. Eşitlik sağladıktan sonra, Wulfgar anladı ki tek bir ani itişle birlikte rakibini, kendisinin biraz

evvel kurtulmuş olduğu dezavantajlı duruma sokabilirdi. O noktadan sonra ise, koyu saçlı adamın dayanmak için pek az şansı kalırdı.

Ama Wulfgar bu mücadeleyi hemen bitirmeye o kadar da hevesli değildi. Rakibini rezil etmek istemiyordu bu iş sadece bir düşman kazandırırdı ve daha da önemlisi, Drizzt'in yakınlarda olduğunu biliyordu. Müsabakayı ne kadar uzatırsa ve bütün kabile üyelerinin gözlerini ne kadar çok üzerinde tutabilirse, Drizzt'in herhangi bir planı harekete geçirmek için o kadar vakti olurdu.

İki adam birçok dakika boyunca durumlarını korudu ve Wulfgar, kampın öteki ucunda duran kendini kaptırmış muhafızların ötesinde, atların arasından süzülen kara bir şekil gördüğünde gülümsemeden edemedi. Bu kendi hayal gücü müydü değil miydi pek kestiremiyordu, ama karanlığın içinden ona bakan iki tane lavanta renkli, alev alev yanan nokta gördüğünü sanıyordu. Birkaç dakika daha, diye karar verdi, fakat müsabakayı bitirmemekle bir kumar oynadığını da biliyordu. Eğer çok uzun süre dayanırlarsa şaman bir beraberlik ilan edebilirdi.

Derken hepsi sona erdi. Wulfgar'ın kollarındaki damarlar ve kirişler kabardı ve omuzlan daha da yükselip şişti. "Tempus!" diye hırlayarak bir başka zafer için tanrıya şükranını sundu. Sonra ani ve şiddetli bir güç patlamasıyla birlikte koyu saçlı adamı dizleri üzerine çökertti. Kamptaki herkes sessizleşti, hatta bu hadise karşısında şamanın bile dili tutulmuştu.

Wulfgar'ın yanına iki tane muhafız ihtiyatla yaklaştı.

Mağlup edilen savaşçı ayağa kalktı ve Wulfgar ile yüz yüze geldi. Yüzünü hiçbir öfke belirtisi lekelemiyordu, sadece samimi bir takdir duygusu vardı. Çünkü Gök Midillileri şerefli bir halktı.

"Seni aramıza kabul etmeliyiz," dedi Valric. "Gök Midillileri'nin Reisi Jerek Kurtkatili'nin oğlu Torlin'i mağlup ettin. Torlin daha evvel hiç yenilmemişti."

"Peki ya dostlarım?" diye sordu Wulfgar.

"Onlar umurumda bile değil!" diye sertçe karşılık verdi Valric. "Cüce, bizim topraklarımızdan geçip gitmek için serbest bırakılacak. Ne onunla ya da onun türüyle bir kavgamız var, ne de onlarla herhangi bir münasebette bulunmak istiyoruz!"

Şaman şeytanca Wulfgar'a baktı. "Diğeri ise zayıf bir yaratık," diye belirtti. "Senin kabileye geçiş ücretin olarak iş görecek, kanatlı ata sunduğun kurban olacak."

Wulfgar hemen cevap vermedi. Gücünü denemişlerdi ve şimdi sadakatini imtihan ediyorlardı. Gök Midillileri, kendi kabilelerinde bir yer teklif ederek ona en büyük şerefi vermişlerdi, ama şüphesiz ki bağlılığını göstermesi koşuluyla. Wulfgar kendi halkım ve onların birçok yüzyıldır tundrada yaşamış oldukları hayat tarzını düşündü. Hatta bugün bile, Buzyeli Vadisi barbarlarından birçoğu bu şartları kabul eder ve Regis'i öldürürdü, bir buçukluğun hayatının böyle bir onur için küçük bir bedel olduğunu düşünürlerdi. İşte Wulfgar’ın varlığının kendi halkıyla benzeşmeyen noktası buydu. Onların ahlaki değerlerinin kendi kişisel standartları tarafından kabul edilemez nitelikteki bir yönüydü bu.

"Hayır," diye cevap verdi Valric'e, gözlerini hiç kırpmadan.

"O zayıf bir yaratık!" diye gerekçe gösterdi Valric. "Sadece güçlü olan yaşamayı hakkeder!"

"Kaderinde karar kılmak bana düşmez," diye yanıtladı Wulfgar. "Ve sana da düşmez."

Valric iki muhafıza işaret etti ve onlar da anında Wulfgar'in ellerini yeniden bağladı.

"Halkımız için büyük bir kayıp," dedi Torlin, Wulfgar'a.

"Aramızda çok şerefli bir yer edinebilirdin."

Wulfgar cevaplamadı, Torlin'in bakışına uzun bir süre karşılık verdi. İkisi birbirine saygı duyuyordu ve bununla beraber, prensiplerinin böyle bir katılım için oldukça farklı olduğunu karşılıklı olarak anlıyorlardı. Gerçek

olamayacak bir hayali paylaştılar, omuz omuza savaşıp bir sürü ork devirdiklerini ve ozanlara yeni bir efsane yazmaları için ilham verdiklerini hayal ettiler.

Drizzt'in saldırma zamanı gelip çatmıştı. Drow, müsabakanın sonucunu görmek, ayrıca düşmanlarını daha iyi ölçüp tartmak için atların yanında duraksadı. Saldırı planıyla sadece hasar vermekten daha fazla etki bırakmayı planlıyordu. Dostlarının çemberin içinden kurtulabilmelerine yetecek kadar uzun bir süreliğine, korkusuz savaşçı kabileyi şaşırtmak için büyük bir gösteri sergilemek istiyordu.

Hiç şüphesiz ki barbarlar kara elfleri duymuştu. Ve yine hiç şüphesiz ki, duydukları hikayeler dehşet vericiydi.

Drizzt sessizce atların gerisindeki iki midilliyi bağladı sonra her bir ayağını birinin üzengisine yerleştirmek suretiyle atlara bindi. İkisinin arasında doğrularak ayağa kalktı ve pelerininin kukuletasını geriye doğru attı. Lavanta renkli gözlerindeki tehlikeli parıltı kıvılcımlar saçıyordu, binekleri çembere doğru şimşek gibi sürerek kendisine en yakın olan barbarları etrafa dağıttı.

Şaşkına dönmüş kabile adamlarından hiddetli inlemeler yükseldi, kara deriyi gördüklerinde haykırışlarının ses tonu dehşete dönüştü. Torlin ve Valric gelmekte olan tehlikeyle yüzleşmek için arkalarını döndüler, fakat vücut bulmuş bir efsaneyle nasıl başa çıkacaklarını bilemediler.

Ve Drizzt'in onlar için hazırladığı bir numara daha vardı. Kara elini şöyle bir savurduğunda Torlin ile Valric'in derisini mor alevler kapladı, tenlerini yakmıyorlardı, ama batıl inançlara sahip iki kabile adamını da dehşete düşmüş bir çılgınlığa sürüklediler. Torlin gözlerine inanamayıp kollarını tutarak dizlerinin üzerine çöktü, bu sırada ödü patlamış olan şaman ise yere yatıp toprağın içinde debelenmeye başladı.

Wulfgar başlama işaretini alınıştı. Kollarına gelen başka bir güç dolaşımıyla birlikte bileklerindeki deri bağları koparttı. Hareketine devam ederek ellerini yukarı doğru savurdu ve yanındaki iki muhafızı tam yüzlerinden yakalayıp onları sırtüstü yere düşürdü.

Bruenor da kendi oynayacağı rolü iyi anlamıştı. Kendisiyle Regis'in arasında duran tek barbarın ayağının üstüne sertçe bastı ve adam ayağını tutmak için yere eğilince, Bruenor kafasına toslayıverdi. Adam tıpkı Luskan, Sıçan Sokak'taki Fısıltı kadar kolayca yere devrildi.

"Hah, miğfer olmadan da gayet iyi işe yarıyormuş!" diye hayrete düştü Bruenor.

"Sadece bir cüce kafası için," diye belirtti Regis, Wulfgar onları boyun zincirlerinin arkasından yakalayıp kolayca midillilerin üzerine bindirirken.

Sonra o da Drizzt'in yanında ata bindi ve beraberce kampın öbür tarafına doğru hücuma geçtiler. "Sürün atınızı!" diye haykırdı Drizzt dostlarına, bineklerinin kıç tarafına palalarının düz kısmıyla vurarak. Diğer üçü sanki kaçışları tamamlanmış gibi zaferle haykırdı, ama Drizzt bunun sadece işin kolay kısmı olduğunu biliyordu. Şafak hızla yaklaşmaktaydı ve bu tanımadıkları, inişli çıkışlı arazide yerli barbarlar onları kolayca yakalayabilirdi.

Yol arkadaşları ellerinden geldiğince mesafe kat edebilmek için en düz ve en kolay yolları seçerek şafak öncesinin sessizliği içinde at sürdüler. Drizzt, kabile adamlarının peşlerinden geldiğini düşünerek hala arkalarını gözlüyordu. Ama kaçıştan sonra kamp yerindeki karmaşa neredeyse anında sona ermişti ve drow hiçbir takip belirtisi göremiyordu.

Şimdi sadece tek bir haykırış duyulabiliyordu, Valric'in gezginlerin hiçbirinin anlamadığı bir dilde tekrar ettiği ritmik şarkısı. Wulfgar'ın yüzündeki dehşet dolu bakış hepsinin durmasını sağladı. "Bir şamanın güçleri," diye açıkladı barbar.

Kamp yerinde Valric, insanlardan oluşan bir halkanın ortasında Torlin ile birlikte duruyordu. Mevkiinin en büyük dini törenini sergilerken ilahi söylüyor ve dans ediyor, kabilesinin Ruhsal Hayvanı'mn gücünü çağırıyordu. Drow elfinin ortaya çıkışı şamanın sinirlerini tamamen bozmuştu. Daha başlamadan bütün takipleri durdurmuş ve kanatlı atın, yani Pegasus'un ruhunun bu davetsiz misafirlerle ilgilenmesine karar vererek, tören için gerekli olan deriden yapılma, kutsal sırt çantasını almak için çadırına koşuşturmuştu.

Valric, ruhun bedenini alacak kimse olarak Torlin'i seçmişti ve Jerek'in oğlu da bu işi sabırla, vakarla bekliyordu. Bundan nefret ediyordu, çünkü sonuçta onu kendi kimliğinden ayıracaktı.

Ama samanına kesin bir itaatte bulunmak zorundaydı.

Yine de başladığı andan itibaren, Valric heyecanıyla birlikte, çağırma işleminin acillik sınırlarını aştığını anladı.

Torun feryat edip yere düştü ve acı içinde kıvrandı. Etrafını boz renkli bir bulut sarmaladı, dönüp duran duman, adamın kalıbını değiştirip vücudunu yeniden şekillendiriyordu. Yüzü dumanlar içinde kalıp buruştu ve aniden bir at kafası şeklini alarak dışarı doğru fışkırdı. Gövdesi de, insan dışı bir şeye dönüşmüştü. Valric, sadece Pegasus'un ruhunun güçlerinden bir kısmını Torlin'e yüklemek istemişti, ama varlığın kendisi gelmiş xre adama tamamen sahip olup onun vücudunu kendi şekline büründürmüştü.

Torlin yutulup tükenmişti.

Az önce onun durduğu yerde kanatlı atın hayaletimsi sureti yükseliyordu. Kabiledeki herkes onun önünde dizleri üzerine çöktü, hatta Ruhsal Hayvan'ın suretiyle yüzleşemeyen Valric bile. Ama Pegasus, şamanın düşüncelerini biliyordu ve çocuklarının ihtiyaçlarını anlıyordu. Ruhun burun deliklerinden dumanlar tüttü ve Pegasus, kaçan davetsiz misafirleri takip etmek için havaya yükseldi.

Dostlar bineklerini daha rahat, fakat hala hızlı olan bir koşu temposuna sokmuştu. Bağlarından kurtulmuşlardı, önlerinde atan şafakla ve arkalarında hiçbir takip izi görülmeyen yolla birlikte biraz daha rahatlamışlardı. Bruenor miğferiyle oynuyor, en son aldığı darbeyle ezilen yeri, kafasına tekrar giyebileceği kadar dışarı itmeye çalışıyordu. Kısa bir süre önce şamanın ilahisini duyduğunda ödü patlayan Wulfgar bile rahatlamaya başlamıştı.

Sadece, her zaman için tetikte olan Drizzt kaçışlarından o kadar da kolay emin olmamıştı. Ve yaklaşan tehlikeyi ilk sezen de yine drow oldu.

Karanlık şehirlerdeki kara elfler, başka dünyalardan gelen varlıklarla sık sık haşır neşir olurdu ve geçen birçok asırla birlikte, ırklarında bunun gibi yaratıkların etrafa yaydığı büyülü dalgaya karşı bir hassasiyet meydana gelmişti. Drizzt aniden atını durdurdu ve döndü.

"Ne duyuyorsun?" diye sordu Bruenor ona.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye yanıtladı Drizzt, gözleri bir işaret görebilmek için oraya buraya bakıp dururken. "Ama orada bir şey var."

Onlar daha cevap bile veremeden, boz bulut gökten aşağı hücum edip üzerlerine çöktü. Atları kontrol edilemez bir dehşet içinde zıplayıp şaha kalktı ve o kargaşa içinde dostlardan hiçbiri neler olduğunu kestirmedi. Sonra Pegasus, Regis'in tam önünde beliriverdi ve buçukluk ölümcül bir soğuğun kemiklerine işlediğini hissetti. Çığlık atıp bineğinden yere düştü.

Regis'in yanında at süren Bruenor, hayaletimsi surete korkusuzca hücum etti. Ama aşağı inen baltası az önce ortaya çıkan varlığın olduğu yerde sadece bir duman bulutuna çarpabildi. Derken hayalet, tıpkı az önceki gibi

aniden geri döndü ve Bruenor da onun temasının buz gibi soğuğunu hissetti. Buçukluktan daha güçlü olduğu için midillisinin üzerinde kalmayı başardı.

"Ne?" diye haykırdı boş yere, Drizzt ve Wulfgar'a. Aegisfang ıslık çalarak yanından geçti ve hedefe doğru yoluna devam etti. Ama Pegasus yine dumana dönüştü ve savaş çekici, dönüp duran bulutun içinden hiçbir engele çarpmadan geçip gitti.

Ruh bir anda geri geldi ve Bruenor'un üzerine çullandı. Cücenin midillisi çılgınlar gibi o şeyden uzağa kaçma çabası içinde dönüp yere serildi.

"Ona vuramazsın!" diye seslendi Drizzt, cücenin yardımına koşmakta olan Wulfgar'ın ardından. "Tamamen bu düzlemde değil!"

Wulfgar’ın güçlü bacakları, korkmuş olan atına mengene gibi kenetlendi ve Aegisfang ellerine döner dönmez barbar saldırdı.

Ama yine darbesini karşılayan tek şey dumandı. "Peki nasıl?" diye haykırdı Drizzt'e, yeniden oluşmakta olan ruhun ilk işaretlerini görebilmek için gözleri bir oraya bir buraya bakarak.

Drizzt cevapları bulabilmek için zihnini yokladı. Regis hala yerdeydi, solgunlaşmış bir şekilde, hiç kıpırdamadan çayırda yatıyordu. Ve Bruenor ise midillisinin düşüşüyle kötü yaralanmamış olsa bile, dünya dışı soğuğun etkisiyle sersemlemiş bir şekilde ürperiyordu. Drizzt umutsuz bir plana bel bağladı. Oniks panter heykelciğini çantasından çıkarttı ve Guenhwyvar’ı çağırdı.

Hayalet geri döndü ve yenilenen bir hiddetle saldırdı. Önce Bruenor'a çullandı ve soğuk kanatlarıyla cüceyi sarmaladı. "Cehennem'in dibine kadar yolun var!" diye kükredi Bruenor, cesur bir meydan okumayla.

Aceleyle gelen Wulfgar, baltasının ucunun hiçbir zarar veremeden dumanın içinden geçip gitmesi dışında cüceyi göremez oldu.

Sonra barbarın bineği, onun bütün çabalarına rağmen bu doğadışı hayvana daha fazla yaklaşmayı reddederek durdu. Wulfgar aşağı atladı ve hücum ederek hayalet yeniden şekillenemeden bulutun içinden geçip gitti.

Onun devinimi hem kendisini hem de Bruenor'u dumanlı örtünün öbür tarafına taşıdı. Yuvarlanarak uzaklaştılar ve dönüp baktılar, sadece hayaletin yine tamamen ortadan kaybolduğunu görebildiler.

Bruenor'un gözkapakları ağırlaşıp aşağı düştü ve derisi soluk mavi bir renk aldı. Ve hayatında ilk kez, boyun eğmez ruhunda dövüşmek için hiç cesaret kalmamıştı. Wulfgar da hayaletin içinden geçerken onun buz gibi temasından nasibini almıştı, ama bu şeyle bir daha dövüşmeye oldukça hazırdı.

"Onunla savaşamıyoruz!" diyerek soluk verdi Bruenor, takırdayan dişlerinin arasından. "Bir darbe vurmak için buraya geliyor ama biz ne zaman karşılık vermeye kalksak defolup gidiyor!"

Wulfgar meydan okurcasına kafasını salladı. "Bir yolu olmalı!" dedi, fakat cücenin değindiği noktayı da kabul etmek zorundaydı. "Ama benim çekicim bulutları yok edemez ki!"

Guenhwyvar sahibinin yanında beliriverdi ve drowu tehdit eden düşmanı arayarak yere sindi.

Drizzt kedinin niyetini anladı. "Hayır!" diye emretti. "Burada değil." Drow, Guenhwyvar'm birkaç ay evvel yaptığı bir şeyi hatırlamıştı. Guenhwyvar, devrilmekte olan bir kulenin düşen molozlarından kurtarmak için, Regis'i varoluş düzlemleri arasında bir seyahate çıkartmıştı. Drizzt panterin kalın kürküne sarıldı.

"Beni hayaletin diyarına götür," diye talimat verdi. "Onun kendi düzlemine, silahlarımın onun madde bedeninin derinlerine batabileceği yere."

Drizzt ve kedi kendi bulutları içinde gözden kaybolduğunda hayalet yeniden beliriverdi.

"Savurmaya devam et!" dedi Bruenor barbara. "Onu duman halinde tut, böylece sana ulaşamaz!"

"Drizzt ve kedi gitti!" diye haykırdı Wulfgar.

"Hayaletin diyarına," diye açıkladı Bruenor.

Kendini toplamak Drizzt'in uzun bir süresini aldı. Farklı gerçekliklerin olduğu bir yere gelmişti. Her şeyin, hatta kendi derisinin bile aynı kurşuni rengi aldığı, nesnelerin sadece etraflarını çevreleyen ince bir kara titreşimle ayırt edilebildiği bir boyuta gelmişti. Derin algılayış gücü burada işe yaramıyordu, çünkü burada hiçbir gölge yoktu ve yol göstermek için kullanabileceği hiçbir ışık kaynağı da yoktu. Ve ayak basılacak sağlam bir yerin de olmadığını fark etti, altında elle tutulur hiçbir şey yoktu ve hangi yolun yukarı ya da aşağı gittiğini bile bilmiyordu. Böyle kavramlar buraya uymuyor gibiydi.

Düzlemler arasında gidip gelen Pegasus'un değişen dış çizgilerini fark etti. Yaratık hiçbir zaman ikisinden birinde tam olarak var olmuyordu. Ona yaklaşmaya çalıştı ve zihninin bir eylemi olarak itici bir güç buldu içinde. Vücudu otomatik bir şekilde kendi iradesinin talimatlarım takip ediyordu. Yanıp sönen çizgilerin önünde durdu, hedef tamamen görünür olduğunda vurmak için büyülü palasını havaya kaldırdı.

Sonra Pegasus'un etrafını çevreleyen çizgi tamamen doldu ve Drizzt kılıcını onun suretini belirleyen karaltıya batırdı. Çizgi kıpırdanıp büküldü ve palanın etrafındaki ana hatlar da titredi, çünkü buradayken çelik kılıcın özellikleri bile değişik bir bileşim sahibi olmuştu. Ama çelik daha güçlü çıktı ve pala, kıvrımlı ucunu takip ederek hayaletin çizgisinde bir delik açtı. Sanki Drizzt'in bu darbesi düzlemin dengesini bozmuş gibi griliğin içinde ani bir kıpırdanma oldu ve hayaletin dış çizgisi ıstırap içinde titreyip sarsıldı.

Wulfgar duman bulutunun aniden pufladığım gördü, neredeyse hayaletin şeklinde yeniden beliriyordu. "Drizzt!" diye haykırdı Bruenor'a. "Hayaletle eşit koşullar altında karşılaştı!"

"Hazır ol o zaman!" diye yanıtladı Bruenor heyecanla, savaşta kendi rolünün bitmiş olduğunu bildiği halde. "Drow onu senin vurmana yetebilecek bir süreliğine geri getirebilir!" Bruenor kemiklerindeki ölümcül soğuğu yakalayıp atabilme çabasıyla böğrünü tuttu ve buçukluğun kıpırtısız yatan vücuduna takılıp tökezledi.

Hayalet Drizzt'e geri döndü, ama pala yeniden vurdu. Ve Guenhwyvar da arbedenin içine daldı, kedinin koca pençeleri düşmanının kara renkli dış hatlarını deşti. Pegasus kendi düzlemindeki düşmanlara karşı hiçbir avantajı olmadığını anlayarak sendeledi ve onlardan uzaklaştı. Bel bağlayabileceği tek şey madde düzleme geri kaçmaktı.

Wulfgar'ın beklediği yere.

Bulut kendi şeklini yeniden alır almaz Aegisfang üzerine indi. Wulfgar sadece bir anlığına katı bir darbe vurduğunu hissetti ve hedefi bulduğunu anladı. Sonra duman puflayıp önünden yok oldu.

Hayalet, Drizzt ve Guenhwyvar'ın yanına geri döndü, yine onların amansız kesikleri ve tırmıklarıyla yüz yüzeydi. Tekrar madde düzleme döndü ve Wulfgar hızla darbe indirdi. Hiçbir kaçış yeri kalmayan, tuzağa düşen hayalet iki düzlemden de darbeler yiyordu. Drizzt'in önünde her belirişinde, drow onun dış hatlarının daha da inceldiğini ve kılıç saplamasına daha da az dirençli bir hal aldığını fark etti. Ve bulut Wulfgar'ın önünde her belirişinde yoğunluğu azalıyordu. Dostlar kazanmıştı ve Drizzt, Pegasus'un özünün madde halindeki şeklinden azat olup griliğin içinde uçup gidişini tatmin olarak izledi.

"Beni yuvaya götür," diye Guenhwyvar'a talimat verdi bitkin düşmüş drow. Bir saniye sonra Bruenor ve Regis'in yanma, cayırlara geri döndüler.

"Yaşayacak," diye belirtti Bruenor kesin bir şeklide, Drizzt'in sorgulayan bakışına cevaben. "Ölmüşten çok bayılmışa benziyor."

Kısa bir mesafe ötede, Wulfgar da bir suretin üzerine eğilmişti. Bu suret kırılmış ve bükülmüştü, insan ve hayvan arası bir değişim içinde sıkışıp kalmıştı. "Jerek'iıı oğlu Torun," diye açıkladı Wulfgar. Bakışlarını barbar kamp yerine doğru geri çevirdi. "Bunu Valric yaptı. Onun ellerini Torlin'in kanı lekeliyor!"

"Belki de Torlin'in kendi seçimidir," diye önerdi Drizzt.

"Asla!" diye ısrar etti Wulfgar. "Müsabakada karşılaştığımız vakit gözlerimle gördüğüm şerefli bir adamdı. O bir savaşçıydı. Buna asla izin

vermezdi!" cesetten bir adım uzaklaştı, vücudun değiştirdiği şeklin dehşetini daha iyi vurgulamak için geri kalan izleri gözler önünde serdi. Donmuş bir ölüm pozu içindeki Torlin'in çehresi, yarı yarıya hem bir adamın yüz hatlarını hem de ata benzeyen bir hayaletin özelliklerini almıştı.

"Reislerinin oğluydu," diye açıkladı Wulfgar. "Şamanın isteklerini reddedemezdi."

"Böyle bir kaderi kabullendiğine göre epey cesurmuş," diye belirtti Drizzt.

"Reisin oğlu mu?" diye homurdandı Bruenor. "Görünüşe

göre ardımıza biraz daha düşman taktık! Hınçlarını almaya hevesli olacaklardır.

"Ben de öyle!" diye ilan etti Wulfgar. "Onun ölümünden sorumlu sensin, Valric Yüce Göz!" diye haykırdı uzaklara doğru, sesi tepeler ve kayalıklar arasında yankılanarak. Wulfgar dönüp arkadaşlarına baktı, yüz hatlarında fokurdayan bir hiddetle, sertçe şöyle ilan etti, "Torlin'in şerefine sürülen lekenin intikamım alacağım!"

Bruenor başını sallayarak, barbarın kendi prensiplerine olan bağlılığını tasvip etti.

"Şerefli bir görev," diye onunla hemfikir oldu Drizzt, kılıcını doğuya, yani yolculuklarının bir sonraki durağı olan Uzunsemer'e doğru uzatarak. "Ama başka bir gün için."

7. Hançer ve Asa

Entreri, Yelkenlerin Şehri'nin birkaç mil dışındaki bir tepede duruyordu, kamp ateşi onun ardında hafifçe yanmaktaydı. Regis ve dostları da Luskan'a girmeden evvel son durak olarak bu noktayı seçmişlerdi ve işin gerçeği, kiralık katilin ateşi de yine aynı çukurda yanıyordu. Fakat bu bir rastlantı değildi. Entreri, Dünyanın Omurgası'mn güneyinde izlerini yakaladığından

beri buçukluğun grubunun her hareketini taklit ediyordu. Onların ettiği gibi hareket edecek, faaliyetlerini daha iyi anlayabilmek için, yürüdükleri yollarda bir gölge gibi ilerleyecekti.

Şimdi önünden giden grubun tersine, Entreri'nin gözleri şehir surunun üzerinde değildi, hatta Luskan'a bakmıyorlardı bile. Kuzeye doğru, QnKasaba'ya giden yolda birkaç kamp ateşi gecenin içinde belirivermişti. O ışıkların, arkasında ilk belirişi değildi bu ve kiralık katil kendisinin de takip edildiğini seziyordu. Yol arkadaşları Luskan'da işlerini göre dursun, kendisinin aradaki mesafeyi kolayca alabileceğini düşünerek yolculuk hızını yavaşlattı. Buçukluğu tuzağa düşürmeye yoğunlaşmadan evvel herhangi bir tehlikeye karşı arkasını güvenceye almak istiyordu. Hatta Entreri, oradan geçtiğini açığa vuran işaretler bile bırakmış, onu takip edenleri yemleyip kendisine daha da yaklaştırmıştı.

Alevin közlerini tekmeleyip dindirdi ve sırtına bir hançer yemektense yüz yüze bir kılıç dövüşüne girmenin daha iyi olacağına karar vererek atının semerine geri oturdu.

Gecenin içine doğru atını sürdü, karanlıktayken kendine güveniyordu. Bu onun zamanıydı; her gölgenin, gölgeler içinde yaşayan birinin avantajını arttırdığı bir zaman.

Bineğini gece yarısından evvel bağladı, yolculuğunu yaya olarak bitirebilecek kadar kamp ateşlerine yaklaşmıştı. Şimdi bunun bir tüccar kervanı olduğunu anladı; yılın bu vaktinde Luskan'a giden yolda rastlanmayacak bir şey değildi. Ama içindeki tehlike sezisi ona bir türlü rahat vermiyordu. Deneyimlerle geçen birçok yıl onun hayatta kalma içgüdüsünü bileyip keskinleştirmişti ve bu içgüdüyü görmezden gelmemesinin daha iyi olacağını biliyordu. Yük arabalarından oluşan çemberin içine giden en kolay yolu arayarak sessizce yaklaştı. Tüccarlar kamp yerlerinin çevresine her zaman için nöbetçiler bırakırdı ve yük atları da bir sorun halindeydi, çünkü tüccarlar onları koşum takımlarının yakınlarına bağlardı.

Yine de kiralık katil, yaptığı yolculuğu boşa harcamayacaktı. Buraya kadar gelmişti ve kendisini takip edenlerin amacını öğrenmeye niyetliydi. Karnının üzerinde bir yılan gibi sürünerek kamp mahalline vardı ve

savunmacı çemberin arasından süzülerek kamp yerinin etrafını hırlamaya başladı. Zar oyunu oynamakta olan iki nöbetçiyi, tetikteki kulakların bile duyamayacağı bir sessizlikle geçti. Sonra atların altından ve arasından süzüldü, hayvanlar korkuyla kulaklarını düşürdüler ama sessiz kaldılar.

Dairenin etrafında yarım bir turu henüz bitirmişken, tam bunun sıradan bir tüccar kervanı olduğuna inanıp da gecenin içine doğru geri süzülmek üzereydi ki tanıdık bir kadın sesi duydu.

"Az mesafe ötede bir ışık noktası gördüğünü söylemiştin."

Entreri durdu, çünkü konuşan kişiyi tanıyordu.

"Evet, o tarafta," diye yanıtladı bir adam.

Entreri hemen yanındaki iki yük arabasının arasına süzüldü ve içeriyi dikizledi. Konuşmakta olan kimseler ondan kısa bir mesafe ötede, bir sonraki vagonun arkasında durmuş onun kamp yerinin olduğu yöne doğru bakıyorlardı. İkisi de silahlıydı, kadın kılıcını oldukça rahat bir şekilde taşıyordu.

"Seni hafife almışım," diye fısıldadı Entreri kendi kendine, Cattibrie'a bakarken. Mücevherli hançeri daha şimdiden elinde belirivermişti. "Bir daha tekrarlamayacağım bir hata," diye ekledikten sonra yere çömeldi ve hedefine ulaşabilecek bir yol aradı.

"Beni bu kadar hızlı getirerek bana çok büyük bir iyilik ettiniz," dedi Cattibrie. "Size borçluyum, Regis ve diğerlerinin de olacağı gibi."

"Öyleyse söyle bana," diye üsteledi adam. "Bu denli bir acelenin sebebi ne?"

Cattibrie kiralık katilin bıraktığı hatıralarla boğuştu. O gün buçukluğun evinde yaşadığı dehşeti henüz kabullenememişti, iki cüce dostunun ölümlerinin intikamını alana ve kendi utancını dağıtana dek bunu yapamayacağını da biliyordu. Dudakları sıkıca kapandı ve hiç cevap vermedi.

"Nasıl istersen," diye kabullendi adam. "Sebeplerin bu aceleyi haklı çıkarıyordur, bundan hiç şüphemiz yok. Eğer burnumuzu sokuyor gibi görünüyorsak bile, bu sadece elimizden geldiğince sana yardım etmek istediğimizdendir.

Cattibrie ona doğru döndü, yüzünde samimi bir minnettarlık gülümsemesi vardı. Yeteri kadar söz söylenmişti. İkisi sessizlik içinde durup boş ufuk çizgisine doğru baktılar.

Ölümün sokuluşu da sessizdi.

Entreri yük arabasının altından dışarı fırladı ve aniden ikisinin arasına ayağa kalktı, her ikisi için de ayrı bir elini kaldırmıştı. Çığlık atmasını önlemek için Cattibrie'ı sıkıca boynundan yakaladı ve adamı bıçağıyla sonsuza dek susturdu.

Entreri'nin omuzlarının üzerinden bakan Cattibrie, yol arkadaşının yüzüne çakılı kalan dehşet dolu ifadeyi gördü, ama ağzının üzeri kapalı olmadığı halde adamın neden haykırmadığını anlayamadı.

Entreri biraz yana kaydı ve kız anlayıverdi. Sadece mücevherli hançerin kabzası görülebiliyordu, kabzanın bıçakla birleştiği yer dümdüz bir şekilde adamın çenesinin altında duruyordu. O henüz tehlikeyi anlayamadan önce narin bıçak adamın beynim buluvermişti.

Entreri silahının kabzasını kullanarak kurbanını sessizce yere bıraktı, sonra sertçe asılarak silahı kurtardı.

Kadın yine kendini Entreri'nin dehşeti karşısında felce uğramış bir şekilde buldu. Kendisini kesinlikle öldürecek bile olsa adamın elinden kurtulup kampa seslenebileceğini hissetti. Ya da kılıcını çekip en azından ona karşı koyabileceğini. Ama Entreri'nin, kızın hançerini kemerinden çekip alışını ve adamın ölümcül yarasına yerleştirişini çaresiz bir şekilde izleyebildi.

Sonra kızın kılıcını aldı ve onu yük arabasının altına doğru itiştirip kamp yerinin çevresinden uzaklaşmaya başladı.

Neden yardım çağıramıyorum? diye sordu kendi kendine defalarca, çünkü dehşet derecesinde kendine güvenen kiralık katil, onlar karanlığın içine doğru sessizce ilerlerken kızı tutmuyordu bile. Adam çok iyi biliyordu ve kızın da kendine itiraf etmesi gerekliydi ki, hayatını o kadar da kolay çarçur etmeyecekti.

En sonunda, kamptan yeterince güvenli bir mesafe uzaklaştıktan sonra adam kendisiyle ve hançerle yüz yüze gelmesi için kızı döndürdü. "Beni takip etmek ha?" diye sordu, ona gülerek. "Ne kazanmayı umuyordun ki?"

Kız cevâp vermedi, ama içine biraz güç geldiğini hissetti.

Entreri de bunu sezdi. "Eğer yardım çağırırsan, seni öldürürüm," diye bildirdi dosdoğru bir şekilde. "Ve yemin ediyorum ki, sonra tüccarların yanına geri dönüp onları da öldürürüm!"

Kız ona inanmıştı doğrusu.

"Ben sık sık tüccarlarla yolculuk ederim," diye yalan söyledi, sesinin titremesini zaptederek. "On-Kasaba'nın askerlerinden biri olarak rütbemin getirdiği görevlerden biri bu."

Entreri tekrar güldü. Sonra, yüz hatları düşünüp tartan bir tavırla yana doğru eğildi ve adam uzaklara doğru baktı. "Belki de bu bana bir avantaj sağlayacaktır," dedi kendi kendine, bir planın başlangıcı aklında oluşmaya başlamıştı.

Cattibrie onu inceledi. Yapmış olduğu yolculuğun, dostlarına zarar vermesini sağlayacak bir yol bulduğundan endişeleniyordu.

"Seni öldürmeyeceğim—henüz değil," dedi kıza. "Buçukluğu bulduğumuzda dostları onu savunamayacak. Senin sayende."

"Sana yardımı dokunacak hiçbir şey yapmayacağım!" diye çıkıştı Cattibrie. "Hiçbir şey!"

"Aynen öyle," diye tısladı Entreri. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Hele ensene dayalı bir bıçak varken—" silahı iğrenç bir alayla kızın boğazına

doğru kaldırdı—"pürüzsüz derini çizip dururken. İşimi bitirdiğimde, cesur kız, yoluma devam edeceğim ve sen de utancın ve suçunla kalacaksın. Ve yol arkadaşlarını senin öldürdüğünü sanan tüccarlara vereceğin cevaplarla!" Aslında Entreri, Cattibrie'm hançeriyle yaptığı o basit numaranın tüccarları kandıracağına bir an olsun inanmamıştı. Bu sadece genç kadına karşı kullanılan psikolojik bir silahtı, kızın içine bir başka şüphe daha aşılayıp duygularının karmaşası içinde endişelenmesini sağlamak için tasarlanmıştı.

Cattibrie, kiralık katilin sözlerine karşı hiçbir duygu belirtisi sergilemedi. Hayır, dedi kendi kendine, o şekilde olmayacak!

Ama derinlerde bir yerde, bu kararlılığın, sadece korkusunu maskelemek için olduğundan, Entreri'nin varlığının dehşeti tarafından yine engelleneceğinden ve olayların tıpkı adamın önceden belirttiği gibi gelişeceğinden endişeleniyordu.

Jierdan kamp yerini bulmakta pek sıkıntı çekmedi. Dendybar o esrarengiz atlının izini bulmak için ta dağlardan buraya kadar büyüsünü kullanmış ve askeri doğru yola yönlendirmişti. Jierdaıı gergmleşip kıhcım çekerek kamp yerine yaklaştı. Mekan terk edilmişti, ama terk edileli o kadar da uzun bir süre olmamıştı. Hatta Luskanlı asker, birkaç metre ötesinde sönmekte olan kamp ateşinin ısısını hissedebiliyordu. Ufuk çizgisine karşı siluetini gizlemek için yere çömelerek ateşin hemen yanındaki çantaya ve battaniyeye doğru sessizce ilerledi.

Entreri, bıraktığı şeylerin bazı misafirler çekebileceğini umduğu için atını kendi kampına doğru yavaşça sürdü. Cattibrie onun önünde oturuyordu, güvenli bir şekilde elleri bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. Fakat bundan tiksinse de, kendi yaşadığı dehşetin, bağları gereksiz kıldığına tamamen inanıyordu.

İhtiyatlı katil daha mekana yaklaşmadan çok önce kamp yerine birinin girmiş olduğunu anladı. Esirini de yanma alarak atının eyerinden aşağı atladı. "Hırçın bir küheylandır," diye açıkladı Cattibrie'a, kızı atın arka bacaklarına bağlarken, yaptığı korkunç uyarıdan bariz bir şekilde zevk alarak. "Eğer debelenirsen seni çifteleyip gebertiverir."

Sonra Entreri ortadan kayboldu, sanki karanlığın bir uzantısıymış gibi geceye karışıp gitti.

Jierdan çantayı yere geri bıraktı, düş kırıklığına uğramıştı. Çünkü içindekiler sadece sıradan seyahat takımlarıydı ve kime ait oldukları hakkında hiçbir ipucu yoktu. Bu asker bir sürü görev görüp geçirmiş ve yüzlerce kez hem insan hem de ork haklamıştı, ama şimdi, bu atlı hakkında alışılmadık ve ölümcül bir şeyler hissettiğinden dolayı sinirleri gerilmişti. Buzyeli Vadisi'nden Luskan'a giden vahşi yollarda tek başına at sürecek kadar cesur olan bir adam, savaş usullerinde acemi olamazdı.

Bir bıçağın ucu aniden ensesindeki savunmasız çukura, kafatasının hemen alt kısmına gelip durduğu zaman, Jierdan ürkmüş ama o pek şaşırmamıştı. Ne kıpırdadı ne de konuştu, silahı hedefe yerleştirmeden önce atlının bazı açıklamalar istemesini ümit ediyordu.

Entreri çantasının karıştırıldığını görebiliyordu ama kürklü üniformayı tanımış ve bu adamın bir hırsız olmadığını anlamıştı. "Senin şehrinin sınırlarının ötesindeyiz," dedi, bıçağını sabit bir şekilde tutarak. "Benim kampımda ne işin var, Luskan askeri?"

"Ben kuzey kapısından Jierdan," diye yanıtladı. "Buzyeli Vadisi'nden gelen bir atlıyla görüşmek için buradayım."

"Hangi atlı?"

"Sen."

Entreri askerin verdiği bu cevap karşısında şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Bu adamı kim yollamıştı ve o nereye bakması gerektiğini nereden biliyordu? Kiralık katilin ilk düşüncesi Regis'in grubu üzerinde odaklandı. Belki de buçukluk şehir muhafızından yardım istemişti. Entreri bıçağını kınına geri soktu, herhangi bir saldırıyı önlemek için onu zamanında çekeceğinden emindi.

Jierdan da bu davranıştaki soğukkanlı özgüveni anladı ve bu adama saldırma konusunda aklında olup olabilecek bütün düşünceler bir anda uçup gitti. "Efendim seninle görüşmek istiyor," dedi, ne istediğini tam olarak

anlatmasının akıllıca bir iş olacağını düşünerek. "İkinizin de karşılıklı çıkarına olacak bir görüşme."

"Efendin kim?" diye sordu Entreri.

"Yüksek mevkie sahip bir vatandaş," diye açıkladı Jierdan.

"Sizin gelişinizin haberini aldı ve arayışınıza yardımcı olabileceğine inanıyor."

"Benim işim hakkında ne biliyor?" diye dişlerini sıkarak sordu Entreri, birinin ona karşı casusluk yapmaya cüret etmiş olmasıyla hiddetlenerek. Ama rahatlamıştı da, çünkü şehir içindeki başka bir güç merkezinin de işe dahil olması çok şeyi açıklığa kavuştururdu ve buçukluğun bu karşılaşmanın ardında olması gibi mantıki bir zanm da yok ederdi.

Jierdan omuz silkti. "Ben sadece onun elçisiyim. Ama ben de size yardımcı olabilirim. Kapıda yani."

"Kapının canı cehenneme," diye hırladı Entreri. "Surun üstünden de yeterince kolay bir şekilde içeri girerim. Gitmek istediğin yerlere ulaşmak için daha kestirme bir yoldur."

"Öyle bile olsa, o yerleri biliyorum ve tabii oraları denetleyen kimseleri de."

Bıçak yeniden meydana çıktı, hızla indi ve tam Jierdan'ın boğazının önünde durdu. "Çok şey biliyorsun ama az şey açıklıyorsun. Tehlikeli oyunlar oynuyorsun, Luskan askeri."

Jierdan gözünü bile kırpmadı. "Beş gün önce On-Kasaba'dan Luskan'a dört kahraman geldi: bir cüce, bir buçukluk, bir barbar ve bir kara elf." Artemis Entreri bile heyecanını gizleyemedi ve Jierdan bunu fark etti. "Kesin olarak bulundukları noktayı bilmiyorum, ama saklandıkları bölgeyi biliyorum. İlgileniyor musun?"

Bıçak kınına geri döndü. "Burada bekle," diye talimat verdi Entreri.

"Bizimle seyahat edecek bir yol arkadaşım var."

"Efendim yalnız olduğunu söylemişti," diye sorguladı Jierdan.

Entreri'nin iğrenç sırıtışı askerin tüylerini ürpertti. "Onu yolda buldum," diye açıkladı. "O bana ait ve senin bilip bilmen gereken tek şey de bu."

Jierdan bu konunun üzerine gitmedi. Entreri görünürden kaybolduğunda rahatlayarak iç geçirişi duyulabiliyordu.

Cattibrie, Luskan'a elleri bağlı ve ağzı tıkalı olmadan at sırtında gitti, ama Entreri'nin onun üzerindeki kontrolün de aşağı kalır bir yanı yoktu. Çayıra dönüp onu tekrar yanına aldığında adamın yaptığı uyarı kısa, öz ve reddedilemez bir nitelikteydi. "Aptalca bir hareket yaparsan," demişti, "ölürsün. Terbiyesizliğin yüzünden cüce Bruenor'un acı çekeceğini bilerek ölürsün."

Kiralık katil, kız hakkında Jierdan'a daha fazla bir şey söylemedi ve asker de, bu kadın epey ilgisini çektiği halde sormadı. Dendybar cevapları alırdı, Jierdan bunu biliyordu.

O sabahın ilerleyen vakitlerinde Kuzey Kapısı Gündüzbekçisi'nin şüpheli bakışları altında şehre girdiler. Bu iş Jierdan'a bir haftalık rüşvete inal olmuştu ve asker, o gece geri döndüğünde adama daha da fazlasını borçlu olacağını biliyordu. Çünkü Gündüzbekçisi'yle yaptığı esas anlaşmada sadece tek bir yabancının geçişine izin vardı; kadın hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Ama Jierdan'ın bunu yapmak, Dendybar'm takdirini kazandıracaktıysa, o zaman ödenen bedele değerdi doğrusu.

Üçü şehir kurallarına uygun olarak atlarını hemen surun içindeki ahıra bıraktılar ve Jierdan, Entreri ile Cattibrie'a Yelkenler Şehri'nin sokaklarında kılavuzluk etti. Şafaktan beridir sokaklarda olan mahmur gözlü tüccarları ve esnafı geçip şehrin merkezine doğru ilerlediler.

Bir saat sonra sık çam ağaçlarından oluşan uzun bir koruya geldiklerinde, kiralık katil hiç şaşırmadı. Jierdan'in bir şekilde bu mekanla bir ilişkisi olduğundan şüphelenmişti. Ağaç sıraları arasındaki bir açıklıktan içeri girdiler ve şehirdeki en yüksek yapının önüne gelip durdular; Büyünün Sahipkulesi.

"Efendin kim?" diye sordu Entreri dosdoğru bir şekilde.

Jierdan kıkırdadı, Dendybar'm kulesini görünce içine cesaret gelmişti. "Onunla yakında tanışacaksın."

"Şimdi öğreneceğim," diye hırladı Entreri. "Yoksa buluşmainiz sona ermiş demektir. Şehrin içindeyim, asker, ve artık senin yardımına ihtiyacım yok."

"Muhafızların seni dışarı atmasını sağlayabilirim," diye cevap verdi Jierdan. "Ya da daha kötüsünü!"

Ama son sözü Entreri söyleyecekti. "Vücudundan arta kalanları asla bulamazlar," diye söz verdi, sesindeki soğuk kesinlik Jierdan'ın yüzündeki kanı çekip götürdü.

Cattibrie bu atışmaya, sıradan bir ilgiden çok daha fazlasıyla dikkat etti. Kendisini yakalayan kimseler arasındaki bu güvensizlik ortamını kendi çıkarına kullanmanın zamanının gelip gelmeyeceğini merak etti.

"Ben Kuzey Kulesi'nin Efendisi Alacalı Dendybar'a hizmet ediyorum," diye ilan etti Jierdan, kudretli akıl hocasının adından bahsetmekle daha da fazla güç kazanarak.

Entreri bu ismi daha evvel duymuştu. Sahipkulesi, Luskan'da ve etraftaki kırsal bölgelerde fısıldaşılan söylentilerin ortak konusuydu. Ve Alacalı Dendybar ismi sık sık muhabbetlerde anılırdı. Söylentiler bu büyücüyü, kuledeki hırslı bir kudret arayıcısı olarak tanımlar ve adamın istediğini almasını sağlayan karanlık ve kötü yönünden bahsederdi. Tehlikeli biriydi ama potansiyel bir müttefikti de. Entreri bu durumdan memnun oldu. "Beni şimdi ona götür," dedi Jierdan'a. "Beraber yapılacak bir işimiz var mı yok mu anlayalım bakalım."

Sydney Sahipkulesi'nin giriş odasında onlara eşlik etmek için bekliyordu. Kendini tanıtmayan ve kimseden de kendisini tanıtmasını istemeyen kadın, onları dolambaçlı geçitler ve gizli kapılardan geçirerek Alacalı Dendybar'm kabul salonuna götürdü. Büyücü orada heybetli bir

şekilde oturmuş onları bekliyordu, en kaliteli cüppesini giymişti ve önünde müthiş bir öğle yemeği sofrası duruyordu.

"Selamlar atlı kişi," dedi Dendybar, iki taraf da birbirilerini ölçüp biçerken yaşanan oldukça gerekli ama rahatsız edici sessizlik anlarından sonra. "Ben Alacalı Dendybar, sizin de farkında olduğunuz gibi. Siz ve hoş yol arkadaşınız masama konuk olur muydunuz?"

Adamın kulak tırmalayıcı sesi Cattibrie'ın sinirlerini geriyordu ve evvelsi geceki akşam yemeğinden beri hiçbir şey yememiş olduğu halde, adamın konukseverliğine cevaben hiçbir iştah belirtisi sergilemedi.

Entreri kızı öne doğru ittirdi. "Ye," diye emretti.

Kız, Entreri'nin hem kendisini hem de büyücüleri test etmekte olduğunu biliyordu. Ama aynı şekilde şimdi onun da Entreri'yi test etme zamanıydı. "Hayır," diye yanıtladı, dosdoğru adamın gözlerinin içine bakarak.

Adam elinin tersiyle kızı yere yapıştırdı. Jierdan ve Sydney refleksif olarak irkildi, ama Dendybar'dan hiçbir destek çıkmadığını görünce yeniden toparlanıp izlemeye devam ettiler. Cattibrie katilden uzaklaştı ve yere sindi.

Dendybar kiralık katile gülümsedi. "Faz hakkındaki bazı sorularımı yanıtlamış oldunuz," dedi eğlenmiş bir gülümsemeyle. "Hangi amaca hizmet ediyor?"

"Kendi sebeplerim var," Entreri'nin tek cevabıydı.

"Tabii ki. İsminizi öğrenebilir miyim?"

Entreri'nin yüz ifadesi değişmedi.

"On-Kasaba'dan gelen dört yol arkadaşını aradığınızı biliyorum," diye devam etti Dendybar, lafı uzatmaya hiç niyeti yoktu.

"Onları ben de arıyorum, ama farklı sebeplerden dolayı, bundan eminim."

"Benim sebeplerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye yanıtladı Entreri.

"Umursamıyorum da," diye güldü büyücü. "Farklı hedeflerimiz için birbirimize yardım edebiliriz. Beni tek ilgilendiren şey bu."

"Ben yardım dilemiyorum."

Dendybar yeniden güldü. "Onlar çok kudretli bir grup, atlı kişi. Onları hafife alıyorsun."

"Belki de," diye yanıtladı Entreri. "Fakat benim amacımı sorduğun halde kendininkini açıklamadın. On-Kasaba'dan gelen yolcularla Sahipkulesi'nin ne gibi bir alakası var?"

"Sormakta haklısın," diye yanıtladı Dendybar. "Ama cevap vermeden önce aramızda bir antlaşma sağlanması gerekli."

"Ben de merakımdan uyuyamayacağım," diye yapıştırdı cevabı Entreri.

Büyücü yine güldü. "Bu iş bitmeden önce fikrini değiştirebilirsin," dedi. "Şu an için sana bir iyi niyet belirtisi sunuyorum. Yol arkadaşları şehirdeler. Liman kısmında. Korsan Palası'nda kalacaklardı. Bunu biliyor muydun?"

Entreri kafasını salladı, şimdi büyücünün sözleri epey ilgisini çeker olmuştu.

"Ama şehrin kuzeyindeki ara sokaklarda izlerini kaybettik," diye açıkladı Dendybar, Jierdan'a bir bakış atıp, askerin rahatsızlıkla kıpırdanmasını sağlayarak.

"Peki bu bilginin bedeli nedir?" diye sordu Entreri.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı büyücü. "Sana bunu söylemek kendi amacıma da hizmet ediyor. Sen istediğini alacaksın; benim istediğim de bana kalacak."

Entreri, Denâybafın kendisini avın kokusunu alacak bir köpek olarak kullanmaya çalıştığını anlayıp gülümsedi.

"Çırağım size çıkış yolunu gösterecek," dedi Dendybar, Sydney'e eliyle işaret ederek.

Entreri ayrılmak için arkasını döndü, Jierdan'in bakışlarıyla yüzleşmek için durdu. "Yolumdan sakın asker," diye uyardı kiralık katil. "Akbabalar, ancak kedi ziyafetini çektikten sonra yemek yer!"

"Beni drowa götürdükten sonra kellesini alacağım," diye hırladı Jierdan, onlar gittiğinde.

"O adamdan uzak duracaksın," diye talimat verdi Dendybar.

Jierdan kafası karışmış bir halde büyücüye baktı. "Onun izlenmesini istiyorsunuzdur herhalde."

"Tabii ki," diye katıldı Dendybar. "Ama Sydney tarafından, senin değil. Sinirlerine hakim ol," dedi Dendybar, adamın hiddetli hırıltısını fark ederek. "Hayatını ben koruyorum. Hakikaten de çok gururlusun ve bu hakkı da kendin elde ettin. Ama bu adam senin yeteneklerinin ötesinde, dostum. Sen onun orada olduğunu bile anlamadan önce bıçağı seni buluverir."

Dışarı çıktıklarında, Entreri tek bir kelime bile etmeden Cattibrie'ı Sahipkulesi'nden uzağa götürdü. Yaptığı görüşmeyi sessizce düşünüyor ve aklında tartıyordu, çünkü bunun Dendybar ve yardakçılarını son görüşü olmayacağını biliyordu.

Cattibrie da bu sessizlikten hoşnuttu, düşüncelere dalıp gitmişti. Sahipkulesi'nden bir büyücü ne sebeple Bruenor ve diğerlerini arıyor olabilirdi ki? Geçen kış öncesinde, mağlup edilmesinde dostlarının rol oynadığı çılgın büyücü Akar Kessell'in intikamı için mi? Arkasını dönüp ağacımsı yapıya ve yanındaki katile baktı, dostlarının üzerlerine çektiği ilgi karşısında hem hayrete düşmüş hem de dehşete kapılmıştı.

Sonra kendi kalbinin içine bakarak moralim ve cesaretini yemden topladı. Drizzt, Bruenor, Wulfgar ve Regis, her şey bitmeden önce onun yardımına ihtiyaç duyacaktı. Yüzlerini kara çıkartmamalıydı.

KITAP 2

MÜTTEFİKLER

8. ALÇAKTAN UÇAN KUŞLAR TEHLIKEDE

Yol arkadaşları o günün ikindi vaktinde yalçın kayalıkların dönemeçlerinden ve bayırlarından kurtuldukları için katıksız bir şekilde rahatlamışlardı. Pegasus ile yaptıkları karşılaşmadan sonra bineklerini bir araya toplamaları, özellikle de dövüşün ilk dakikalarında Regis yere düştüğü vakit, buçukluğun ok gibi kaçmış olan midillisini bulmaları biraz zamanlarım almıştı. Aslında midilli bir kez daha sürülmeyecekti; oldukça tedirgindi ve Regis at binecek halde değildi. Ama Drizzt çiftçilere karşı aldıkları sorumluluğu dostlarına hatırlatarak hem atların hem de midillilerin bulunması konusunda ısrar etmişti. Özellikle de bu hayvanları tedarik ediş şekillerini göz önünde bulundurarak.

Regis şimdi barbarın aygırının üstünde, Wulfgar'ın önünde oturuyordu. Kendi midillisi onun ardına bağlanmıştı ve ikisi başı çekiyordu. Drizzt ile Bruenor ise kısa bir mesafe geriden geliyor ve arkayı kolluyordu. Wulfgar koca kollarını buçukluğa dolamıştı. Onun koruyucu sarılışı, Regis'in epey ihtiyacı olan uykuyu tutturmasını sağlıyordu.

"Batan güneşi ardımıza alacağız," diye talimat verdi Drizzt barbara.

Wulfgar onaylayarak seslendi ve haberi doğrulamak için arkasına dönüp baktı.

"Gümbürgöbek bütün Diyarları dolaşsa bile kendine daha güvenli bir yer bulamazdı," diye belirtti Bruenor drowa.

Drizzt gülümsedi. "Wulfgar iyi iş çıkardı."

"Evet," diye katıldı cüce. Bariz memnun görünüyordu. "Bununla beraber, onu daha ne kadar süreyle evlat diye çağırabileceğimi merak etmeye başladım! Korsan Palası'nı görmeliydin elf," diye kıkırdadı cüce. "Bir yıl artı bir gün boyunca denizden başka hiçbir şey görmeyen bir tekne dolusu korsan bile ondan daha fazla enkaza yol açamazdı!"

"Vadiden ayrıldığımızda, Wulfgar'ın bu geniş dünyanın sayısız toplumuna hazır olmadığından endişeleniyordum," diye yanıtladı Drizzt. "Şimdi dünyanın onun için hazır olmadığından endişeliyim. Gurur duymalısın."

"Bunda benim kadar senin de payın var," dedi Bruenor. "O benim oğlum, elf, sanki kendi kanımdan gibi. O çayırlarda kendi korkularını hiç düşünmedi bile. Sen diğer düzleme gittiğin zaman gösterdiği cesareti hiçbir insanda görmedim. O rezil hayvanın geri gelmesini gözledi sana diyeyim ki ümit etti!— buçukluk ile benim canımızı yaktığı için intikam almak üzere, ona şöyle okkalı bir darbe savurmak için bekledi."

Drizzt cücenin nadiren gösterdiği bu hassaslık anının tadını çıkarttı. Birkaç mil önce Bruenor'un katı yüz ifadesini takındığını görmüştü, tıpkı cücenin Mithril Salonu'nu ve çocukluğunun muhteşem hatıralarını anımsadığı Buzyeli Vadisi'ndeki yokuştaki gibi.

"Evet gurur duyuyorum," diye cevap verdi Bruenor. "Ve onun gösterdiği yolu takip edip seçimlerine güvenmeye gönüllüyüm."

Drizzfe de sadece onun fikrine katılmak kalıyordu; birçok ay evvel Wulfgar, On-Kasabahsı olsun, barbarı olsun, Buzyeli Vadisi halklarını sert tundra kışına karşı ortak bir savunma amacıyla bir araya getirdiğinde drow da aynı sonuca varmıştı. Genç savaşçıyı Luskan'ın limanındaki gibi durumlara sokmaktan hala endişeleniyordu. Çünkü Diyarlar'daki en sıkı kimselerin çoğu, bir şehrin loncaları ve yer altı güç merkezleriyle ilk karşılaşmalarının bedelini pahalıya öderlerdi. Ayrıca Wulfgar'ın derin acıma duygusu ile sarsılmaz şeref düsturu kendisine karşı kullanılabilirdi.

Ama yoldayken, yabanlıktayken, Drizzt asla kendine daha değerli bir yol arkadaşı bulamayacağını biliyordu.

O gün ve gece başka bir sorunla karşılaşmadılar ve ertesi sabah ana yola, yani Derinsu'dan Mirabar'a giden ve Uzunsemer'den de geçen ticaret yoluna çıktılar. Drizzt'in de tahmin ettiği gibi onlara yön gösterecek hiçbir yol tabelası yoktu, ama onun dosdoğru güneydoğuya gitmek yerine daha çok doğuya gitme planı sonucunda, şu noktadan sonraki istikametleri dümdüz güneydi.

Regis bugün çok daha iyi görünüyor ve Uzunsemer'i görmek için sabırsızlanıyordu. Grup içinde, büyü kullanıcısı Harpel Ailesi'nin yurdunda bulunmuş olan tek kimse kendisiydi. O garip ve sık sık şok edici olan mekanı yeniden görebilmeyi iple çekiyordu.

Fakat bunları heyecanlı heyecanlı anlatışı sadece Wulfgar'in kaygılarını arttırıyordu o kadar, çünkü barbarların kara sanatlara olan güvensizliği oldukça derindi. Wulfgaı/m halkı arasında büyücülere, korkak ve şeytani düzenbazlar gözüyle bakılırdı.

"Bu yerde ne kadar süre kalmamız gerekli?" diye sordu barbar, yalçın kayalıklar güvenle geride bırakıldıktan sonra geniş yolda onun yanında at sürmekte olan Bruenor ve Drizzt'e.

"Bazı cevaplar alana dek," diye yanıtladı Bruenor. "Ya da gidebilecek daha iyi bir yer kararlaştırana dek." Wulfgar’ın bu cevapla tatmin olması gerekliydi.

Kısa süre sonra, bahçe çapalarına ve tırmıklarına yaslanıp grubu inceleyen tarlalardaki adamların meraklı bakışları altında, merkezden uzak birkaç çiftlikten geçtiler. Bu karşılaşmaların ilkinden pek kısa bir zaman sonra, kasabanın civar muhafızlarını temsil eden ve Uzunathlar olarak anılan beş silahlı adam onları yolda karşıladı.

"Selamlar olsun gezginler," dedi bir tanesi kibarca. "Bu yörelere gelmekteki sebebinizi sorabilir miyiz?"

"Bilmem, sorabilir misi..." diye başladı Bruenor, ama Drizzt elini uzatarak onun bu iğneleyici sözünü durdurdu.

"Harpeller'i görmeye geldik," diye yanıtladı Regis. "işimiz sizin kasabanızla ilgili değil, fakat konaktaki ailenin irfan dolu tavsiyelerini duymak istiyoruz"

"Hoş bulduk 'öyleyse," diye yanıtladı Uzunatlı. "Sarmaşık Konak tepesi yol üzerinde bir iki mil ötede bulunur, Uzunsemer merkezinden hemen önce." Drowu fark ederek aniden durdu. "Eğer dilerseniz size eşlik edebiliriz," diye önerdi, kara elfi görünce takındığı afallamış ifadeyi kibarca gizlemeye çalışıp gırtlağını temizleyerek.

"Gerekli değil," dedi Drizzt. "Yolu bulabileceğimize sizi temin ederim ve Uzunsemer halkından hiç kimseye karşı kötü bir niyetimizin olmadığına da."

"Pekala." Uzunatlı, bineğini yana doğru sürdü ve yol arkadaşları yollarına devam ettiler.

"Fakat yoldan ayrılmayın," diye seslendi arkalarından. "Bazı çiftçiler kendi topraklarının sınırlarında dolaşan kimselerden rahatsız oluyorlar da."

"Çok sevecen bir halktır," diye açıkladı Regis arkadaşlarına, yollarına devam ederlerken, "ve büyücülerine de güvenirler hani."

"Sevecen ama ihtiyatlı," diye yapıştırdı cevabı Drizzt, belli bir mesafe ötedeki bir çayırda, ağaçların uzak sıralarında duran atlı bir adamın zar zor görülen siluetini işaret ederek. "Gözetleniyoruz,"

"Fakat rahatsız edilmiyoruz," dedi Bruenor. "Ve şimdiye kadar bulunduğumuz mekanlar için bundan iyisini gördüğümüzü de söyleyemeyiz!"

Sarmaşık Konak Tepesi, üç binası olan küçük bir tepecikten oluşuyordu. İki tanesi aşağıdaki ahşap çiftlik evlerine benziyordu. Fakat üçüncüsü, dört yol arkadaşının şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha farklıydı. Duvarları her bir metrede keskin açılarla dönüyor, oyuk içinde oyuk oluşturuyor ve birçok açısı olan çatıdan ise hiçbiri birbirine benzememek üzere düzinelerce ve düzinelerce kule tepesi yükseliyordu. Yalnızca bu yönden bile bakılınca

bine yakın pencere görülebiliyordu. Bazıları genişti, diğerleri ise bir ok yarığından büyük gibi görünmüyordu.

Burada herhangi bir tasarı işi, geniş kapsamlı mimari bir plan veya tarz mevcut değildi. Harpeller'in konağı büyülü tasarılar konusunda bağımsız fikirlerin denendiği ve deneylerin yapıldığı bir yüksekokuldu. Ama bu karmaşanın içinde aslında bir güzellik bulunuyordu. "Yapı" terimine kafa tutan ve beraberinde bir çeşit hoş geldin duygusu getiren bir özgürlük hissi vardı.

Tepeciği parmaklıklı bir çit çevreliyordu ve dört yol arkadaşı oraya heyecanla olmasa da merakla yaklaştılar. Cümle kapısı falan yoktu, sadece açık bir aralık vardı ve yol oradan devam edip gidiyordu. Kızıl cüppe giymiş, şişko ve sakallı bir adam çitin iç tarafında bir taburenin üzerinde oturmuş, boş boş gökyüzüne bakıyordu.

Onların geldiğini fark ederek ürktü. "Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye sordu kaba bir şekilde, meditasyonu bölündüğü için sinirlenerek.

"Yorgun gezginleriz," diye yanıtladı Regis, "Meşhur Harpeller'in irfanına danışmaya geldik."

Adam pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Ve?" Devam etmesi için işaret etti.

Regis çaresiz bir şekilde Drizzt ve Bruenor'a doğru döndü, ama kendilerinden daha fazla ne istendiğini anlayamadıkları için ona verebilecekleri tek cevaplan omuz silkmek oldu. Bruenor grubun maksadını bir kez daha tekrarlamak için midillisini öne doğru çıkarmıştı ki konaktan başka bir cüppeli adam dışarı çıkıp yanlarına geldi.

Şişko büyücüye birkaç kısık söz söyledikten sonra yola doğru döndü. "Selamlar," dedi yol arkadaşlarına. "Bu zavallı Regweld'i affedin"—büyücünün omzunu sıvazladı—"çünkü deney yapma konusunda inanılmaz derecede bahtı karadır ama hatırlatırım, her şey değişmeyecek demek değil bu. Sadece biraz zaman alabilir, o kadar.

"Regvveld gerçekten de iyi bir büyücüdür," diye devam etti, adamın omzunu yeniden sıvazlayarak. "Ve bir at ile bir kurbağayı melezleyip çiftleştirme fikri ise epey dikkate değer; patlama hiç önemli değil! Simya dükkanları her zaman yeniden kurulabilir!"

Dostlar bu abuk sabuk söylev karşısındaki şaşkınlıklarını yutarak bineklerinin üzerinde oturdular. "Yahu, atların nehirleri aşmak için elde edecekleri avantajları bir düşünsenize!" diye haykırdı cüppeli adam. "Ama bu kadar yeter. Ben Harkle. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Harkle Harpel?" diye kıs kıs güldü Regis. Adam eğilerek reverans yaptı.

"Ben Buzyeli Vadili Bruenor," diye ilan etti Bruenor, konuşabilecek sesi kendinde bulduğunda. "Dostlarım ve ben Uzunsemer büyücülerinin sözlerini duymak için yüzlerce millik mesafeden geliyoruz .. ." Dikkati drowa kaymış olan Harkle'm artık kendisiyle hiç ilgilenmediğini fark etti. Drizzt söylenenlere göre bilge olan Uzunsemerli adamın tepkisini ölçmek için bile bile kapüşonunun geriye doğru kaymasını sağlamıştı. Yoldaki Uzunatlı da şaşırmış ama rahatsız olmamıştı ve Drizzt bu kasabanın genel olarak kendi ırkına karşı daha hoşgörülü olup olamayacağını öğrenmek zorundaydı.

"Muhteşem," diye mırıldandı Harkle. "Tek kelimeyle inanılmaz!" Regvveld de şimdi kara elfi fark etmişti ve grup geldiğinden beri ilk kez ilgisi cezbedilmiş gibi görünüyordu.

"Geçmeye iznimiz var mı?" diye sordu Drizzt.

"Ah, evet, lütfen içeri buyurun," diye yanıtladı Harkle, görgü kuralları uyarınca başarısız bir şekilde heyecanını bastırmaya çalışarak.

Atını en önde süren Wulfgar başı çekti.

"O şekilde değil," dedi Harkle. "Yoldan değil yani; tabii ki de gerçek bir yol değil o. Ya da öyle, ama içinden geçemezsiniz."

Wulfgar atını durdurdu "Şu ahmaklığa bir son ver, büyücü!" dedi kızgınlıkla, yıllardır büyülü sanatları çalışanlara karşı duyduğu güvensizlik şimdi kaynayıp fokurduyordu. "İçeri girebilir miyiz, giremez miyiz?"

"Ahmaklık falan değil, seni temin ederim," dedi Harkle, tanışma işini daha sevimli bir havada tutmayı umarak. Ama Regvveld araya girdi.

"Onlardan biri işte," dedi şişko büyücü suçlayıcı bir şekilde, oturduğu sandalyeden kalkarak.

Wulfgar merakla ona baktı.

"Bir barbar," diye açıkladı Regweld. "Aklının ermediği şeylerden nefret etmek için eğitilmiş bir savaşçı. Devam et bakalım savaşçı, o koca çekicini al sırtından."

Wulfgar sebepsiz yere hiddetlenmiş olduğunu anlayarak tereddüde düştü ve destek için arkadaşlarına baktı. Kendi dar kafalılığı uğruna Bruenor'un planlarını mahvetmek istemiyordu.

"Devam etsene," diye ısrar etti Regweld, yolun tam merkezine doğru ilerleyerek. "Çekicini kaldır ve üzerime savur. Bir büyücünün ahmaklığını açığa vurma konusundaki yürekten arzunu tatmin et! Ve bu işi yaparken de onlardan bir tanesini yere ser! Şimdiye kadar duyduğum en iyi anlaşma!" Çenesini işaret etti. "Tam buraya," diye azarladı.

"Regvveld," diye iç geçirdi Harkle, kafasını sallayarak. "Lütfen ona bir iyilik et, savaşçı. Mahzun yüzüne bir gülümseme getir."

Wulfgar bir kez daha arkadaşlarına baktı ama yine verebilecek hiçbir cevapları yoktu. Regvveld işleri onun için kolaylaştırdı.

"Rengeyiğinin piç evladı."

Daha, şişko büyücü ettiği küfrü bitiremeden, Aegisfang havaya fırlamış hızla dönüyor, dümdüz hedefine doğru ilerliyordu. Regweld yüzünü buruşturmadı bile ve Aegisfang tam çitin hizasından geçecekken, görünmeyen ama taş kadar katı bir şeye çarptı. Saydam duvar, sanki bir

tören gongu gibi ses çıkararak sallandı ve üzerinde dalgalanmalar oluştu. Bu sahneyi izleyen hayrete düşmüş kimselerin, duvarın arkasındaki nesneleri sadece eğrilip buruşan şekiller olarak görmesini sağladı. Dostlar parmaklıklı çitin gerçek olmadığını, daha doğrusu görünmeyen duvarın yüzeyine çizilmiş bir şey olduğunu daha yeni anladılar.

Aegisfang sanki içindeki bütün güç emilmiş gibi toprağa düştü, Wulfgar'ın ellerine geri dönmesi de uzun bir süre aldı.

Regweld'in kahkahası eğlenceden çok zaferle atılmış gibiydi, ama Harkle kafasını salladı. "Her zaman başkalarını zararlı çıkartıyorsun," diye azarladı. "Bunu yapmaya hiç hakkın yok."

"Bu dersi aldığı daha iyi oldu," diye karşılık verdi Regvveld. "Alçakgönüllülük de bir dövüşçü için değerli bir özelliktir."

Regis elinden geldiğince uzun bir süre dudaklarını ısırmıştı.

Ta başından beri görünmez duvarı biliyordu ve şimdi kahkahası dolup taşmıştı. Drizzt ve Bruenor da buçukluğa katılmadan edemedi ve hatta Wulfgar bile, ilk şoktan kurtulduktan sonra kendi "ahmaklığına" sırıttı.

Tabii ki de, Harkle'ın da azarlamayı kesip onlara katılmaktan başka seçeneği kalmadı. "İçeri buyurun," diye yalvardı dostlara. "Üçüncü direk hakikidir: kapıyı orada bulabilirsiniz. Ama önce atlarınızdan inip semerlerini çıkarın."

Wulfgar'ın şüpheleri aniden geri geldi, kaşları çatık ifadesi gülümsemesini yok etti. "Açıkla," diye talep etti Harkle'dan.

"Dediğini yap!" diye emretti Regis, "yoksa son seferkinden daha büyük bir şaşkınlığa uğrarsın."

Drizzt ve Bruenor çoktan semerlerinden aşağı inmişlerdi, ne olacağını merak ediyorlardı ama misafirperver Harkle Harpel'den biraz olsun korkmuyorlardı. Wulfgar kollarını çaresiz bir şeklide iki yana açtı, atının üzerinden koşum takımlarını aldı ve hayvanı çekerek onları takip etti. Regis'in midillisi de diğerlerinin ardındaydı.

Regis giriş yerini kolayca buldu ve dostları için sonuna kadar açtı. İçeri hiç korku duymadan dalıverdiler, ama aniden gözleri kör eden bir ışık parlaması oldu.

Gözleri tekrar netleştiğinde gördükleri şey, atların ve midillilerin küçülüp kedi boyutuna çekmiş olduğuydu!

"Ne?" diye patladı Bruenor, ama Regis yine gülüyordu ve Harkle ise sanki alışılmadık hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Onları yerden alın ve gelin," diye talimat verdi. "Neredeyse içki zamanı gelmek üzere ve Kıvırcık Çeyrekçomak'taki yemekler özellikle bu gece pek leziz olacak!"

Onları garip konağın yan tarafından dolaştırarak tepeciğin tam merkezindeki bir köprüye götürdü. Bruenor ile Wulfgar bineklerini ellerinde taşıdıkları için kendilerini gülünç hissediyorlardı, fakat Drizzt bunu gülümseyerek kabul etmişti. Uzunsemer'in pek de fazla ciddiye alınmaması gereken bir yer olduğunu, Harpeller'in kendilerine has kişisel özeÜiklerinin sadece eğlenmek adına takdir edilmesi gerektiğini buraya ilk gelişinde öğrenen Regis ise, bu şok edici hadiselerin hepsinden katıksız bir zevk alıyordu.

Regis biliyordu ki, önlerinde uzanan yüksek kemerli köprü bu duruma bir başka örnek daha teşkil edecekti. Küçük derenin üzerindeki köprünün mesafesi pek büyük olmasa da, görünüşe göre yere desteklenmemişti ve üzerindeki dar kalaslar tamamıyla süsten yoksunlardı, hatta tırabzanları bile yoktu.

Başka bir cüppeli Harpel, bu seferki inanılmaz derecede yaşlıydı, çenesini eline dayamış bir halde bir taburenin üzerinde oturmuş duruyor, kendi kendine mırıldanıyor ve görünüşe göre yabancıların farkına bile varmıyordu.

Harkle'ın yanında, en önde duran Wulfgar derenin kenarına yaklaştığında birden sıçrayarak geriledi, nefesi kesildi ve kekelemeye başladı. Koca adamın ne gördüğünü bilen Regis kıs kıs güldü ve Drizzt ile Bruenor da kısa süre sonra anlayıverdiler.

Dere, tepenin yanından YUKARI doğru akıyor, sonra da zirveden önce gözden kayboluyordu, fakat yol arkadaşları suyun gerçekten de önlerinden gürül gürül çağlamakta olduğunu duyabiliyorlardı. Dere sonra tepenin zirvesinde yeniden beliriyor ve öbür tarafa doğru akıyordu.

Yaşlı adam aniden ayağa fırladı ve Wulfgar'a doğru koştu. "Bu ne demek olabilir?" diye haykırdı gözü dönmüş bir şekilde. "Bu nasıl olabilir?" Hayal kırıklığı içinde barbarın koca göğsüne vurdu. Wulfgar bundan kurtulmanın bir yolunu arayarak etrafına bakındı, narin vücudunun bir yerini kırarım korkusuyla yaşlı adamı dizginlemek için tutmak bile istemiyordu. Yaşlı adam tıpkı geldiği gibi aniden taburesine geri hücum etti ve sessiz pozunu yeniden takındı.

"Vah zavallı Chardin," dedi Harkle kasvetli bir sesle. "Gençliğinde çok kudretliydi. Dereyi tepe yukarı döndüren kişi kendisiydi. Ama yaklaşık yirmi yıldır takıntılı bir şekilde köprünün altındaki görünmezlik sahasının sırrını keşfetmeye çalışıyor."

"Peki bu dere neden duvardan farklı olsun ki?" diye merak etti Drizzt. "Kesinlikle bu büyü, büyücüler toplumu arasında biliniyordur."

"Ah, ama aralarında fark var," diye çabucak yanıtladı Harkle, Sarmaşık Konak'a dışarıdan gelip de görünüşe göre onların çalışmalarına ilgi duyan birini bulduğu için heyecanlanarak. "Görünmez bir nesne o kadar da nadir bir şey değildir, ama bir görünmezlik sahası..." Elini dereye doğru savurdu. "Oradan nehre giren her şey görünmezlik niteliği alıyor," diye açıkladı. "Ama sadece o alanın içinde kaldığı sürece. Ve tılsımlı bölgenin içindeki kişi için de bunu biliyorum çünkü bizzat kendim denedim— alanın ötesindeki her şey görünmez oluyor, fakat su ve balıklar gayet normal görünüyor. Görünmezlik kuramının nitelikleri hakkındaki bütün bilgilerimize ters düşüyor bu. Aslında tamamen bilinmedik bir varoluş düzlemine açılan bir yarık bile olabilir!" Heyecanla anlattığı şeyin, drow ile dostlarının kavrayış sınırlarını ve ilgi alanlarını belli bir süre önce aşmış olduğunu fark ettiği için sakinleşti ve kibarca konuyu değiştirdi.

"Atlarınızı bırakacağınız yer şu bina," dedi, kısa boylu ahşap yapılardan birini işaret ederek. "Oraya köprüaltmdan gideceksiniz. Şimdi başka bir meseleyle ilgilenmeliyim. Belki de sonra tavernada karşılaşırız."

Harkle'ın talimatlarını tam olarak anlamayan Wulfgar, köprünün ahşap parelerinden birine adımım attı ve görülmeyen bir güç tarafından geri itildi.

"Köprüaltı dedim," diye haykırdı Harkle, köprünün alt tarafını işaret ederek. "Nehri bu taraftan, köprünün üstünü kullanarak geçemezsiniz; bu yol geri dönüş için kullanılır! Geçiş hakkında hiçbir tartışma kabul etmez," diye açıkladı.

Wulfgar göremediği bir köprüden zaten şüpheleniyordu ama dostları ile büyücünün önünde bir korkak gibi görünmek de istemiyordu. Köprünün alçalmakta olan kemerinin yanma doğru yürüdü ve ayağını dikkatli bir şekilde ahşap yapının altında gezdirip görünmeyen köprüyü yokladı. Ortalıkta sadece hava ve ayağının altındaki görünmeyen suyun çağıltısı vardı o kadar. Tereddüt etti.

"Devam etsene," diye tatlı tatlı ikna etti Harkle.

Wulfgar kendisini suya düşmeye hazırlayarak ileri doğru atıldı. Ama tam anlamıyla şaşkınlık içinde kaldı, zira aşağı düşmedi.

Yukarı düştü!

"Oha!" diye haykırdı barbar, köprünün dip kısmına küt diye kafa üstü düşerken. Orada uzun bir süre yatıp kaldı. Kendini toplayamıyordu, köprünün alt kısmında sırt üstü yatmış yukarı bakmak yerine aşağı bakıyordu.

"Görüyorsunuz!" diye bağırdı büyücü ince bir sesle. "Köprüaltı!"

Sonra tılsımlı bölgeye doğru rahatça yuvarlanıp atlayarak ve dostunun hemen yanında ayaklan üzerine hafifçe yere konarak Drizzt geçti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Yabanlıklar dostum," diye inledi Wulfgar. "Yabanlıklar burnumda tütüyor ve orklar da. Bundan çok daha güvenli."

Drizzt, debelenen barbarın ayağa kalkmasına yardım etti. Zira Wulfgar'ın zihni, kafasının üstünden akıp gecen görünmez bir dere varken

bir köprünün altında tepetaklak durma işinin her bir noktasıyla derin bir savaş halindeydi.

Bruenor'un da kendi şüpheleri vardı ama buçukluğun alayları ilerlemesini sağladı. Ve yol arkadaşları kısa süre sonra derenin öbür kıyısında doğal dünya çimlerinin üzerine yuvarlandılar. Önlerinde iki bina duruyordu ve onlar da Harkle'ın işaret ettiği daha küçük olan binaya doğru ilerlediler.

Mavi cüppeli bir kadın onları kapıda karşıladı. "Dört tane mi?" diye sordu abartıyla. "Önceden haber vermeniz gerekirdi."

"Bizi Harkle yolladı," diye açıkladı Regis. "Biz bu topraklardan değiliz. Sizin göreneklerimiz hakkındaki cahilliğimizi af buyurun."

"Pekala öyleyse," diye pufladı kadın. "İçeri gelin. Aslında yılın bu vakti için alışılmadık bir şekilde boşuz. Sizin atlarınız için yerim olduğundan eminim." Onları yapının ana dairesi olan dörtgen bir odaya götürdü. Dört duvar birden yerden tavana kadar küçük kafeslerle doluydu. Kafesler kedi boyundaki bir atın yalnızca bacaklarını uzatacağı genişlikteydi. Birçoğu doluydu, üzerindeki künyeler onların Harpel klanının belli üyelerine ayrılmış olduğunu gösteriyordu, ama kadın boş olanları buldu ve yol arkadaşlarının atlarını içlerine yerleştirdi.

"Onları her ne zaman isterseniz geri alabilirsiniz," diye açıkladı, her birine kendi bineğinin kafesinin anahtarını vererek. Drizzt'in önüne geldiğinde duraksayıp onun yakışıklı yüzünü inceledi. "Bakın burada kim varmış?" diye sordu, soğukkanlı ve monoton sesini kaybetmeden. "Geldiğinizi duymadım, ama eminim ki birçok kimse siz ayrılmadan evvel sizinle görüşmek isteyecektir! Sizin türünüzden birini daha evvel hiç görmedik de."

Drizzt kafasını salladı ve cevap vermedi. Bu yeni tarz ilgiden git gide daha da rahatsız olmaya başlamıştı. Her nasılsa, onu cahil köylülerin tehditlerinden bile daha fazla küçük düşürüyor gibiydi. Fakat büyücülerin merakını anlıyor ve onlara en azından birkaç saatlik muhabbet borçlu olduğunu düşünüyordu.

Sarmaşık Konak'in arka tarafındaki Kıvırcık Çeyrekçomak Hanı, daire şeklinde bir odaydı. Bar sanki bir tekerleğin göbeğiymiş gibi tam ortada duruyordu ve batı tarafında başka bir oda daha vardı. Kapalı bir mutfak bölümüydü bu. Geniş kollu, kel kafalı ve bol kıllı bir adam, elindeki bez parçasıyla hiç durmamacasına barın parlak yüzeyini ovalıyordu. Dökülenleri temizlemekten çok zaman geçirmek için yapıyordu bunu.

Arka tarafta, yerden yüksek bir sahnede, müzik aletleri kendi kendilerine çalıyordu. Elinde bir değnek tutan, kara pantolon ve yelek giyen ak saçlı bir büyücünün yaptığı işaretlerle yönetiliyorlardı. Enstrümanlar her ne zaman bir kreşendo halinde yükselse, büyücü değneğiyle işaret ediyor, serbest olan elinin parmaklarını şıklatıyordu ve sahnenin dört bir yanından renkli kıvılcımlar patlayıp duruyordu.

Yol arkadaşları bu ilginç büyücüye bakan bir masaya oturdular. Kendi yerlerini kendileri seçmişlerdi, çünkü görebildikleri kadarıyla odada onlardan başka müşteri yoktu. Masalar da daire şeklindeydi, kaliteli ahşaptan yapılmışlardı ve her birinin tam merkezinde gümüş bir kaide üzerinde duran ve birçok yüzeyi olan kocaman yeşil bir mücevher bulunuyordu.

"Bundan daha garip bir yer hayatımda duymadım," dedi Bruenor. Köprüaltmdanberi rahatsız bir haldeydi, ama Harpeller ile konuşmanın gerekli olduğu gerçeğine boyun eğmişti.

"Ben de öyle," dedi barbar. "Ve burayı hemen terk edebiliriz."

"İkiniz de kendi zihinlerinizin içindeki küçük odalarda kilitli kalmışsınız," diye azarladı Regis. "Burası bir eğlence yeri ve burada gizlenen hiçbir tehlikenin olmadığını da biliyorsunuz." Wulfgaı/a dönüp baktığında gözünü kırptı. "Her neyse, pek de ciddiye alınacak bir şey yok."

"Uzunsemer bize epey ihtiyaç duyduğumuz bir dinlenme imkanı sağlıyor," diye ekledi Drizzt. "Buradayken bir sonraki yolculuğumuzun rotasını güvenle belirleyebilir ve yola tamamen dinlenmiş olarak çıkabiliriz. Vadiden Luskan'a gidiş yolu iki hafta sürdü ve yaklaşık bir o kadar süre de buraya geliş çekti, hiç erteleme olmadan hem de. Bitkinlik hünerli bir savaşçının sinirlerinin keskinliğini köreltir ve elindeki avantajları alır

götürür." Bu düşüncesini bitirirken özellikle Wulfgaı/a baktı. "Yorgun bir adam hata yapar. Ve yabanlıkta yapılan hatalar sık sık ölümcül olur."

"Öyleyse rahatlayalım ve Harpeller'in misafirperverliğinin tadım çıkaralım," dedi Regis.

"Kabul," dedi Bruenor, etrafına bakınarak, "ama sadece kısa bir dinlence olacak. Peki şu garson kız da Dokuz Cehennem'in hangi bir dibinde, yoksa burada yiyecek içeceği kalkıp kendin mi alman gerekiyor?"

"Eğer bir şey istiyorsanız sadece söylemeniz yeterli," diye bir ses geldi masanın merkezinden. Wulfgar ve Bruenor ürkerek ayağa fırladılar. Drizzt yeşil mücevherin içindeki ışık parıltısını fark etti ve nesneyi inceledi, tertibatı anında anlayıverdi. Ona benzer bir mücevherin yanında duran barmene doğru dönüp omzunun üzerinden baktı.

"Büyülü bir alet," diye açıkladı drow, şimdi onlar da aynı şekilde durumu anlamış oldukları ve bomboş bir tavernanın tam ortasında silahları ellerinde, hazır bir şekilde dikilmiş dururken kendilerini ahmak gibi hissettikleri halde.

Regis kafasını aşağıya eğmişti, omuzları kahkahasının hıçkırıklarıyla sallanıp duruyordu.

"Pöh! Başından beri biliyordun!" diye hırladı Bruenor ona. "Bizimle bu aralar pek eğleniyorsun Gümbürgöbek," diye uyardı cüce. "Kendi adıma konuşayım, yolculuğumuzda sana daha ne kadar süreyle yer olacağım merak etmeye başladım."

Regis kafasını kaldırıp cüce dostunun kaşları çatık bakışını gördü ve aniden kendi sert bakışıyla ona karşılık verdi. "Dört yüz milden daha fazla bir mesafe boyunca beraber yürüyüp at sürdük!" diye sertçe karşılık verdi. "Soğuk rüzgarlar ve ork akınları, bar kavgaları ve hayaletlerle yapılan dövüşleri aşıp geldik. Kısa bir süreliğine eğlenmeme izin ver, iyi kalpli cüce. Eğer sen ve Wulfgar sırt çantalarınızın kayışlarını gevşetip bu mekanı olduğu şekilde görürseniz, kendiniz de en az benim kadar kahkaha atabileceksiniz!"

Wulfgar gülümsedi. Sonra bir anda kafasını arkaya atıp kükredi, bütün hiddetini ve önyargılarını üzerinden atıyordu ki buçukluğun tavsiyesine uyup Uzunsemer'e tarafsız bir şekilde bakabilsin. Hatta müzisyen büyücü bile, barbarın ruh halini temizleyip silen çığlık sahnesini gözlemlemek için çalmayı kesti.

Ve Wulfgar haykırmayı bitirdiğinde güldü. Eğlenceli bir kıkırdama değildi bu, göbeğinden yükselen ve bir karış açılan ağzından patlayıp çıkan gök gürültüsü gibi bir kahkahaydı.

"Bira!" diye seslendi Bruenor mücevhere. Neredeyse anında, barın üzerinden mavi ışıklı, uçan bir disk süzüldü ve onlara gece bor yunca yetecek miktarda sert bira getirdi. Birkaç dakika sonra, yollardaki gerginliklerin bütün izleri uçup gitti ve onlar da kupalarını tokuşturup hevesle, kana kana içtiler.

Sadece Drizzt ihtiyatını korudu, içkisini yudumladı ve etrafındaki şeylere karşı tetikte kaldı. Burada kendilerine gelecek dosdoğru bir tehlike hissetmiyordu, ama büyücülerin bitmek tükenmek bilmeyen araştırmalarına karşı ihtiyatı elden bırakmak da istemiyordu.

Kısa sürede, Harpeller ve dostları aralıksız bir şekilde Kıvırcık Çeyrekçomak'a doluşmaya başladı. Yol arkadaşları bu gece için kasabaya yeni gelen tek kimselerdi. Yemek yiyen herkes masalarını onlara yanaştırıyor, yollardaki hikayeleri dinliyor, kaliteli yemekler yiyerek sürekli dostlukları adına kadeh kaldırıyordu. Derken sıcak bir şöminenin yanında buldular kendilerini. Harkle tarafından yönlendirilen birçok kimse, drowun halkının karanlık şehirlerine olan meraklarını gidermek için Drizzt ile ilgilenmekteydi. O da onların sorularını cevaplama konusunda biraz çekingendi.

Sonra, onları bu kadar uzağa getiren yolculuğun sorgulanma işi başladı. Aslında konuyu Bruenor açmıştı. Masasının üzerine sıçrayıp çıkmış ve şöyle bir bildiride bulunmuştu, "Mithril Salonu, atalarımın yurdu, yine benim olacaksın!"

Drizzt bu işten endişelenmeye başladı. Salonda toplanmış kimselerin meraklı tepkilerinden anlaşıldığına göre Bruenor'un kadim anayurdu burada

biliniyordu, en azından bir efsane olarak. Drow, Harpeller'den hiçbir kötülük geleceğinden korkmuyordu. Ama maceralarının haberlerinin, yolculuklarının bir sonraki ayağında kendisini ve dostlarını arkalarından takip etmesini, hatta önlerinden gitmesini istemiyordu. Başka kimseler, kadim cüce kalesinin, yani hikayelerde "gümüş damarların aktığı madenler" olarak tanımlanan bir mekanın konumunu öğrenmeye gayet de ilgili olabilirdi.

Drizzt, Harkle'ı bir kenara çekti. "Gece geç olmaya başladı. Ötedeki köyde müsait odalar var mıdır?"

"Saçmalama," diyerek darıldı Harkle. "Siz benim konuklarımsınız ve burada kalacaksınız. Odalar çoktan hazırlandı bile."

"Peki bütün bunlar için borcumuz nedir?"

Harkle, Drizzt'in cüzdanını bir kenara itti. "Sarmaşık Konak'ın ücreti bir iki iyi hikaye anlatmak ve yaşantımıza bazı ilginç yemlikler getirmektir. Sen ve senin dostların bir seneden daha fazlasını ödediniz bile!"

"Teşekkür ederiz," diye yanıtladı Drizzt. "Sanırım arkadaşlarımın dinlenme vakti geldi. Uzun bir mesafe boyunca at sürdük ve önümüzde çok daha uzun bir yol var."

"Önünüzdeki yolla ilgili olarak," dedi Harkle, "Şu anda Uzunsemer'deki en yaşlı Harpel olan DelRoy ile bir görüşme ayarladım. O sizi hepimizden daha iyi yönlendirebilir."

"Çok iyi," dedi Regis, muhabbeti duyabilmek için öne doğru eğilerek.

"Bu görüşmenin pek küçük bir bedeli var," dedi Harkle Drizzt'e. "DelRoy seninle özel bir görüşme yapmak istiyor. Bir çok senedir drowlar hakkında irfan edinmeye çalışıyordu, ama elimizde pek az bilgi mevcut."

"Anlaştık," diye yanıtladı Drizzt. "Şimdi, yatacağımız yerleri bulma vakti."

"Size yolu göstereceğim."

"DelRoy ile ne zaman görüşeceğiz?" diye sordu Regis.

"Sabahleyin," diye yanıtladı Harkle.

Regis kahkahayı bastı ve masanın öbür tarafında doğru eğildi. Bruenor boğumlu parmaklarıyla bir kupayı tutmuş, kıpırtısız oturuyor, gözlerini bile kırpmıyordu. Regis, cüceyi hafifçe itiştirdi ve Bruenor tek bir itiraz iniltisi bile çıkartmadan, gümbürtüyle yere devrildi. "Akşamleyin daha iyi olur," diye belirtti buçukluk, odanın öbür kenarındaki başka bir masayı işaret ederek.

Wulfgar o masanın altındaydı.

Harkle Drizzt'e baktı. "Akşam," diye hemfikir oldu. "DelRoy ile konuşurum"

Dört arkadaş, ertesi günü dinlenerek ve Sarmaşık Konak'ın sonu gelmeyen harikalarının tadını çıkartarak geçirdiler. Drizzt erkenden DelRoy ile görüşme yapmak için çağrıldı. Bu sırada diğerleri, büyük binanın içinde Harkle'ın rehberliğini üstlendiği bir tura katıldılar. Bir düzine dolusu simya dükkanı, büyü odası, meditasyon dairesi ve birkaç tane de daha sıkı korunan, özellikle diğer dünyalardan varlıklar çağırmak için tasarlanan oda gezdiler. Özellikle Matherly Harpel'in heykeli ilgi çekiciydi, çünkü bu heykel büyücünün ta kendisiydi. Başarısız bir iksir karışımı onu taşa çevirmişti, kelimesi kelimesine hem de.

Sonra bir de Bidderdoo vardı, ailenin köpeği, fakat eskiden Harkle'ın ikinci kuzeniydi yine kötü bir iksir karışımı.

Harkle misafirlerinden hiçbir sır saklamadı; klanın tarihini, başarılarını ve sık sık yaşadıkları felaket derecesindeki başarısızlıklarını anlattı. Ve onlara Uzunsemer'in çevresindeki topraklardan, karşılaşmış oldukları Gök Midillileri Uthgardt barbarlarından ve yolları boyunca karşılaşabilecekleri diğer kabilelerden bahsetti.

Bruenor bu dinlencelerinin bir parça olsun değerli bilgi içermesinden memnundu. Hedefi her gün her saat ona baskı yapıyordu ve dinlenmeye gerçekten ihtiyacı olsa bile, Mithril Salonu'nü bulma işinde bir kazanç elde

etmeden geçirdiği her an suçluluk hissetmesini sağlıyordu. "Bunu bütün kalbinle istemelisin," diye sık sık azarlıyordu kendini.

Ama Harkle ona, bu topraklar konusunda önündeki günlerde hiç şüphesiz yardımı dokunacak nitelikte önemli yönlendirmeler sunmuştu ve Kıvırcık Çeyrekçomak'ta bir akşam yemeği yemek için oturduğunda, cüce tatmin olmuştu. Drizzt onlara orada yeniden katıldı. Somurtkan ve sessizdi, DelRoy ile olan görüşmeleri hakkında soru sorulursa pek fazla şey söylemeyeceği belliydi.

"Önümüzde bekleyen görüşmeyi düşün sen," diye cevap verdi drow, kendisini sorgulayan cüceye. "DelRoy çok yaşlı ve bilge. Mithril Salonu'na giden yolu bulma konusunda görüp görebileceğimiz en iyi umudumuz olabilir."

Bruenor zaten önlerinde bekleyen görüşmeyi düşünüyordu.

Ve Drizzt, yemeğin geri kalan süresi boyunca sessizce oturdu. Anayurdunun DelRo/a anlatmış olduğu hikayelerini ve görüntülerini düşündü, Menzoberranzan'ın kendine has güzelliğini hatırladı.

Ve tabii onu berbat eden habis kalpleri de.

Kısa bir süre sonra Harkle Drizzt'i, Bruenor'u ve Wulfgar'ı yaşlı büyücünün yanına götürdü Regis görüşmeye katılmak yerine tavernada bir başka partiye katılmak için yalvarmışta da. DelRoy ile küçücük, meşaleyle aydınlanmış ve gölgelerle dolu bir dairede karşılaştılar. Işık titreşimleri, yaşlı büyücünün yüzündeki gizemi arttırıyordu. Bruenor ve Wulfgar çabucak Drizzt'in DelRoy hakkındaki gözlemleriyle aynı kanıya vardılar. On yıllarca sürelik deneyim ve sayısız macera, adamın kösele gibi kahverengi tenine net bir şekilde kazınmıştı. Vücudu şimdi onun için yetersiz kalıyordu, bunu görebiliyorlardı, ama solgun gözlerindeki parıltı içsel bir hayata işaret ediyor ve zihninin keskinliği hakkında geriye pek az şüphe bırakıyordu.

Bruenor, haritasını dairenin yuvarlak masasına, DelRoy'un getirmiş olduğu kitapların ve parşömen rulolarının yanına serdi. Yaşlı büyücü birkaç saniyeliğine haritayı dikkatle inceledi, yol arkadaşlarını Uzunsemer'e

getiren yolu gözleriyle takip etti. "Kadim salonlar hakkında neler hatırlıyorsun cüce?" diye sordu. "Yer işaretleri veya komşu halklar filan?"

Bruenor kafasını salladı. "Kafamdaki sahneler derin salonlar ve çalışma yerleri hakkında, demirin örse vurunca çıkarttığı çınlamayı hatırlatıyorum. Klanımın kaçışı dağların içinden başladı; bütün bildiğim bu."

"Kuzey toprakları geniş bir diyardır," diye belirtti Harkle. "Böyle bir kale pek uzun menzillerde bir yerde olabilir."

"Bütün o bol şöhretli zenginliğine rağmen, Mithril Salonu'nun asla bulunamamasının sebebi de bu zaten," diye yanıtladı DelRoy.

"Ve bizim içinde bulunduğumuz güç durum da bu yüzden," dedi Drizzt. "Daha nereye bakacağımıza bile karar veremiyoruz."

"Ah, ama siz çoktan başlamışsınız zaten," diye yanıtladı DelRoy. "İç kesimlere gelmekle iyi bir seçim yapmışsınız; Mithril Salonu efsanelerinin çoğunun kaynağı buranın güneyindedir, kıyı kesiminden daha da uzaklarda. Hedefinizin Uzunsemer ve büyük çöl arasında bir yerde olması daha muhtemel, fakat kuzeyde mi güneyde mi tahmin edemem. Yine de, iyi yapmışsınız."

Drizzt kafasını salladı ve muhabbetten kopuverdi, bu sırada yaşlı büyücü de Bruenor'un haritasını sessizce inceleme işine geri döndü. Stratejik noktaları işaretliyor ve masanın yanma yığın halinde dizmiş olduğu kitaplara sık sık başvuruyordu. Bruenor ondan gelebilecek herhangi bir tavsiyeyi ya da açıklamayı duymaya hevesli bir şekilde DelRoy'un yanında bekledi. Fakat cüceler sabırlı bir halktı, zanaatlerinin diğer ırkların işlerine üstün gelmesini sağlayan bir özellikti bu. Ve Bruenor büyücüye baskı yapmak istemediği için elinden geldiğince sakinliğini korudu.

Bir süre sonra DelRoy, konuyla alakalı bütün bilgileri tasnif etme işinin bittiği konusunda tatmin olduğunda yemden konuştu. "Eğer burada size hiçbir tavsiye sunulmasaydı," diye sordu Bruenor'a, "buradan sonra nereye gidecektiniz?"

Drizzt onun omzunun üzerinden eğilmiş bakarken cüce de haritasına geri döndü ve boğumlu parmağıyla doğuya doğru bir yol çizdi. Daha evvel yoldayken tartışmış oldukları belli bir noktaya geldiğinde onayını almak için Drizzt'e baktı. Drow başıyla onayladı. "Adbar Kalesi," diye ilan etti Bruenor, parmağıyla haritanın üstüne hafifçe vurarak.

"Cüce tahkimatı," dedi DelRoy pek de şaşırmayarak. "İyi bir seçim. Kral Harbromm ve cüceleri size epey yardımcı olabilirler. Sayısız yüzyıllardır orada, Mithril Dağları'nda yaşıyorlar. Kesinlikle, Mithril Salonu'nun çekiçlerinin cüce şarkılarıyla çınladığı günlerde bile Adbar epey yaşlı bir yerdi."

"Öyleyse sizin tavsiyeniz de Adbar Kalesi mi?" diye sordu Drizzt.

"Bu sizin kendi seçiminiz, ama gitmenizi önerebileceğim en iyi yerlerden birisi," diye yanıtladı DelRoy. "Lakin yol uzun, her şey iyi giderse en az beş hafta. Ve doğuda, Sundabar'ın ötesindeki yollarda her şeyin iyi gitmesi pek muhtemel değil. Yine de, kışın ilk soğukları bastırmadan evvel oraya varabilirsiniz, fakat bir dahaki bahardan önce Harbromm'dan bilgi alıp yolculuğunuza devam edeceğinizden şüpheliyim,"

"Öyleyse seçim basit görünüyor," diye belirtti Bruenor. "Adba/a gideceğiz!"

"Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi DelRoy. "Ve size vereceğim asıl tavsiye de bu olacak: Yolun sonunda beliren umut dolu görüntü sebebiyle, yol boyunca karşınıza çıkacak olanaklara kör kalmayın. Bu kadar uzaklara kadar geldiğiniz yol dümdüz uzanıyor; önce Buzyeli Vadisi'nden Luskan'a, sonra Luskan'dan buraya. Bu iki rotada, tüm yolculuk boyunca bir gezginin yol değiştirmesini sağlayacak, canavarlardan gayrı pek az şey bulunur. Ama Adbar'a giden yolculukta Gümüşay'dan geçeceksiniz, bilgeliğin ve kültürün şehrinden. Alustriel Hamm'ın ülkesinden ve tüm kuzey diyarı boyunca bulabileceğiniz en iyi kütüphane olan Bilgeler Kubbesi'nden. O güzel şehirde sizin davanıza benden ve hatta Kral Harbromm'dan bile fazla yardımcı olabilecek pek çok kişi vardır.

"Ve Gümüşay'ın ötesinde Sundabar'ı bulacaksınız, orası meşhur cüce dostu Miğferin hüküm sürdüğü kadim bir cüce tahkimatıdır. Sizin ırkınıza

olan bağları çok güçlüdür Bruenor, birçok nesil öncesine dayanır. Hatta bu bağlar belki de senin kendi halkınla bile ilişik olabilir."

"Olasılıklar!" diye coşkuyla sesini yükseltti Harkle.

"Bilgelik dolu tavsiyelerinize kulak vereceğiz DelRoy," dedi Drizzt.

"Evet," diye ona katıldı cüce, morali yükselerek. "Vadiyi terk ettiğimizde, Luskan'dan öteye hiçbir fikrim yoktu. Umudum tahminlere dayanan bir yolu izlemekti, yarısının ve daha fazlasının hiçbir değeri olmayacağını umarak hem de. Buçukluk bizi buraya getirmekle iyi yapmış, çünkü ipuçlarıyla dolu bir rota bulduk! Ve daha fazla ipucuna götürecek ipuçlarını da!" Etrafında duran heyecanlanmış gruba, yani Drizzt'e, Harkle'a ve DelRoy'a baktı. Geniş kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş bir halde hala sessizce sandalyesinde oturan ve hiçbir duygu belirtisi sergilemeden izleyen Wulfgar’ı fark etti. "Peki ya sen ne diyorsun evlat?" diye sordu Bruenor. "Paylaşmak istediğin bir görüşün var mı?"

Wulfgar öne doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine dayadı. "Ne benim arayışım, ne de benim topraklarım," diye açıkladı. "Seçtiğin her yola güvenerek seni takip ederim.

"Ve neşen ile heyecanından çok memnunum," diye ekledi sessizce.

Bruenor bu açıklamayı son söz olarak kabul etti ve önlerindeki yolla ilgili bazı kesin bilgiler almak için DelRoy ile Harkle'a geri döndü. Fakat Wulfgar'ın son sözünün samimiyetinden emin olmayan Drizzt, bakışını genç barbar üzerinde tutup, Bruenor'u izlerken gözlerinde beliren ifadeye dikkat etti.

Hüzün müydü bu?

Sarmaşık Konak'ta iki dinlence günü daha geçirdiler. Drizzt, onun nadir rastlanan ırkı hakkında daha fazla bilgi isteyen meraklı Harpeller tarafından durmaksızın kovalanıyordu. İyi niyetli olduklarını bildiği için soruları kibarca dinledi ve onlara elinden geldiğince iyi cevap verdi. Beşinci günün sabahında Harkle onlara dışarıya kadar eşlik etmek için çıkageldiğinde, hepsi de dinçleşmiş ve kendi yollarına gitmeye hazır hale gelmişti. Harkle

atların esas sahiplerine geri dönmesinin çaresine bakacağına söz vermiş, kasabaya bu kadar çok hareket getiren yabancılar için en azından bunu yapabileceğini söylemişti.

Ama işin aslında dostlar, yaptıkları ziyaretten çok daha fazla karlı çıkmışlardı. DelRoy ve Harkle onlara değerli bilgiler vermiş ve belki daha da önemlisi, arayışları için ümitlerini tazelemişlerdi. O son sabah Bruenor şafaktan önce kalkmış \'e hazırlanmıştı, şimdi gidilecek bir yeri olduğu için yola geri dönme fikriyle heyecanı yükseliyordu.

Omuzlarının üzerinden geriye doğru bir sürü hoşça kallar ve hüzün dolu bakışlar fırlatarak konaktan dışarı çıktılar. Hatta içeri girerken büyücülere karşı değişmez bir antipatiye sahip olan Wulfgar bile hüzünlüydü.

Dere konusundaki meditasyonu içinde kaybolduğundan dolayı onları fark etmeyen Chardin'e hoşça kal dileyerek köprü üstünden geçtiler ve kısa süre sonra minyatür ahırının yanındaki yapının deneysel bir çiftlik olduğunu anladılar. "Dünyanın cehresini değiştirecek!" diye temin etti onları Harkle, daha yakından bakabilmek için binaya doğru yön değiştirirken. Drizzt, içeri girmeden önce, ince oktavlı meleme seslerini ve cırcır böceğininki gibi çıkan gıdaklama seslerini duymuş ve onun ne demek istediğini tahmin etmişti. Tıpkı ahır gibi, bu çiftlik de tek bir odadan meydana geliyordu, fakat bir kısmının çatısı yoktu ve duvarlar arasında kalmış bir kırlık araziye sahipti. Kedi boyutundaki inekler ve koyunlar etrafta dolanıyor, tarla faresi boyundaki tavuklar da hayvanların minik ayaklanılın altından kaçışıyordu.

"Tabii ki, bu ilk mevsim ve daha henüz sonuçlarını göremedik," diye açıkladı Harkle, "Ama kullandığımız küçük miktardaki kaynağı hesaba katarsak bu işten büyük bir kar bekliyoruz."

"Verimlilik," diyerek güldü Regis. "Daha az yem harcıyor ve daha az arazi ayırıyorsunuz. Ayrıca her ne zaman onları yemek isteseniz hop diye geri büyütebilirsiniz!"

"Kesinlikle!" dedi Harkle.

Sonra ahıra gittiler. Harkle onlara kaliteli binekler seçti, iki at ve iki midilli. Harkle bunları sadece yol arkadaşlarının boş zamanlarında geri

getirmesi gereken hediyeler olarak açıkladı. "Böyle soylu bir macera için en azından bunu yapabiliyoruz," dedi Harkle, Bruenor ve Drizzt'ten gelebilecek herhangi bir itirazın önünü kesmek için eğilip reverans yaparak.

Yol kıvrıla kıvrıla gidiyor, tepenin arka kısmından devam ediyordu. Harkle bir anlığına durup yüzünde şaşkın bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Altıncı direk," dedi kendi kendine, "ama sola mıydı sağa mı?"

Bir merdivenin üzerinde çalışmakta olan bir adam (işte başka bir komik tuhaflık daha —yani çitin yapay direkleri üzerine yükselen ve açık havanın tam ortasında görünmez bir duvarın en tepesinde desteklenip duran bir merdiven) yardımlarına koştu. "Yine mi unuttun?" diye kıkırdadı Harkle'a. Parmaklıkların bir kesimine doğru işaret etti. "Sola doğru altıncı direk!"

Harkle omuz silkerek utancını bir kenara attı ve yoluna devam etti.

Yol arkadaşları, binekleri hala kollarının arasında sıkıştırılmış bir şekilde tepeyi geçerlerken, çalışan adamı merakla izlediler. Elinde bir kova ile bir bez parçası vardı ve görünmez duvarın üstündeki birkaç kızılkahverengi lekeyi ovalayarak siliyordu.

"Alçaktan uçan kuşlar," diye açıkladı Harkle özür dilercesine. "Ama korkunuz olmasın, daha biz konuşurken bile Regweld bu sorun üzerinde çalışmalar yapıyor.

"Şimdi buluşmamızın sonuna geldik, fakat siz Sarmaşık Konak'ta unutulmadan önce birçok yılın geçmesi gerekecek! Yol sizi dosdoğru Uzunsemer köyünün içinden geçirip götürecek. Orada yolluklarınızı tedarik edebilirsiniz hepsi ayarlandı."

"Size ve ailenize en derin saygılarımı sunarım," dedi Bruenor eğilip reverans yaparak. "Uzunsemer kesinlikle bulanık bir yoldaki berrak bir nokta oldu bizim için!" diğerleri onunla hemfikir oldular.

"Hoşça kalın öyleyse, Salon'un Yol Arkadaşları," diye iç geçirdi Harkle. "En sonunda Mithril Salonu'nu bulduğunuz ve kadim demirhaneleri bir kez daha yakmaya başladığınız zaman, Harpeller sizden küçük bir yadigar beklemektedir!"

"Krallara layık bir hazine vereceğim!" diye temin etti onu Bruenor, dostlar ilerleyip uzaklaşırken.

Öğle vaktinden önce Uzunsemer sınırlarının ötesindeki yola geri çıkmışlardı, binekleri ağzına kadar dolu çantalar taşıyarak onlarla birlikte rahatça tırıs gidiyordu.

"Pekala, hangisini tercih edersin bakalım elf?" diye sordu Bruenor günün ilerleyen vakitlerinde. "Çılgın bir askerin kargısını saplamasını mı, yoksa meraklı bir büyücünün her işine burnunu sokmasını mı?"

Drizzt, bu soruyu düşünürken savunmacı bir şekilde kıkırdadı. Uzunsemer şimdiye kadar bulunduğu her yerden farklı olmuştu, ve yine de o kadar çok aynıydı ki. Her iki durumda da, derisinin rengi onu acayip bir kişi olarak tek başına bırakıyordu ve genelde karşılaştığı saldırgan muamele değildi onu rahatsız eden. Her zaman içirt farklı olacağım hatırlatan utanç verici hadiselerdi. Drovvun mırıldanarak verdiği cevabı, sadece yanında at sürmekte olan Wulfgar duyabildi."Yolları."

9. HIÇ ŞEREFLI DEĞIL

"Şehre neden şafak vaktinden önce yaklaşıyorsunuz?" diye sordu Kuzey Kapısı'nın Gecebekçisi, Luskan surunun hemen dışında beliriveren tüccar kervanının sözcüsüne. Gecebekçisi'nin yanında görev başında bulunan Jierdan, bu grubun On-Kasaba'dan geldiğine emin olduğu için hadiseyi özel bir ilgiyle izledi.

"Eğer işimiz acil olmasaydı şehir yönetmeliklerine karşı bir emrivaki yapmazdık," diye yanıtladı sözcü. "İki gündür hiç dinlenmedik," diyerek at arabası topluluğunun arasından dışarı başka bir adam fırladı. Omuzlarının üzerinde gevşek şekilde bir ceset duruyordu.

"Yolda katledildi," diye açıkladı sözcü. "Ve gruptan bir başkası da kaçırıldı. Cattibrie, Bruenor Battlehammer'ın kızı olur kendisi!"

"Bir cüce hanım mı?" diye kendini tutamadan sordu Jierdan, başka türlü olduğundan şüphelenerek ama kendisini açığa vuracağından korktuğu için heyecanını maskeleyerek.

"Hayır, cüce değil. Bir insan kadın," dedi sözcü esefle. "Vadideki en güzel kadın, belki de bütün kuzey diyarındaki. Cüce ona evlatlık bir çocuk olarak kucak açtı ve kendi kızı olarak ona sahip çıktı."

"Orklar mı?" diye sordu Gecebekçisi, tek bir kadının başına gelenlerden çok yollardaki muhtemel tehlikelerle ilgilenerek.

"Bu ork işi falan değil," diye yanıtladı sözcü. "Cattibrie'ı ellerimizden kaçırıp sürücüyü öldüren kişi sinsi ve kurnaz biriydi. Ertesi sabaha kadar bu iğrenç işin farkına varmadık bile."

Parçaları bir araya getirmek için Jierdan'ın daha fazla bilgiye, hatta Cattibrie'ın daha teferruatlı bir tarifine bile ihtiyacı kalmamıştı. Kızın Bruenor ile olan bağlantısı, Entreri'nin ona karşı ilgisini açıklıyordu. Jierdan doğu ufkuna ve yaklaşan şafağın ilk ışıklarına doğru baktı, surda olan görevinin bitmesini ve gidip yeni buluntularını Dendybar'a rapor etmeyi iple çekiyordu. Bu küçük haber parçaları, drowun izini limanlarda kaybettiği için ona hiddetlenen alacalı büyücünün kızgınlığının yatışmasına yardımcı olacaktı.

"Onları bulamadı mı?" diye tısladı Dendybar, Sydney'e.

"Soğumuş bir izden başka hiçbir şey bulamadı," diye yanıtladı genç büyücü. "Eğer hala limanda iseler, çok iyi gizleniyorlar demektir."

Dendybar, çırağının raporlarım düşünüp taşınmak için duraksadı. Bu senaryoda uygunsuz bir şeyler vardı. Ayırt edilebilir özellikte dört kişi, öyle basit bir şekilde ortadan kaybolamazdı ya.

"Katil veya yol arkadaşı hakkında bir şeyler öğrenebildin mi bari?"

"Ara sokaklardaki serserilerin ondan ödü patlıyor. Hatta külhanbeyleri bile ondan saygıyla uzak duruyor."

"Demek ki dostumuz yer altı dünyası sakinleri tarafından epey tanınıyor," diye düşüncelere daldı Denydbar.

"Sanırım bir kiralık katil," diye mantık yürüttü Sydney. "Muhtemelen güneyden gelmiş belki de Derinsu'dan, fakat eğer durum böyle olsaydı onun hakkında daha fazla şey duymuş olurduk. Belki daha da güneydendir, bizim görüşümüzün ötesindeki topraklardan."

"İlginç," diye cevap verdi Denydbar, bütün değişkenlere uyabilecek bir denklem geliştirmeye çalışarak. "Peki ya kız?"

Sydney omuz silkti. "Onu kendi isteğiyle takip ettiğini sanmıyorum, fakat kız ondan kurtulmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Ayrıca onu Morkai'nin görüntüsünde gördüğünde, adam yalnız başına at sürüyordu."

"Onu yolda buldu," diye kapı eşiğinden beklenmedik bir cevap geldi ve Jierdan odaya girdi.

"Ne? İzin almadan mı geldin?" diye dudak büktü Dendybar.

"Haberlerim var bekleyemezdim," diye yanıtladı Jierdan cesurca.

"Şehri terk mi ettiler?" diye üsteledi Sydney,.alacalı büyücünün solgun yüzünden okumuş olduğu hiddeti daha da arttırmak için şüphelerini dillendirerek. Sydney liman yöresinin tehlikelerini ve zorluklarını gayet iyi anlıyordu ve kendi kontrolü dışında gelişen bir durum sebebiyle amansız Dendybar'ın gazabına uğrayacak olan Jierdan'a neredeyse acıyacaktı. Ama Jierdan alacalı büyücünün takdirini kazanma konusunda kendisiyle yarışmaya devam ediyordu ve kadın da şefkatinin hırsının önüne geçmesine izin vermezdi.

"Hayır," diye yapıştırdı cevabı Jierdan. "Haberlerim drowun gurubuyla ilgili değil." Yeniden Dendybar'a dönüp baktı. "Bugün Luskan'a bir kervan geldi kadını arıyorlardı."

"Kız kimmiş peki?" diye sordu Dendybar, aniden konuya epey ilgi duymaya başlamış ve adamın izinsiz gelişi karşısındaki hiddetini unutmuştu.

"Bruenor Battlehammer'ın evlatlık kızı," diye yanıtladı Jierdan. "Çat—"

"Cattibrie! Tabii ki de!" diye tısladı, On-Kasaba'nın en seçkin kişilerine aşina olan Dendybar. "Tahmin etmeliydim!" Sydney'e doğru döndü. "Bizim gizemli atlıya duyduğum saygı her geçen gün daha da artıyor. Onu bul ve bana geri getir!"

Sydney başıyla onayladı, fakat Dendybar'ın isteğini yerine getirmenin alacalı büyücünün inandığından çok daha zor olacağından, büyük bir ihtimalle kendi kabiliyetinin tamamen ötesinde olacağından korkuyordu.

O geceyi, ertesi sabahın erken saatlerine kadar liman bölümünün ara sokaklarını ve uğrak yerlerini araştırarak geçirdi. Fakat limandaki bağlantılarını ve elindeki bütün büyülü numaraları kullanmasına rağmen, Entreri ile Cattibrie hakkında hiçbir ize rastlayamadı ve arayışında ona yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiyi vermeye gönüllü ya da muktedir birini bulamadı.

Ertesi gün yorgun ve hüsrana uğramış bir halde Sahipkulesi'ne geri döndü, geri geldiğinde derhal kendisine rapor vermesini emretmiş olduğu halde Dendybar'ın odasına açılan koridoru es geçti. Sydney, alacalı büyücünün onun başarısızlığı hakkında edeceği ağız kalabalığını dinleyecek havada değildi.

Sahipkulesi'nin ana gövdesinin yakınındaki kuzey dalında, Kuzey Kulesi'nin Efendisi'nin dairelerinin altında bulunan kendi küçük odasına girdi ve kapıları sürgüledi. Davetsiz misafirlere karşı önlem olarak, bir büyüle kapıyı daha da sıkı mühürledi. .

Yatağına yeni uzanmıştı ki büyülü iletişim aynasının görüntüsü girdap gibi dönmeye ve parlamaya başladı. "Lanet olsun sana, Dendybar," diye hırladı, bu rahatsızlığı ustasının verdiğini zannederek. Bitkin vücudunu aynaya doğru zorla taşıdı ve görüntüyü netleştirmek için, zihnini dönen girdaba alıştırarak aynanın içine baktı. Rahatlayarak anladı ki yüz yüze durduğu kişi Dendybar değil, uzak bir kasabada bulunan bir büyücüydü. Duygusuz Sydney'in, günün birinde ihtiyaç duyduğu takdirde onu kendi çıkarma yönelik kullanabilmek için, bir umut ışığıyla kendine bağlı tuttuğu muhtemel bir talipliydi bu.

"Selamlar, Sydney güzelim," dedi büyücü. "İnşallah uykunu bölmemişimdir, fakat heyecan verici haberlerim var!"

Normalde Sydney, büyücüyü nezaket icabı dinler, hikayeye çok ilgi duymuş gibi yapar ve görüşmeyi bitirmek için kibarca izin isterdi. Ama şimdi, Dendybar'm baskıcı istekleri omuzlarında büyük bir yük halinde dururken, vakit harcamaya hiç tahammülü yoktu. "Şimdi sırası değil!" dedi sertçe.

Vereceği haberlere dalıp gitmiş olan büyücü, onun bu kesin tonunu fark etmemiş gibiydi. "Kasabamızda fevkalade müthiş bir şey oldu," diye saçmaladı.

"Harkle!" diye haykırdı Sydney, adamın gevezelik hızını kesmeye çalışarak.

Büyücü kırgınlıkla duraksadı. "Ama Sydney," dedi.

"Başka bir zaman," diye ısrar etti.

"Fakat bu günlerde bir drow elfi görüp de onunla konuşmak kaç kişiye nasip olur ki?" diye üsteledi Harkle.

"Şimdi olm—" Sydney duruverdi, Harkle'ın son sözlerini hazmetti. "Bir drow elfi mi?" diye kekeledi.

"Evet," diye sevindi Harkle gururla, vereceği haber görünüşe göre sevgili Sydney'im etkilediği için heyecanlanarak. "Adı Drizzt Do'Urden. Uzunsemer'i daha iki gün önce terk etti. Sana daha erken haber verirdim, ama bütün bu hadiseyle birlikte konak epey bir koşuşturmaca içindeydi zaten!"

"Daha fazla anlat, sevgili Harkle," dedi Sydney, tatlı tatlı ayartan bir sesle. "Bana her şeyi anlat."

"Bilgiye ihtiyacım var."

Fısıltı, konuşan kimsenin kim olduğunu anında tahmin ederek bu beklenmedik ses karşısında donakaldı. Onun kasabada bulunduğunu ve özel

dairesine girebilmek için savunma zincirini aşabilecek tek kişi olduğunu biliyordu.

"Bilgi," dedi Entreri bir kez daha, bir giysi paravanının gölgeleri arasından dışarı çıkarak.

Fısıltı, iyileştirme merhemi kavanozunu cebine soktu ve adamı baştan aşağı tarttı. Söylentiler ondan en ölümcül kiralık katil olarak bahsediyordu ve katillerle pek içli dışlı olan kadın çabucak anladı ki bu söylentiler doğruydu. Entreri'nin gücünü ve hareketlerindeki rahat eşgüdümü hissediyordu. "Erkekler odama davetsiz gelemez," diye uyardı cesurca.

Entreri bu cesur kadını şöyle bir incelemek için daha rahat bir yere geçti. Adam da, zorlu sokaklarda hayatta kalan güzel ve ölümcül bir kadın olarak onun ismini duymuştu. Fakat görünüşe göre Fısıltı, bir karşılaşmadan mağlup ayrılmıştı. Burnu kırılmış ve yerinden çıkmış, yanağının üzerine doğru yatmıştı.

Fısıltı dikkatle incelendiğini anladı. Omuzlarım dikleştirdi ve gururla kafasını geri attı. "Talihsiz bir kaza," diye tısladı.

"Beni ilgilendirmiyor," diye yapıştırdı cevabı Entreri. "Bilgi almak için geldim."

Fısıltı rutin işlerini yapmak için arkasını döndü, hiç rahatsız değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Bedelim yüksektir," dedi soğukkanlılıkla.

Entreri'ye doğru geri döndü, adamın yüzündeki yoğun ama korkutucu bir şekilde sakin ifade, işbirliği karşısında alacağı tek ödülün hayatı olduğunu kadına kesin bir dille söylüyordu.

"Dört arkadaşı arıyorum," dedi Entreri. "Bir cüce, bir drow, genç bir adam ve bir de buçukluk."

Fısıltı böyle durumlara hiç alışık değildi. Şimdi kendisine destek veren arbalet okları yoktu, yakınlardaki gizli kapının ardında onun işaretini bekleyen korumaları da yoktu. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu, ama Entreri kadının içten içe korktuğunu biliyordu. Kadın kıkırdadı ve kırık

burnunu işaret etti. "Senin şu cüce ve drow ile tanıştım, Artemis Entreri." Adamın adını vurgulayarak söyledi, onu tanıdığı için adamın savunmaya çekileceğim umuyordu.

"Neredeler?" diye sordu Entreri, hala kontrolü elinde tutarak. "Ve senden ne istediler?"

Fısıltı omuz silkti. "Eğer Luskan'da iseler bile nerede olduklarını bilmiyorum. Büyük bir ihtimalle ayrılmışlardır; cücenin elinde kuzey topraklarının bir haritası var."

Entreri bu sözleri düşünüp tarttı. "Şöhretin senden çok daha iyi bir şekilde bahsediyor," dedi alaycı bir şekilde. "Böyle bir yarayı kabul edip elinden kurtulmalarına izin mi verdin?"

Fısıltı'nm gözleri hiddetle kısılıverdi. "Dövüşeceğim kim seleri dikkatle seçerim," diye tısladı. "Bu dördü saçma sapan intikam hareketlerine girişmek için oldukça tehlikeli. Bırak nereye gideceklerse gitsinler. Onlarla bir daha işim olsun istemiyorum."

Entreri'nin soğukkanlı çehresi bir parça gevşedi. Çoktan Korsan Palası'na gitmiş ve Wulfgar'ın marifetlerini duymuştu bile. Ve şimdi de bu çıkmıştı. Fısıltı gibi bir kadın öyle kolay kolay yıldırılamazdı. Belki de rakiplerinin güçlerine yeniden bir değer biçmesi gerçekten de gerekliydi.

"Cüce korkusuz biri," diye önerdi Fısıltı, adamın yılgınlığını hissederek ve onun rahatsızlığım arttırmaktan zevk duyarak. "Ve o drowdan sakın, Artemis Entreri," diye tısladı manalı manalı, sesinin ciddiyetiyle onun da yol arkadaşlarına kendisi kadar saygı duymasını sağlamaya çalışarak. "Bizim göremediğimiz gölgelerde dolaşıyor ve karanlığın içinden saldırıyor. Kedi şeklinde kocaman bir iblis çağırıyor ve—"

Entreri arkasını döndü ve yürümeye başladı, Fısıltı'nm daha fazla üstünlük sağlamasına izin vermeye hiç niyetli değildi.

Zaferinden büyük zevk alan Fısıltı, son bir kez laf atmaktan kendisini alıkoyamadı. "Erkekler odama davetsiz gelemezler," dedi yine. Entreri

bitişikteki bir odaya geçti ve Fısıltı sokağa çıkan kapının kapandığını duydu.

"Dövüşeceğim kimseleri dikkatle seçerim," diye fısıldadı kadın, boş odaya doğru, verdiği gözdağıyla gururunu bir parça kazanmış olarak.

Küçük bir tuvalet masasının başına geri döndü ve kendinden oldukça memnun bir şekilde merhem kavanozunu çıkarttı. Masanın aynasından yarasını inceledi. Pek de kötü değildi. Bu Merhem, mesleğinin cilveleriyle edindiği bir sürü yarayı iyileştirdiği gibi bunu da iyileştirecekti.

Aynadaki yansımasının yanından bir gölge kayıp geçtiğinde ve sırtını süpüren hafif rüzgan hissettiğinde kendi ahmaklığım anlayıverdi. Onun mesleği hatalara karşı hiç müsamahalı değildi ve asla ikinci bir şans tanımazdı. Fısıltı, hayatında ilk ve son kez olmak üzere, kibrinin aklına üstün gelmesine izin vermişti.

Mücevherli hançer sırtının derinlerine battığında ağzından son bir inilti yükseldi.

"Ben de dövüşeceğim kimseleri dikkatle seçerim," diye kadının kulağına fısıldadı Entreri.

Ertesi sabah Entreri, içine hiç girmek istemediği bir mekanın eşiğinde buldu kendini: Büyünün Sahipkulesi. Seçeneklerinin tükenmekte olduğunu biliyordu. Yol arkadaşları Luskan'ı terk edeli uzun bir süre geçtiğinden şimdi emin olan kiralık katilin arayı yeniden kapatmak için biraz büyülü yardıma ihtiyacı vardı. Buçukluğun On-Kasaba'da olduğunu bulması neredeyse iki yılını almıştı ve artık sabrı taşmaya başlamıştı.

Yanında isteksizce ama itaatkar bir halde yürüyen Cattibrie ile beraber binaya yaklaştı. Dendybar'ın kabul odasına kadar kendisine eşlik edildi. Alacalı büyücü ve Sydney onu karşılamak için kabul odasında bekliyorlardı.

"Şehri terk etmişler," dedi Entreri dosdoğru bir şekilde, selamlaşma işine bile girmeden.

Dendybar bu kez elinde daha yüksek kartların olduğunu belirtmek için gülümsedi. "Neredeyse bir hafta önce," diye cevap verdi sakince.

"Ve sen de nerede olduklarını biliyorsun," diye mantık yürüttü Entreri.

Dendybar kafasını salladı, gülümsemesi hala oyuk yanaklarına doğru kıvrılıyordu.

Kiralık katil bu oyundan hiç hoşlanmamıştı. Büyücünün niyetine dair bir ipucu arayarak uzun bir süre boyunca adamı ölçüp biçti. Dendybar da aynen öyle yaptı, hala bu çetin katille bir ittifak kurmaya ilgiliydi ama sadece lehine olan şartlarla. "Bilginin bedeli nedir?" diye sordu Entreri. "Adım bile bilmiyorum," diye cevap verdi Dendybar. Yeterince adil, diye düşündü kiralık katil. Eğilerek reverans yaptı. "Artemis Entreri," dedi, doğruyu söyleyecek kadar kendine güvenerek.

"Peki neden bu yol arkadaşlarını arıyorsun, hem de cücenin kızını yanında götürerek?" diye üsteledi Dendybar, ukala katile endişelenecek bir şeyler vermek için elindeki kozu oynayarak.

"Bu beni ilgilendirir," diye tısladı Entreri. Dendybar'ın bildikleri yüzünden rahatsız olduğunu belirten tek şey gözlerinin kısılmasıydı.

"Beni de ilgilendirir, eğer bu işte berabersek tabii!" diye haykırdı Dendybar, dik ve tehditkar durup Entreri'ye göz dağı vermek için ayağa kalkarak.

Fakat kiralık katil, böyle bir ittifaka değer biçme işine kendini kaptırdığından dolayı, büyücünün maskaralıklarını hiç umursamadı. "Onlarla olan işin hakkında hiçbir şey sormuyorum," diye karşılık verdi Entreri en sonunda. "Dördünden hangisiyle alakadar olduğunu söyle yalnızca."

Şimdi enine boyuna düşünme sırası Dendybar'indi. Entreri'yi kendi tarafında istiyordu, hiçbir sebepten olmasa bile kiralık katilin kendisine karşı faaliyette bulunmasından korktuğu için. Ve aramakta olduğu ziynet hakkında bu tehlikeli adama hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacağı

fikrini de pek beğenmişti. "Drowun elinde bana ait olan bir şey var, ya da onu nerede bulabileceğimi biliyor," dedi. "Onu geri istiyorum."

"Ve buçukluk da benim olacak," diye talep etti Entreri. "Neredeler?"

Dendybar, Sydney'e bir işaret verdi. "Uzunsemer'den geçmişler," dedi kadın. "Ve Gümüşay'a gidiyorlar, güneye doğru iki haftadan fazla yol demektir."

Cattibrie bu isimleri bilmiyordu, ama dostlarının epey önde olmasından memnundu. Bir plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı, fakat böyle güçlü kimseler tarafından kuşatılmışken ne kadar tesirli olacağını merak ediyordu.

"Peki teklifin nedir?" diye sordu Entreri.

"İttifak," diye yanıtladı Dendybar.

"Fakat istediğim bilgiyi aldım bile," diye güldü Entreri. "Seninle ittifak yapmaktan ne kazancım olacak?"

"Benim kudretim seni onlara götürebilir. Zayıf bir grup değil bu. Bunu karşılıklı çıkar olarak düşün."

"Sen ve ben yollarda beraber mi? Masa başına ve kitaplara daha uygun gibi görünüyorsun büyücü."

Dendybar, kibirli katile gözlerini hiç kırpmadan, ters ters baktı. "Seni temin ederim ki istediğim her şeyi senin tahmin edebileceğinden daha etkili bir şekilde alabilirim," diye hırladı. Fakat işi çabucak bitirmekle daha çok ilgili olduğundan hiddetini çabucak bastırdı. "Ama ben burada kalacağım. Benim yerime Sydney gidecek ve asker Jierdan da onun maiyetinde olacak."

Entreri, Jierdan ile beraber yolculuk etme fikrinden hoşlanmamıştı, fakat bu konunun üzerine gitmemeye karar verdi. Bu takibi Büyünün Sahip Kulesi ile paylaşmak oldukça ilginç ve yararlı olabilirdi. Şartları kabul etti.

"Peki kız ne olacak?" diye sordu Sydney, Cattibrie'ı işaret ederek.

"O benimle geliyor," diye çabucak yanıtladı Entreri.

"Tabii ki," diye hemfikir oldu Dendybar. "Bu kadar değerli bir rehineyi harcamanın hiç alemi yok."

"Beşe karşı üç kişiyiz," diye tartıştı Sydney. "Eğer işler ikinizin umduğu kadar kolay gitmezse, bu kız bizim sonumuz olabilir."

"O da geliyor!" diye üsteledi Entreri.

Dendybar çözüm yolunu çoktan bulmuştu. Çarpık bir gülümse ile Sydney'e doğru döndü. "Buk'u da alın," diye kıkırdadı.

Öneri karşısında Sydney'in yüzü asıldı. Sanki Dendybafın emri kızın takip hakkındaki bütün isteğini çalıp götürmüş gibiydi.

Entreri bu yeni gelişmeyi beğenip beğenmediğinden emin değildi.

Kiralık katilin rahatsızlığını hisseden Dendybar, Sydney'e odanın yanındaki perdeli bir gömme odacığı işaret etti. Kadın oraya vardığında sesinde ufak bir titremeyle "Bük," diye seslendi.

Yaratık perdenin içinden geçip dışarı çıktı. En az iki metre boyunda ve omuzları bir metre genişliğinde olan canavar, hızla kadının yanına yürüdü. Kocaman bir adam gibi görünüyordu ve büyücü gerçekten de onun birçok parçası için insan vücudu kullanmıştı. Bük, yaşayan her insandan daha büyük ve yapılıydı, neredeyse bir dev boyutlarındaydı. Ve doğal dünyanın ölçülerinin ötesindeki büyülü bir kudretle güçlendirilmişti.

"Bir golem," diye gururla açıkladı Dendybar. "Bizzat kendi tasarımımdır. Bük hepimizi şu anda öldürebilir. Hatta senin keskin kılıcın bile ona karşı pek bir işe yaramaz, Artemis Entreri."

Kiralık katil bundan pek emin değildi, ama gözünün korktuğunu da tamamen maskeleyemiyordu. Dendybar bariz bir şekilde ortaklıklarının terazisini kendi lehine doğru eğmişti. Ama Entreri, şimdi pazarlıktan geri çekilirse alacalı büyücü ile yardakçılarını karşısına alacağım ve cücenin grubu konusunda onunla kesin bir yarışa gireceğini biliyordu. Üstüne

üstlük, gezginleri doğal yollarla yakalamak onun haftalarını, belki de aylarını alırdı ve Dendybar' m onlara daha hızlı ulaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Cattibrie da aynı rahatsız düşünceleri paylaşıyordu. O korkunç canavarla birlikte yolculuk etmeye hiç istekli değildi, fakat eğer Entreri ittifakı bozmaya karar verirse, Bruenor ve diğerlerini yakaladığı zaman nasıl bir katliamla karşılaşacağını tahmin bile edemiyordu.

"Korkma," diye teskin etti Dendybar. "Bük zararsızdır, her türlü bağımsız düşünceden yoksundur, çünkü gördüğünüz gibi Buk'un aklı yok. Golem benim emirlerime uyar, ya da Sydney'inkilere. Ve eğer ondan yapmasını istersek, yanıp kül olmak üzere alevlerin içine bile girer!"

"Şehirde bitirilecek bazı işlerim var," dedi Entreri, Dendybar' m sözlerinden hiç şüphe duymayarak ve golem hakkında daha fazla şey dinlemek istemeyerek. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"En iyisi gece vakti," diye karar verdi Dendybar. "Güneş battığında Sahipkulesi'nin dışındaki çayırlara gel. Orada buluşacağız ve siz de yola çıkacaksınız."

Dairesinde yalnız olan tabii Bük haricinde Dendybar, golemin kaslı omuzlarım derin bir şefkatle okşuyordu. Bük onun gizli kozuydu, yol arkadaşlarının direnişine ya da Artemis Entreri'rdn hainliğine karşı kullanacağı kalkanıydı. Ama Dendybar canavardan Öyle kolay kolay ayrılmazdı. Çünkü burada da, Sahipkulesi'ndeki halef adaylarına karşı onu korumada çok büyük bir rol oynuyordu. Dendybar diğer büyücülere ince ama kesin bir dille, eğer ona saldırırlarsa, kendisi ölse bile Bük ile yüzleşmek zorunda kalacakları konusunda bir uyarı yaymıştı.

Fakat önlerindeki yol uzun olabilirdi ve Kuzey Kulesi'nin Efendisi hem vazifelerinden vazgeçip hem de unvanını korumayı umamazdı. Özellikle de, Dendybar'ın ana kule hakkında dobra dobra söylediği isteklerinin tehlikesini bilen Usta Büyücü ondan kurtulmak için herhangi bir mazeret ararken.

"Seni hiçbir şey durduramaz, benim evcil hayvanım," dedi Dendybar canavara. Aslında sadece, kendi gitmek yerine deneyimsiz büyücüyü gönderme konusundaki endişelerini bir kez daha teskin ediyordu. Ne kadının ne de Jierdan'ın sadakatinden şüphesi yoktu, ama Entreri ile Buzyeli Vadili kahramanlar hafife alınamazlardı.

"Sana avlanma gücü verdim," diye açıkladı Dendybar, parşömen tüpünü ve artık işe yaramaz bir halde olan tomarı yere fırlatırken. "Hedefin drow. Her ne mesafeden olursa olsun onun varlığını hissedebilirsin. Bul onu! Yanında Drizzt Do'Urden olmadan bana geri dönme!"

Buk'un mavi dudaklarından gırtlaktan gelen bir gürleme yükseldi, düşünemeyen aletin çıkarabildiği tek ses buydu.

Entreri ile Cattibrie, o gece Sahipkulesi'ne geldiklerinde büyücünün grubunu çoktan toplanmış bir halde buldular.

Jierdan kenarda tek başına duruyordu, görünüşe göre maceraya katılma konusunda pek heyecanlı değildi, ama başka bir seçeneği de yoktu. Asker, golemden korkuyor ve Entreri'ye ne sevgi ne de güven duymuyordu. Fakat Dendybar'dan daha fazla korkuyordu ve yolda karşılaşacağı muhtemel tehlikeler konusundaki rahatsızlığı, eğer gitmeyi reddederse alacalı büyücünün ellerinden çekeceği acıların kesin tehlikesiyle boy ölçüşemezdi.

Sydney, Bük ile Dendybar'ın yanından ayrıldı ve yol arkadaşlarım karşılamak için yolun öbür tarafına geçti. "Selamlar," dedi, şimdi çetin partileriyle yarışmaktan çok gönülleri hoş tutmaya meraklıydı. "Dendybar bineklerimizi hazırlıyor. Gümüşay'a yolculuk gerçekten de pek hızlı olacak!"

Entreri ile Cattibrie, alacalı büyücüye baktı. Bük onun yanında duruyor, elindeki parşömeni adam görsün diye açık tutuyordu. Dendybar ise bir şişeciğin içindeki dumanlı sıvıyı beyaz bir tüyün üstüne damlatıp büyünün rünlerini tekrarlıyordu.

Büyücünün ayağının önünde bir sis bulutu belirdi, girdap gibi dönerek ve koyulaşarak belirli bir şekle sahip bir şeye dönüşmeye başladı. Dendybar onu kendi kendisine dönüşmesi için bıraktı ve kısa bir mesafe ötede büyüyü

tekrarlamaya gitti. İlk büyülü at meydana geldiğinde, büyücü dördüncü ve sonuncuyu yaratmaktaydı.

Entreri kaşını kaldırdı. "Dört mü?" diye sordu Sydney'e. "Artık beş kişiyiz."

"Bük at süremez," diye yanıtladı, bu fikirle eğlenerek. "O koşacak." Entreri'yi bu düşünceyle baş başa bırakarak arkasını döndü ve Dendybar'a doğru yürümeye başladı.

"Tabii ki," diye mırıldandı Entreri kendi kendine, doğal olmayan yaratığın varlığından hiç duymadığı kadar rahatsızlık duyarak.

Ama Cattibrie, işlere bir parça farklı açıdan bakmaya başlamıştı. Açıkça görünüyordu ki Dendybar, Buk'u kızın arkadaşlarına karşı zaferini kesinleştirmekten çok Entreri'ye karşı üstünlük sağlamak için yolluyordu. Bunu Entreri de biliyor olmalıydı.

Büyücü hiç farkına varmadan, tam da Cattibrie'ın umut ettiği gibi sinir bozucu bir ortam hazırlamıştı. Yararlanmanın bir yolunu bulabileceği gergin bir ortam.

10. ŞÖHRETIN GETIRDIKLERI

Uzunsemer'den çıktıkları ilk günün sabahında güneş canlı bir şekilde parlamaktaydı. Harpeller'e yaptıkları ziyaret sırasında dinlenmiş olan yol arkadaşları hızla at sürüyor, ama hala açık hava ve engelsiz yolun tadını çıkartmayı başarabiliyordu. Arazi düz ve boştu, yakınlarda ne bir ağaç ne de bir tepe vardı.

"Nesme'ye üç, belki de dört gün," dedi Regis onlara.

"Eğer hava bozmazsa üç olabilir," dedi Wulfgar.

Drizzt kapüşonunun altında kıpırdandı. Sabah onlara ne kadar hoş görünse de, hala yabanlıklarda olduklarını biliyordu. Barbarın bahsettiği üç gün, gerçekten de çok uzun bir yolculuk olup çıkabilirdi.

"Şu Nesme dediğin yer hakkında ne biliyorsun?" diye sordu

Bruenor Regis'e.

"Sadece Harkle'ın bize söylediğini," diye yanıtladı Regis. "Orta büyüklükte bir şehir, tüccar bir halk. Ama sakıngan bir yer. Orada hiç bulunmadım, fakat Hepkırlar'ın kıyısında yaşayan cesur halkın hikayeleri bütün kuzey diyarına yayılmıştır."

"Şu Hepkırlar'ı pek merak ettim," dedi Wulfgar. "Harkle orası hakkında pek az şey söyledi ve her ne zaman soracak olsam kafasını sallayıp ürperdi."

"Hiç şüphesiz ki gerçek dışı bir isme sahip," dedi Bruenor gülerek. O yerin şöhreti cüceyi hiç etkilememişti. "Vadiden daha kötü olabilir mi?"

Regis omuz silkti, cücenin mantığıyla pek de ikna olmamıştı. "Trolkırları'nın hikayeleri zira o topraklara verilen isim bu— abartılıyor olabilir, ama her zaman pek uğursuz oluyorlar. Kuzeydeki her şehir, böyle tehlikelerin kıyısmdayken, Surbrin ticaret yolunu açık tutan Nesme halkının cesurluğunu över durur."

Bruenor yine güldü. "Bu hikayeler, kendilerini aslında olduklarından daha kuvvetli göstermek için Nesme'den geliyor olabilir mi acaba?"

Regis bu konuyu tartışmadı.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde yüksek bir sis bulutu güneş ışığını bir peçe gibi kapadı. Kuzeyde yolları boyunca uçan kara bulutlardan bir küme belirdi. Drizzt bu kadarını tahmin ediyordu. Yabanlıktayken hava koşullan bile insana düşman kesilirdi.

O öğleden sonra, yağmur damlaları ve Bruenor'un ezilmiş miğferine çarptıkça çınlayan dolu taneleri taşıyan bir bora çöktü üzerlerine. Kararmış gökyüzünü ani şimşek yarıkları kesiyordu ve gök gürültüsü onları bineklerinden düşürecek gibiydi. Ama gitgide derinleşen çamurun içinde bata çıka ilerlemeye devam ettiler.

"Yolların esas sınavı budur!" diye haykırdı Drizzt onlara, inleyen rüzgarın arasından. "Birçok gezgin vardır ki orklardaıı çok fırtınalara mağlup olur, çünkü yolculuklarına başladıkları zaman tehlikeleri hesaba katmazlar!"

"Pöh! Hepi topu bir yaz yağmuru yahu!" diye söylendi Bruenor meydan okuyarak.

Sanki gururla cevap verircesine, atlıların birkaç metre ötesinde bir şimşek patlaması oldu. Atlar sıçrayıp şaha kalktı. Bruenor'un midillisi yere devrildi, bacakları ayrılmış bir şekilde çamurun içine yuvarlandı ve düşüşü sırasında neredeyse afallamış cüceyi eziyordu.

Kendi bineği de kontrolden çıkmış olan Regis, semerin üzerinden yere fırlamayı ve yuvarlanıp kenara kaçmayı başardı.

Bruenor dizlerinin üzerine doğruldu ve gözlerindeki çamuru sildi, bir yandan da küfürler yağdırıyordu. "Lanet olsun!" diye tükürdü, midillinin hareketlerini inceleyerek. "Hayvan sakatlandı!"

Wulfgar kendi atını zaptetti ve Regis'in kaçan midillisinin peşinden gitmeye başladı, fakat rüzgarla uçuşan dolu tanecikleri şakır şakır üstüne yağıp onu kör ediyor ve atının üzerine saplamrcasına çarpıyordu. Yine kendisini yerinde durabilmek için debelenirken buldu.

Bir başka şimşek gümbürdeyerek çaktı. Ve bir başkası daha.

Usulca fısıldayan ve sakinleştirmek için atının kafasını peleriniyle örten Drizzt, yavaşça cücenin yanına yaklaştı.

"Sakat!" diye haykırdı cüce yine, Drizzt onu zar zor duyuyor olsa bile.

Drizzt sadece çaresizce başını sallayıp cücenin baltasını işaret etti.

Daha da fazla şimşek çaktı ve bir başka rüzgar esintisi daha oldu. Artık hayvanı daha fazla sakin tutamayacağının farkında olan Drizzt, kendini koruyabilmek için bineğinin böğrüne doğru yattı.

Dolu taneleri büyümeye ve fırlatılan mermiler gibi çarpmaya başladı.

Drizzt'in korkan atı onu yere attı ve ok gibi fırladı. Ölümcül fırtınanın pençelerinden uzak bir yerlere kaçmaya çalışıyordu.

Drizzt çabucak Bruenor'un yanında bitiverdi. Ama ikisinin kararlaştırabileceği herhangi bir acil durum planı kısa sürede engellenmişti, çünkü Wulfgar da tökezleye tökezleye onlara doğru gelmekteydi.

Yürüyor sayılmazdı, rüzgarın itiş gücüne karşı öne eğilmişti ve kendisini dik tutabilmek için rüzgarı kullanıyordu. Gözleri çökmüş gibi görünüyordu, çenesi seğiriyordu ve yanağında yağmurla karışık kan vardı. Sanki kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi dostlarına boş boş bakıyordu.

Sonra, yüzükoyun bir şekilde onların ayaklarının dibine, çamurun içine yığıldı.

Keskin bir ıslık sesi sert rüzgar duvarını aşıp geçti. Fırtınanın ezici gücüne karşı beliren tek bir umut zerresiydi bu. Bruenor ile birlikte genç dostlarının yüzünü çamurun içinden kurtarırken bu sesi Drizzt'in keskin kulakları işitmişti. Islık çok uzaktan geliyor gibiydi, ama Drizzt fırtınaların insanın algısını nasıl da çarpıtabileceğim iyi biliyordu.

"Ne?" diye sordu Bruenor, drowun verdiği ani tepkiyi fark ederek. Zira Bruenor ıslığı duymamıştı.

"Regis!" diye yanıtladı Drizzt. Wulfgar'ı ıslığın geldiği yöne doğru sürüklemeye başladı, Bruenor da onu takip etti. Genç adamın hayatta olup olmadığına bakacak zamanları bile yoktu.

O gün onları pratik zekalı buçukluk kurtarmıştı. Dünyanın Omurgası'ndart aşağı doğru esip gelen boraların öldürme potansiyelinin tamamen farkında olan Regis, boş arazide bir sığınak bulabilmek için etrafta emekleyip durmuştu. Küçük bir bayırın hemen kenarında bulunan bir oyuğun içine yuvarlanmıştı, belki de şimdi boş olan eski bir kurt iniydi bu.

Islıkların yönünü takip eden Drizzt ve Bruenor kısa süre sonra onu buldular.

"İçi yağmurla dolacak ve biz de boğulacağız!" diye haykırdı Bruenor, ama Wulfgar'ı içeri sürüklemesinde Drizzt'e yardımcı oldu ve sonra dostlarının yanında kendi yerini aldı. Bu sırada onlar da, basmasından korktukları sele karşı topraktan ve geriye kalan bohçalarından oluşan bir bariyer inşa etmeye uğraşıyorlardı.

Wulfgar'dan yükselen bir inleme sesi, Regis'in aceleyle ona doğru koşturmasını sağladı. "Yaşıyor!" diye ilan etti buçukluk. "Ve yaraları da pek körü görünmüyor!"

"Köşeye kıstırılmış bir porsuk kadar çetin/' diye belirtti Bruenor.

Kısa süre sonra bu in, onlara rahat olmasa bile idare eder gelmeye başladı ve Bruenor bile şikayet etmeyi kesti.

"Yolların esas sınavı," dedi Drizzt bir kez daha Regis'e, bütün geceyi aralıksız bir şekilde patlayan gök gürültüleri ve küt küt çarpan, küçük sığmaklarının değerini hatırlatan dolu taneleri arasında, çamurun içinde geçirirlerken tam anlamıyla sefil bir halde olan dostunu neşelendirmeye çalışarak.

Regis cevap olarak çizmesindeki suyu boşalttı.

"Sence kaç mil yol yapmışızdır?" diye homurdandı Bruenor.

"On herhalde," diye yanıtladı drow.

"Böyle gidersek Nesme'ye iki haftada varırız!" diye söylendi Bruenor, kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak.

"Fırtına geçecektir," diye telkin etti Drizzt, ama cüce artık onu dinlemiyordu.

Ertesi gün yağmursuz başladı, fakat kalın gri bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Wulfgar sabaha iyi olmuştu, ama hala başına ne gelmiş olduğunu anlayamıyordu. Bruenor derhal yola koyulmaları konusunda ısrar etti, fakat Regis fırtınanın geçtiğinden tamamen emin olana dek oyuğun içinde kalmayı yeğlerdi.

"Erzaklarımızın çoğu heba oldu," diye hatırlattı Drizzt buçukluğa. "Nesme'ye varana kadar kuru ekmekten öte bir yemek bulamayabilirsin."

Oyuktan dışarı ilk fırlayan Regis oldu.

Havadaki dayanılmaz nem oranı ve çamurlu zemin, yürüyüşlerini yavaşlatıyordu. Dostlar kısa süre sonra, bükülmekten ve bata çıka yürümekten dizlerinde ağrılar hissetmeye başladılar. Sırılsıklam elbiseleri rahatsız bir şekilde üzerlerine yapışıyor ve her adımda daha da ağırlaşıyordu.

Wulfgar'ın atına rastladılar, yarı yarıya çamura batmış, yanık ve üzerinden dumanlar yükselen bir suretti. "Yıldırım," diye gözlemledi Regis.

Üçü de, böyle bir darbeden sağ çıkmış olduğu için hayrete düşmüş bir şekilde barbar dostlarına baktılar. Wulfgar da geceleyin kendisini bineğinin üzerinden neyin düşürdüğünü anlamıştı ve şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

"Bir porsuk kadar çetin!" diye seslendi yine Bruenor Drizzt'e.

Güneş ışığı arada sırada alay edercesine bulutların arasından bir çatlak buluyordu kendine. Fakat güneş ışığı hiç de güçlü değildi ve aslında öğle vaktinde hava daha da kararmıştı.

Fırtına ölümcül şiddetini çoktan yitirmişti, ama o gece ıslak elbiselerinden öte bir sığmak bulamadılar kendilerine. Ve her ne zaman bir yıldırım gökyüzünü aydınlatsa, kaderlerini çaresiz bir şekilde kabullenerek mahzunca kafalarını önlerine eğmiş, çamurun içinde oturan dört kambur şekil görülebiliyordu.

İki gün daha yağmur ve rüzgarın içinde ağır ağır ilerlediler. Başka hiçbir seçenekleri ve ilerlemekten başka takip edecekleri bir yolları yoktu. Böyle kötü bir zamanda grubun moralini kurtaran kişi Wulfgar oldu. Regis'i sırılsıklam toprağın içinden bir kepçe gibi çıkartıp kolayca sırtına attı ve dengesini sağlayabilmek için fazladan ağırlığa ihtiyacı olduğu şeklinde bir açıklama yaptı. Bu yolla buçukluğun gururunu da kurtarmış olan barbar, huysuz cüceyi bile kısa bir süreliğine sırtında taşımaya ikna etmeyi başardı. Ve Wulfgar yılmak nedir bilmiyordu. "Size söylüyorum, bu bir nimet," diye

gri göklere doğru haykırdı durdu. "Fırtına, böcekleri ve orkları—üzerimizden uzak tutuyor! Ve tekrar suya hasret kalmamız için kaç ay geçmesi gerekecek bir düşünsenize!"

Morallerini yüksek tutmak için çok çabalıyordu. Belli bir noktaya geldiklerinde, yıldırımları dikkatle inceledi, çakan şimşekle ardından gelen gök gürültüsü arasındaki gecikmeyi hesapladı. Uzun zaman önce ölmüş olan bir ağacın kararmış iskeletine yaklaşırlarken yine şimşek çaktı ve Wulfgar numarasını yaptı. "Tempus!" diye haykırarak savaş çekicini yukarı kaldırdı ve tam gök gürültüsü etraflarında gümbürdediği anda ağacın gövdesine indirip onu devirdi. Pek eğlenmiş olan dostları dönüp baktıklarında, sanki tanrılar çağrılarına bizzat kulak vermişçesine kollarını ve gözlerini havaya kaldırmış bir şekilde gururla dururken buldular onu.

Drizzt bütün bu hadiseyi alışılagelmiş sabrıyla karşıladı, sessizce dostunu takdir etti ve bir kez daha önceki seferlerden daha da fazla biliyordu ki, onu da yanlarına almakla akıllıca bir karar vermişlerdi. Drow, böyle çetin zamanlarda kendi üzerine düşen görevin nöbetçi rolünü sürdürmek, barbarın güvende oldukları beyanatına rağmen ihtiyatı elden bırakmamak olduğunu anlayabiliyordu.

En sonunda fırtına, onu getiren sert rüzgarla birlikte uçup gitti. Şafak sonrası vaktinin parlak güneş ışığı ve temiz mavi gökleri, dostların ruh hallerini ölçülemez derecede aydınlatmış ve önlerinde nelerin beklediğini yeniden düşünmelerini sağlamıştı.

Özellikle de Bruenor'un. Cüce öne doğru eğilmişti tıpkı Buzyeli Vadisi'nde yolculuklarına ilk başladıkları zamanki gibi hızlı adımlarla yürüyordu.

Piston gibi adımlarının şiddetiyle kızıl sakalı hoplayan Bruenor, tekrar sıkı sıkıya düşüncelerine odaklanmayı başarabildi. Anayurdunun hayallerine dalıp gitti, üzerinden gümüş akan duvarlardaki meşale ışığının titrek gölgelerini ve halkının titiz çalışmaları sonucu meydana getirdiği şahane eserleri görüyordu. Mithril Salonu üzerinde yoğunlaştırdığı dikkati, hafızasında daha net ve yeni hatıralar uyandırıyordu. Ve şimdi yollardayken, yüzyıldan daha uzun bir süre içinde ilk kez Dumathoin Salonu'nu hatırladı.

Mithril Salonu cüceleri, yaptıkları eşyaların ticaretiyle epey iyi geçiniyorlardı, ama her zaman en iyi parçaları ve dışarlıklılar tarafından onlara armağan edilen en kıymetli hediyeleri kendilerine saklarlardı. Bruenor'un atalarından kalan miras, klanın gelecek sanatçılarına ilham kaynağı olsun diye, ziyaret eden her kimsenin gözlerinin kocaman açılmasına sebep olan, geniş ve donatılmış dairede görüşe açık bir şekilde duruyordu.

Bruenor, o muhteşem salonun ve çoğunlukla silah ile zırhtan oluşan harika eserlerin hatasıyla hafifçe kıkırdadı. Yanında yürüyen Wulfgar'a ve bir sene önce dövmüş olduğu kudretli silaha baktı. Eğer Bruenor'un klanı hala Mithril Salonu'nda hüküm sürüyor olsaydı, Aegisfang, halkının mirası içinde Bruenor'un ölümsüzlüğüne mühür vurarak Dumathoin Salonu'nda asılı duruyor olabilirdi.

Ama Wulfgar'ın çekici tutuşunu, kendi kolunu salladığı kadar rahat bir şekilde onu sallayışını izleyen Bruenor, hiç pişmanlık duymuyordu.

Ertesi gün daha fazla iyi haber getirdi. Kamp yerlerini yeni topladıktan kısa bir süre sonra dostlar fark etti ki, fırtınayla cebelleşirken tahmin ettiklerinden daha fazla mesafe kat etmişlerdi. Zira onlar ilerledikçe etraflarındaki yer şekilleri ince ama kesin değişimler geçiriyordu. Daha evvel seyrek bir şekilde sıska, yabanıl bitki yamalarıyla kaplı, yağmur baskınının etkisiyle çamur denizine dönüşmüş bir toprak bulurken, şimdi gür çimlerle oraya buraya serpilmiş uzun karaağaç korularına rastlar oldular. Son bir tepeyi daha tırmandıklarında şüpheleri doğrulanmış oldu, çünkü önlerinde Dessarin Vadisi uzanmaktaydı. Birkaç mil ötede, bahar erimeleriyle ve son fırtınayla kabarmış büyük nehrin bir kolunun güneye giden rotasında gürül gürül akmakta olduğunu, durdukları yüksek yerden açık bir şekilde görebiliyorlardı.

Uzun kış bu topraklarda hüküm sürerdi, ama buradaki bitkiler en sonunda çiçek açtıkları vakit, kısa mevsimlerini bütün dünyada eşi benzeri olmayan bir canlılıkla geçirirlerdi. Yamaçtan aşağı, nehre doğru inerlerken dostlarm etrafını zengin bir renk cümbüşü sarmalamıştı. Çim örtüsü o kadar gürdü ki çizmelerini çıkartıp süngerimsi yumuşaklığın üzerinde çıplak ayak yürüdüler. Buradaki canlılık gerçekten bariz ve de bulaşıcıydı.

"Salonları görmelisiniz," diye belirtti Bruenor ani bir heyecanla. "Elinizden daha geniş saf mithril damarları var orada! Gümüş damarlardır onlar ve sadece bir cüce elinin onlarla yaptığı eserle mükemmel bir güzellik kazanırlar."

"Böyle bir manzarayı görme isteği, yolumuzu dosdoğru zorluklar içinden götürüp duruyor," diye yanıtladı Drizzt.

"Pöh!" diye homurdandı Bruenor, kötü bir niyeti olmadan. "Buradasın çünkü burada olman için seni kandırdım, elf. Benim maceramı engellemek için artık elinde hiçbir sebep kalmamıştı!"

Wulfgar kıkırdamadan edemedi. Drizzt'in bu yolculuğa katılmayı kabul etmesi için tasarlanan o dalaverede kendisi de rol almıştı. On-Kasaba'da Akar Kessell ile yapılan büyük savaştan hemen sonra, Bruenor ölümcül bir şekilde yaralanmış numarası yapmış ve sözde ölüm döşeğindeyken kadim anayurduna onunla beraber yolculuk etmesi için drovva yalvarmıştı. Cücenin ölmek üzere olduğunu düşünen Drizzt bunu reddedememişti.

"Ve sen!" diye kükredi Bruenor Wulfgaı/a. "Senin neden geldiğini de biliyorum, her ne kadar senin kafan bunu anlamayacak kadar kalın olsa bile.!"

"Aman yalvarırım söyle bana," diye gülümseyerek cevap verdi Wulfgar.

"Kaçıyorsun! Ama kurtulamazsın!" diye haykırdı cüce. Wulfgar'in neşesi bir anda şaşkınlığa dönüştü.

"Kız onun aklını başından aldı elf," diye açıkladı Bruenor Drizzt'e. "Cattibrie onu kaslarıyla koparamayacağı bir ağın içine hapsediverdi!"

Wulfgar, cücenin açık sözlü çıkarımlarına hiç alınmayarak güldü. Ama Bruenor'un Cattibrie hakkındaki kinayeleri sayesinde zihninde bazı görüntüler canlandı; Kelvin Yığını'nm yamacındaki bir günbatımı sahnesi, ya da Bruenor Yokuşu diye bilinen kaya tepelerinde saatlerce konuşarak geçirdikleri vakitler. Genç barbar, cücenin gözlemlerinde rahatsız edici bir derecede gerçeklik payı olduğunu fark etti.

"Peki ya Regis'e ne demeli?" diye sordu Drizzt Braenofa. "Onun geliş sebebini bulabildin mi? Küçük bacaklarını dizlerine kadar batıran bilek derinliğindeki çamura karşı duyduğu sevgi olabilir mi acaba?"

Bruenor gülmeyi kesip buçukluğun drovvun sorusuna verdiği tepkiyi inceledi. "Hayır bulamadım," diye yanıtladı ciddiyetle, açıklamasız geçen birkaç saniyeden sonra. "Bildiğim tek şey şu: Eğer Gümbürgöbek yolu seçiyorsa, bu sadece, çamur ve orklar ardında bıraktığı şeyden çok daha iyi demektir." Bruenor gözlerini küçük dostunun üzerinde tuttu, yine buçukluğun tepkisiyle bir şeyler açığa vurmasını bekledi.

Onlar çimenler üzerinde ilerlerken, Regis kafasını önünde eğik tutarak göbeğinin azalmış olan şişkinliğinin altından, birçok aydır ilk defa görünen tüylü ayaklarını izledi. Kiralık katil Entreri'nin bir dünya mesafe ötede olduğunu düşünüyordu. Ve sakındığı bir tehlikenin kıyısında ikamet etmeye hiç niyeti yoktu.

Kıyı boyunca birkaç mil gittikten sonra nehrin ilk büyük çatalına, kuzeydoğudan gelen Surbrin'in, büyük nehir ağının kuzey ana koluna karıştığı yere geldiler.

Dostlar daha genişçe olan nehrin, yani Dessarin'in öteki tarafına geçmenin ve onunla Surbrin arasındaki küçük vadiye ulaşmanın bir yolunu aradılar. Sıradaki ilk ve Gümüşay'dan önceki son durakları olan Nesme, Surbrin boyunca daha ilerdeydi. Ve şehir aslında nehrin doğu kıyısında olsa bile, Harkle Harpel'in tavsiyesine uyan dostlar, kuzey kıyısından yolculuk edip Hepkırlar'm pusuda bekleyen tehlikelerinden sakınmaya karar vermişlerdi.

Sarkmış bir ağaç dalının üzerine fırlayarak ve diğer kıyıdaki benzer bir tüneğin üstüne atlayarak nehri aşan drovvun inanılmaz çevikliğine şükür, Dessarin'i fazla sorun çıkmadan geçebildiler. Kısa süre sonra güneşin, esen ılık yelin ve nehrin sonsuz şarkısının tadını çıkartarak Surbrin boyunca hepsi birden rahatça yürüyordu. Hatta Drizzt yayıyla bir karaca avlamayı başararak, geyik etiyle güzel bir akşam yemeğini garantileyip önlerindeki yol için çıkınlarını yemden doldurdu.

Suyun yanında, dört gecedir ilk defa görülen yıldız ışıklarının altında kamp kurdular. Ateşin etrafında oturup Bruenor'un gümüş salonlar ve yollarının sonunda bulacakları harikalar hakkında anlattığı hikayeleri dinlediler.

Fakat gecenin huzuru ertesi sabaha taşınamadı, çünkü dostlar savaş sesleriyle uyanıverdiler. Wulfgar, kimlerin dövüşe tutuştuğunu öğrenmek için yakınlardaki bir ağaca tırmandı.

"Atlılar!" diye haykırdı, aşağı atlayıp daha yere inmeden savaş çekicini çekerek. "Bazıları düşmüş! Hiç bilmediğim canavarlarla savaşıyorlar!" Ardında Bruenor ile birlikte kuzeye doğru koşmaya başladı, Drizzt de nehir boyunca ilerleyip daire çizerek yan kanattan geliyordu. Daha az hevesli olan Regis, küçük gürzünü çekerek ama savaş için hiç de hazırlanmayarak geride kalıp oyalandı.

Sahneye ilk çıkan Wulfgar idi. Yedi atlı hala ayaktaydı, bineklerini bir savunma sırasına sokabilmek için beyhude yere manevra yapmaya uğraşıyorlardı. Savaştıkları yaratıklar hızlıydı ve hiç korkmadan atların zımba gibi ezen bacaklarının altına dalıp onlara çelme takıyorlardı. Canavarlar sadece bir metre boyundaydı, kolları ise boylarının iki kaüydı. Küçük ağaçları hatırlatıyorlardı, fakat yadsınamaz bir şekilde canlılardı. Çılgınlar gibi etrafta koşuşturuyor, sopa gibi kollarıyla pat küt vuruyor ya da, Wulfgar’ın dövüşe katıldığı sırada bir başka bahtsız atlının da fark ettiği gibi, bükülgen kollarını düşmanlarının etrafına sarıp onları çekerek bineklerinden düşümyorlardı.

Wulfgar iki yaratığın arasına dalarak onları iki yana fırlattı ve biraz önce atlıyı deviren canavarın üzerine çullandı. Fakat barbar bu canavarları hafife almıştı, çünkü yaratığın ağaç kökü gibi olan ayak parmakları çabucak dengeyi sağlamış ve daha adım atamadan onu uzun kollarıyla arkadan yakalayıp iki taraftan çekerek ilerlemesini kesmişlerdi.

Hemen ardından Bruenor daldı arbedeye. Cücenin baltası, soba odununu ikiye böler gibi yararak canavarlardan birini kesip geçti. Sonra acımasız bir şekilde bir diğerine dalıp göğüs kısmından büyük bir parça koparttı.

Drizzt dövüşe temkinli bir şekilde girdi, onu yüzlerce karşılaşmadan sağ kurtarmış olan baskın hassasiyeti sayesinde, her zaman olduğu gibi istekli ama kendine hakimdi. Yan tarafa doğru ilerledi ve kıyının iniş yaptığı bir yerde Surbrin'i geçen, kütüklerden yapılma köhne bir köprü buldu. Drizzt biliyordu ki köprüyü canavarlar kurmuştu; görünüşe bakılırsa aptal hayvanlar değildi bunlar.

Drizzt kıyının üzerinden dikkatle baktı. Atlılar beklenmedik takviyelerin etrafında toplanıyordu, ama hemen önünde duran bir tanesi, canavarlardan biri tarafından sıkı sıkıya kavranmış, atının üzerinden aşağı çekilmekteydi. Garip düşmanlarının ağacımsı yapısını gören Drizzt, neden atlıların hepsinin balta taşıdığını anlayıverdi ve kendi narin palalarının ne kadar etkili olabileceğini merak etti.

Ama harekete geçmek zorundaydı. Saklandığı yerden fırlayarak iki palasını da yaratığa sapladı. Hedefi bulup centtiler, ama Drizzt'in bir ağaca vurursa yapacağı etkiden daha fazlasını yapamadılar.

Yine de Drizzt'in bu teşebbüsü atlıyı kurtarmıştı. Canavar kurbanını sersemlemiş halde tutmak için son bir kez daha ona vurduktan sonra Drizzt ile yüzleşmek için bıraktı. Hızlı düşünen drow başka bir saldırı taktiği geliştirdi, etkisiz kılıçlarım yaratığın sopa gibi savrulan kollarını savuşturmak için kullanıyordu. Sonra, yaratık üzerine saldırdığında ayağını daldırıp onu kökünden söktü ve canavarı kendi üzerinden çekerek nehir kıyısına doğru devirdi. Ağaç kabuğu gibi derisine palalarını batırdı ve canavarı iterek Surbrin'e doğru yuvarlanarak düşmesini sağladı. Yaratık suya düşmeden önce tutunmayı başardı ama Drizzt tekrar tepesine bindi. Doğru yerleştirilmiş tekmelerle sağanağa tuttuğu canavar, akıntıya kapıldı ve nehir onu uzaklara taşıdı.

Bu sırada atlı tekrar semerinin üzerine çıkmış ve bilincini toplayabilmişti. Kendisini kurtaran kişiye teşekkürlerini sunmak için atını nehir kıyısına doğru yürüttü.

Sonra, Drizzt'in kara derisini gördü.

"Drow!" diye haykırdı ve baltası aşağı indi.

Drizzt hazırlıksız yakalanmıştı. Keskin refleksleri, kılıçlarından birini baltanın ağzım savuşturmaya yetecek derecede kaldırmasını sağladı, ama baltanın kör tarafı kafasına çarptı ve onu sendeletti. Darbenin devinimiyle birlikte dalışa geçti ve kendisiyle atlı arasına erinden geldiğince mesafe koyma çabasıyla yuvarlanarak uzaklaştı. Kendisim toplayamadan önce adamın onu öldüreceğim anlamıştı.

"Wulfgar!" diye haykırdı Regis, nehir kıyısında az mesafe ötedeki saklanma yerinden. Barbar, bütün gövdesinde çatlaklar oluşturan, gök gürültüsü gibi bir darbeyle canavarlardan birinin işini bitirdi ve atlı tam Drizzt'i yakalamak için atını ayarlarken dönüp baktı.

Wulfgar hiddetle kükredi ve kendi dövüşünü bırakarak, at daha hala dönmekteyken hayvanı yularından tutup, bütün gücüyle havaya kaldırıp fırlattı. At ile binicisi yere yuvarlandı. At çabucak ayağa kalktı, kafasını sallıyor ve huzursuz bir şekilde dolanıyordu. Ama binici yerde kaldı, düşüşün ağırlığıyla birlikte bacağı bineğinin altında ezilmişti.

Geri kalan beş atlı şimdi bir uyum içinde çalışıyordu, canavar gruplarının arasına dalıyor ve onları dağıtıyorlardı. Bruenor'un acımasız baltası yolunu keserek açıyordu ve bu sırada cüce, daha küçük bir çocukken öğrendiği bir oduncu türküsünü söylemekteydi.

"Git ateş için odun kes evlat, Kazanı ısıt ve yemeği başlat!"

Sistemli bir şekilde, art arda canavarları kesip biçerken işte böyle söylüyordu.

Wulfgar savunmacı bir edayla Drizzt'in üzerine kapandı, çok fazla yaklaşmaya cüret eden canavarları kudretli çekicinin tek bir darbesiyle paramparça ediyordu.

Bozgun devam etti ve saniyeler sonra hayatta kalan son birkaç yaratık da dehşet içinde Surbrin üzerindeki köprüye doğru hızla kaçıştı.

Üç atlı yere düşmüş ve ölmüştü, dördüncüsü ağır yaralı bir şekilde atına yaslanmıştı, neredeyse yaralan yüzünden kendini kaybetmek üzereydi ve Wulfgaı/m fırlattığı ise acılar içinde bayılıp kalmıştı. Ama dimdik ayakta

duran beş atlı yaralılarıyla ilgilenmeye koyulmadılar. Daha yeni ayağa kalkmakta olan Wulfgar ve Drizzt'in etrafında bir yarım daire oluşturdular ve ellerinde hazır tuttukları baltalarıyla ikisini nehir kıyısına kıstırdılar.

"Sizi kurtaran kişileri böyle mi karşılarsınız siz?" diye kükredi Bruenor onlara, dostlarına katılmak için atlardan birini kenara doğru itip geçerek. "İddiaya girerim ki o kimseler bir kez daha yardımınıza gelmeyecektir!"

"Kötü arkadaşlar edinmişin cüce!" diye sertçe karşılık verdi atlılardan biri.

"Eğer o kötü arkadaş olmasaydı dostunuz ölüp gitmiş olacaktı!" diye cevap verdi Wulfgar, kenarda yatmakta olan atlıyı işaret ederek. "Ve o drowa baltayla karşılık verdi!"

"Biz Nesme Süvarileriyiz," diye açıkladı atlı. "Görevimiz halkımızı korurken er meydanında ölmektir. Bu kaderi gönüllülükle kabul ederiz."

"Atını bir adım daha öne getir de isteğin yerine gelsin," diye uyardı Bruenor,

"Ama bizim hakkımızda hiç de adil bir karar vermediniz," diye tartıştı Wulfgar. "Varacağımız yer Nesine. Dostluk ve barış içinde geldik."

"İçeri giremeyeceksiniz —o varken olmaz!" diyerek tükürdü atlı. "Pis drow elflerinin huylarını herkes bilir. Ona kucak açmamızımı bekliyordunuz?"

"Pöh siz aptalsınız, analarınız da öyle," diye hırladı Bruenor.

"Sözlerine dikkat et cüce," diye uyardı atlı. "Üçe karşı beş kişiyiz ve biz at üstündeyiz."

"Bir dene bakahm," diye yapıştırdı cevabı Bruenor. "O dansöz ağaçlardan artanlarla akbabalara pek iyi bir yemek bırakmış sayılmayız." Parmağını baltasının keskin yeri üzerinde gezdirdi. "Haydi onlara didikleyecek daha iyi bir şeyler bırakalım."

Wulfgar rahat bir şekilde Aegisfang'i tek bir koluyla ileri geri savuruyordu. Drizzt silahlarına doğru hiçbir hareket yapmamıştı ve onun bu sabit soğukkanlılığı belki de atlılara karşı yapılacak en cesaret kırıcı davranıştı.

Atlıların sözcüleri, tehdidi başarısız olduktan sonra daha az ukala görünüyordu, ama eline gecen bir avantajı kullandı. "Yardımınıza nankörlük etmiyoruz. Geçip gitmenize izin vereceğiz. Gidin ve bir kez daha bizim topraklatırımıza geri gelmeyin."

"Nereye istersek oraya gideriz," diye hırladı Bruenor.

"Ve dövüşmek istemiyoruz," diye ekledi Drizzt. "Size ya da kasabanıza zarar vermek niyetinde ya da isteğinde değiliz, Nesme Süvarileri. Geçip gideceğiz, kendi işimize bakacağız ve sizin de kendinizinkilere bakmanıza izin vereceğiz."

"Benim kasabamın yakınlarında bir yere gidemezsin, kara elf!" diye haykırdı başka bir atlı. "Bizi er meydanında kesip biçebilirsin, ama ardımızda yüz kişi daha var ve onların ardında ise üç katı kadar! Şimdi defolun!" Dostları onun bu cesur sözleriyle birlikte cesaretlerini geri kazanır gibiydi, yuları aniden gerilen atlar huzursuz bir şekilde adım atmaya başladı.

"Bizim kendi rotamız var," diye ısrar etti Wulfgar.

"Lanet olsun onlara!" diye kükredi Bruenor aniden. "Bu ayaktakımını yeteri kadar izledim! Lanet olsun kasabalarına! İnşallah nehir alıp götürür!" dostlarına doğru döndü. "Bize iyilik yapıyorlar. Nehrin etrafından dolaşacağımıza Gümüşay'a dosdoğru gitmek bize bir günden de fazla zaman kazandıracak."

"Dosdoğru mu?" diye sordu Drizzt. "Hepkırlar'dan mı?"

"Vadiden daha kötü olabilir mi?" diye yanıtladı Bruenor. Aniden atlılara doğru geri döndü. "Şimdilik kasabanızı ve kellelerinizi koruyun bakalım," dedi. "Buradan köprüyü geçip sizden ve bütün şu Nesme'den kurtulacağız!"

"Trolkırları'nda bataklık adamlarından daha kötü şeyler dolaşır, ahmak cüce," diye sırıtılarak laf yetiştirdi atlı. "Bu köprüyü yok etmek için gelmiştik. Ardınızdan yakılacak."

Bruenor kafasını salladı ve sırıtarak karşılık verdi.

"Yolunuzu güneye doğru tutun," diye uyardı atlı. "Haberiniz bütün diğer süvarilere ulaştırılacak. Eğer Nesme yakınlarında görülürseniz öldürüleceksiniz."

"Pis arkadaşınızı alıp defolun," diye laf attı bir diğer atlı, "yoksa baltam kara elf kanıyla yıkanır! Fakat pislenen silahı sonra bir kenara atmam gerekirdi!" Bütün atlılar ona katılarak kahkaha attılar.

Drizzt onları duymamıştı bile. Grubun gerisinde duran birine odaklanıyordu. Görülmediğinden dolayı bir avantaj yakalamak için muhabbetin karmaşasından yararlanmaya çalışan sessiz biriydi. Atlı, omzundan bir yay çıkartmıştı ve elini yavaş bir şeklide, milim milim sadağına doğru götürüyordu.

Bruenor konuşmayı bitirmişti. O ve Wulfgar atlılara arkalarını dönüp köprüye doğru ilerlemeye başladı. "Haydi gel elf," dedi Drizzt'e, onun yanından geçerken. "Bu ork dölü köpeklerden ne kadar uzakta olursak o kadar rahat uyurum."

Ama atlılara arkasını dönmeden önce Drizzt'in verilecek son bir mesajı daha vardı. Gözlerin takip edemeyeceği bir hızla hareket ederek sırtındaki yayı çekti, sadağından bir ok aldı ve onu havaya yolladı. Saçım tam ortadan ikiye ayırarak okçu adayının deri kasketine daldı ve arkadaki ağaca saplandı, titremekte olan ucu açık bir uyarı niteliğindeydi.

"Haksız hakaretlerinizi kabul ediyorum ve hatta bekliyordum da," diye açıkladı Drizzt, dehşete kapılan atlılara. "Ama dostlarıma zarar verme girişimlerinize göz yummayacağım ve kendimi koruyacağım. Sizi uyarıyorum ve sadece bir kez uyarırım: Eğer bize karşı tek bir hareket daha yapacak olursanız öleceksiniz." Hızla arkasını döndü ve ardına bakmadan köprüye doğru ilerledi.

Afallamış olan atlıların artık kesinlikle drowun grubunu engellemek gibi bir niyetleri yoktu. Okçu adayı kasketini aramadı bile.

Drizzt, kendisini ırkının efsanelerinden sıyıramamasındaki ironiye gülümsedi. Bir açıdan bakılınca dışlanıp tehdit edilse bile, kara elfleri çevreleyen gizemli hava onun en muhtemel düşmanları bile caydırabilecek blöfler yapmasına izin veriyordu.

Regis onlara köprüde katıldı, elindeki küçük bir taşı havaya atıp tutuyordu. "Hepsini sıraya dizmiştim," diye açıkladı, doğaçlama bir şekilde tasarladığı silahını. Taşı nehre attı. "Eğer aranızda kavga kopsaydı ilk atış benim olacaktı."

"Eğer kavga kopsaydı," diye düzeltti Bruenor, "İçinde saklandığın deliği eşeliyor olurdun!"

Wulfgar, onların yollan konusunda atlıların ettiği uyarıları düşündü. "Trolkırları," diye tekrarladı kasvetle, önlerinde yol boyunca uzanan bayırdaki ölü topraklara bakarak. Yanmış tutuşmuş topraklar ve dibi olmayan bataklıklar. Troller ve adları olmayan çok daha dehşet verici şeyler.

"Bize bir günden de fazla kazandırır!" diye tekrarladı Bruenor inatla.

Wulfgar bundan pek emin değildi.

"Gidebilirsin," dedi Dendybar hayalete.

Alevler mangalın içinde yeniden oluşup kendisini madde şeklinden sıyırırken, Morkai ikinci buluşmalarını enine boyuna tarttı. Dendybar beni daha ne kadar sıklıkla çağıracak böyle? diye düşündü. Alacalı büyücü son karşılaşmalarından beri gücünü tamamen toplayamamıştı, ama bu kadar kısa bir süre sonra bile onu çağırmaya cüret etmişti. Dendybar'ın cücenin grubu hakkındaki işi gerçekten de epey acil olmalıydı! Bu fikir sadece Morkai'nin, alacalı büyücünün casusu olarak üstlendiği rolden daha da fazla nefret etmesine sebep oldu.

Odasında yeniden yalnız kalan Dendybar, meditasyon oturuşunda gerindi ve Morkai'nin ona gösterdiği görüntüyü düşünerek şeytanca sırıttı. Yol arkadaşları bineklerini kaybetmişlerdi ve Kuzey Diyarı'ndaki en berbat yere doğru ilerliyorlardı. Büyülü atların toynaklarıyla uçmakta olan kendi grubunun, kuzeye doğru otuz millik mesafeyi kapatmasına bir iki gün yeterli olurdu.

Sydney Gümüşay'a drowdan çok önce varmış olacaktı.

11. GÜMÜŞAY

Luskan'dan yapılan yolculuk hakikaten de pek hızlı olmuştu. Entreri ve suç ortakları, meraklı izleyicilerin gözlerine, gece rüzgarının içinde parıldayan bir zerre olarak görünüyordu sadece. Büyülü binekler geçip giderken geriye hiç iz bırakmıyorlardı ve hiçbir canlı yaratık onlara yetişemezdi. Golem ise, her zaman olduğu gibi, kaskatı bacaklarıyla uzun adımlar atarak yorulmak nedir bilmeden koşturuyordu.

Dendybar'm çağırdığı küheylanlarm semerleri o kadar sarsıntısız ve rahattı ki, grup yoluna şafak sonrasına kadar ve ertesi gün boyunca devam etti. Sadece kısa yemek molaları veriyorlardı. Böylece, yoldaki ilk günlerinin günbatımında kamp kurdukları vakit yalçın kayalıkları çoktan geride bırakmışlardı.

Cattibrie, o ilk günde bir iç çatışma içine düştü. Entreri ile yeni müttefiklerinin Bruenor'a yetişeceğinden hiç şüphesi yoktu. Karşısına dikilen bu sorun ile birlikte Cattibrie, sadece dostlarına zarar getirecek, Entreri'nin kendi çıkarı için kullanacağı bir maşa olacaktı.

Bu sorunu çözmek için yapabileceği pek bir şey yoktu, tabii eğer kiralık katilin kendi üzerinde kurduğu dehşeti aşamasa bile— azaltmanın bir yolunu bulamazsa. İlk gününü yoğunlaşarak geçirdi, elinden geldiğince kendisini soyutladı ve ihtiyaç duyacağı güç ile cesareti bulmak için ruhunun derinliklerini araştırdı.

Bruenor yıllar boyunca, böyle bir savaşı başlatabilmesi için ona birçok yararlı şey vermişti. Kıza, onu birçok zorlu durumdan kurtaracak, disiplin altına alınmış hünerler öğretmiş ve .özgüven aşılamıştı. Yolculuklarının ikinci gününde, içinde bulunduğu durum konusunda kendisine daha fazla güven duyan ve daha rahat olan Cattibrie, kendisini esir tutan kişilere odaklanmayı başarabildi. En ilgi çekici olanı Jierdan ile Entreri'nin birbirilerine fırlattıkları dik bakışlardı. Açıkça görülüyordu ki gururlu asker, Luskan'ın dışındaki çayırlarda ilk karşılaştıkları zaman gördüğü aşağılanmayı unutmamıştı. Onun garezinin kesinlikle farkında olan Entreri ise, adamın bu konuyu bir müsabakaya dökme isteğini daha da fazla körüklüyor, adama güvenmiyor ve onu devamlı kolluyordu.

Büyümekte olan bu rekabetin, kendisi için geleceği en parlak belki de tek— kurtuluş umudu olduğunu düşündü Cattibrie. Buk'un yok edilemez olduğuna karar kılmıştı, aklı olmayan bir yıkım aygıtıydı o. Ve Cattibrie, Sydney'den de hiç iş çıkmayacağını çabucak öğrenmişti.

Cattibrie, ikinci günde genç büyücüyle bir muhabbet açmaya çalışmıştı. Fakat Sydney, kendi işine o kadar odaklanmıştı ki hiç renk vermiyordu. Ne dikkati dağıtılabilir ne de takıntılarından vazgeçmeye ikna edilebilirdi. Öğle yemeklerini yemek için oturduklarında Cattibrie'm verdiği selamı almamıştı bile. Ve Cattibrie onu biraz daha rahatsız ettikten sonra Sydney Entreri'ye, "şu fahişeyi uzak tutmasını" söyledi.

Fakat bu başarısız girişim sonucunda ilgisiz büyücü, Cattibrie'a, ikisinin de fark edemediği bir yolla yardım etmiş oldu. Sydney'in açıktan açığa aşağılama dolu hakaretleri Cattibrie'm yüzüne bir tokat gibi inmiş ve dehşet felcini aşması için gerekli olan başka bir şeyi daha kıza aşılamıştı: hiddet.

İkinci günde yolculuklarının yarısını bitirdiler. Yer şekilleri gerçeküstü bir tavırla altlarından akarken hızla ilerlediler ve Nesme'nin kuzeyindeki küçük tepelerde kamp kurdular. Şimdi Luskan şehrini tamı tamına iki yüz mil gerilerinde bırakmışlardı.

Belli bir mesafe ötede kamp ateşleri parıldıyordu. Nesmeli devriyelerdir, diye akıl yürüttü Sydney.

"Oraya gidip ne öğrenebiliyorsak öğrenmemiz gerek," diye önerdi Entreri, hedefi hakkında yeni bilgiler edinmeye hevesli bir şekilde.

"Sen ve ben," diye kabul etti Sydney. "Gecenin yarısı bitmeden oraya gidip geri dönebiliriz."

Entreri Cattibrie'a baktı. "Peki kız ne olacak?" diye sordu büyücüye. "Onu Jierdan ile yalnız bırakmam."

"Askerin kızdan yararlanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Sydney. "Onun şerefli biri olduğu konusunda seni temin ederim."

"Bu benim umurumda değil," diye sırıttı Entreri. "Bruenor Battlehammer'm kızı için hiçbir endişem yok. Biz geri dönmeden önce senin şu şerefli askeri alt edip sıvışabilir."

Cattibrie bu iltifatı pek de kabul etmedi. Entreri'nin yorumunun, kızın becerilerini onaylamak için yapılmış bir övgüden çok, ateş için ot toplamaya çıkmış olan Jierdan'a edilmiş bir hakaret olduğunu anlıyordu. Ama kiralık katilin ona karşı gösterdiği bu beklenmedik saygı, kızın işini iki kat daha zorlaştıracaktı. Entreri'nin, onun tehlikeli olduğunu düşünmesini istemiyordu, çünkü o zaman kiralık katil, Cattibrie'm hareket edemeyeceği derecede tetikte olurdu.

Sydney Buk'a baktı. "Ben gidiyorum," dedi goleme, Cattibrie'm da duyması için bilhassa yüksek sesle konuşarak. "Eğer esir kaçmaya çalışırsa onu yakala ve öldür!" Entreri'ye şeytani bir gülümseme fırlattı. "Tatmin oldun mu?"

Adam kadının gülümsemesine karşılık verdi ve kolunu uzaktaki kamp yerinin yönüne doğru savurarak kadım buyur etti.

Tam o sırada Jierdan geri döndü ve Sydney ona planları anlattı. Asker, Sydney ile Entreri'nin yalnız başlarına gitmesinden pek de haz duymuyordu, fakat büyücüyü aksine ikna etmek için hiçbir şey söylemedi. Cattibrie adamı dikkatle inceledi ve gerçeği anladı. Adamı rahatsız eden şey benimle ve golemle yalnız bırakılmak değil, diye tahmin etti kız. İki yol arkadaşı arasında gelişebilecek bir dostluktan korkuyordu. Cattibrie bunu

anlıyor ve hatta bekliyordu, çünkü üçü arasında en aşağı seviyede olanı Jierdan idi Sydney'e itaat ediyor ve Entreri'den korkuyordu. O ikisinin arasında bir ittifak gelişirse, hatta Dendybar ile Sahipkulesi de dahil edilirse, bir takım oluştururlardı. En azından kendisi devre dışı kalacak ve muhtemelen sonu gelecekti.

"Yaptıkları işlerin karanlık doğası onlara geri tepecektir kesinlikle," diye fısıldadı Cattibrie, Sydney ve Entreri kamp yerini terk ettiğinde. Bu sözleri kendine güvenini sağlamlaştırmak için yüksek sesle söylemişti.

"Sana yardım edebilirim," diye önerdi Jierdan'a, adam kamp yerini kurma işini bitirmeye uğraşırken.

Asker ona dik dik baktı. "Yardım mı?" diye alay etti. "Aslında hepsim sana yaptırmalıyım."

"Hiddetini anlıyorum," diye karşılık verdi Cattibrie, duygudaş bir tavırla. "Entreri'nin o pis ellerinde ben de acı çektim."

Kızın ona acıması gururlu askeri küplere bindirdi. Tehditkar bir tavırla kızın üzerine yürüdü, ama kız endamını korudu ve geri çekilmedi. "Bu senin mevkiinin altında bir iş."

Jierdan aniden durdu, edilen iltifat ilgisini çekmiş ve hiddetini dağıtmıştı. Kız bariz bir şekilde rol yapıyordu, ama gösterdiği saygı Jierdan'ın yaralı benliğine reddedilemeyecek derecede su serpmişti.

"Benim mevkiim hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu.

"Senin bir Luskan askeri olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Cattibrie. "Kuzey Diyarı boyunca nam salmış bir gruptansın. Büyücü ile gölge avcısı geceleyin oynamaya çıkarken sen ayak işlerini yapıyor olmamalısın."

"Sinirimi bozuyorsun!" diye hırladı Jierdan, ama bu fikri düşünmek için duraksadı. "Kampı sen kuracaksın," diye emretti en sonunda. Kıza karşı üstünlüğünü kullanarak, kendine duyduğu saygıyı biraz olsun geri kazanmıştı. Fakat Cattibrie bunu sorun etmedi. Çabucak işe koyuldu, hiçbir şikayette bulunmadan itaat ve hizmet etti. Şimdi aklında daha eksiksiz bir

plan oluşmaya başlamıştı ve planın bu bölümü ise düşmanları arasından kendine bir dost edinmesini gerektiriyordu. Ya da en azından kendisini, Jierdan'ın aklına kıskançlık tohumlarını ekebilecek bir duruma getirmesi gerekliydi.

Askerin mırıldanarak uzaklaşmasını dinledi ve memnun oldu.

Kamp yerine iyice bakabilecek kadar yakınlaşamadan önce Entreri ve Sydney'in duydukları dini tören şarkısı, bunun Nesmeli bir kervan olmadığını açıkça göstermişti. Şüphelerini doğrulamak için daha da ihtiyatlı bir şekilde yaklaştılar.

Tüylü dini tören elbiseleri giyen, uzun ve koyu saçlı barbarlar, ahşaptan bir griffon toteminin etrafında dans ediyordu.

"Uthgardt," diye açıkladı Sydney. "Griffon kabilesi. Ata tepeleri olan Parlak Beyaz'a yakın bir yerdeyiz." Kampın ışığından uzak bir yere doğru çekildi. "Gel," diye fısıldadı. "Burada işimize yarayacak hiçbir şey öğrenemeyiz."

Entreri kendi kamp yerlerine geri dönerken onu izledi. "Şimdi yola çıksak mı acaba?" diye sordu, belli bir mesafe uzaklaştıkları zaman. "Barbarlarla aramıza daha fazla mesafe katmak için?"

"Gereksiz," diye yanıtladı Sydney. "Uthgardtlar bütün gece dans edecekler. Törene bütün kabile katılıyor; etrafa nöbetçi diktiklerinden bile şüpheliyim."

"Onlar hakkında pek fazla şey biliyorsun," diye belirtti kiralık katil suçlayıcı bir tonla. Gelişen hadiselerin gidişatını etkileyecek gizli bir oyunun dönmekte olduğu hakkındaki ani şüphelerinin bir belirtisiydi bu.

"Yolculuk için kendimi hazırladım," diye karşılık verdi Sydney. "Uthgardtlar pek sır saklamaz; adetleri çoğunlukla bilinir ve kayıtlara geçmiştir. Kuzeyde seyahat eden kimseler bu halkı tanımakla daha iyi etmiş olur."

"Bu kadar görmüş geçirmiş bir yol arkadaşına sahip olduğum için şanslıyım," dedi Entreri, iğneleyici bir özürle eğilip reverans yaparak.

Gözleri dosdoğru ileri bakmakta olan Sydney tepki vermedi.

Ama Entreri bu muhabbetin öyle kolay kolay kapanmasına izin vermeyecekti. Şüphelerini ortaya dökme sırasında bir planı takip ediyordu. Daha onlar kampın kime ait olduğunu anlamadan çok önce, kozunu oynamanın ve güvensizliğini belirtmenin tam sırası olduğu kararına bilinçli bir şekilde varmıştı. İkisi ilk kez yalnız kalmıştı, işleri karıştırabilecek ne Cattibrie vardı ne de Jierdan. Ayrıca Entreri endişelerine bir son vermeye niyetliydi. Ya da büyücünün yaşamına.

"Ne zaman ölmem gerekiyor?" diye sordu dobra dobra.

Sydney hiç istifini bozmadı. "Ecelin ne zaman gelirse o zaman, tıpkı hepimize olduğu gibi."

"Soruyu başka bir şekilde sorayım," diye devam etti Entreri, kadım kolundan yakalayıp kendisiyle yüz yüze getirerek. "Aldığın emre göre beni ne zaman öldürmeye çalışacaktın?

"Yoksa Dendybar golemi neden göndersin ki?" diye mantık yürüttü Entreri. "Alacalı büyücü, antlaşmalara ya da şerefe pek önem vermiyor. En uygun şekilde amacına ulaşması için yapması gerekenleri yapıyor ve sonra, artık ihtiyacı kalmadığı herkesi saf dışı bırakıyor. Size karşı olan değerim bittiğinde öldürülmem gerekiyor. Tahmin ettiğinden çok daha zor bulacağın bir iş olacak."

"Zeki birisin," diye yanıtladı Sydney soğukkanlılıkla. "Dendybar'ın karakterini iyi gözlemlemişsin. O olsa, sadece çıkması muhtemel güçlüklerden sakınmak için seni öldürürdü. Ama bu işte benim rolümü hesaba katmamışsın. Israrlarım üzerine, Dendybar senin akıbetinin hükmünü vermeyi benim ellerime bıraktı." Entreri sözlerini düşünüp tartsın diye kadın biraz duraksadı. Adam onu hemen şuracıkta, kolayca öldürebilirdi, ikisi de bunu biliyordu. Böylece Sydney, adama karşı düzenlenen cinayet komplosunu soğukkanlı bir içtenlikle kabul ettiği için, onun hemen harekete geçmesini engelledi ve kendisini dinlemesini sağladı.

"Cücenin grubu konusunda farklı amaçlarımız olduğundan eminim," diye açıkladı Sydney, "sonuçta, şu anda müttefikim olan ve muhtemelen gelecekte de öyle kalacak birini yok etmeye hiç niyetim yok."

Her zaman için şüpheci olan doğasına rağmen, Entreri kadının mantığını çok iyi anlamıştı. Kendi karakteristik özelliklerinden birçoğunu Sydney'de görüyordu. Acımasızdı, seçtiği yolda önüne hiçbir şeyhi çıkmasına izin vermiyor ve hisleri ne kadar güçlü olursa olsun o yoldan hiçbir şekilde sapmıyordu. Adam onun kolunu bıraktı. "Ama golem bizimle birlikte," dedi dalgın dalgın, boş geceye doğru dönerken. "Dendybar, bizim cüceyi ve arkadaşlarını mağlup etmede ona ihtiyaç duyacağımıza mı inanıyor?"

"Efendim işini pek şansa bırakmaz," diye yanıtladı Sydney. "Bük, Dendybar'ın istediği şeyi almayı kesinleştirmek için gönderildi. Cüce ve arkadaşlarından gelebilecek beklenmedik sorunlara karşı bir önlem. Ve de sana karşı."

Entreri onun düşüncesini bir adım öteye taşıdı. "Büyücünün istediği bu nesne hakikaten de kudretli olmalı," diye mantık yürüttü.

Sydney kafasıyla onayladı.

"Genç bir büyücü için baştan çıkarıcı olabilir belki de."

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu Sydney, Entreri onun Dendybar'a olan sadakatini sorguladığı için hiddetlenerek.

Kiralık katilin kendinden emin gülümsemesi kadının rahatsızlıkla kıpırdanmasını sağladı. "Golemin amacı Dendybar'ı beklenmedik bir sorundan korumak ... senden gelebilecek bir sorundan."

Sydney kekeledi ama cevap verecek söz bulamadı. Bu ihtimali hiç düşünmemişti. Entreri'nin .bu acayip çıkarımını mantığa dayandırıp kafasından atmaya çalıştı, ama kiralık katilin bir sonraki yorumu kadının bütün düşünme yetisini alıp götürdü.

"Sadece çıkması muhtemel güçlüklerden sakınmak için," dedi sertçe, kadının daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

Adamın varsayımlarındaki mantık payı, kadının yüzüne bir tokat gibi inmişti. Kendini nasıl olur da Dendybar'ın şeytani entrikalarının dışında düşünebilirdi? Bu fikir tüylerini ürpertiyordu, ama yanında Entreri varken cevabı bulmaya çalışmaya hiç niyeti yoktu. "Birbirimize güvenmeliyiz," dedi ona. "İttifaktan ikimizin de karlı çıkacağını ve bunun ikimiz için de hiçbir götürüşü olmadığını unutmamalıyız."

"Öyleyse golemi geri yolla," diye yanıtladı Entreri.

Sydney'in kafasında alarm çanları çaldı. Entreri sadece ilişkilerinde üstünlük sağlamak için kadına şüphe aşılamaya mı çalışıyordu yoksa?

"O şeye ihtiyacımız yok," dedi. "Kıza sahibiz. Ve yol arkadaşları taleplerimizi reddedecek olsalar bile, istediğimizi alacak kadar kudretliyiz de." Büyücünün şüpheli bakışına karşılık verdi. "Güvenden mi söz ediyorsun?"

Sydney cevap vermedi ve tekrar kamp yerine doğru yürümeye başladı. Belki de Buk'u geri yollamalıydı. Böyle bir davranış, Entreri'nin onun hakkındaki şüphelerine bir son verirdi, fakat herhangi bir sorun çıkarsa kesinlikle kendisine karşı adamın eline daha iyi bir koz vermiş olurdu. Ama golemi geri yollamak, kadını kemirip duran bazı rahatsız edici soruları yanıtlayabilirdi. Dendybar hakkındaki soruları.

Ertesi gün, yolculuklarının en sessiz ve en verimli günüydü. Sydney, golemin onlarla gelmesinin sebebi konusunda bir iç mücadele vermekteydi. Buk'u göndermesi gerektiği kararına vardı, başka hiçbir sebepten olmasa bile efendisinin güvenini kendisine kanıtlamak için.

Entreri kadının iç mücadelelerini açığa vuran işaretleri ilgiyle izledi. Sydney ile Dendybar'ın arasındaki bağı, genç büyücüye karşı kendi durumunu güçlendirmeye yetecek kadar zayıflattığını biliyordu. Şimdi tek yapması gereken, beklemek ve yol arkadaşlarını hizaya sokmak için önüne çıkacak bir sonraki fırsatı kollamaktı.

Aynı şekilde Cattibrie da, Jierdan'ın düşüncelerine ektiği tohumları filizlendirme fırsatları için gözünü dört açıyordu. Askerin, Entreri ve

Sydney'den gizlediği homurdanmaları, planının büyük bir başlangıç yaptığım söylüyordu kıza.

Ertesi günün öğle vaktinden kısa süre sonra Gümüşay'a vardılar. Eğer Entreri'nin Sahipkulesi grubuna katılma konusunda verdiği karardan birazcık şüphesi vardıysa bile, başardıkları şeyin büyüklüğünü düşündüğünde hepsi yok oluverdi. Yorulmak nedir bilmeyen büyülü atlarla, dört gün içinde neredeyse beş yüz mil yol yapmışlardı. Ve bineklerini mükemmel bir rahatlıkla yönlendirdikleri, sıkıntısız geçen bu yolculuk sonucunda, büyülü şehrin hemen kuzeyindeki dağların yamaçlarına vardıklarında hiç yorgun değillerdi.

"Rauvin Nehri," diye seslendi, grubun önünde giden Jierdan. "Ve bir muhafız garnizonu var."

"Önünden geçip git," diye yanıtladı Entreri.

"Hayır," dedi Sydney. "Bunlar Ayköprüsü rehberleri. Geçmemize izin vereceklerdir ve onların yardımıyla şehrin içinde daha kolay dolaşırız."

Entreri dönüp arkalarındaki patikadan paldır küldür gelmekte olan Buk'a baktı. "Hepimiz mi?" diye sordu kulaklarına inanamayarak.

Sydney golemi unutmamıştı. "Bük," dedi, golem onlara yetiştiğinde. "Artık sana ihtiyacımız yok. Dendybar'a geri dön ve ona her şeyin yolunda gittiğini söyle."

Canavarı geri gönderme düşüncesiyle birlikte Cattibrie'ın gözleri parlayıverdi. Ve şaşıran Jierdan da git gide büyüyen bir endişeyle arkasına dönüp baktı. Adamı izleyen Cattibrie, bu beklenmedik gelişmeden çıkabilecek başka bir avantaj daha gördü. Sydney'in golemi yollaması, Cattibrie'ın askerin aklına soktuğu, SydneyEntreri ittifakı düşüncesini daha da inanılır kılıyordu.

Golem kıpırdamadı.

"Sana git dedim," dedi Sydney. Entreri'nin fırlattığı "hiç şaşırmadım" dermişçesine bakışı gözünün ucuyla gördü. "Lanet olsun sana," diye

fısıldadı kendi kendine. Bük hala kıpırdamıyordu.

"Gerçekten de zekisin," diye hırladı Entreri'ye.

"Burada kal öyleyse," diye tısladı goleme. "Birkaç günlüğüne şehirde konaklayacağız." Oturduğu yerden aşağı atladı ve sert adımlarla yürümeye başladı. Arkasından kiralık katilin fırlattığı çarpık gülümseme onu aşağılıyordu.

"Binekler ne olacak?" diye sordu Jierdan. "Bizi Gümüşay'a getirmek için yaratıldılar, daha fazlası için değil," diye yanıtladı Sydney. Ve daha onlar patikadan aşağı yürürlerken, biraz önce orada duran atlar, parlak ışıklar halini alıp uçuk mavi rengine büründüler ve sonra tamamen ortadan kayboldular.

Muhafız garnizonunu geçmekte pek sıkıntı çekmediler, özellikle de Sydney kendisini Büyünün Sahipkulesi'nden gelen bir vekil olarak tanıttığı için. Yabancılardan korktukları için sınırlanın çılgınlar gibi koruyup başkalarına düşman kesilen diğer kuzey diyarı şehirlerinin aksine, Gümüşay kendisini karamsar surlarla ve sakıngan askerlerle çevrelemiyordu. Bu şehrin halkı, ziyaretçilerin kendi kültürlerine bir katkı olduğunu düşünürdü, hayat biçimlerini tehdit ettiklerini değil.

Rauvin garnizonundaki muhafız, Gümüş Şövalyeleri'nden biri, şehrin cümle kapısının önünde nehrin üzerinden geçen ve görünmez bir yapı olan Ayköprüsü'nün girişine kadar dört yolcuya rehberlik etti. Yabancılar köprüyü, ayaklarının altında gözle görülen bir madde olmadığı için tedirgin ve rahatsız bir şekilde geçtiler. Fakat kısa süre sonra, büyülü şehrin kıvrıla kıvrıla giden yollarında yürürken buldular kendilerini. Adımları kasıtsız olarak yavaşladı. Bulaşıcı nitelikteki rehavete, Entreri'nin yoğunluğunu bile dağıtan, insanı düşüncelere daldıran rahat atmosfere yakalamışlardı.

Her köşe başında onları uzun, kıvrımlı kuleler ve garip biçimli yapılar karşılıyordu. Gümüşay'da tek bir mimari tarz hakim değildi, tabii eğer mimarın eleştirilme ve hor görülme korkusu duymadan kendi yaratıcılığını sergilemesi bir tarz olarak sayılmazsa. Bunun sonucunda ortaya harikalarla dolu bir şehir çıkıyordu. En büyük iki komşusu olan Derinsu ve Mirabar gibi maddi zenginliğe sahip değildi, ama estetik güzellik konusunda rakip

tanımaz bir yerdi. Diyarlar1 in en eski günlerine; elf, cüce ve insanların, düşman krallıkların sınırlarım aşmaktan korkmadan güneşin altında dolaşacak kadar çok yere sahip olduğu günlere bir atıf niteliğindeydi. Gümüşay, dünyanın fatihlerine ve tiranlarına açık bir şekilde meydan okuyordu. Hiç kimsenin başka biri üzerinde hak iddia etmediği bir yerdi burası.

İyi ırkların her birinden çeşit çeşit kimseler burada, en zifiri gecede bile her cadde veya ara sokakta serbestçe ve korkmadan dolaşabiliyordu. Eğer yolcular birinin yanından geçer de hoş bir sözle selam alamazsa, bunun sebebi sadece o kimsenin derin bir tefekküre dalıp gitmiş olmasıydı.

"Cücenin grubu Uzunsemer'den çıkalı bir haftadan az süre oldu," diye söz açtı Sydney, onlar şehrin içinde gezinirken. "Birkaç gün beklememiz gerekebilir."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Entreri, kendini bu yere hiç ait hissetmeyerek. Gümüşay'da başta geldiği bariz olan değerler, daha evvel bulunduğu diğer bütün şehirlerinden farklıydı ve onun açgözlü, ihtiraslı dünya görüşüne tamamen yabancıydı.

"Caddelerde sıra sıra uzanan sayısız han var," diye yanıtladı Sydney. "Burada pek çok misafir bulunur ve içtenlikle karşılanırlar."

"Öyleyse yol arkadaşlarını bulmak, tabii buraya geldikleri vakit, gerçekten de epey güç olacak," diye homurdandı Jierdan.

"Pek değil," diye karşılık verdi Sydney ters ters. "Cüce, Gümüşay'a bilgi edinmek için geliyor. Bruenor ve dostları geldiklerinden kısa bir süre sonra Bilgeler Kubbesi'nin, yani kuzey diyarındaki en meşhur kütüphanenin yolunu tutacaktır."

Entreri gözlerini kısıp şöyle dedi, "Ve biz de onları karşılamak için orada olacağız."

12. Trolkırları

Burası kararmış toprakla ve puslu bataklıklarla dolu bir diyardı. Çürümenin ve tehlikenin baskın hissi, en güneşli göklere bile söz geçiriyor, arazi devamlı bir şekilde yükselip alçalıyordu. Beliren her tepe zirvesi, burada bulunan gezginlerin içinde, arazinin sona ereceği umutlan uyandırıyor, ama verdiği tek şey ümitsizlik ve değişmeyen manzaralar oluyordu.

Cesur Nesine Süvarileri her ilkbaharda kırlara girer, uzun ateşten hatlar kurup bu vahşi toprakların canavarlarını kendi kasaba sınırlarından uzaklara sürerlerdi. Mevsim sonuydu ve en son yakımın üzerinden birkaç hafta geçmişti, fakat şimdi bile alçaktaki yarıklar ağır bir duman pusuyla doluydu ve devasa ateşlerden kalan ısı dalgaları, kömürleşmiş odun yığınlarının arasında titrek titrek parlıyordu.

Bruenor atlılara inatla meydan okuyarak, arkadaşlarını Trolkırları'na sokmuştu ve yolunu Gümüşay'a kadar yararak açmaya kararlıydı. Fakat ilk günkü yolculuktan sonra kendisi bile kararından şüphe duymaya başladı. Bu yerdeyken sürekli tetikte olmak zorundaydılar ve geçtikleri her yanık ağaç korusu duraksamalarını sağlıyordu. Yapraksız, kararmış ve devrilmiş kütükler, rahatsız edici bir şekilde bataklık adamlarına benziyordu. Ayaklarının altındaki süngerimsi zemin, bir defadan fazla olmak üzere, derin bir çamur çukuruna dönüşmüştü ve bu çukurların esasında ne kadar

derin olduğunu öğrenmelerini sadece yakınlarındaki yol arkadaşlarından birinin hızlı davranması engellemişti.

Kırlarda sürekli bir yel esmekteydi. Sıcak zemin ve serin bataklıkların yarattığı tezatla körükleniyor, alevlerin duman ve isinden çok daha iğrenç bir esans taşıyordu. Drizzt Do'Urden'e rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelen, mide bulandırıcı bir kokuydu bu trollerin iğrenç kokusu.

Bu o canavarların arazisiydi ve yol arkadaşlarının Kıvırcık Çeyrekçomak'tayken Hepkırlar hakkında duyduğu ve gülüp geçtiği bütün söylentiler, mekana girdikleri vakit aniden üzerlerine kapanan gerçekliğe onları hazırlayamamıştı.

Bruenor, eğer sıkı bir tempo tuttururlarsa beş günde kırları aşabileceklerini tahmin etmişti. İlk günde gitmeleri gerektiği kadar mesafe kat ettiler. Fakat cüce, bataklıklardan sakınmak için durmadan geri dönerek kaybedecekleri zamanı hiç hesaba katmamıştı. O gün yirmi milden daha uzun bir yol yürümüş oldukları halde, kırlara girdikleri yer ile aralarında on milden daha az bir mesafe vardı.

Yine de, hiçbir trole ya da herhangi bir kötü yaratığa rastlamamışlardı ve o gece sessiz bir iyimserlik örtüsü altında kamplarını kurdular.

"Nöbeti sen mi tutacaksın?" diye sordu Bruenor Drizzt'e. Geceyi yalnızca drowun yüksek sezileri sayesinde sağ atlatabileceklerinin farkındaydı.

Drizzt başıyla onayladı. "Bütün gece boyunca," diye yanıtladı ve Bruenor da konuyu üstelemedi. Nöbet tutan biri olsun ya da olmasın, o gece hiçbirinin gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu.

Karanlık aniden ve tamamen bastırdı. Bruenor, Regis ve Wulfgar, yüzlerinin birkaç santim yakınında tutsalar dahi ellerini göremiyorlardı. Karanlıkla birlikte, uyanan bir kabusun sesleri de geldi. Duman gece sisiyle karıştı ve yapraksız ağaç gövdelerinin arasında dönüp durmaya başladı. Rüzgar artmamıştı ama pis kokunun yoğunluğu artmıştı. Ve şimdi kırların berbat sakinlerinin ıstırap içindeki iniltilerini de taşıyordu.

"Eşyalarınızı toplayın," diye fısıldadı Drizzt dostlarına.

"Peki ne görüyorsun?" diye sordu Bruenor yavaşça.

"Doğrudan doğruya hiçbir şey görmüyorum," diye geldi cevap. "Ama etrafta olduklarını hissediyorum, hepinizin hissettiği gibi. Bizi burada otururken bulmalarına izin veremeyiz. Etrafımızda toplanmalarım engellemek için aralarından geçip ilerlemeliyiz."

"Bacaklarım ağrıyor," diye şikayet etti Regis. "Ve ayaklarım şişti. Çizmelerimi geri giyip giyemeyeceğimi dahi bilmiyorum!"

"Ona yardım et evlat," dedi Bruenor Wulfgar'a. "Elf haklı. Eğer gerekiyorsa seni sırtımızda taşıyacağız Gümbürgöbek, ama burada kalmıyoruz!"

Drizzt başı çekti, bu sırada dostlarının tökezlemesini engellemek için, ardından gelen Bruenor'un elini tutması ve aynı şekilde cücenin de, en arkadan gelen Wulfgar'in elini tutması gerekiyordu.

Hepsi, etraflarında dolaşan karanlık suretleri hissedebiliyor, o berbat trollerin leş kokularını alabiliyordu. Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu bir tek, etraflarında toplanmakta olan kalabalığı net bir şekilde gören Drizzt arılayabiliyordu. Bu sebeple dostlarını elinden geldiğince hızlı bir şekilde götürüyordu.

Şans onlardan yanaydı, çünkü ay doğarak pusu hayalet grisi bir örtüye dönüştürdü ve üzerlerine kapanmakta olan tehlikeyi dostların hepsinin görmesini sağladı. Şimdi, dört bir yanlarında hareket eden yaratıklar varken, dostlar koşmaya başladı.

Sırık boylu, yalpalayarak yürüyen suretler sisin içinde hemen yanlarında beliriveriyor, hızla koşup yanlarından geçerlerken onlardan bir parça koparmak için pençeli elleriyle uzanıyorlardı. Wulfgar, Aegisfang ile savurduğu kocaman darbelerle trolleri bir o yana bir bu yana dağıtarak Drizzt'in yanına geldi. Drovv ise bu sırada doğru yönde gitmelerim sağlamaya yoğunlaşmıştı.

Dört saat boyunca koştukları halde troller hala peşlerindeydi. Dostlar hissettikleri ağrılar ve uzuvlarında hasıl olan uyuşukluk bir yana, bütün bitkinlik hislerine rağmen, eğer tek bir saniye bile bocalayacak olsalar kesin ve berbat bir ölümün kendilerini beklediğini bildikleri için koşmaya devam ettiler. Korkuları vücutlarının yenilgi feryatlarına üstün geliyordu. Epey şişko ve çıtkırıldım olan, bacakları yollar için oldukça kısa kalan Regis bile diğerlerine yetişiyor, daha hızlı gitmelerini sağlıyordu.

Drizzt yöntemlerinin beyhude olduğunu anladı. Wulfgar'ın çekici git gide yavaşlıyordu ve her geçen dakika biraz daha fazla tökezlemeye başladılar. Gecenin sonuna daha birçok saat vardı ve şafak bile takibin bitmesini garantilemiyordu. Kaç mil koşabilirlerdi ki? Arkalarında yüzlerce trol varken, acaba ne zaman dipsiz bir bataklığa açılan bir patikaya sapacaklardı?

Drizzt stratejisini değiştirdi. Artık sadece kaçmayı düşünmüyordu. Savunulabilecek bir toprak parçası aramaya başladı. Neredeyse dimdik bir yokuşu olan küçük bir tepe gördü, yaklaşık üç metre kadardı. Bu açıdan baktığı kadarıyla üç tarafında da yokuş vardı. Üstünde yalnız bir fidan bitmişti. Mekanı Wulfgar'a işaret etti, o da planı çabucak anlayıp yön değiştirdi. Karşılarına iki trol dikildi ve yollarım kesti, ama öfkeyle hırlayan Wulfgar hücuma geçti. Aegisfang hiddetli bir başarıyla üst üste indi ve diğer üç yol arkadaşı, barbarın arkasından sıvışıp tepeye tırmanmayı başardı.

Wulfgar arkasını döndü ve onlara katılmak için koşturdu. İnatçı troller hala takip ediyordu ve şimdi, o iğrenç akrabalarından oluşan uzun bir sıra oluşturmuşlardı

Regis, göbeğine rağmen şaşırtıcı derecede çevik bir şekilde tepenin en üstüne kadar tırmandı. Fakat böyle bir tırmanış için yaratılmamış olan Bruenor, her santimde ayrı bir savaş veriyordu.

"Ona yardım et!" diye haykırdı Drizzt Wulfgar'a, sırtını ağaca dayamış ve palalarını hazır etmiş bir halde. "Sonra sen de yukarı çık! Onları ben tutacağım."

Wulfgar’ın nefesi acı dolu güç soluklar halindeydi ve alnında taze kandan oluşan bir çizgi uzanmaktaydı. Paldır küldür ağaca doğru koşturdu ve cücenin ardından tırmanmaya başladı. İkisinin birleşen ağırlıklarına dayanamayan kökler kaymaya başladı. Tırmandıkları her bir santimde başka bir santim kaybediyor gibiydiler. En sonunda Regis, Bruenor'un elini kavrayıp yukarı çıkmasına yardım etmeyi başardı. O anlığına kendi güvenlikleri sağlama alındığı için, endişeyle dönüp dostlarına baktılar.

Drizzt canavarlardan üç tanesiyle dövüşüyordu ve arkasından daha da fazlası gelmekteydi. Wulfgar ağacın üzerinde tünemiş olduğu yerden aşağı atlamayı ve drowun yanında ölmeyi düşündü. Ama dostları kontrol etmek için periyodik aralıklarla dönüp bakan Drizzt, barbarın tereddüdünü fark etti ve aklını okudu. "Çık!" diye haykırdı. "Senin gecikmenin bir yardımı olmaz!"

Wulfgar duraksayıp bu eniri kimin verdiğini düşündü. Drizzt'e duyduğu güven ve saygı, arbedeye geri katılma konusundaki içgüdüsel isteğine üstün geliyordu. Küçük toprak parçasının tepesindeki Regis ile Bruenor'a katılmak için istemeye istemeye tırmandı.

Troller, drowu yanlardan sarmak için ilerliyor, dört bir yandan pis pençelerini ona doğru savuruyorlardı. Dostlarının, üçünün de, sesini duyabiliyordu. Oradan uzaklaşıp kendilerine katılması için ona yalvarıyorlardı. Fakat drow, canavarların onun yolunu kesmek için çoktan arkasına geçmiş olduklarını biliyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözleri birden alev aldı.

Ulaşamadığı tepeciğin ve dehşete kapılmış dostlarının aksi yönüne, trol kalabalığının içine hücum etti.

Bununla birlikte, üç yoldaşın drowun akıbetini düşünmek için pek az zamanları oldu, çünkü onlara ulaşmak için pençelerini savuran troller kısa bir süre sonra amansız bir şekilde çullanıp dört bir taraflarından saldırdılar.

İçlerinden en ölümcülü Wulfgar idi, kudretli savaş çekicinin her bir darbesiyle tepenin kenarından aşağı başka bir trol uçuruyordu. Ama daha nefes alacak vakit bulamadan yerini bir başkası dolduruyordu.

Küçük gürzüyle savaşan Regis, aralarında en az etkili olanlarıydı. Troller yaklaştıkça bütün gücüyle parmaklarına, dirseklerine hatta kafalarına vurdu. Ama sıkı sıkıya tutunan canavarları yerlerinden söküp atamıyordu. Canavarlardan herhangi biri tepeciğin en üstüne geldiğinde, ya Wulfgar'ın ya da Bruenor'un kendi savaşını bırakıp yaratığı aşağı savurması gerekiyordu.

Tek bir darbede bile başarısız olurlarsa yanlarında, tepeciğin en üstünde hazır bir trol bulacaklarını biliyorlardı.

Sadece birkaç dakika sonra bir felaket patlak xrerdi. Bir başka canavar tepeye tırmanırken, Bruenor Regis'e yardım etmek için hızla döndü. Cücenin baltası net bir şekilde kesti.

Çok net bir şekilde. Trolün boynuna dalıp içinden geçti ve yaratığın başını gövdesinden ayırdı. Fakat canavarın kafası tepenin üzerinden düştüğü halde vücudu tırmanmayı sürdürdü. Regis geriye doğru düştü, tepki veremeyecek kadar dehşete kapılmıştı. "Wulfgar!" diye seslendi Bruenor.

Barbar hızla döndü, kafası olmayan düşmanına şaşkınlıkla bakacak kadar bile yavaşlamadan Aegisfang'i yaratığın gövdesine yapıştırıp onu tepeciğin üzerinden aşağı uçurdu.

Kenara iki el daha tutunmuştu. Wulfgar'in olduğu köşede bir trol, tepeye varmak için yolun yarısından fazlasını tırmanmıştı. Ve arkalarında, daha önce Bruenor'un olduğu yerde, üçüncü bir trol tepeye çıkmış, savunmasız buçukluğu ezmeye çalışıyordu.

Nereden başlamaları gerektiğini kestiremiyorlardı. Tepeyi koruyamamışlardı. Hatta Wulfgar, gerçek bir savaşçı olarak ölmek ve iki dostunun küçük parçalara ayrılışını izlemek zorunda kalmamak için aşağıdaki güruhun ortasına atlamayı bile düşündü.

Ama aniden, buçukluğun tepesindeki trol, sanki bir şey onu arkadan, çekiyormuş gibi dengesini kaybetti. Bacaklarından biri büküldü ve canavar geriye doğru düşüp görünürden kayboldu. Drizzt Do'Urden, o kendisinin üzerinden düşerken kılıcını yaratığın baldırından çekip çıkarttı. Sonra çevik bir şekilde tepenin üstüne doğru yuvarlandı ve ödü patlamış buçukluğun

hemen yanında ayağa dikiliverdi. Pelerini yırtık pırtık olmuştu ve birçok yerinde kan çizgileri elbisesini lekeliyordu.

Ama hala gülümsüyordu ve lavanta renkli gözlerindeki alevler, işinin hiç de bitmemiş olduğunu söylüyordu. Ağzı bir karış acık kalan cüce ile barbarın arasından bir ok gibi geçip bir sonraki trolü biçti ve yaratığı hızla aşağı düşürdü.

"Nasıl olur?" diye sordu Bruenor aval aval bakarak, Regis'e doğru geri koşan, işi başından aşkın drowdan bir cevap çıkmayacağını bildiği halde.

Drizzt'in aşağıdayken yaptığı yürekli hareket kendisine düşmanlarına karşı bir avantaj sağlamıştı. Trollerin boyu onunkinin iki katıydı ve o anda savaştığı canavarların arkasında olanlar, drowun geldiğinden bihaberdi. Yaratıklara kalıcı olarak pek zarar veremediğini biliyordu geçerken açtığı kesik yaraları çabuk iyileşecekti ve ayırıp kopardığı uzuvlar da geri çıkacaktı— ama bu cesur manevra ile, hücum etmekte olan kalabalıktan kurtulup karanlığın içine geri çıkmasına yetecek kadar zaman kazandı. Kara gecenin içinde özgür kaldığı vakit tepeciğe doğru geri yollandı. Dikkatleri dağılmış trolleri öfkeli bir şiddetle kesip biçerek ilerledi. Tepenin dibine geldiğinde onu kurtaran şey çevikliği oldu, çünkü kenardan yukarıya neredeyse koşarak çıkmış, hatta bu sırada tırmanmakta olan bir trolün sırtına bile basmıştı. Şaşkına dönmüş canavarların yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

Tepeciğin savunma gücü şimdi sağlamlaştırılmıştı. Bruenor'un acımasız baltası, Wulfgar'ın un ufak eden çekici ve Drizzt'in iki ayrı yönü kollayan girdap gibi palaları sayesinde, troller artık yukarı kolayca çıkamıyordu. Regis küçük tepeciğin tam. ortasında duruyor, her ne zaman bir trol tutunabilecek kadar yaklaşsa, dostlarına yardım etmek için değişimli olarak ileri atılıyordu.

Troller hala geliyor, aşağıdaki güruh her geçen dakika büyüyordu. Dostlar bu çatışmanın kaçınılmaz neticesini anladılar. Tek şansları, aşağıdaki canavarların toplanışını bozmak ve kendilerine bir kaçış yolu açmaktı. Ama rakiplerini geri püskürtmekle o kadar meşgullerdi ki bir çözüm yolu düşünemiyorlardı.

Regis hariç tabii.

Neredeyse kazara oldu. Drizzt'in kılıçlarından biri tarafından kopartılmış, kıvranmakta olan bir kol, savunma hatlarının tam ortasına kadar sürünerek ilerledi. Regis kesin bir şekilde karşı koydu, gürzüyle o şeye çılgınlar gibi küt küt vurdu. "Ölmüyor!" diye haykırdı, nesne bir solucan gibi kıvrılıp küçük silahını kavrarken. "Ölmüyor! Biri ona vursun! Biri onu kessin! Biri onu yaksın!"

Diğer üçü buçukluğun feryatlarına tepki veremeyecek kadar meşgullerdi, ama Regis'in yılgınlıkla haykırdığı son sözler, aklına bir fikir getiriverdi. Kıvranmakta olan uzvun üstüne atlayarak bir süreliğine onu yere zımbaladı, bir yandan da el yordamıyla çantasının içindeki kav kutusu ve çakmaktaşını aradı.

Titreyen elleriyle taşı zar zor çakabildi. Ama en küçük kıvılcım bile ölümcül bir şekilde işe yaradı. Trol kolu aniden tutuştu ve çatırdayarak gevrek bir yumak halini aldı. Eline gecen fırsatı kaçırmak istemeyen Regis, alev alev yanan uzvu dikkatle aldı ve Bruenor'un yanına koşturdu. Cücenin baltasını tutarak, Bruenor'a en son rakibinin yukarı gelmesine izin vermesini söyledi.

Trol kendisini yukarı çektiğinde, Regis alevi canavarın yüzünün tam ortasına sokuverdi. Neredeyse hemen alevler içinde kalan ve ıstırap içinde feryat eden trol, tepecikten aşağı düşerek ölümcül ateşi yoldaşlarının üzerine de sıçrattı.

Troller ne kılıçtan ne de çekiçten korkmazdı. Bu silahlarla açılan yaralar çabucak iyileşirdi ve kopmuş bir kafa bile geri çıkardı. Aslında böyle hadiseler onların berbat türlerini çoğaltmalarına yarıyordu. Zira bir trol, kopan kolunu geri çıkarttığı gibi, kopan bir kol da başka bir trol meydana getirirdi! Birçok avcı kedi ya da kurt, bir trol cesediyle ziyafet çektikten sonra midelerinde yeni bir canavar büyümeye başladığında, berbat bir şekilde kendi ölümlerini hazırlamış olurdu.

Ama troller bile tamamen korkusuz değildi. Ateş onların felaketiydi ve Hepkırlar'ın trolleri buna gayet aşinaydılar. Yanık yaralan iyileşemezdi ve alevlerle öldürülen bir trol sonsuza dek ölmüş olurdu. Bir trolün derisine

sıçrayan ateşin kuru çıra gibi alev alması tanrıların kasıtlı olarak tasarladığı bir şeydi sanki.

Bruenor'un cephesindeki canavarlar ya kaçıştılar ya da kömürleşmiş yığınlar halinde yere devrildiler. Bruenor bu kutlu manzarayı izlerken buçukluğun sırtını sıvazladı, şimdi bitkin gözlerine umut gelmişti.

"Odun," diye akıl yürüttü Regis, "Oduna ihtiyacımız var." Bruenor sırtından çantasını çıkarttı. "Odun istiyorsan alacaksın, Gümbürgöbek," diye güldü, tepeciğin kenarından yükselmekte olan ağaç fidanını göstererek. "Ve torbamda yağ da var!" Wulfgafa doğru koştu. Barbarın önüne geçerken yapabildiği tek açıklama şuydu, "Ağaca bak evlat! Buçukluğa yardım et." Wulfgar dönüp de Regis'i elinde bir yağ şişesiyle yürürken gördüğü anda, üzerine düşen görevi anlayıverdi. Tepeciğin o cephesine henüz hiçbir trol geri gelmemişti ve tepenin dibinden yükselen yanmış deri kokusu neredeyse burnunun direğini kırıyordu. Kaslı barbar, fidanı tek bir çekişte yerinden koparttı ve Regis'e getirdi. Sonra, Bruenor'un odunu kesmesi için baltasını kullanmasına izin vermek amacıyla geri dönüp cücenin yerini devraldı.

Kısa süre sonra, tepeciğin dört bir yanında alevden misiller uçuşmaya ve trol güruhunun içine dalarak orada burada ölümcül kıvılcımlar parlatmaya başladı. Regis elinde başka bir yağ şişesiyle tepeciğin kenarına koşturdu ve onu en yakındaki trollerin üzerine serpiştirerek yaratıkları dehşet dolu bir çılgınlığa düşürdü. Bozgun başarılıydı. Panik ve çabuk yayılan alevlerle birlikte, tepeciğin etrafı dakikalar içinde temizlenivermişti. Gecenin geriye kalan birkaç saati boyunca dostlar başka bir hareketlilik daha görmediler, tabii uzuv yığınlarının kıvranışı ve yanmış gövdelerin seğirişi dışında. Drizzt, yeniden yetişmeyecek, dağlanmış yaralarıyla bu şeylerin daha ne kadar hayatta kalabileceğini merak etti.

Bitkinlikten ölmek üzere olan yol arkadaşlarından hiçbiri o gece uyku tutturmayı başaramadı. Şafağın atmasıyla birlikte, pis kokulu duman hala ağır bir şekilde havada asılı durduğu halde etraflarında hiçbir trol izi görmeyen Drizzt yola koyulmaları konusunda ısrar etti.

Kalelerini terk edip yürüdüler. Çünkü başka bir seçenekleri yoktu ve başkalarının şimdiye kadar yıkılmış olacakları yerde pes etmeyi reddediyorlardı. O an için hiçbir şeyle karşılaşmadılar. Ama kırların

gözlerinin hala üzerlerinde olduğunu ve felaketi haber veren dingin sessizliği hissediyorlardı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, yosunlu bir çimlik arazide zorlukla yürürlerken, Wulfgar aniden durdu ve kararmış ağaçlardan oluşan küçük bir koruya doğru çekicini savurdu. Wulfgar'ın hedefi esasında bir bataklık adamdı. Kollarını savunmacı bir şekilde önünde kapamıştı ama kudretli çekiç, yaratığı ikiye kırmaya yetecek bir güçle çarptı. Yaratığın korkuya kapılan arkadaşları yaklaşık bir düzine kadarlardı— durdukları yerlerden sıvışıp kırların içinde kayboldular.

"Nasıl bilebildin?" diye sordu Regis, çünkü barbarın ağaç yığınını gördükten sonra neredeyse hiç düşünmeden hareket ettiğinden emindi.

Wulfgar kafasını sağa sola salladı, esasında onu neyin ittiğini kendisi de bilmiyordu. Drizzt de, Bruenor da anlamışlardı ve bunu onaylıyorlardı. Şimdi hepsi içgüdülerine göre hareket ediyordu. Bitkinlikleri, zihinlerini tutarlı ve akılcı düşünce sınırının çok ötesine taşımıştı. Wulfgar'in refleksleri kesin bir bütünlük seviyesindeydi. Bilinçli aklının kayda bile geçiremeyeceği kadar küçük bir hareket titreşimini dahi, gözünün ucuyla yakalamış olabilirdi. Hayatta kalma içgüdüsü tepki göstermişti. Cüce ve drow onaylayarak birbirilerine baktı, barbarın bir savaşçı olarak olgunlaşma göstermesine pek de şaşırmamışlardı.

Gün dayanılamayacak kadar sıcak bir hal alarak rahatsızlıklarını daha da arttırdı. Yapmak istedikleri tek şey yere yığılmak ve yorgunluklarının üstün gelmesine izin vermekti.

Ama Drizzt onları ilerlemeye zorluyor, savunulabilecek başka bir nokta arıyordu. Fakat en sonuncusu kadar iyi bir yer bulabileceğinden de şüpheliydi. Yine de küçük bir sahayı, alevleri en avantajlı şekilde kullanabilecek kadar uzun bir süre savunabilirlerse, onları bir gece daha çıkaracak kadar yağları vardı. Herhangi bir tepecik, belki de bir ağaç korusu bile iş görürdü.

Fakat bunlar yerine buldukları şey başka bir sazlıktı. Bu sefer her yönde göz alabildiğince, belki de miller boyunca uzanıyordu. "Kuzeye dönebiliriz," diye önerdi Drizzt Bruenor'a. "Şu anda, Nesme'ye ait

topraklardan geçmeden kırlardan kurtulacak kadar doğuya gelmiş olabiliriz."

"Gece bizi sazlığın kıyısında yakalar," diye gözlemledi Bruenor tatsızca.

"Karşıya geçebiliriz," diye önerdi Wulfgar.

"Troller suya girebilir mi?" diye sordu Bruenor Drizzt'e. Olasılıklar ilgisini çekmişti. Drow omuz silkti.

"Denemeye değer öyleyse!" diye ilan etti Bruenor.

"Biraz kütük toplayın," diye talimat verdi Drizzt. "Onları bir araya bağlamakla hiç uğraşmayın o işi sudayken de yapabiliriz, eğer yapmak zorunda kalırsak."

Kütükleri yanlarında şamandıra gibi yüzdürerek devasa bataklık nehrinin soğuk, durgun sularına girdiler.

Her adımlarında onları çekip duran emici, çamurlu histen hiç hoşnut olmasalar bile, Drizzt ve Wulf gar bir çok yerde yürüyebildiklerini fark ederek iğreti salı düzgün bir şekilde ittirmeye koyuldular. Suda durmak için oldukça kısa olan Regis ve Bruenor ise kütüklerin üzerine yattılar. En sonunda bataklığın ürkünç sessizliğiyle birlikte daha da rahatladılar ve su yolunu sessiz bir dinlence olarak kabul ettiler.

Gerçeğe dönüş hakikaten de oldukça kabaydı.

Etraflarında sular patladı ve üç tane trolümsü yaratık onları pusuya düşürdü. Kendi kütüğünün üstünde neredeyse uykuya dalmış olan Regis, kütüğün üzerinden fırlayıp suya düştü. Wulfgar daha Aegisfang'i hazır edemeden göğsüne bir darbe yedi. Ama o bir buçukluk değildi ve canavarın hatırı sayılır gücü bile onu sendeletemedi. Her zaman için tetikte olan drowun önünde beliriveren canavar, daha kafası sudan çıkmadan önce yüzünde iki tane pala buldu.

Savaş tıpkı başladığı kadar hızlı ve şiddetli geçti. Amansız kırların bitmek bilmeyen sınavlarına öfkelenen dostlar, eşi benzeri görülmedik bir

hiddetle karşı hücum yaparak tepki verdiler. Drowun trolü daha doğru düzgün ayağa bile kalkamadan dilimlere ayrılmıştı ve Bruenor ise Regis'i düşüren canavara saldırmaya yetecek kadar hazırlanma süresi bulmuştu.

Wulfgar'ın trolü, birincisinin hemen ardından ikinci kez vurmasına rağmen hiç beklemediği kadar vahşi bir darbe sağanağına tutuldu. Akıllı bir yaratık değildi. Sınırlı düşünme kabiliyeti ve yetersiz deneyimleri, dosdoğru iki ağır darbe indirdikten sonra düşmanının hala ayakta durup da ona misilleme yapmayacağını sanmasını sağlamıştı.

Fakat Aegisfang onu suyun içine geri gömdüğünde, gerçeği kavrayışı canavara pek az ferahlık verdi.

Regis tekrar yüzeye çıktı ve bir kolunu kütüğün üzerine attı. Yüzünün bir tarafında parlak, ıslak ve acı verici bir sıyrık vardı.

"Neydi onlar?" diye .sordu Wulfgar drowa.

"Bir çeşit trol," diye mantık yürüttü Drizzt, suyun altında, ayağının dibinde kıpırtısız yatan canavara hala kılıç batırırken.

Wulfgar ve Bruenor, onun hala neden vurmaya devam ettiğini anladılar ve ani bir korku hissetüer. Yaratıklar tekrar canlanmadan önce millerce yol gitmelerine yetecek kadar zarar vermeyi umarak, yanlarında yatan şekillere pat küt vurmaya başladılar.

Bataklığın yüzeyinin altında, karanlık suların hareketsiz sessizliğinde, baltanın ve çekicin sertçe, güm güm vuruşu diğer sakinlerin uykusunu bozdu. Özellikle bir tanesi on yıldan fazla süredir uyumaktaydı. Etrafında gizlenen muhtemel tehlikeler tarafından hiç rahatsız edilmemişti. Üstün olduğunu bildiği için güvendeydi.

Aldığı darbeden dolayı sersemlemiş ve gücü kurumuş, sanki beklenmedik pusuyla bütün morali kırılma noktasına kadar zorlanmış olan Regis, çaresiz bir şekilde kütüğün üstüne yığıldı ve içinde dövüşebilecek güç kaldı mı merak etti. Kütüğün sıcak kır rüzgarıyla yavaşça akıntıya kapılıp gitmekte olduğunun farkına bile varmadı. Kütük, ufak bir ağaç

hattının açıkta kalan köklerinden kurtuldu ve nilüfer yapraklarıyla dolu sessiz bir lagüne doğru yüzmeye başladı.

Regis tembelce gerindi, etrafındaki değişiklerin sadece yarı yarıya farkındaydı. Dostlarının ettiği muhabbeti silik bir şekilde hala geri planda duyabiliyordu.

Dikkatsizliğine lanet okudu ve uyuşukluğunun inatçı kıskacına karşı savaş verdi. Fakat önündeki sular çalkalanmaya başladı. Mor renkte, kösele gibi sert bir suret su yüzüne çıktı. Derken Regis, bıçak gibi sıra sıra dişlere sahip, kocaman, yuvarlak ağzı gördü.

Doğrulan Regis, ne haykırdı ne de başka bir tepki verebildi. Önünde yükselmekte olan ölümü karşısında büyülenmişti adeta.

Bu dev bir solucandı.

"Suyun o pis şeylere karşı bir parça olsun koruma sağlayacağını zannetmiştim," diye homurdandı Wulfgar, hemen yanında batmış bir şekilde yatan trol cesedine son bir darbe daha indirerek.

"En azından daha rahat ilerliyoruz," diye belirtti Bruenor. "Kütükleri bir araya toplayıp yolumuza devam edelim. Bu üçünün etrafta dolaşan kaç akrabası olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Benim de burada kalıp saymaya hiç niyetim yok," diye yanıtladı Wulfgar. Kafası karışık bir halde etrafına bakındı ve sonra "Regis nerede?" diye sordu.

Buçukluğun sürüklenip gitmiş olduğunu, dövüşün karmaşasından bu yana daha yeni fark etmişlerdi. Bruenor seslenmeye davrandı ama Drizzt eliyle onun ağzını kapayıverdi. "Dinle," dedi.

Cüce ile Wulfgar kıpırtısız durdular ve drowun şimdi dikkatle bakmakta olduğu yöne doğru kulak kabarttılar. Bir anlık uyum sağlama sürecinden sonra buçukluğun titreyen sesini işittiler.

" ... gerçekten de güzel bir taş," dediğini duydular ve anında anladılar ki Regis başını beladan kurtarmak için mücevher süsü kullanmaktaydı.

Durumun ciddiyeti kısa sürede açığa kavuştu. Zira Drizzt bir ağaç sırasının arasında duran karaltı halindeki suretleri seçmişti, kuzeye doğru yaklaşık otuz metre mesafedeydi. "Solucan!" diye fısıldadı dostlarına. "Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha büyük!" Wulfgar'a uzun bir ağacı işaret etti, sonra güneye doğru ilerleyerek yan taraftan yaklaşmaya başladı. Yürürken oniks heykeli çıkarttı ve Guenhwyvar'ı çağırdı. Bu yaratıkla dövüşürken alabilecekleri bütün yardımlara ihtiyaç duyacaklardı.

Suyun içine gizlenen Wulfgar ağaç sırasına doğru ilerledi ve ağacın tekine tırmanmaya başladı, manzara şimdi açık bir şekilde görünür olmuştu. Bruenor da onu takip etti, fakat ağaçların arasına daldı. Bataklık suyunun içine daha da gömüldü ve diğer taraftaki yerini aldı.

"Bundan fazlası da var," diye pazarlık etti Regis daha yüksek bir sesle, dostlarının sesini duyup onu kurtaracağını umarak. Hipnotize eden yakutu zincirinin ucunda döndürmeye devam etti. Bu ilkel canavarın kendisini anladığını hiç sanmıyordu. Ama mücevherin parıltısı, kendisini hop diye yutmasını geciktirecek kadar kafasını karıştırmış gibi görünüyordu, en azından şimdilik. Aslında, yakutun büyüsü yaratığa pek az etki yapmıştı. Dev solucanların hiç aklı yoktu ve tılsımların da üzerlerinde hiçbir etkisi olamazdı. Ama o kadar da aç olmayan ve ışığın dansına hayran kalan devasa solucan, Regis'in oyununu oynamasına izin veriyordu.

Drizzt ağaç sırasının daha uzağında yerini almıştı, yayı elindeydi. Bu sırada Guenhwyvar sessiz bir şekilde canavarın yan tarafına doğru sokuluyordu. Drizzt, Regis'in üstündeki ağaca Wulfgar'ın tünemiş durduğunu ve harekete geçmeye hazır olduğunu görebiliyordu. Drow, Bruenor'u göremiyordu ama maharetli cücenin etkili olmanın bir yolunu bulacağını biliyordu.

Solucan en sonunda buçukluktan ve onun dönüp duran mücevheriyle oynadığı oyundan sıkıldı. Aniden asitten salyalarla tıslayan bir nefes çekme sesi duyuldu.

İlk harekete geçen kimse tehlikenin farkına varan Drizzt oldu. Buçukluğun kütüğünün etrafında bir karanlık küresi meydana getirdi. İlk başta Regis, bu karanlığın yaşamının sonunun bir belirtisi olduğunu

düşündü, ama gevşek bir şekilde kütüğün üstünden düştüğü zaman soğuk su yüzüne çarpıp onu yutuverdiğinde olan biteni anladı.

Karanlık küresi bir anlığına canavarın kafasını karıştırdı, ama yaratık yine de ölümcül asidini tükürdü. Acımasız madde suya çarptığı anda cızırdadı ve kütüğü ateşe verdi.

Wulfgar kendisini korkusuzca havaya savurarak ve "Tempus!" diye haykırarak tünediği yüksek yerden atladı. Bacakları kocaman açılmıştı ama kolu, darbe vurmaya hazır bir halde ve kontrollü bir şekilde savaş çekicini kaldırmıştı.

Solucan, barbarın yolundan kaçmak için kafasını yana doğru eğdi. Ama yeterince hızlı tepki verememişti. Aegisfang yüzünün yanına gömülerek morumsu deriyi yırtıp geçti, ağzının dış perçemini büktü ve dişlerle kemiklere çarptı. Wulfgar, indirdiği o tek darbeyle vurabileceğinin en iyisini vurmuştu ve drowun karanlık küresinin altındaki soğuk suya göbekleme düşerken başarısının büyüklüğünü tahmin edemezdi.

Acıyla hiddetlenen ve aniden şimdiye dek hiç almadığı kadar kötü yara alan koca solucan, ağaçları ikiye ayıracak bir kükreme salıverdi ve kırların yaratıklarını millerce öteye kaçırdı. On beş metrelik gövdesi boyunca bir kavis çizerek, havaya durmadan su patlamaları saçarak, fosurtular içinde yukarı aşağı hareket etti.

Drizzt işine başladı, daha birincisi hedefi bulmadan evvel dördüncü okunu takmış ve germişti. Solucan bir kez daha ıstırap içinde haykırdı ve drowa doğru dönerek yeni bir asit tükürüğü saçtı.

Ama çevik elf, asit onun durduğu yere düşüp cozurdamadan çok önce kaçıp gitti.

Bu sırada Bruenor, tamamen suyun altına dalmıştı ve yaratığa doğru körlemesine ilerlemekteydi. Solucanın kendi ekseni etrafında çılgın gibi dönüşleriyle birlikte neredeyse çamurun dibine gömülecekti. Canavarın vücut kıvrımının hemen arkasında beliriverdi. Kocaman gövdesinin genişliği, Bruenor'un boyunun tamı tamına iki.katıydı. Ama cüce tereddüt etmeden baltasını yaratığın derisine geçiriverdi.

Sonra Guenhwyvar canavarın sırtına atladı ve üzerinde koşarak kafasına tünedi. Kedinin pençeli patileri, yeni saldırganlara tepki verecek kadar zaman bile bulamadan solucanın gözlerine battı.

Drizzt durmadan ok atıyordu, sadağı neredeyse boşalmıştı ve solucanın ağzı ile kafasında bir düzine tüylü ok duruyordu.

Yaratık bundan sonra Bruenor üzerinde yoğunlaşmaya karar verdi, en şiddetli yaraları açan onun acımasız baltasıydı. Ama yaratık, cüceye doğru yuvarlanamadan önce Wulfgar karanlığın içinden dışarı fırladı ve savaş çekicini savurdu. Aegisfang yeniden yaratığın ağzına çarptı ve zayıflamış olan kemik çat diye kırıldı. Asit dolu kan ve kemik parçaları tıslayarak bataklık suyuna damladı ve solucan üçüncü kez ıstırap ve itiraz içinde kükredi.

Dostlar hiç aman vermediler. Drowun okları düzenli bir sıra halinde hedefi buluyordu. Kedinin pençeleri git gide tenin daha da derinlerine gömülüyordu. Cücenin baltası kesip biçiyor, deri parçalarını suyun üzerine düşürüyordu. Ve Wulfgar da durmadan vuruyordu.

Dev solucan yalpaladı. Karşılık veremiyordu. Üzerine çöken baş döndürücü karanlık dalgasının içinde, dengesini korumakta bile oldukça zorlanıyordu. Ağzı kırılmış ve kocaman açılmış, tek gözü dışarı fırlamıştı. Cüce ve barbarın aman vermez darbeleri dayanıklı postunda patlıyordu. Bruenor, en sonunda baltası açıkta kalan deriye gömüldüğünde vahşi bir zevk duyarak hırladı.

Canavarın ani bir spazmıyla birlikte, Guenhwyvar bataklık suyunun içine uçtu ve Bruenor ile Wulfgar devrildi. Dostlar dövüşe geri dönmeye bile uğraşmadılar, zira canavarın işini bitirmiş olduklarının farkındaydılar. Solucan, son debelenmelerini yaşarken titredi ve seğirdi.

Sonra, şimdiye kadar tattığı bütün uykulardan daha uzun sürecek bir uyku için bataklık suyuna devrildi ölümün sonsuz uykusu.

13. SON KOŞU

Karanlık küresi dağıldığında, Regis'in, şimdi kara bir kömür haline gelmeye beş kalmış kütüğüne bir kez daha sıkı sıkıya sarıldığı ve kafasını sağa sola salladığı görünür oldu. "Sınırlarımızı aştık," diye iç geçirdi. "Başaramayacağız."

"İnançlı ol Gümbürgöbek," diye teselli etti Bruenor, buçukluğun yanına gelmek için şapır şapır suda yürürken. "Torunlarımıza anlatmak için hikayeler yazıyoruz burada. Ve tabii biz göçüp gittiğimizde başkalarının da anlatması için!"

"Yani bugünü kastediyorsun?" diye kestirip attı Regis. "Ya da belki bugün yaşar, yarın göçüp gideriz."

Bruenor kahkahayı bastı ve kütüğü yakaladı. "Henüz değil dostum," diye maceraperest bir gülümsemeyle temin etti Regis'i. "İşim bitmeden değil!"

Oklarını geri toplamak için gezinen Drizzt, Wulfgar'ın solucanın vücuduna ne kadar da ağır bir şekilde yaslanmış olduğuna dikkat etti. Uzak bir mesafeden baktığında genç barbarın sadece bitkin düşmüş olduğunu zannetti, ama yakına geldiğinde daha ciddi bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başladı. Wulfgar, duruş biçimiyle tek bacağını açık bir şekilde desteklemişti. Sanki bacağı ya da beli incinmiş gibiydi.

Wulfgar drowun endişeli bakışını görünce acıyı yutarak doğruldu. "Haydi yola devam edelim," diye önerdi, Bruenor ve Regis'e doğru ilerlerken topallamasını elinden geldiğince saklayarak.

Drizzt onu bu konuda sorgulamadı. Genç adam kış ortası tundrası kadar sertti. Kabul etmekle hiçbir şey kazanmayacaksa yarasının olduğunu kabul etmeyecek kadar fedakar ve gururluydu. Dostları durup da onun iyileşmesini bekleyemezdi ve onu kesinlikle sırtlarında taşıyamazlardı. Bu yüzden acıya yüzünü buruşturarak katlanacak ve yürümeye devam edecekti.

Ama Wulfgar gerçekten de yaralanmıştı. Ağaçtan düşüşü sonrasında suyun içine çakıldığında sırtını feci şekilde incitmişti. Savaşın heyecanıyla adrenalini yükselmişken acıyı hissetmemişti.

Ama şimdi her adımında zorlanıyordu.

Drizzt, Regis'in genelde neşeli olan yüzündeki umutsuzluğu gördüğü kadar, iyimser böbürlenmelerine rağmen cücenin baltasını aşağı doğru sarkıtan bitkinliğini gördüğü kadar net bir şekilde bunu görebiliyordu. Etrafına, kırlara bakındı ve ilk defaya mahsus olmak üzere, kendisinin ve dostlarının hakikaten de şuurlarını aşıp aşmadığım düşündü.

Guenhwyvar savaşta yaralanmamış, sadece birazcık sarsılmıştı. Ama bataklıklardayken kedinin elinde olan kısıtlı hareket imkanını fark eden Drizzt onu kendi düzlemine geri yolladı. Şu durumdayken, ihtiyatlı panteri yanlarında tutmak isterdi. Ama kedi için su çok derindi ve Guenhwyvar'ın ilerlemeyi sürdürmesinin tek yolu ağaçtan ağaca atlamak olurdu. Drizzt bunun işe yaramayacağını biliyordu; o ve dostları yalnız başlarına gitmek zorundaydı.

Yol arkadaşları, azimlerini güçlendirmek için ruhlarının derinliklerine inerek işe koyuldular. Drow attığı yirmi oktan kaç tanesini kurtarabilse kardır diye solucanın kafasını araştırdı, kırların sonunu görmeden evvel büyük bir ihtimalle onlara tekrar ihtiyacı olacağını iyi biliyordu. Bu sırada, diğer üçü de kütüklerin geri kalanını ve erzakları topladılar.

Kısa süre sonra dostlar, ellerinden geldiğince az fiziksel gayret sarf ederek bataklık boyunca ilerlemeye başladılar. Tehlikeli çevreye karşı zihinlerim tetikte tutabilmek için her dakika savaş veriyorlardı. Fakat günün ısısıyla ki şimdiye kadar en sıcak olanıydı— ve sessiz suyun üzerindeki kütüklerin hafif sallanışıyla birlikte, Drizzt hariç hepsi teker teker uyuya kaldılar.

Drow derme çatma salı götürüyor ve nöbet tutuyordu; gecikecek ya da mola verecek durumları yoktu. Bereket ki, sular lagünün ötesinde açılıverdi ve Drizzt'in icabına bakması gereken pek az engel çıktı. Bir süre sonra bataklık onun için kocaman bir karaltı halini aldı. Yorgun gözleri detayları pek az fark ediyor, sadece şekillerin genel hatlarını ve sazlıklar arasındaki ani hareketleri yakalıyordu.

Fakat drow, şimşek gibi hızlı reflekslere ve esrarengiz bir disipline sahip bir savaşçıydı. Su trolleri yeniden saldırdı ve Drizzt Do'Urden'in geriye

kalan küçücük bilinç kırıntısı onu tam zamanında gerçeğe döndürüp canavarların pusu avantajını elinden aldı.

Wulfgar ve Bruenor da onun çağrısıyla birlikte silahları ellerinde hazır bir şekilde uykularından uyandılar. Bu sefer karşılarına sadece iki tane trol dikilmişti ve üçü birkaç saniyede işlerini bitirdi.

Regis bütün bu hadise boyunca uyudu.

Serin gece geldi ve merhamet ederek ısı dalgalarım dağıttı. Bruenor ilerlemeye devam etme kararı aldı; içlerinden ikisi dinlenirken, diğer ikisi de uyanık kalacak ve salı itecekti

"Regis itemez," diye tartıştı Drizzt. "Bataklık için boyu çok kısa."

"Öyleyse ben iterken o da oturup nöbet tutsun," diye önerdi Wulfgar cefakar bir şekilde. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Öyleyse ilk vardiyayı siz ikiniz alın," dedi Bruenor. "Gümbürgöbek bütün günü uyuyarak geçirdi zaten. Bir iki saatliğine işe yarasın bari!"

Drizzt o gün için ilk defa kütüklerin üstüne çıktı ve kafasını çantasının üzerine koydu. Fakat gözlerini kapamadı. Bruenor'un dönüşümlü olarak iş yapma planı kulağa adil gibi geliyordu, ama uygulanamaz nitelikteydi. Zift karası gecede onları sadece kendisi götürebilir ve yaklaşan herhangi bir tehlikeye karşı yalnız kendisi gözcülük edebilirdi. Wulfgar ve Regis vardiyalarını sürdürürken, drow birkaç kez kafasını kaldırıp buçukluğa çevreleri hakkında bazı bilgiler verdi ve seçecekleri en iyi yön hakkında tavsiyelerde bulundu.

Bu gece de Drizzt'in gözüne uyku girmeyecekti. Gündüz vakti dinlenmeye yemin etti. Fakat en sonunda şafak attığında etraflarındaki ağaç ve kamışların bir kez daha üzerlerine kapandığını gördü. Kırların kaygısı yakalamıştı onları. Sanki onları gözleyen ve geçememeleri için komplolar hazırlayan müstakil, akıllı bir varlıkmış gibiydi.

Aslında geniş su, yol arkadaşlarının yararınaydı. Cam gibi yüzeyinde ilerlemek karada yürümekten daha rahattı ve pusuda bekleyen tehlikelere

rağmen, su trollerini ikinci kez bozguna uğratışlarmdan beri hiçbir düşman yaratıkla karşılaşmamışlardı. Günler ve geceler boyunca su üstünde süzüldükten sonra, yollar en sonunda kararmış topraklara dönüştüğünde, Hepkırlar'ın öteki tarafına geçmek için gereken mesafenin büyük bir kısmını almış olduklarım düşünmeye başladılar. Regis'i, bulabildikleri en uzun ağacın tepesine çıkarttıkları zaman (çünkü aralarında en üst dallara çıkabilecek kadar zayıf olan tek kişi oydu. Özellikle de bu yolculuk, göbeğini epey azalttığı için) umutları doğrulanmıştı. Regis doğu ufuk çizgisinin ilerisinde, bir ya da iki günden daha az mesafe ötede ağaçlar görüyordu küçük huş ağacı koruları ya da kırların yosun kaplı bataklık ağaçları değil, meşe ve karaağaçlardan oluşan engin bir orman görüyordu.

Yorgunluklarına rağmen, adımlarında yenilenmiş bir canlılıkla ilerlediler. Yine sert zeminde yürüyorlardı ve etraflarında pusuya yatmış trol sürüleri varken son bir kez daha kamp kurmak zorunda olduklarını biliyorlardı. Ama şimdi, Hepkırlar adındaki çetin sınavın neredeyse sonuna yaklaştıklarım da biliyorlardı. Yolculuklarının son ayağındayken, buranın iğrenç sakinlerinin kendilerini mağlup etmesine izin vermeye hiç niyetleri yoktu.

"Bugünkü yolculuğumuzu burada bitirmeliyiz," diye önerdi Drizzt, güneşin batı ufuk çizgisine ulaşmasına daha bir saatten fazla süre olmasına rağmen. Drow, toplanmakta olan varlıkları daha şimdiden sezmişti. Troller günlük dinlencelerinden yeni uyanıyor ve kırlara giren ziyaretçilerin garip kokularını duymaya başlıyordu. "Kamp yerimizi dikkatle seçmeliyiz. Henüz kırların pençesinden kurtulmadık."

"Bir saatten fazla kaybımız olur," diye belirtti Bruenor, tartışmış olmaktan çok, planının olumsuz yönüne parmak basmış olmak için. Tepecikteki savaşı oldukça iyi hatırlıyordu ve o muazzam çabayı bir daha sarf etmeye hiç istekli değildi.

"Zamanı yarın kazanırız," diye ikna etmeye çalıştı Drizzt. "Şimdi ihtiyacımız olan şey hayatta kalmak."

Wulfgar buna tamamen katılıyordu. "O pis hayvanların leş kokusu her adımda daha da artıyor," dedi, "dört bir yönden hem de. Onlardan kaçarak kurtulamayız. Öyleyse savaşalım."

"Ama kendi kurallarımızla," diye ekledi Drizzt.

"Şurası iyidir," diye önerdi Regis, sollarında duran, üstü yoğun bir şekilde yabanıl bitkilerle kaplı bayırı işaret ederek.

"Çok açık," dedi Bruenor. "Troller oraya bizim tırmandığımız kadar kolay tırmanır ve aynı anda durduramayacağımız kadar çok sayıda gelirler!"

"Yanarken değil," diyerek sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi Regis ve yol arkadaşları onun basit mantığıyla hemfikir oldular.

Gün ışığının geri kalan süresini savunma hatlarını hazırlamakla geçirdiler. Wulfgar ve Bruenor, bulabildikleri kadar kuru dal toplayıp getiriyor ve hedeflenen bölgenin çapını genişletmek için onları stratejik sıralar halinde yığıyordu. Bu sırada Regis bayırın en tepesinde alevkıran yarıkları oluşturuyor ve Drizzt de dikkatle nöbet tutuyordu. Savunma planları çok basitti: Önce trollerin üzerlerine gelmesine izin verecek, sonra da kamp yerlerinin dışındaki bütün bayırı ateşe vereceklerdi.

Planın zayıflığını fark eden sadece Drizzt oldu, fakat önerebilecek daha iyi bir şey yoktu. Kırlara gelmeden evvel de trollerle savaşmıştı ve bu berbat yaratıkların inadını biliyordu. Alevler en sonunda söndüğünde ki bu şafak vaktinden çok önce olacaktı— kendisi ve arkadaşları geriye kalan trollerin karşısında dımdızlak açıkta kalacaklardı. Sadece, ateşlerle yapılan katliamın, daha fazla düşmanı caydıracağını umabilirdi.

Wulfgar ve Bruenor daha da fazla hazırlık yapmayı tercih ederdi. Tepecikteki çatışmanın hatıraları kafalarında o kadar canlıydı ki kırlara karşı kurulan hiçbir savunma hattıyla tatmin olmazlardı. Ama akşam karanlığı çöktüğünde, üzerlerine aç gözleri de çekti. Bayırın tepesindeki kamp yerlerinde Regis ile Drizzt'e katıldılar ve tedirgin bir bekleyiş içinde yere sindiler.

Dostlara on saat gibi gelen bir saat geçti ve gece koyulaştı.

"Neredeler?" diye sordu Bruenor, tecrübeli bir savaşçı için alışılmadık bir sabırsızlık sergileyip baltasını gergin bir halde eline vurarak.

"Neden gelmiyorlar ki?" diye ona katıldı Regis. Endişesi nerdeyse panik sınırlarındaydı.

"Sabırlı ve memnun olun," diye önerdi Drizzt. "Savaşmadan önce geceyi ne kadar arkamızda bırakırsak, sabahı görme şansımız o kadar artar. Bizi henüz bulamamış olabilirler."

"Daha çok, bir anda hep beraber üzerimize saldırmak için toplanıyorlar gibi görünüyor," dedi Bruenor tatsızca.

"Bu iyi," dedi Wulfgar, rahat bir şekilde yere sinmişti ve karanlığın içine dikkatle bakıyordu. "Bırakalım alevler ne kadar fazla pisliğin kanını tadarsa o kadar tatsın!"

Drizzt, koca adamın güç x^e kararlılığının Regis ve Bruenor üzerinde bıraktığı yatıştırıcı etkiye dikkat etti. Cücenin baltası tedirgin bir şekilde hoplamayı kesti ve sakince, önlerindeki görev için hazır bir şekilde Bruenor'un belinde dinlenmeye yattı. Hatta içlerindeki en isteksiz savaşçı olan Regis bile öfkeli bir ses çıkartarak küçük gürzünü kavradı, parmak boğumları sıkı sıkıya tutmaktan beyazlaştı.

Bir başka uzun saat daha geçti.

Bu gecikme, yol arkadaşlarının ihtiyatını hiç de dindirdi sayılmaz. Artık tehlikenin pek yakında olduğunu biliyorlardı görüşlerinin ötesinde, pusun içinde toplanan leş kokuyu duyabiliyorlardı.

"Meşaleleri yak," dedi Drizzt Regis'e.

"Millerce ötedeyken hayvanları üzerimize çekeceğiz!" diye tartıştı Bruenor.

"Bizi çoktan buldular bile," diye yanıtladı Drizzt, karanlığın içinde gezinen troller, dostlarının sınırlı gece görüşünün ötesinde olduğu halde bayırın aşağısını işaret ederek. "Meşalelerin görüntüsü onları uzakta tutup bize zaman kazandırabilir."

Fakat daha o konuşurken, ilk trol bayırın kenarından tırmanmaya başladı. Bruenor ve Wulfgar, canavar neredeyse tam yanlarına gelene dek yere sinmiş bir halde beklediler, sonra da ani bir hiddetle yerlerinden fırladılar. Balta ve savaş çekici, iyi yerleştirilmiş darbelerden oluşan, vahşi ve öfke dolu bir sağanak halinde ileri atıldı. Canavar anında alaşağı edildi.

Regis meşalelerden birini yakmıştı. Onu Wulfgar'a doğru fırlattı ve barbar da yerde yatan trolün kıvranan vücudunu ateşe verdi. Bayırın kıyısına gelmiş olan iki trol, nefret ettikleri alevleri görünce pusun içine geri sıvıştı.

"Öf, tuzağı çok erken açık ettiniz!" diye homurdandı Bruenor. "Meşaleler kabak gibi görünürken bir tanesini bile avlayamayacağız!"

"Eğer meşaleler onları uzakta tutacaksa, öyleyse ateş işimize yaradı demektir," diye ısrar etti Drizzt. Ama böyle bir şeyin gerçekleşeceği konusunda hiç heveslenmese daha iyi olacağını biliyordu.

Aniden, sanki bütün kırlar zehrini onların üzerine tükürmüşçesine, büyük bir trol güruhu bayırın taban kısmının etrafını sarıverdi. Ateşin varlığı yüzünden pek de hevesli değillerdi. Çekingen bir şekilde geliyorlardı. Ama aynı zamanda amansızca geliyor, ağızlarından salyalar akıtan bir arzuyla tepeyi çevreliyorlardı.

"Sabırlı olun," dedi Drizzt yol arkadaşlarına, sabırsızlıklarını sezerek. "Onları alevkıran yarığının ötesinde tutun, ama olabildiğince fazlasının çalı çırpı hatlarının içine girmesine izin verin."

Wulfgar meşalesini tehditkar bir şekilde sallayarak çemberin kenarına doğru koşturdu.

Elinde, ağızlarından bezler sarkan son iki yağ şişesini tutan Bruenor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle dimdik oturuyordu. "Mevsim ateş yakmak için biraz yaş da," dedi, Drizzt'e göz kırparak. "İşi halletmek için biraz yardıma ihtiyaç duyabiliriz!"

Troller bayırın etrafını arı oğulu gibi sarmıştı. Salyalar akıtan güruh, kararlı bir şekilde geliyor, her adımda safları kabarıyordu.

İlk Drizzt harekete geçti. Elinde meşaleyle çalı çırpılara doğru koşturdu ve onları ateşe verdi. Wulfgar ve Regis, kendileri ile yaklaşan troller arasına ellerinden geldiğince fazla ateş koyma çabasıyla hemen onun ardından işe koyuldular. Bruenor, onları iki ateşin arasında sıkıştırmayı ümit ederek meşalesini canavarların ilk safının üzerine savurdu, sonra da en yoğun toplanmış grupların tam ortasına yağ şişelerini fırlattı.

Alevler gece göğüne doğru yükselerek etrafı aydınlattı, ama etki alanlarının dışındaki karanlığı daha da koyulaştırdı. Sıkış tıkış bir halde olan troller, kolayca dönüp kaçamadılar ve ateş ise, sanki bunu anlamış gibi, düzenli bir şekilde üzerlerine kapamverdi.

İçlerinden bir tanesi yanmaya başladığında, canavarın çılgına dönmüş bir halde kendini savuruşuyla birlikte ışıklar bayır sırasının daha da uzağına taşındı.

Engin kırlar boyunca bütün yaratıklar gece işlerini bırakıp, git gide büyüyen alev sütununa ve ölen trollerin rüzgarla taşınan feryatlarına dikkat ettiler.

Bayırın tepesinde iç içe sokulmuş olan yol arkadaşları, o müthiş ısı yüzünden neredeyse alaşağı edilmek üzere buldular kendilerini. Ama alevler, çabuk yok olan trol teniyle çektikleri ziyafetle birlikte hızlıca en yüksek seviyelerine ulaştıktan sonra azalmaya başladı. Havada iğrenç bir leş kokusu ve Hepkırlar'ın başka bir yerinde, başka bir kararmış katliam yarası daha bırakmışlardı. , Yol arkadaşları bayırdan kaçışları için daha fazla meşale hazırladılar. Yangından sonra bile, geriye savaşacak bir sürü trol kalmıştı. Ve dostlar, ateşlerinin yakıtı tükendikten sonra mevkilerini korumayı umut bile edemezlerdi. Drizzt'in ısrarı üzerine, bayırın doğu tarafında belirecek olan ilk temiz kaçış boşluğunu beklediler ve yarık açıldığında gece karanlığına doğru hücum ettiler. Canavarları etrafa dağıtan ve birçoğunu ateşe veren ani bir saldırıyla, tehlikeden habersiz trollerin ilk saflarını yararak geçtiler.

Kendilerini dipsiz bir bataklığa düşmekten sadece şanslarının kurtaracağını umarak, çamurların ve çalıların içinden körlemesine geçerek gecenin zifirine doğru koştular. Canavarların bayırda yaşadıkları şaşkınlık o kadar büyüktü ki birçok dakika boyunca hiçbir takip sesi duymadılar.

Ama kırların cevap vermesi uzun sürmedi. Kısa süre sonra etraflarında iniltiler ve feryatlar yankılanmaya başladı.

Drizzt başı çekti. Görüş gücüne itimat ettiği kadar, içgüdülerine de bel bağlayarak ve yollarını genellikle doğu yönlü tutarak, dostlarım sağa sola döndürüp en az direnişle karşılaşılacak gibi görünen bölgelerden geçirdi. Canavarların tek korkusunu koz olarak kullanmayı ümit ederek, yanabilecek her şeyi geçerken ateşe verdiler.

Gece ilerlerken dosdoğru olarak hiçbir şeyle karşılaşmadılar, fakat yalnızca birkaç metre gerilerinden gelen iniltiler ve şapır şupur ayak sesleri kesilmedi. Kısa süre sonra kendilerine karşı çalışmakta olan ortak bir zekanın varlığından şüphelenmeye başladılar. Zira arkalarındaki ve yanlarındaki trolleri her ne kadar atlatsalar da, takibi devralmak üzere başkaları hep hazır bekliyordu. Bu toprakların içine bir çeşit şeytanlık işlemişti, sanki gerçek düşmanları Hepkırlar'ın ta kendisiymiş gibi. Troller her taraftaydı ve bu en acil tehlikeydi. Fakat dostlar, troller ve kırların diğer bütün sakinleri öldürülse ya da geri püskürtülse bile, bu mekanın hala berbat bir yer olarak kalacağını düşünüyordu.

Şafak söktü ama hiç ferahlık getirmedi. "Kırların kendisini kızdırdık!" diye haykırdı Bruenor, takibin bu sefer öyle kolay bir şekilde bitmeyeceğini fark ettiği zaman. "Onun berbat sınırlarını ardımızda bırakana dek bir dirhem bile huzur bulamayacağız!"

Zikzak yaparak ilerlerken, onlara doğru uzanan ve yollarına paralel bir şekilde koşturan, ya da hemen arkalarından gelen sırık gibi şekilleri gördüklerinde ileri doğru hücum ettiler. Bu suretler (nahoş bir şekilde) görülebilir nitelikteydi ve birinin takılıp tökezlemesini bekliyorlardı. Üzerlerine kesif sisler kapanıyor, yönlerini kestirebilmelerini engelliyordu. Kırların onlara karşı savaş açtığı konusundaki şüphelerini doğrulamak için başka bir delil daha teşkil ediyordu bu.

Bütün düşüncelerin ötesinde, bütün umutların ötesinde yola devam ediyor, başka bir seçenekleri olmadığı için fiziksel ve ruhsal limitlerini zorluyorlardı.

Hareketlerinin hayal meyal farkında olan Regis tökezledi ve yere devrildi. Meşalesi yuvarlanıp gitti, fakat o bunu fark etmedi nasıl geri kalkmayı başarabileceğini ya da gerçekten de yerde olup olmadığını bile kestiremiyordu ki! Aç ağızlar üzerine çullandı, ziyafetleri cepteydi.

Fakat Wulfgar gelip de buçukluğu koca kollarıyla kepçe gibi kaldırınca, kurt gibi aç canavarın işi bozulmuştu. Koca barbar, trolü omuzlayarak bir kenara devirdi, fakat kendi dengesini koruyarak yoluna devam etmeyi başardı.

Arkasında hızla gelişmekte olan durumu anlayan Drizzt, artık bütün kurnaz taktikleri bir kenara bıraktı. Bruenor'un tökezlemeleriyle bir kereden fazla yavaşlamak zorunda kalmıştı ve Wulfgar'ın buçukluğu taşırken ne kadar devam edebileceğinden şüpheliydi. Bitkin düşmüş barbarın kendisini savunabilmek için Aegisfang'i kaldıracak hali bile olmadığı barizdi. Tek şansları dosdoğru sınıra kaçmaktı. Geniş bir bataklık onları alt edebilirdi, oyuk bir sel yatağı onları tuzağa düşürebilirdi. Ve hiçbir doğal engel yollarım kesmese bile, artık trollerden daha fazla uzak durmak için pek az ümitleri vardı. Drizzt önünde belirmekte olan zorlu karardan korkuyordu: seçeneklerden birisi kendi canını kurtarmak için kaçmaktı. Çünkü içlerinde kaçma olasılığı olan tek kişi oydu. Diğer seçenek ise, sonu gelen arkadaşlarının kazanamayacakları bir savaşta yanlarında kalmaktı.

Devam ettiler ve bir saat içinde epey iyi ilerleme kaydettiler. Ama zamanın kendisi bile onlara tesir etmeye başladı. Drizzt hemen yanında mırıldanmakta olan Bruenor'u duydu, Mithril Salonu'ndaki çocukluk günlerinin hayallerine dalıp gitmişti. Bilincini kaybetmiş buçukluğu taşıyan Wulfgar ağır adımlarla arkadan geliyordu. Tanrılarından birine dua okuyor, bacakları durmadan çalışsın diye ilahinin ritmini kullanıyordu.

Sonra Bruenor, hiçbir engelle karşılaşmadan onlara doğru dönen bir trol tarafından tokatlanıp yere düştü.

Drizzt kaçınılmaz kararı kolayca verdi. Palaları hazır bir şekilde hızla arkasını döndü. Ne tombul cüceyi sırtında taşıyabilirdi ne de daha şimdiden yaklaşmakta olan trol güruhunu mağlup edebilirdi. "Ve hikayemiz böyle bitiyor işte, Bruenor Battlehammer!" diye feryat etti. "Olması gerektiği gibi, savaşarak!"

Afallamış ve nefes nefese kalmış olan Wulfgar, bir sonraki hareketini bilinçli olarak seçmedi. Sadece önünde beliren sahneye karşı bir tepki, teslim olmayı reddeden bir adamın inatçı iç güdülerinin yaptığı bir manevraydı bu. O sırada yerde cebelleşerek ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrulmakta olan cüceye doğru yalpaladı ve serbest koluyla onu da kanca gibi kaldırıverdi. Fakat iki trol onları tuzağa düşürmüştü.

Drizzt Do'Urden yakınlardaydı ve genç barbarın kahramanca hareketi drowa ilham vermişti. Lavanta renkli gözlerinde fokurdayan alevler yeniden beliriverdi ve kılıçları kendi ölüm danslarıyla fırıl fırıl dönmeye başladı.

İki trol çaresiz avlarını pençelemek için uzandılar, ama Drizzt'in şimşek hızında tek bir geçişiyle birlikte, canavarların avlarım yakalayabilecek kollan kalmadı.

"Koşmaya devam et!" diye seslendi Drizzt, grubun arka kısmını koruyarak ve harekete geçirici sözlerle Wulfgar'ı durmadan teşvik ederek, içinde dolup taşan bu en son savaş aruzuyla birlikte drowun bütün yorgunluğu uçup gitmişti. Oraya buraya sıçrıyor ve trollere haykırarak meydan okuyordu. İçlerinden birisi gereğinden fazla yaklaşırsa, drowun kılıçlarının ısırığını hissediyordu.

Acı veren her adımda homurdanan, gözleri terden yanan Wulfgar körlemesine ileri doğru koştu. Yüküyle birlikte daha ne kadar ilerlemeye devam edebileceğini hiç düşünmedi. Her bir yarımdan' onu gölge gibi takip eden ve muhtemelen önüne çıkıp yolunu kesecek olan, kesin ve dehşet dolu ölümü düşünmedi. Yaralı sırtındaki feci sızıyı, ya da dizinin arkasında keskin bir şekilde hissetmeye başladığı acıyı düşünmedi. Sadece ağır çizmelerinden birini öbürkünün önüne atmaya yoğunlaştı.

Bir böğürtlen çalısının içinden çatır çutur yararak geçtiler, bir tepeciğin üzerinden aşıp diğer birinin etrafından dolandılar. Umutları hem doruklara çıktı hem de suya düştü, zira Regis'in görmüş olduğu orman, yani Hepkırlar'ın sonu hemen önlerinde uzanmaktaydı. Fakat kendileri ile ormanın arasında, üç sıra halinde durmuş trollerden oluşan katı bir duvar vardı.

Hepkırlar'ın pençesinden öyle kolay kolay kurtuluş yoktu. "Devam et," dedi Drizzt, sessiz bir fısıltı halinde Wulfgaı/m kulağına, sanki kırların onu dinlemesinden korkar gibi. "Yapılacak bir numaram daha var."

Wulfgar önündeki trol duvarını görüyordu. Ama Drizzt'e olan güveni, o anki durumunda bile sağduyusunun yapacağı bütün itirazlara üstün geliyordu. Brueıior ve Regis'i daha rahat bir halde kavrayarak kafasını aşağı eğdi ve yaratıklara doğru kükredi, çılgına dönmüş bir hiddetle haykırdı.

Birkaç adım gerisinden gelen Drizzt ile birlikte neredeyse onlara varmak üzereydi ve ağızlarından salyalar akan troller onun hızını kesmek için bir araya toplanmışlardı. İşte tam o sırada drow son kozunu da oynadı.

Barbarın üzerinden büyülü alevler fışkırdı. Bu alevlerin ne Wulfgar'ı ne de trolleri yakma gücü yoktu. Ama canavarlar için, üzerlerine doğru koşan alevle kaplanmış ve deliye dönmüş kocaman bir adamın görüntüsü, normalde korku duymayan kalplerinde dehşet hissi uyandırmıştı.

Drizzt büyüsünü mükemmel bir şekilde zamanlamış, heybetli barbara karşı herhangi bir tepki verebilmeleri için trollere sadece yarım saniye bahsetmişti. Canavarlar tıpkı kabarık denizde giden bir geminin pruvasının önündeki dalgalar gibi yarılıp açıldılar ve çarpışma beklentileri sebebiyle neredeyse dengesini kaybedecek gibi olan Wulfgar ise içlerinden geçip gitti. Drizzt de hemen onun arkasındaydı.

Troller onları takip etmek için yeniden bir araya toplandıklarında, avları çoktan Hepkırlar'ın en son tepesini de tırmanmış, ormanın içine girmekteydi Alustriel Hanım ve onun yiğit Gümüş Şövalyeleri tarafından korunan bir ormandı bu.

Drizzt, ilk ağacın altına geldiğinde arkasına döndü ve takip edilip edilmediklerine baktı. Ağır sis kırlara geri çökmüştü. Sanki iğrenç topraklar onların ardından kapılarım güm diye kapatmış gibiydi. Hiç trol gelmedi.

Drow yığılarak ağaca yaslandı. Öyle bitap düşmüştü ki gülümseyemedi bile.

14. PARLAK YILDIZLAR ALTINDA

Wulfgar, ormanın daha derinlerindeki küçük bir açıklıkta Regis ve Bruenor'u yosunlu bir zemine yatırdı, sonra acı içinde devriliverdi. Drizzt birkaç dakika sonra ona yetişti.

"Burada kamp kurmalıyız," diyordu drow, "fakat onlarla aramızdaki mesafeyi biraz daha ..." Yerde yatmış kıvranan ve yaralı bacağını tutan genç dostunun neredeyse acıyla kendinden geçmiş olduğunu görünce sözünü kesti. Drizzt, Wulfgar’ın dizini incelemek için aceleyle koşturdu, gözleri şaşkınlık ve tiksintiyle genişledi.

Bir trol eli, muhtemelen Wulfgar Bruenor'u kurtardığı sırada Drizzt'in kesmiş olduğu bir el, dizinin arka kısmında uygun bir yer bularak barbarı mengene gibi kavramıştı. Pençeli parmaklardan bir tanesi çoktan kendisini dizin derinlerine kadar batırmıştı ve iki tanesi de daha şimdiden içeri dalmaktaydı.

"Bakma," diye tavsiye etti Drizzt Wulfgaı/a. Çantasından kav kutusunu aldı ve küçük bir dal tutuşturdu, sonra o dalla berbat eli dürttü. Nesne, üzerinden dumanlar çıkartıp da kıpır kıpır oynamaya başladığı anda, Drizzt onu bacaktan kurtarıp yere fırlattı. Nesne aceleyle uzaklaşmaya çalıştı ama Drizzt üzerine atılıverdi, palalarından biriyle onu yere çiviledi ve yanan çubukla tamamen ateşe verdi.

Dönüp Wulfgar'a baktı, barbarın bu denli kötü bir yaraya rağmen devam etmesini sağlayan kesin kararlılığına hayran kaldı. Ama şimdi kaçışları bitmişti ve Wulfgar acı ile yorgunluğa çoktan yenik düşmüştü. Bruenor ve Regis'in yanında kendinden geçmiş bir şekilde iki seksen yatıyordu.

"İyi uyuyun," dedi Drizzt yavaşça üçüne. "Bunu hakkettiniz." Kötü bir şekilde yaralanmamış olduklarından emin olmak için her birini tek tek inceledi. Sonra, hepsi iyileşeceği için memnun olarak nöbet tutmaya başladı.

Fakat bu yiğit drow bile, Hepkırlar boyunca süren telaşlı koşu sırasında kendi dayanıklılık sınırlarını aşmıştı. Kısa süre sonra başını salladı ve uykudaki dostlarına katıldı.

Bir sonraki sabahın geç saatlerinde Bruenor'un homurtularıyla uyandılar. "Baltamı unutmuşsunuz!" diye haykırdı Bruenor kızgınlıkla. "Baltam olmadan o kokuşmuş trolleri kesemem!"

Drizzt rahat bir tavırla gerindi, oldukça dinlenmişti ama hiç de kendine gelmiş sayılmazdı. "Sana baltayı almanı söylemiştim," dedi, derin uykusundan aynı şekilde silkinerek uyanmakta olan Wulfgar'a.

"Açık bir biçimde söylemiştim," diye sahte sahte azarladı Drizzt. "Baltayı al ve o nankör cüceyi bırak demiştim."

"Burnu yüzünden kafam karışmış olmalı," diye yanıtladı Wulfgar. "Bir baltanın kafasına, şimdiye kadar gördüğüm bütün burunlardan daha çok benziyor da!"

Bruenor istençdışı bir şekilde gözlerini indirip kendi uzun burnuna baktı. "Pöh!" diye hırladı, "kendime bir sopa bulurum ben de!" dedi ve ormanın içine doğru rap rap yürümeye başladı.

"Biraz sessiz olun lütfen!" dedi Regis sıktığı dişleri arasından, mutlu mesut rüyalarının son kırıntıları da uçup giderken. Bu kadar erken saatte uyandırılmaktan bıkmış usanmış bir şekilde geri yattı ve kafasını peleriniyle örttü.

Hemen o gün Gümüşay'a varabilirlerdi, ama Hepkırlar'da ve ondan evvel zorlu yollarda geçirdikleri günlerin yorgunluğunu atlatmak için tek gecelik dinlence yetmezdi. Evvela Wulfgar, bacağı ve sırtı yaralıyken bir yürüme değneği kullanmak zorundaydı, ayrıca Drizzt'in bir gün önce uyuduğu uyku, neredeyse bir haftadır tutturduğu ilk uykuydu. Kırların aksine, bu orman oldukça sağlığa yararlı görünüyordu. Ve hala yaban topraklarda olduklarını bildikleri halde, şehre giden yolu uzatacak ve On-Kasaba'yı terk edeli beri ilk defa acelesiz bir yürüyüşün tadını çıkaracak kadar kendilerini güvende hissediyorlardı.

Ertesi günün öğle vaktinde ormandan çıktılar ve Gümüşay'a kalan son birkaç mili de kat ettiler. Günbatımından önce en son tepeye gelip Rauvin Nehri'ne ve tılsımlı şehrin sayısız minarelerine baktılar.

Aşağıdaki olağanüstü manzaraya baktıklarında hepsi birden umut ve rahatlama hissi duydular. Ama içlerinden hiçbiri, bunu Drizzt Do'Urden'den daha yoğun bir şekilde hissetmiyordu. Drow, daha maceralarının ilk planları sırasında bile yollarının onu Gümüşay'a getirmesini ümit etmişti, fakat bir rota seçimi yaparken Bruenor'un verdiği kararı hiçbir zaman etkilemeye çalışmamıştı. Drizzt, On-Kasaba'ya vardıktan sonra Gümüşay'dan haberdar olmuştu ve eğer o engebeli sınır yerleşiminde bir parça müsamaha görmüş olmasaydı, dosdoğru buraya yollanmış olacaktı. Hangi ırktan olursa olsun, bilgi arayışıyla gelen herkesi kabul etmesiyle meşhur olan Gümüşay halkı, toplumdışı kara elfe kendine bir yurt bulma konusunda hakiki bir fırsat sunuyordu.

Birçok kez buraya seyahat etmeyi düşünmüştü, ama içinden gelen bir ses, belki de yanlış umutlar ve gerçekleşmeyecek beklentilere olan korkusu, onu Buzyeli Vadisi'nin güvenli sınırları içinde tutmuştu. Böylece, Uzunsemer'deyken bir sonraki varış noktalarının Gümüşay olduğu kararlaştırıldığında, Drizzt şimdiye kadar hiçbir zaman hayalini kurmaya dahi cesaret edemediği bir düşle yüz yüze bulmuştu kendini. Yüzey dünyasında gerçekten kabul edilebilmesinin tek umuduna bakarken, endişelerini cesurca bir kenara bıraktı.

"Ayköprüsü," diye belirtti Bruenor, bir at arabası sanki havada süzülüyormuş gibi görünerek Rauvin'in öteki tarafına geçtiği sırada. Bruenor, henüz küçük bir oğlanken bu görünmez yapıyı duymuştu, ama kendi gözüyle burayı hiç görmemişti.

Wulfgar ve Regis, uçan at arabası manzarasına şaşkınlık içinde, boş boş bakıyorlardı. Barbar Uzunsemer'de konakladığı zaman büyüye karşı olan korkularının büyük bir kısmını yenmişti ve bu efsanevi şehri keşfetmeyi iple çekiyordu. Regis daha evvel bir kez burada bulunmuştu, ama mekana aşina oluşu heyecanını biraz olsun azaltmıyordu.

Yorgunluklarına rağmen, Rau\'in üzerindeki muhafız garnizonuna sabırsız bir şekilde yaklaştılar. Dört gün önce Entreri'nin grubunun geçtiği garnizon buydu ve şeytani birliğin şehre girmesine izin veren muhafızlar bekliyordu içinde.

"Selamlar," dedi Bruenor, sert cüce için epey arkadaş canlısı olarak kabul edilebilecek bir tonlamayla. "Ve bilin ki, sizin güzel şehrinizin görüntüsü yorgun kalbime yeni bir yaşam gücü getirdi."

Muhafızlar onu duymuş gibi değildi pek. Kapüşonunu geriye yatırmış olan drowa bakakalmışlardı. Meraklı görünüyorlardı, çünkü daha önce hiç kara elf görmemişlerdi, ama Drizzt'in gelişiyle pek de şaşırmışa benzemiyorlardı.

"Artık Ayköprüsü'ne kadar bize refakat edebilir misiniz acaba?" diye sordu Regis, gitgide rahatsızlık verici olmaya başlayan bir sessizlik anı yaşandıktan sonra. "Gümüşay'ı gezip görmeye ne kadar da heyecanlı olduğumuzu tahmin bile edemezsiniz. O kadar çok şey duyduk ki!"

Drizzt gelmekte olan şeyden şüphelendi ve boğazında dargın bir yumru düğümlendi.

"Gidin," dedi muhafız sessizce. "Geçemezsiniz." Bruenor'un yüzü hiddetle kıpkırmızı kesildi, ama Regis onun patlayarak çıkış yapmasını engelledi. "Böyle zalim bir karara varmanız için kesinlikle hiçbir şey yapmadık," diye itiraz etti buçukluk sakince. "Biz sıradan gezginleriz, bela çıkartmak falan istemiyoruz." Eli ceketinin altına, hipnotize eden yakuta doğru uzandı ama Drizzt'ten gelen kaşları çatık bir bakış, bütün planlarını suya düşürdü.

"Şöhretiniz hareketlerinizden daha ağır basıyor gibi görünüyor," diye belirtti Wulfgar muhafızlara.

"Üzgünüm," diye yanıtladı bir tanesi, "ama benim vazifelerim var ve onları yerine getiriyorum."

"Biz mi yoksa drow mu?" diye sordu Bruenor.

"Drow," diye yanıtladı muhafız. "Geri kalanınız şehre girebilir, ama drow geçemez.."

Drizzt umut kalelerinin üzerine çöküp harap olduğunu hissetti. Elleri titremeye başladı. Daha evvel hiç böyle bir acı tatmamıştı, çünkü daha

evvel gittiği hiçbir yere reddedilmeyeceği beklentisiyle gitmemişti. Yine de anlık hiddetini dizginlemeyi başardı ve iyi ya da kötü, bunun kendisinin değil, Bruenor'un arayışı olduğunu hatırladı.

"Sizi köpekler!" diye haykırdı Bruenor. "Bu elf içinizden bir düzine, hatta daha fazla adama bedeldir! Ona yüz defa hayatımı borçluyum ve siz çıkmış onun kokuşmuş şehriniz için yeterince iyi olmadığını söylüyorsunuz! Sizin kılıcınız kaç tane trolü gebertip yere serebilirdi?"

"Sakin ol, dostum," diye araya girdi Drizzt, kendine tamamen hakim bir halde. "Bu kadarını bekliyordum zaten. Drizzt Do'Urden'i tanıyor olamazlar. Sadece halkımın şöhretini biliyorlar. Ve suçlanamazlar. Siz gidin öyleyse. Ben dönüşünüzü bekleyeceğim."

"Hayır!" diye ilan etti Bruenor, tartışma kabul etmeyen bir tonlamayla. "Eğer sen içeri giremiyorsan, hiçbirimiz girmeyeceğiz!"

"Amacımızı düşünsene, inatçı cüce," diye azarladı Drizzt.

"Bilgeler Kubbesi şehrin içinde. Belki de tek umudumuz orası."

"Pöh!" diye burnundan soludu Bruenor. "Bu lanet şehrin ve içinde yaşayan herkesin Cehennem'e kadar yolu var! Sundabar bir haftadan az mesafe ötede. Cüce dostu Miğfer daha misafirperver olacaktır, yoksa ben de sakallı bir gnomum!"

"İçeri girmelisin” dedi Wulfgar. "Hiddetimizin amacımızı boşa çıkarmasına izin vermeyelim. Ama ben Drizzt ile kalacağım. Beornegar Oğlu Wulfgar, onun gidemediği yere gitmeyi reddeder!"

Ama Bruenor'un tıknaz bacaklarıyla attığı kararlı adımlar, cüceyi çoktan şehrin aksi yönüne giden yolda götürmeye başlamıştı bile. Regis diğer ikisine doğru çaresizce omuz silkti ve peşinden yürümeye başladı. O da diğerleri kadar drowa sadıktı.

"Kamp yerinizi dilediğiniz gibi ve hiçbir korku duymadan seçin," diye önerdi muhafız, neredeyse özür dilercesine. "Gümüş Şövalyeleri sizi

rahatsız etmeyecekler ya da herhangi bir canavarın Gümüşay sınırlarına yaklaşmasına izin vermeyecekler."

Drizzt başıyla onayladı. Reddedilmenin acısı dinmemiş olsa bile, bu talihsiz durumu değiştirme konusunda muhafızın elinden hiçbir şey gelmediğini anladı. Yavaşça uzaklaşmaya başladı, yıllardır düşünmekten sakındığı rahatsız edici sorular daha şimdiden ona baskı yapmaya başlamıştı.

Wulfgar o kadar bağışlayıcı değildi. "Ona ayıp ettiniz," dedi muhafıza, Drizzt uzaklaştığı zaman. "Şimdiye kadar hakketmeyen hiç kimseye karşı kılıç çekmemiştir o. Ayrıca bu dünya, senin ve benim dünyam, Drizzt Do'Urden yakınlardayken çok daha iyi bir yer sayılır!"

Muhafız kafasını çevirdi, bu haklı çıkartılabilecek azarlamaya karşı verecek bir cevabı yoktu.

"Ve adil olmayan emirlere itaat eden birinin şerefinden de şüphe duyarım," diye ilan etti Wulfgar.

Muhafız, barbara hiddetli bir bakış fırlattı. "Hanım'ın sebepleri sorgulanamaz," diye yanıtladı, elini kılıcının kabzasına atarak. Yolcuların hiddetli duygularını paylaşıyordu, ama aziz lideri Alustriel Hanım hakkında hiçbir eleştiriyi kabul edemezdi. "Onun emirleri erdemlidir ve benim ya da senin bilgeliğinin ötesindedir!" diye hırladı.

Wulfgar herhangi bir endişe emaresi sergileyip de onun tehdidine pabuç bırakmadı. Arkasını dönüp dostlarının ardından yol boyunca yürümeye başladı.

Bruenor, kamp yerlerini Rauvin'den sadece birkaç yüz metre öteye, muhafız karakolunun açıkça görebileceği bir yere kurmayı kasıtlı olarak belirlemişti. Muhafızın onları geri çevirmekten rahatsızlık duyduğunu sezmişti ve ona elinden geldiğince suçluluk hissettirmek istiyordu.

"Bize yolu Sundabar gösterecektir!" deyip durdu akşam yemeklerini yedikten sonra, Gümüşay konusundaki başarısızlığın, arayışlarına zararı olmayacağına diğerlerini inandırmaya çalıştığı kadar kendisini de ikna

etmeye çalışarak. "Ve o şehrin ötesinde ise Adbar Kalesi var. Eğer Alemler'de, Mithril Salonu'nü bilen birileri varsa, onlar da Harbromm ve onun cüceleridir!"

"Uzun bir yol," diye yorum yaptı Regis. "Kral Harbromm'un kalesine varana kadar yaz geçip gitmiş olabilir."

"Sundabar," diye tekrarladı Bruenor inatla. "Ve eğer zorunlu kalırsak Adbar!"

İkisi bu muhabbetle bir süreliğine ileri geri tartıştılar. Wulfgar muhabbete katılmadı, yemekten hemen sonra ki Drizzt yemeklere pek dokunmamıştı— kamp yerinin biraz ötesine giden ve gözlerini Rauvin'in ötesindeki şehre dikip sessizce duran drowa bakıyordu.

Kısa süre sonra Bruenor ve Regis uyuyakaldılar, hala kızgınlardı ama emin kamp yerindeyken, yorgunluklarına yenik düşebilecek kadar güvende hissediyorlardı kendilerini. Wulfgar gidip drowa katıldı.

"Mithril Salonu'nu bulacağız," diye onu teselli etti, fakat Drizzt'in üzüntüsünün macerayla alakadar olmadığını biliyordu.

Drizzt kafasıyla onayladı, ama cevap vermedi.

"Seni geri çevirmeleri kalbini kırdı," diye gözlemledi Wulfgar. "Kaderini gönüllü olarak kabul ettiğini sanıyordum. Bu seferki neden o kadar farklı?"

Drow yine cevap vermedi.

Wulfgar onun yalnız kalma isteğine saygı duyuyordu. "Endişelenme Drizzt Do'Urden, soylu kolcu ve güvenilir dost. İnan ki, seni tanıyanlar senin için ya da senin yanında hayatlarını seve seve verirler." Drizzt'in omzuna elini koydu ve dönüp ayrıldı.

Drizzt hiçbir şey söylemedi, fakat Wulfgar'ın onunla ilgilenmesine gerçekten de müteşekkirdi. Zaten dostlukları sözle söylenen teşekkürlerin ihtiyaç duyulacağı seviyeden epey ötedeydi. Ve Drizzt'i yalnız bırakıp kamp

yerine geri dönerken, Wulfgar’ın tek umudu dostuna bir parça olsun teselli verebilmiş olmasıydı.

Yıldızlar beliriverdi ve drowu hala Rauvin'in kenarında yalnız başına dikilmiş dururken buldu. Drizzt, yüzeydeki ilk günlerinden beri kendisini ilk defa savunmasız bırakmıştı ve şimdi hissettiği hayal kırıklığı, yıllar önce, yani kara elflerin şehri Menzoberranzan'ı terk etmeden önce, üstesinden geldiğini sandığı şüpheleri yeniden canlandırmıştı. Açık tenli elflerin gün ışığıyla dolu dünyasında nasıl olur da olağan bir hayat bulmayı ümit edebilirdi? Katillerin ve hırsızların sık sık saygın liderler mevkiine yükseldiği On-Kasaba'da, kendisi ancak müsamaha görebiliyordu. Önyargının, Harpeller'in aşırı derecedeki merakına göre ikinci derecede olduğu Uzunsemer'de, sanki zihinsel olarak itilip kakılan, dönüşüm geçirmiş bir çiftlik hayvanıymış gibi gözler önüne serilmişti. Ve büyücüler ona karşı hiçbir kötü niyet beslemeseler de, ona incelenmesi gereken herhangi acayip bir şeyden daha farklı bir gözle bakmamış, ona ne şefkat ne de saygı göstermişlerdi.

Şimdi de Gümüşay, bireysellik ve adalet prensipleri üzerine kurulup yapılandırılmış olan, eğer iyi niyetle gelirlerse bütün ırkların hoşça karşılandığı bir şehir ondan sakınmıştı. Görünüşe göre bütün ırklar dahildi, kara elfler hariç.

Drizzt'in bir toplum dışı olarak yaşadığı hayatın kaçınılmaz sonucu, daha evvel hiç bu kadar açık bir şekilde önünde belirmemişti. Diyarlar'daki başka hiçbir şehir, hatta ücra bir köy bile ona bir yuva sunamazdı, ya da sınırlarının kenarında köşesinde bir yaşam bahsedemezdi. Seçeneklerinin azaltılması ve üstüne üstlük, gelecek hakkındaki umutlarının şiddetle söndürülmesi onu derinden sarsmıştı.

Şimdi yıldızların altında dikilmiş duruyor, yüzeydeki kuzenlerinden herhangi birisinin hissedeceği kadar derin bir sevgi ve hayranlıkla kafasını kaldırmış onlara bakıyordu. Ama yer altı dünyasını terk etme konusundaki kararını da gerçekten sorguluyordu.

Tanrısal bir tasarıya karşı mı çıkmış, bir çeşit doğal düzenin sınırlarını mı aşmıştı yoksa? Belki de hayattaki yazgısını kabul edip karanlık şehirde kalmalıydı, kendi türünün arasında.

Gece göğündeki bir parıltı, yaptığı duygu muhakemesinden uyandırdı onu. Tepesindeki bir yıldız, nabız gibi atıp büyüdü, daha şimdiden normal boyutlarının ötesindeydi. Işığı Drizzt'in durduğu alanı hafif bir parlaklıkla aydınlattı ve yıldız nabız gibi atmaya devam etti.

Sonra büyülü ışık gitti ve Drizzt'in önünde bir kadın beliriverdi. Saçları gümüşi renkte ışıldıyordu. Kıvılcımlarla dolu gözlerinde, sonsuz gençliğin pırıltısının içinde, yılların deneyimi ve bilgeliği yatıyordu. Uzun boyluydu, Drizzt'ten daha uzundu ve dimdik duruyordu. En kaliteli ipekten bir gece giysisi giymişti ve üzerinde mücevherler olan altından bir taç takıyordu.

Kadın ona samimi bir şefkatle bakıyordu, sanki her düşüncesini okuyabiliyor ve daha kendisinin henüz içinden çıkmayı başaramadığı karmaşık duyguları tamamen anlıyor gibiydi.

"Selamlar, Drizzt Do'Urden," dedi hoş bir müzik gibi çınlayan sesiyle. "Ben Alustriel, Gümüşay'm Yüce Hanımı."

Drizzt onu daha dikkatle inceledi, fakat kadının tavrı ve güzelliği, iddia ettiği şey konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Beni tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Şimdiye kadar Salon'un Yol Arkadaşları'nı çoğu kimse duymuştur, bu ismi sizin grubunuza Harkle Harpel taktı. Bir cücenin kadim anayurdunu araması bu diyarlarda pek nadir rastlanan bir hadise değildir, ama yanında bir drow elfinin yürümesi, geçtiği her yerde herkesin dikkatini kesinlikle çeker.

Kadın zorlukla yutkundu ve onun lavanta renkli gözlerine içtenlikle baktı. "Senin şehre girmeni reddeden kişi bendim," diye itiraf etti.

"Öyleyse neden şimdi yanıma geldiniz?" diye sordu Drizzt, kızgınlıktan çok merakla. Kapıdan geri çevirme gibi bir hareketi şu anda karşısında duran kimseyle bağdaştıramıyordu. Alustriel'in adilliği ve hoşgörüsü kuzey diyarı boyunca gayet iyi bilinirdi. Fakat Drizzt, muhafız garnizonunda yaşadığı hadiseden sonra bu hikayelerin ne kadar da abartılmış olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi açık, dürüst bir şefkat sergileyen yüce hanımı gördüğünde, bu hikayelere inançsızlık edemedi.

"Açıklamam gerektiğini hissettim," diye yanıtladı. "Kararınızı haklı çıkartmanıza gerek yok." "Ama yapmak zorundayım," dedi Alustriel. "Senin için olduğu kadar, kendim ve yurdum için. Geri çevrilmek itiraf ettiğinden de fazla kalbini kırdı." Kadın ona yaklaştı. "Bana da acı verdi," dedi yavaşça.

"Öyleyse neden?" diye bilmek istedi Drizzt, kızgınlığı soğukkanlı simasından sıyrılıp açığa çıkarak. "Eğer beni biliyorsanız, öyleyse halkınıza karşı hiçbir tehlike arz etmediğimi de biliyor olmalısınız."

Kadın soğuk elini onun yanağında gezdirdi. "Sezgiler," diye açıkladı. "Şu zamanlarda, sezgileri hayati derecede önemli kılacak unsurlar var kuzey diyarında, hatta bazen adil olana bile üstün geliyor. Feda edilmek zorunda kaldın."

"Çok aşina olmaya başladığım bir fedakarlık bu."

"Biliyorum," diye fısıldadı Alustriel. "Nesme'nin kapısından geri çevrildiğini öğrendik, çoğunlukla karşılaştığın bir sahne bu."

"Olmasını bekliyorum," dedi Drizzt soğukça.

"Ama burada değil," diye karşılık verdi Alustriel. "Gümüşay'dan beklemiyordun bunu, beklememelisin de."

Kadının duyarlılığı Drizzt'i derinden etkilemişti. Alustriel'in bir açıklama yapmasını beklerken bütün hiddeti sönüp gitti, artık bu kadının hareketleri için iyi bir mazereti olduğundan emindi.

"Seni ilgilendirmeyen ve ilgilendirmesi de gerekmeyen, faaliyet halinde bir sürü güç odağı var burada," diye başladı. "Savaş tehditleri ve gizli ittifaklar; esasında hiç aslı olmayan ya da mantıklı kimselere hiçbir şey ifade etmeyecek söylentiler ve şüpheler dolanıyor etrafta. Tüccarlarla öyle pek sıkı dost değilimdir, fakat Gümüşay'dan serbestçe geçerler. Kendi güç bünyelerine karşı bir tehdit oluşturduklarını sandıkları için bizim fikirlerimiz ve ideallerimizden korkuyorlar, korkmalılar da. Çok güçlüler ve Gümüşay'ı kendi görmek istedikleri hale sokmayı tercih ederler.

"Ama bu kadarı yeter. Dediğim gibi, seni ilgilendirmiyor. Senden tek ricam şunu anlayışla karşılaman; halkımın lideri olarak, bazı zamanlarda toplumun iyiliği yönünde hareket etmek zorunda kalıyorum, bireysel bedelleri ne olursa olsun."

"Eğer Gümüşay'da bir kara elf serbestçe dolaşacak olursa, aleyhinize söylenecek yalanlar ve yayılacak şüphelerden mi korkuyorsunuz?" diye iç geçirdi Drizzt, duyduklarına inanamayarak. "Bir drowun halkınızın arasında dolaşmasına izin vermeniz, yer altı dünyasıyla aranızda namussuz bir ittifak olduğu gibi bir izlenim mi yaratacak?"

"Sen sıradan bir drow elfi değilsin," diye açıkladı Alustriel. "Sen Drizzt Do'Urden'sıı. Kaderinde bütün Diyarlarda duyulmak yazan bir isim bu. Fakat şu an için, kuzeydeki hükümdarlar için hızla görünür olmaya başlamış bir drowsun ve en azından ilk bakışta, halkını reddettiğini anlayamazlar.

"Ve görünüşe göre, bu hikaye daha da karmaşıklaşıyor," diye devam etti Alustriel. "İki kız kardeşim olduğunu biliyor muydun?"

Drizzt kafasını sağa sola salladı.

"Storm, kendisi meşhur bir ozandır, ve Dove Falconhand, o ise bir kolcudur. İkisi de Drizzt Do'Urden ismiyle epey ilgileniyorlar Storm, gitgide büyüyen bir efsane hakkında muntazam bir şarkı yazmak için, ve Do ve'a gelince ... onun sebeplerini henüz çözemedim. Sanırım, onun için bir kahraman olup çıkıverdin. O da senin gibi bir kolcu. Ve sen, onun mükemmelleştirmeye çabaladığı vasıfların ideal bir örneğisin. Şehre daha bu sabah geldi ve senin pek yakında varacağını öğrendi.

"Dove benden birçok yaş gençtir," diye devam etti Alustriel, "Ve dünyanın politik meseleleri konusunda da o kadar bilge değildir."

"Beni arayıp bulabilirdi," diye mantık yürüttü Drizzt, Alustriel'in korktuğu unsurların ne olduğunu anlayarak.

"Eıinde sonunda bunu yapacaktır," diye cevap verdi hanım. "Ama şu anda buna izin veremem, Gümüşay'dayken olmaz." Alustriel ona dikkatle

baktı. Bakışları daha derin ve daha kişisel düşünceleri açığa vuruyordu. "Ve dahası, ben kendim de seninle görüşmek isterdim, şimdi yaptığım gibi."

Şehrin içinde yaşanacak böyle bir buluşmanın ortaya çıkaracağı dedikodular, şimdi Alustriel'in değindiği politik mücadelelerin ışığı altında Drizzt'e açık bir şekilde görünür olmuştu. "Belki de başka bir zaman, başka bir yerde olsaydı," diye sorguladı. "Sizi bu kadar çok rahatsız eder miydi?"

Kadın gülümseyerek cevap verdi. "Hiç etmezdi." Aynı anda Drizzt'in içini hem bir memnuniyet hem de bir telaş sarıverdi. Yıldızlara geri baktı, yüzey dünyasına gelmekteki kararı hakkındaki gerçeği tamamen bulup bulamayacağım merak etti. Ya da hayatının, sonsuza dek sallantıdaki umutlar ve yıkılan beklentilerle dolu bir karmaşa içinde geçip geçmeyeceğini.

Birkaç saniye sessiz durdular ve sonra Alustriel yine konuştu.

"Buraya Bilgeler Kubbesi için geldiniz," dedi, "orada Mithril Salonu hakkında herhangi bir bilgi var mı diye bakmak için."

"Cüceyi içeri girmeye ikna etmeye çalıştım," diye yanıtladı Drizzt. "Ama o inatçının teki."

"Bu kadarını tahmin etmiştim," diye güldü Alustriel. "Ama kendi hareketlerimin sizin soylu arayışınızı engellemesini istemiyordum. Kubbeyi kendim arayıp taradım. Büyüklüğünü tahmin edemezsin! Duvarlarda sıralanmış binlerce cilt arasında hangisinden başlayacağınızı bile bilemezdiniz. Ama ben kubbeyi yaşayan herkesten daha iyi bilirim. Sen ve arkadaşlarının ancak haftalar boyunca ararsanız bulabileceğiniz şeyler öğrendim. Lakin doğruyu söylemek gerekirse Mithril Salonu hakkında pek az yazılı kaynak var ve içlerinden hiçbiri nerede olduğu hakkında küçük bir ipucundan başka bir şey vermiyor."

"Öyleyse belki de geri çevrilmemiz daha iyi olmuştur."

Alustriel utançla kıpkırmızı kesiliverdi, fakat Drizzt yaptığı gözlemle hiçbir iğneleme amacı gütmemişti. "Muhafızlarım bana sizin Sundabar'a gitmeyi planladığınızı bildirdi," dedi hanım.

"Doğru," diye yanıtladı Drizzt, "ve oradan sonra, eğer gerekirse Adbar Kalesi'ne."

"Size bu yolu seçmemenizi salık veriyorum," dedi Alustriel. "Kubbede bulabildiğim şeylerden çıkardığım ve Mithril Salonu'nda hazinelerin aktığı günlerin efsanelerinden bildiğim kadarıyla, mekanın doğuda değil de batıda bulunduğunu tahmin ediyorum."

"Biz batıdan geldik ve yolumuz, yani gümüşi salonların bilgisine sahip kişileri aradığımız yol, bizi sürekli olarak doğuya getirdi," diye yanıt verdi Drizzt. "Gümüşay'ın ötesinde, elimizde kalan tek umut Miğfer ve Harbromm, ikisi de doğuda."

"Miğfer'in size söyleyecek bir şeyleri olabilir," diye katıldı Alustriel. "Ama Kral Harbromm ve Adbar cücelerinden pek az şey öğrenebilirsiniz. Onlar daha birkaç yıl önce, Bruenofun ailesinin kadim yurdunu bulma arayışını kendileri üstlendiler. Ve yolculuklarında Gümüşay'dan geçtiler batıya gittikleri için. Ama mekanı asla bulamadılar ve orasının ya yok edildiği, ya adı sanı bilinmeyen bir dağın derinlerinde gömülü olduğu, ya da aslında hiç var olmadığı ve mallarını batıda satan güneyli tüccarların bir dalaveresi olduğu sonucuna vararak evlerine döndüler."

"Pek umut vaat etmiyorsunuz," diye belirtti Drizzt.

"Hayır ediyorum," diye karşılık verdi Alustriel. "Buranın batısında, bir günden az bir mesafede, Rauvin'den kuzeye doğru giden, adsız sansız bir yol üzerinde Müjdecinin Müzesi bulunur.

Birikmiş bilgilerle dolu kadim bir kuledir orası. Eğer bugün size yol gösterebilecek biri varsa, o da müjdeci Yaşlı Gece'dir. Sizin geleceğiniz konusunda onu bilgilendirdim ve on yıllardır, ben ve birkaç seçkin arif dışında hiçbir konuk kabul etmemiş olmasına rağmen sizinle görüşmeye razı oldu."

"Size borçluyuz," dedi Drizzt, eğilip reverans yaparak.

"Fazla şey ümit etmeyin," diye uyardı Alustriel. "Mithril Salonu bu dünyanın bilgisinden göz açıp kapama süresinde gelip geçmiştir. Mekanda

taş çatlasa üç cüce kuşağı madencilik yapmıştır, fakat kabul ederim ki bir cüce nesli demek, dikkate değer bir süre demektir. Ve meslekleri konusunda pek de açık değillerdi. Başkalarını sadece pek nadiren madenlerine kabul ederlermiş, tabii eğer hikayeler doğruysa. Eserlerini gece karanlığında dışarı çıkartır, onları gizli ve karmaşık bir cüce ajan zinciri aracılığıyla piyasaya sürerlermiş."

"Kendilerini dış dünyanın açgözlülüğüne karşı iyi korumuşlar," diye gözlemledi Drizzt.

"Ama çöküşleri madenlerin içinden geldi," dedi Alustriel. "Hala orada gizleniyor olması muhtemel. Bilinmedik bir tehlike, bunun farkında mısın?"

Drizzt başıyla onayladı.

"Ve yine de gitmeyi seçiyorsun?"

"Hazineler umurumda değil, fakat eğer gerçekten de Bruenor'un anlattığı kadar muhteşemlerse onlara bakmak isterim. Ama bu cücenin arayışı, onun büyük macerası ve eğer bu macerayı bitirmesinde ona yardımcı olmazsam kötü bir dost sayılırım."

"Böyle bir yafta sana pek kolay yapıştırılamaz, Drizzt Do'Urden," dedi Alustriel. Sonra elbisesindeki ceplerin birinden küçük bir şişecik çıkartıverdi. "Bunu al," diye talimat verdi.

"Nedir o?"

"Bir hatırlama iksiri," diye açıkladı Alustriel. "Arayışınızın cevabına yaklaştığınızda onu cüceye ver. Ama dikkatli olun, çok kudretlidir! Bruenor tıpkı şu anki deneyimlerini yaşadığı gibi, bir süreliğine uzak geçmişindeki hatıralarında dolaşacak.

"Ve bunlar da," dedi, yine aynı cepten bir kese çıkartıp Drizzt'e uzatarak, "hepiniz için. Yaraları iyileştirmeye yardımcı olan merhem ve yorgun bir yolcuyu kendine getirecek çörekler."

"Kendi adıma ve dostlarım adına teşekkür ederim," dedi Drizzt.

"Sana zorla dayattığım berbat adaletsizlik göz önünde bulundurulursa, bunlar pek az telafi edici sayılır."

"Ama hediyeyi verenin ilgisi hiç de küçük bir armağan değil," diye yanıtladı Drizzt. Dosdoğru kadının gözlerine baktı, onu kendi yoğunluğuyla kavradı. "Umudumu yenilediniz, Gümüşay'ın Hanımı. Vicdanın yolunu izleyenler için gerçekten de bir ödülün var olduğunu hatırlattınız, adaletsiz kimselerin eline pek sıklıkla geçen maddi incik boncuklardan çok daha değerli bir hazinenin var olduğunu."

"Gerçekten de var," diye onunla hemfikir oldu kadın. "Ve geleceğin sana daha bir çok hazine sunacak, vakur kolcu. Fakat şimdi gecenin yarısı geçip gitti ve senin dinlenmen lazım. Korkma, zira bu gece korunuyorsunuz. Hoşça kal Drizzt Do'Urden, dilerim ki önündeki yol çabuk ve açık olur."

Kadın elinin bir hareketiyle yıldız ışığının içine süzüldü, Drizzt'in yalnız kalıp bütün bu karşılaşmanın acaba bir hayal olup olmadığını merak etmesini sağlayarak yok oluverdi. Fakat sonra, kadının son sözleri tatlı bir yelle üzerinden esip geçti. "Hoşça kal ve endişelenme Drizzt Do'Urden. Onurun ve cesaretin fark edilmeden geçip gitmiyor!"

Drizzt uzun bir süre sessizce durdu. Yere eğildi ve nehir kenarından bir kır çiçeği koparttı, onu parmaklarının arasında ileri geri çevirirken, acaba Gümüşay'ın Hanımı gerçekten de daha farklı koşullar altında bir kez daha onunla karşılaşacak mı diye merak etti. Ve böyle bir buluşmanın nerelere gideceğini.

Sonra çiçeği Rauvin'e fırlattı.

"Bırakalım hadiseler kendi kendine gelişsin," dedi kararlı bir şekilde, arkasını dönüp kamp yerine ve en yakın dostlarına bakarak. "Sahip olduğum büyük hazineleri küçümsememi sağlayacak hayallere ihtiyacım yok." Kendine acımasının son kırıntılarını da silkeleyip atmak için derin bir nefes çekti.

Ve cefakar kolcu, yenilenen inancıyla uykuya yattı.

15. GOLEMIN GÖZLERI

Drizzt, yollarını değiştirip batıya gitme konusunda Bruenor'u ikna etmekte pek sıkıntı çekmedi. Cüce, Sundabar'a gidip Miğferin neler bildiğini öğrenmeye meraklı olsa bile, bir günden kısa mesafe ötede değerli bir bilginin beklemesi ihtimali, çabucak yola koyulmasını sağlamıştı.

Bu bilgiyi nereden aldığı konusunda Drizzt pek az açıklama sunmuş, sadece gece vakti Gümüşay'a giden yolda yalnız bir gezgine rastladığını söylemişti. Bu hikaye onlara uydurma gibi gelse de, gizliliğine saygı duyan ve ona eksiksiz olarak güvenen dostları, bu konuda drowu sorgulamamışlardı. Fakat kahvaltı ederlerken, Regis bu konuda daha fazla bilgi edinmeyi ümit etti, çünkü bu gezginin Drizzt'e vermiş olduğu çörekler gerçekten de lezizdi ve inanılmaz bir şekilde güç veriyordu. Sadece birkaç ısırıktan sonra bile, buçukluk kendisim sanki bir hafta dinlenmiş gibi hissetti. Ve büyülü merhem, Wulfgar'ın bacağı ile sırtını anında iyileştirdi, Hepkırlar'dan çıkalı beri ilk defa bir sopanın yardımı olmadan yürüyebiliyordu.

Wulfgar, Drizzt'in karşılaştığı kimsenin çok önemli biri olduğunu, daha drow muhteşem hediyeleri ortaya çıkartmadan çok önce tahmin etmişti. Çünkü drowun içsel iyimserlik parıltısı, gözlerindeki, birçok adamın canına okuyacak sınavlardan geçmesini sağlayan boyun eğmez ruhu yansıtan bilgiç kıvılcımlar, fark edilir bir şekilde ve büsbütün geri dönmüştü. Barbarın bu kimsenin kimliğini bilmeye ihtiyacı yoktu; sadece dostunun bunalımını atlattığına memnundu.

O sabahın geç vaktinde yola çıktıklarında, yol yorgunu bir topluluktan çok, maceraya yeni başlayan bir grup gibi görünüyorlardı. Kuzeye doğru çağlayan Rauvin'in akış rotasını ıslık çalarak ve muhabbet ederek takip ettiler. Bütün o paçayı zor kurtarma durumlarına rağmen, zorlu yolculuklarını neredeyse yara almadan, sağ salim atlatmışlardı. Ve görünüşe göre, amaçlarına doğru çok iyi bir ilerleme kaydetmişlerdi. Yaz güneşi üzerlerinde parlıyordu ve sanki Mithril Salonu adındaki yapbozun bütün parçaları ellerindeymiş gibiydi.

Üzerlerinde tehlikeli gözler olduğunu tahmin edemezlerdi.

Rauvin'in kuzeyindeki dağ eteklerinde, gezginlerin epey yükseğinde duran golem, drowun geçmekte olduğunu sezdi. Dendybar'ın ona bağışladığı arayış büyüsünün şiddetli çekimiyle birlikte, Bük kısa süre sonra grubu tespit etmiş, yüksek bir yerden onlara bakmaktaydı. Canavar, kendisine verilmiş emirlere tereddütsüz itaat etti ve Sydney'i bulmaya gitti.

Bük, yolunun üstündeki koca bir taşı kenara fırlattı, sonra hareket etmeyecek kadar büyük olan bir diğer taşın üzerinden tırmandı. Taşların etrafından basitçe yürümenin daha kolay olacağını bilmiyordu. Buk'un yolu dümdüz gidiyordu ve canavar, rotasından bir milim bile sapmayı reddediyordu.

"Epey koca bir oğlanmış!" diye kıkırdadı Rauvin garnizonundaki muhafızlardan biri, Buk'un açık saha boyunca ilerleyişini gördüğünde. Fakat muhafız, yaklaşmakta olan tehlikeyi daha sözler ağzından çıktığı anda anladı bu sıradan bir gezgin değildi!

Cesur bir şekilde, golemle birebir yüzleşmek için koşturdu. Kılıcını çekmişti ve dostu da hemen ardından geliyordu.

Amacına yoğunlaşmış olan Bük, onların uyarılarına hiç kulak asmadı.

"Olduğun yerde dur!" diye son kez emretti asker, Bük aralarında kalan birkaç metrelik mesafeyi de kapadığı sırada.

Golem duygu diye bir şey bilmezdi, bu yüzden muhafızlar ona vurduğunda onlara hiç hiddetlenmedi. Fakat yolunu kesmek için önüne çıkmışlardı. Bük ikinci kez düşünmeden onları bir kenara savurdu, büyüyle güçlendirilmiş kollarının uyguladığı inanılmaz kuvvet, muhafızların savuşturma ve savunmalarım paramparça edip onları havaya doğru fırlattı. Golem bir an bile duraksamadan nehre doğru yoluna devam etti ve gürül gürül akan suların içine hiç yavaşlamadan dalıp görünürden kayboldu.

Şehirde alarmlar çınlamaya başladı, çünkü kapılardaki askerler muhafız garnizonunda yaşanan hadiseyi görmüşlerdi. Gümüş Şövalyeleri, canavarın yeniden belirmesinin bekleyişi içinde Rauvin'i kollarken geniş kapılar sıkı sıkıya kapandı ve emniyet altına alındı.

Bük, nehrin dibinden ilerleyerek yolunu dosdoğru takip etti. Alüvyonun ve çamurun içinden geçti ve akıntının kudretli itiş gücüne karşı hiç zorlanmadan rotasında devam etti. Canavar, muhafız garnizonunun tam karşısında yeniden belirdiği vakit, cümle kapısında gözlerine inanamayan şövalyelerin solukları kesildi ama yerlerini korudular. Yüzlerinde amansız bir ifade vardı ve silahları hazırdı.

Cümle kapısı, Buk'un kendine seçtiği rotanın açısına göre Rauvin'in daha yukarısında kalıyordu. Golem şehir suruna doğru yoluna devam etti, ama cümle kapısına gitmek için yolunu değiştirmedi.

Yumruklayarak duvarda bir delik açtı ve dosdoğru içinden geçti.

Entreri, şehir merkezinin yanında bulunan Kararsız Arifler Ham'ndaki odasında tedirgin bir şekilde volta atıyordu. "Şimdiye kadar gelmiş olmaları lazımdı," dedi sıktığı dişleri arasından, yatağın üstünde oturan ve Cattibrie'ın bağlarını sıkılaştırmakta olan Sydney'e.

Daha Sydney bir cevap veremeden, odanın tam ortasında alevden bir top oluşuverdi. Gerçek bir ateş değil, sadece alevlerin bir imgesi, bir illüzyonuydu. Sanki o noktanın üzerinde, başka bir düzlemde bir şeyler yanmaktaymış gibiydi. Ateşler kıpırdadı ve cüppeli bir adam şeklini alıverdi.

"Morkai!" diye nefesi kesildi Sydney'in.

"Selamlarımı sunarım," diye yanıtladı hayalet. "Ve Alacalı Dendybar'ın selamını da."

Bu şeye karşı sakıngan olan Entreri, odanın köşesine geri çekildi. Bağları yüzünden çaresiz durumda olan Cattibrie ise kıpırtısız oturdu.

Ruh çağırma işinin inceliklerinden anlayan Sydney, dünya dışı varlığın Dendybar'ın kontrolü altında olduğunu biliyor ve hiç korkmuyordu. "Efendim neden buraya gelmem buyurdu?" diye sordu densizce.

"Haberler getirdim," diye yanıtladı hayalet. "Aradığınız grup, bir hafta önce Hepkırlar'a doğru yön değiştirdi, Nesme'nin güneyine doğru."

Sydney, hayaletin sıradaki haberinin beklentisi içinde dudağını ısırdı, fakat Morkai de aynı şekilde sessizleşti ve bekledi.

"Peki şimdi neredeler?" diye sordu Sydney sabırsızlıkla.

Morkai gülümsedi. "Bu soru bana iki kez soruldu, fakat şu ana kadar cevaplamak zorunda kalmadım!" Alevler yeniden pofurdadı ve hayalet yok oldu.

"Hepkırlar," dedi Entreri. "Gecikmelerini açıklıyor bu."

Sydney boş boş kafasını sallayarak onunla hemfikir oldu, zira aklında başka şeyler vardı. "Şu ana kadar cevaplamak zorunda kalmamış," diye fısıldadı kendi kendine, hayaletin ayrılırken söylediği sözleri tekrarlayarak. Sinir bozucu sorular içini kemiriyordu. Dendybar neden Morkai'yle haberleri yollamak için bir hafta beklemişti? Ve büyücü neden hayaleti, drowun grubunun son günlerdeki faaliyetlerini açık etmeye zorlayamamıştı? Sydney ruh çağırmanın tehlikeleri ve sınırlarını biliyor, bu işin büyücünün gücünü oldukça fazla emdiğini anlıyordu. Dendybar son günlerde Morkai'yi üç defa çağırmıştı drowun grubu Luskan'a ilk girdiğinde bir kere, kendisi ile yol arkadaşları takip için yola çıkalı beri en az iki kere. Yoksa Dendybar, Kristal Parçası'na olan saplantısı yüzünden bütün tedbirleri elden mi bırakmıştı? Sydney, alacalı büyücünün Morkai üzerindeki kontrolünün oldukça fazla azaldığını seziyordu ve Dendybar'ın gelecekteki ruh çağırmalarında, ya da en azından tamamen dinlenene kadar, daha fazla öngörülü olmasını ümit etti.

"Onlar gelene dek haftalar geçebilir!" diye söylendi Entreri, haberleri hesaba katarak. "Tabii eğer gelebilirlerse."'

"Haklı olabilirsin," diye katıldı ona Sydney. "Kırlarda ölüp gitmiş olabilirler."

"Peki ya öyleyse?"

"Öyleyse onların peşinden kırlara gireceğiz," dedi Sydney hiç tereddüt etmeden.

Entreri kısa bir süre kadını inceledi. "Aradığınız şey gerçekten de önemli olmalı," dedi.

"Bir vazifem var ve efendimi hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye sertçe karşılık verdi. "En derin bataklığın dibinde olsalar bile Bük onları bulacaktır!"

"İzleyeceğimiz yolu kısa sürede kararlaştırmalıyız," diye ısrar etti Entreri. Şeytani bakışını Cattibrie'a çevirdi. "Onu kollamaktan usanmaya başladım."

"Ben de ona güvenmiyorum," diye hemfikir oldu Sydney. "Fakat cüceyle karşılaştığımızda bizim için yararlı olacak. Üç gün daha bekleyeceğiz. Ondan sonra Nesme'ye geri döneceğiz ve eğer gerekirse Hepkırlar'a gireceğiz."

Entreri kafasını sallayarak gönülsüz bir şekilde planı onayladı. "Duydun mu?" diye tısladı Cattibrie'a. "Eğer dostların gelmezse yaşamak için üç günün daha var. Eğer kırlarda ölmüşlerse, sana hiç ihtiyacımız kalmaz."

Cattibrie, bu muhabbet boyunca hiçbir duygusunu açık etmedi. Zayıflığını ya da gücünü öğrenerek Entreri'nin herhangi bir avantaj elde etmesine izin vermemeye kararlıydı. Bruenor Battlehammer ve Drizzt Do'Urden gibilerin kaderinde, ıssız bir mağarada, yeri yurdu belli olmayan bir mezarda ölmek yoktu. Ve Cattibrie, eğer kanıtı reddedilemez nitelikte olmazsa Wulfgar’ın öldüğünü asla kabul etmezdi. Dostlarına karşı olan sorumluluğu, o an için imanına sarılmak ve boş bir yüz ifadesi takınmaktı Kişisel savaşını kazanmakta olduğunu, Entreri'nin onun üzerinde bıraktığı felç edici korkunun gün be gün azaldığını biliyordu. Zamanı geldiğinde harekete geçmeye hazır olacaktı. Sadece, Entreri ve Sydney'in bunu fark etmemesini sağlaması gerekiyordu.

Yolun zorluklarının ve yeni yol arkadaşlarının, kiralık katile tesiri dokunduğuna dikkat etmişti. Entreri, bu işi çabucak halletme konusundaki hislerini ve umutsuzluğunu her gün daha fazla açık eder olmuştu. Acaba bir hata yapması olası mıydı?

"O geldi!" diye bir haykırış yankılandı koridordan ve üçü de refleksif olarak irkildi. Sonra bu sesin, Bilgeler Kubbesi'ni gözetlemekte olan Jierdan'a ait olduğunu fark ettiler. Bir saniye sonra kapı güm diye açıldı ve asker alelacele, soluk soluğa odaya dahverdi.

"Cüce mi?" diye sordu Sydney, kendini toplayabilmesi için Jierdan'ı tutarak.

"Hayır!" diye haykırdı Jierdan. "Golem! Bük Gümüşay'a girdi! Onu batı kapısının yanında yakaladılar. Bir büyücü çağrıldı."

"Kahretsin!" diye sövdü Sydney ve odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Entreri onu takip etmeye davrandı, Jierdan'ı kolundan yakalayıp hızla döndürdü ve kendisiyle yüz yüze getirdi.

"Kızın yanında kal," diye emir verdi kiralık katil.

Jierdan ona dik dik baktı. "O senin sorunun."

Entreri hemen oracıkta askeri kolayca öldürebilirdi. Cattibrie bunu fark etti ve kiralık katilin ölümcül bakışım Jierdan'ın da kendisi kadar açık bir şekilde okuyabilmiş olmasını umdu.

"Sana söylenileni yap!" diye haykırdı Sydney Jierdan'a, daha fazla tartışmaya mahal vermeyerek. Büyücü ve Entreri ayrılırken kiralık katil kapıydı güm diye çarptı.

"Seni öldürebilirdi," dedi Cattibrie Jierdan'a, Entreri ve Sydney gittiğinde. "Bunu biliyorsun."

"Kes sesini," diye hırladı Jierdan. "Senin o aşağılık sözlerini yeterince dinledim!" Tehditkar bir şekilde kıza doğru yaklaştı, yumruklarını sıkıyordu.

"Vur bana öyleyse," diye meydan okudu Cattibrie. Adam bunu yapsa bile, bir asker olarak sahip olduğu düsturları, savunmasız bir rakibe karşı böyle bir saldırıyı devam ettirmesine izin vermezdi. "Yine de bu lanet yolculukta senin tek dostun benim!"

Jierdan yaklaşmayı kesti. "Dost mu?" diyerek şaşırdı.

"Burada bulabileceğinin en yakını," diye yanıtladı Cattibrie. "Sen de benim gibi bir tutsaksın burada." Sydney ve Entreri'nin hizmetkarlığına kadar düşürülen gururlu adamın zayıf noktasını anlamıştı ve sertçe yarasına basıyordu. "Seni öldürmeye niyetli, bunu şimdi biliyorsun ve onun kılıcından kaçsan bile gidecek hiçbir yerin yok. Luskan'daki dostlarını terk ettin ve eğer oraya geri dönecek olursan kuledeki büyücüler senin sonunu epey fena hazırlayacaktır zaten!"

Jierdan hüsran dolu bir hiddetle gerginleşti, ama saldırmadı.

"Dostlarım yakınlarda," diye devam etti Cattibrie, adamdan gelen uyarı işaretlerine rağmen. "Hala yaşıyorlar, bunu biliyorum. Ve eninde sonunda onlarla karşılaşacağız. İşte o bizim zamanımız olacak asker, yaşamak ya da ölmek için. Ben kendi adıma bir şans görebiliyorum. Ya benim dostlarım kazanır ya da pazarlıkla teslim edilirim, hayatım bana kalacak. Ama senin için, yol gerçekten de pek karanlık görünüyor! Eğer benim dostlarım kazanırsa seni kesip biçeceklerdir, eğer senin yoldaşların kazanırsa ..." Jierdan'ın iyice düşünüp tartması için tatsız ihtimalleri bir anlığına havada asılı bıraktı.

"Aradıklarını bulduklarında, sana ihtiyaçları kalamayacak," dedi sertçe. Adamın titrediğini fark etti. Korkudan değil, hiddetten titriyordu. Ve Cattibrie, askeri kontrol sınırının ötesine itti. "Senin yaşamana izin verebilirler," dedi iğneleyici bir şekilde. "Belki bir uşağa ihtiyaç duyarlar!"

İşte o zaman adam kıza saldırdı, sadece bir kez vurdu ve geri çekildi.

Cattibrie bu darbeyi hiç şikayet etmeden kabul etti, hatta acısına rağmen gülümsedi. Fakat memnuniyetini gizlemeye dikkat etti. Jierdan'ın kendini dizginlemedeki başarısızlığı ona kanıtlamıştı ki, Sydney'in ve özellikle Entreri'nin devamlı olarak ona saygısızlık etmesi, askerin içindeki hoşnutsuzluk alevlerini körükleyip patlama raddesine getirmişti.

Ayrıca, Entreri geri dönüp de Jierdan'ın onda bıraktığı morluğu görünce, bu ateşlerin daha canlı bir şekilde yanacağını biliyordu.

Sydney ve Entreri, açık bir şekilde duyulan kargaşa seslerini takip ederek Gümüşay sokakları boyunca koşturdular. Surlara vardıklarında, Buk'u parıldayan yeşil ışıklardan oluşan bir küreyle sarmalanmış bir şekilde buldular. Bir düzine yaralı askerin iniltileri arasında binicisi olmayan atlar etrafta dolanıyordu. Adamın biri, yani büyücü, ışık küresinin önünde durmuş sakalım kaşıyor ve yakalanmış golemi inceliyordu. Hatırı sayılır bir rütbedeki bir Gümüş Şövalyesi, onun yanında sabırsızca duruyor, huzursuzca kıpırdanıyor ve kabzasındaki kılıcının sapım sıkı sıkıya tutuyordu.

Şövalyenin büyücüye, "Şu şeyi yok et de işimize bakalım," dediğini duydu Sydney.

"Yo hayır!" diye haykırdı büyücü. "Bu muhteşem bir şey yahu!"

"Onu sonsuza dek burada tutmaya mı niyetlisin yani?" diye yapıştırdı cevabı şövalye. "Etrafına bir baksana—"

"Afedersiniz, iyi yürekli beyler," diye araya girdi Sydney. "Ben Sydney, Luskan Büyünün Sahipkulesi'nden. Belki size yardımcı olabilirim."

"Hoş bulduk," dedi büyücü. "Ben İkinci İrfan Okulu'ndan Mizzen. Bu olağanüstü yaratığın sahibi siz misiniz acaba?" "Bük benimdir," diye kabullendi.

Şövalye, kadına bakakaldı. Bir kadının, hatta herhangi birinin, en iyi savaşçılarını alaşağı etmiş ve şehir surunun bir bölümünü yıkmış olan bu canavarı kontrol edebilmesi düşüncesiyle şaşkına dönmüştü. "Bedeli yüksek olacak, Luskanlı Sydney," diye hırladı.

"Sahipkulesi hasarı karşılayacak," diye kabul etti. "Şimdi golemi benim himayeme bırakır mısınız?" diye sordu büyücüye. "Bük bana itaat edecektir."

"Hayır!" diye çıkıştı şövalye. "O şeyin tekrar serbest bırakılmasına izin vermeyeceğim."

"Sakin ol Gavin," dedi Mizzen. Sonra Sydney'e doğru döndü. "Eğer mümkünse golemi biraz incelemek isterdim. Gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en iyi tasarı. Yaratı kitaplarının beklentilerinin ötesinde bir güce sahip."

"Üzgünüm," diye yanıtladı Sydney, "ama zamanım pek kısa. Daha gidilecek çok yolum var. Golem tarafından verilen hasarın bedelini söyleyin ve ben de onu efendime ileteyim, Sahipkulesi'nin bir üyesi olarak söz veririm."

"Şimdi ödeyeceksiniz," diye tartıştı muhafız.

Mizzen onu yine susturdu. "Gavin'in hiddetini bağışlayın," dedi Sydney'e. Etrafa göz gezdirdi. "Belki de bir pazarlık yapabiliriz. Görünüşe göre kimse ciddi bir yara almamış."

"Üç adam sedyeyle taşındı!" diye onun sözünü çürüttü Gavin. "Ayrıca, en az bir at sakatlandı ve öldürülmesi gerekecek!"

Mizzen bu iddiaları küçümser gibi elini salladı. "İyileşeceklerdir," dedi. "İyileşeceklerdir. Ve surun da zaten onarıma ihtiyacı vardı." Sydney'e baktı ve yine sakalını kaşıdı. "İşte önerim şu, ve bulup bulabileceğiniz kadar da adil bir öneri! Bana golemi bir, sadece bir geceliğine verin ve ben de onun verdiği hasarları onarayım. Sadece bir gece."

"Fakat Buk'u parçalara ayırmayacaksın," diye şart koştu Sydney.

"Kafasını bile mi?" diye yalvardı Mizzen.

"Kafasını bile," diye ısrar etti Sydney. "Ve ben de şafağın ilk ışıklarında golemi almak için geleceğim."

Mizzen yine sakalını kaşıdı. "Muhteşem bir yapıt," diye mırıldandı, büyülü hapsin içine bakarak. "Anlaştık!"

"Eğer o canavar—" diye başladı Gavin hiddetle.

"Ah, senin maceracı ruhun nerede Gavin?" diye kızdı Mizzen, şövalye daha uyarısını bitiremeden. "Kasabamızın temel prensiplerini hatırlasana be

adam. Burada öğrenmek için varız. Keşke böyle bir yapıtın potansiyelini anlayabilseydin!"

Sydney'den uzaklaşmaya başladılar, artık onunla hiç ilgilenmiyorlardı. Büyücü hala Gavin'in kulağının dibinde abuk sabuk konuşuyordu. Entreri, yakınlardaki bir binanın gölgelerinin arasından çıkıp Sydney'in yanına geldi.

"Bu şey neden geldi ki?" diye sordu kadına.

Kadın kafasını salladı. "Tek bir cevabı olabilir."

"Drow?"

"Evet," dedi. "Bük onları şehrin içine kadar takip etmiş ol

"Pek olası değil," diye mantık yürüttü Entreri, "fakat golem onları görmüş olabilir. Eğer Bük, drow ile onun yiğit dostlarının ardından etrafı dağıtarak içeri gelmiş olsaydı, onlar burada durmuş, o şeyden kurtulmak için savaşıyor olurdu.

"Öyleyse hala dışarıda bir yerlerde olabilirler."

"Ya da belki de Bük onları gördüğünde şehri terk ediyorlardı," dedi Entreri. "Cümle kapısındaki muhafızların ağzını yoklarım. Korkma, avımız çok yakınlarda!"

Odaya iki saat sonra geri döndüler. Kapıdaki muhafızlardan drowun grubunun geri çevrildiğini öğrenmişlerdi ve şimdi Buk'u geri alıp da yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Sydney, sabah vakti yola çıkışları hakkında Jierdan'a bir dizi talimatlar vermeye başladı, ama Entreri'nin ilgisini çabucak çeken şey Cattibrie'ın morarmış gözüydü. Kızın bağlarını kontrol etmek için ilerledi ve hiç bozulamamış olduklarından emin olduğunda, hançerini çekerek Jierdan'a döndü.

Durumu çabucak tahmin eden Sydney onu engelledi. "Şimdi değil!" dedi. "Ödülümüz pek yakında. Bunu kaldıramayız!" Entreri şeytanca

kıkırdadı ve hançeri yok etti. "Bunu yine tartışacağız," diye hırlayarak Jierdan'a söz verdi. "Kıza bir daha elini sürme."

Mükemmel, diye düşündü Cattibrie. Jierdan'ın açısından bakıldığında, kiralık katil açık açık onu öldürmeye niyetli olduğunu söylemiş sayılırdı. Alevleri daha fazla körüklüyordu bu.

Ertesi sabah golemi Mizzen'den geri aldığında, Buk'un drow ile gurubunu görmüş olduğu konusunda Sydney'in şüpheleri doğrulanmıştı. Derhal Gümüşay'dan çıktılar. Bük başı çekiyor, onlara Bruenor ve dostlarının evvelki sabah gitmiş oldukları rotada kılavuzluk ediyordu.

Tıpkı bir önceki grup gibi, onlar da izleniyordu.

Alustriel aydınlık yüzüne düşen saçlarını geriye attı, aşağıdaki gruba git gide artan bir ilgiyle bakarken, yeşil gözleri sabah güneşinin ışığıyla parıldıyordu. Hanım, birinin kara elf hakkında sorular sorduğunu kapı muhafızlarından öğrenmişti.

Gümüşay'dan ayrılan bu grubun macerada ne gibi bir rol oynadığını henüz çıkaramıyordu, fakat niyetlerinin hiç de iyi olmadığından şüpheleniyordu. Alustriel maceraya karşı olan arzusunu birçok yıl evvel tatmin etmişti. Ama şimdi, soylu görevlerinde drowa ve dostlarına herhangi bir şekilde yardım edebilmeyi diliyordu. Fakat devlet meseleleri bastırıp duruyordu ve böyle şeylerle oyalanacak vakti yoktu. Bir anlığına, bu ikinci grubu yakalamaları için bir devriye birliği yollamayı düşündü, böylece maksatlarını öğrenebilecekti.

Sonra, Mithril Salonu arayışında sadece yardımcı rol oynadığını kendisine hatırlatarak şehrine geri döndü. Yapabileceği tek şey, Drizzt Do'Urden ve dostlarının yeteneklerine güvenmekti.

KITAP 3

YENI YOLLAR

16. ESKI GÜNLER

Küçük bir vadideki sarp bir tepenin dış cephesinde bodur bir taş kule duruyordu. Sarmaşıklarla ve yabanıl bitkilerle kaplı olduğu için, buradan öylesine gelip geçen biri bu binayı fark edemezdi bile.

Fakat Salon'un Yol Arkadaşları, arayışlarında 'öylesine gelip geçen' bir tavır içinde değillerdi. Burası Müjdecinin Müzesi, yani muhtemelen bütün arayışlarının çözümü idi.

"Mekanın burası olduğundan emin misin?" diye sordu Regis Drizzt'e, küçük bir uçurumun üzerinden bakarlarken. Kadim kule, gerçekten de bir harabeye daha çok benziyordu. Etrafta hiçbir hareket yoktu. Hatta hayvanlar bile kıpırdamıyordu. Sanki mekanı ürkünç ve saygılı bir sessizlik sarmalamış gibiydi.

"Eminim," diye yanıtladı Drizzt. "Kulenin yaşlılığını hissediyorum. Birçok asır boyunca ayakta kalmış. Birçok asır."

"Peki ne kadar süredir boş?" diye sordu Bruenor, amacı için en parlak umut vaat eden yer olarak kendisine anlatılan bu mekanın hali karşısında hayal kırıklığına uğrayarak.

"Boş değil," diye yanıtladı Drizzt. "Tabii edindiğim bilgi hatalı değilse."

Bruenor sıçrayarak ayağa kalktı ve uçurumun tepesinden paldır küldür yürüdü. "Belki de haklısındır," diye homurdandı. "Bahse varım ki şu anda troller ya da kabuklu yetiler kapının içinde durmuş bizi izliyor ve içeri girmemiz için ağızlarından salyalar akıtıyordur! Öyleyse halledelim şu işi! Sundabar, buradan ayrıldığımız zaman bir gün mesafe uzakta olacak!"

Cücenin üç arkadaşı, bir zamanlar kulenin kapısına giden yol olan, yabanıl bitkilerle kaplı patika kalıntıları arasında ona katıldılar. Kadim taş kapıya ihtiyatla, silahlarını çekerek yaklaştılar. , Yosunla kaplanmış ve

zamanın etkisiyle hafif bir sona doğru yıpranmış olan kapı, görünüşe bakılırsa çok uzun yıllardır açılmamıştı.

"Kollarını kullan evlat," dedi Bruenor Wulfgar'a. "Eğer bu şeyi açabilecek bir kişi varsa o da sensin!"

Wulfgar, Aegisfang'i duvara yasladı ve geniş kapının önüne doğru ilerledi. Ayağını elinden geldiğince sıkı bir şekilde yerleştirdi ve ittirebileceği kadar iyi bir tutma yeri arayarak elini kapının üstünde gezdirdi.

Fakat en ufak bir baskı uygular uygulamaz, kapı sessizce ve hiç güç sarf etmeden içeri doğru açıldı.

İçerdeki durgun karanlığın arasından dışarı serin bir yel sızdı, beraberinde tanımadık kokularla dolu bir esans ve büyük bir yaşlılık havası taşıdı. Dostlar mekanın bu dünyaya ait olmadığım hissettiler. Belki de başka bir zamana aitti ve bu biraz endişe uyandırıyordu. Drizzt başı çekti.

Sessizce yürüyorlardı. Fakat ayak sesleri durgun karanlığın içinde yankılanıyordu. Kapının gerisindeki gün ışığı pek az rahatlık veriyordu, sanki kulenin içiyle ötesindeki dünya arasında bir engel varmış gibiydi.

"Bir meşale yakmalı—" diye başladı Regis, ama fısıltısının kasıtsız bir şekilde yüksek sesle çıkışıyla sözünü kısa kesti.

"Kapı!" diye haykırdı Wulfgar aniden, sessiz kapının arkalarından kapanmaya başladığını fark ederek. Tamamen kapanıp onları mutlak bir karanlığa boğmadan önce onu yakalayabilmek için atıldı. Fakat adamın büyük gücü bile kapıyı hareket ettiren büyülü kuvveti yenemezdi. Kapı ses çıkartmadan, bir devin iç çekişi gibi duyulan sessiz bir hava akımı oluşturarak kapanıverdi.

Geniş kapı son güneş ışığı sızıntısını da kestiğinde, hepsi birden ışıksız türbeyi gördüler. Çünkü kapı kapanır kapanmaz odayı, yani Müjdecinin Müzesi'nin giriş salonunu mavi bir parıltı aydınlattı.

Onları sarmalayan korkuyla karışık derin saygı sebebiyle hiçbir söz söyleyemediler. Çağ ve aitlik konusundaki bakış açılarını reddeden bir zamansızlık baloncuğunun içinde, İnsan Irkı tarihinin karşısında duruyorlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede, dalıp gitmiş gözlemciler olup çıkmışlardı. Kendi varoluşları başka bir zaman ve mekanda askıya alınmıştı. İnsan ırkının gelip geçişine, tıpkı bir tanrının bakacağı gibi bakmaktaydılar. Bir zamanlar parlak olan renkleri solmuş ve belirgin hatları şimdi bulamklaşmış karmaşık duvar halıları, ırkın hikayelerini açığa vuran görüntülerden oluşmuş fantastik bir kolajın içine taşımıştı onları. Her biri başka bir hikayeyi yemden ve yeniden anlatıyordu; hepsi aynı hikaye gibi görünüyordu, ama her seferinde ince değişimler geçiriyor, değişik kökenler ve farklı sonuçlar gösteriyordu.

Her çağa ait silahlar ve zırhlar duvarlarda sıralanmıştı. Hemen üstlerinde uzun yıllar önce unutulmuş binlerce krallığın sancakları ve taçlan duruyordu. Kahramanların ve ariflerin rölyef figürleri çatı kirişlerinden aşağı onlara bakıyordu. Bazıları tanıdıktı ama çoğu en tahsilli bilgeler dışındakiler için meçhuldü. Çizilmiş çehreleri o kadar kusursuzdu ki betimledikleri kimselerin kişiliklerini canlandırıyorlardı.

Silindirik dairenin ilk kapısının tam karşısında, bu sefer ahşap olan ikinci bir kapı vardı ve görünüşe göre kulenin ardındaki tepeciğe açılıyordu. Yol arkadaşları, mekanın tılsımından ancak o kapı usulca açılmaya başladığı zaman kurtulmayı başarabildüer.

Fakat bu kulede her kim ya da her ne yaşıyorsa, dünyevi gücün ötesinde biri olacağını anladıkları için hiçbiri silahlarına davranmadı.

Yaşlı bir adam odaya girdi, şimdiye kadar gördükleri herkesten yaşlıydı. Yüzü dolgunluğuna ulaşmış, yaşıyla oyuklaşmamıştı. Ama derisi doku itibariyle neredeyse ahşap gibi görünüyordu. Çatlaklara benzeyen çizgilere ve yaşlı bir ağaç gibi zamana meydan okuyan sert bir yüzeye sahipti. Yürüyüşü daha çok sessiz bir hareket akışı, adım kelimesinin manasım aşan bir havada süzülme eylemi gibiydi. Dostlara yaklaştı ve bekledi, uzun saten cüppesinin katmanları altındayken bile bariz bir şekilde ince olan kollarını sakin bir şekilde iki yanına sarkıtmıştı.

"Siz kulenin müjdecisi misiniz?" diye sordu Drizzt.

"Ben Yaşlı Gece'yim," diye yanıtladı adam, huzur dolu bir şarkı gibi çınlayan sesiyle. "Hoş geldiniz, Salon'un Yol Arkadaşları. Alustriel Hanım sizin buraya geleceğinizden ve arayışınızdan haberdar etti beni."

Wulfgar, etrafındaki şeylere karşı ağırbaşlı bir saygıya boğulmuş olsa bile, Alustriel'in isminin anılmasını dikkatten kacırmamıştı. Drizzt'e şöyle bir bakış attı ve drow ile göz göze geldiğinde bilmiş bilmiş gülümsedi.

Drizzt de kafasını çevirdi ve gülümsedi.

"Burası İnsanoğlu Dairesi," diye beyan etti Yaşlı Gece. "Müze'deki en geniş daire, tabii kütüphanenin haricinde."

Bruenor'un huzursuz homurtusunu duydu. "Senin ırkının gelenekleri de oldukça ehemmiyetlidir, iyi cüce. Ve tabii elflerinki de öyle," diye açıkladı. "Fakat tarihi evreler yüzyıllardan çok nesillerle ölçülür. Kısa ömürlü insanlar, tek bir cüce kralın halkını barış içinde yöneteceği birkaç asırda, binlerce krallık yıkabilir ve binlercesini daha kurabilir."

"Hiç sabırları yok!" diye pufladı Bruenor, görünüşe göre yatışmış bir halde.

"Katılıyorum," diye güldü Yaşlı Gece. "Fakat gelin şimdi, akşam yemeği yiyelim. Bu gece yapılacak çok işimiz var."

Onları kapı eşiğinden geçirdi ve aynı şekilde aydınlandırılmış başka bir koridora götürdü. Onlar geçerken, her iki tarafta uzanan kapılar türlü türlü daire isimleriyle adlandırılmıştı her bir iyi ırk için bir tane bulunuyordu, hatta orklar, goblinler ve dev soyu tarihi için de birkaç tane vardı.

Dostlar ve Yaşlı Gece, kadim ahşabı dağ kayaları kadar sert olan kocaman, yuvarlak bir masada akşam yemeği yediler. Masanın kenarlarında rünler kazılıydı. Birçoğu Yaşlı Gece'nin bile hatırlayamadığı, dünyadan uzun süre önce göçüp gitmiş lisanlardaydı. Her şey gibi yemekler de, uzak geçmişe aitmiş izlenimi veriyordu. Fakat hiç bayat değil, lezizlerdi. Dostların şimdiye kadar tattıklarından oldukça farklı bir lezzete sahiplerdi. İçecek ise, elflerin efsanevi iksirlerine bile baskın çıkan, zengin bir kokuya sahip billur bir şaraptı.

Onlar yemek yerlerken, Yaşlı Gece hoşça vakit geçirmelerini sağladı. Kadim kahramanların büyük hikayelerini ve Alemleri şimdiki durumlarına doğru şekillendiren hadiseleri anlattı. Yol arkadaşları pek kibar dinleyicilerdi. Mithril Salonu hakkındaki önemli ipuçlarının bir veya iki kapı ötede bekliyor olma ihtimaline rağmen hem de.

Yemek bittiğinde, Yaşlı Gece sandalyesinden kalktı ve onlara garip, merak uyandırıcı bir yoğunlukla baktı. "Gün gelecek, belki de bundan bin yıl sonra, yine konuklar ağırlayacağım. Eminim ki, o gün anlattığım hikayelerden birisi Salon'un Yol Arkadaşları ve onların şanlı yolculuklarıyla ilgili olacak."

Dostlar, yaşlı adamın onlara ithaf ettiği bu şerefe verecek bir karşılık bulamadılar. Hatta her zaman dengesini koruyan, sarsılmaz Drizzt bile çok uzun bir süre gözlerini kırpmadan donakaldı.

"Gelin," diye talimat verdi Yaşlı Gece, "yolunuz yeni bir başlangıç yapsın." Onları başka bir kapıdan, kuzey diyarındaki en büyük kütüphaneye giden kapıdan geçirdi.

Kalın ve ince ciltler duvarları kaplamıştı ve geniş oda boyunca yerleştirilmiş bir sürü masanın üzerinde yüksek yığınlar halinde dizilmiş duruyorlardı. Yaşlı Gece belirli bir masayı işaret etti, kenarda duran daha küçük bir masaydı bu ve üzerinde açık bir halde tek bir kitap vardı.

"Araştırmanızın büyük bir bölümünü sizin için ben yaptım," diye açıkladı Yaşlı Gece. "Ve cücelerle ilgili bütün ciltler arasında, Mithril Salonu'ndan bahseden tek bulabildiğim cilt buydu."

Bruenor kitaba doğru ilerledi ve cildini titreyen ellerle kavradı. Ulu Cüce Dili'nde yazılmıştı, Dağ Altındaki Sırların Bekçisi Dumathoin'in lisanıydı bu. Alemler'de neredeyse kaybolmuş bir alfabeydi. Fakat Bruenor okuyabiliyordu. Sayfayı çabucak inceledi, sonra ilgili paragrafları yüksek sesle okudu.

" 'Kral Elmor ile halkı, Garumn ve Battlehammer klanı hısımlarının emeklerinden çok büyük kar etmiştir. Fakat gizli madenlerin cüceleri Elmor'un kazancını yalanlamamıştır. Konaktaşı, Garumn'un ınithril eserleri

pazara sürmek için kullandığı gizli yolunun başlangıcı olarak değerli ve güvenilir bir ortak olmuştur.' ' Bruenor kafasını kaldırıp dostlarına baktı, gözlerinde keşfediş parıltıları vardı.

"Konaktaşı," diye fısıldadı. "Bu ismi biliyorum." Tekrar kitabın içine gömüldü.

"Bundan fazla pek az şey bulabilirsin," dedi Yaşlı Gece. "Zira Mithril Salonu hakkındaki bilgiler asırlar içinde kayboldu. Kitap sadece mithril akışının kısa süre sonra kesildiğini ve Konaktaşı'nm nihai çöküşünü sağladığını belirtiyor."

Bruenor onu dinlemiyordu. Kendisi okumalıydı, kayıp mirası hakkında kaleme alınmış her sözü silip süpürmesi gerekliydi, değerleri ne olursa olsun.

"Peki ya Konaktaşı'na ne demeli?" diye sordu Wulfgar Yaşlı Gece'ye. "Bir ipucu mu?"

"Belki de," diye yanıtladı yaşlı müjdeci. "Şimdiye kadar, bu kitap haricinde o yerden söz eden başka bir kaynağa rastlayamadım. Fakat işçiliğinden dolayı, Konaktaşı'nm bir cüce yerleşimine göre epey alışılmadık olduğuna inanmaya meyillim."

"Yerin üstünde!" diye aniden söze daldı Bruenor.

"Evet," diye hemfikir oldu Yaşlı Gece. "Yerin üstündeki yapılarla kurulmuş bir cüce yerleşimi. Bu günlerde pek nadir rastlanır ve Mithril Salonu zamanında ise böyle bir şey hiç duyulmamıştır. Bilgilerime göre sadece iki olasılık var."

Regis bir zafer çığlığı koy verdi.

"Heyecanınız biraz erken olabilir," diye belirtti Yaşlı Gece. "Konaktaşı'nm bir zamanlar bulunduğu yeri saptasak bile, orası sadece Mithril Salonu'na giden yolun başlangıcı."

Bruenor, kitabın birkaç sayfasına göz gezdirdikten sonra onu masanın üzerine geri koydu. "Bu kadar yaklaştık!" diye hırıldadı, yumruğunu kaya gibi sert ahşaptan masaya indirerek. "Ve bilmem gerek!"

Drizzt ona doğru ilerledi ve pelerinin altından küçük bir şişecik çıkarttı. "Bir iksir," diye açıkladı Bruenor'un şaşkın bakışlarına cevaben, "senin yeniden Mithril Salonu günlerinde yürümeni sağlayacak."

"Çok kudretli bir büyü," diye uyardı Yaşlı gece. "Ve kontrol edilemez nitelikte. Bunu dikkatle düşün, iyi cüce."

Bruenor çoktan harekete geçmişti, yapması gereken bir keşfin eşiğinde etekleri zil çalıyordu. Sıvıyı bir yudumda içti. Sonra, kuvvetli bir şekilde vuracağı için masanın kenarında kendisini sabitleyip durdu. Kırışık alnında boncuk boncuk terler vardı ve iksir aklını yüzyıllar öncesine götürürken istem dışı olarak titriyordu.

Regis ve Wulfgar ona doğru ilerledi, koca adam onu omuzlarından tuttu ve bir sandalyeye usulca oturttu.

Bruenor'un gözleri fal taşı gibi açıktı, fakat odada olan hiçbir şeyi görmüyordu. Şimdi terden sırılsıklam olmuştu ve titreyişi sarsıntıya dönüşmüştü.

"Bruenor," diye yavaşça seslendi Drizzt, cüceye bu kadar ayartıcı bir fırsat sunmakla doğru bir iş yapıp yapmadığını merak ederek.

"Hayır babacığım!" diye haykırdı Bruenor. "Burada karanlıktayken olmaz! Öyleyse benimle gel. Sensiz ben ne yaparım?"

"Bruenor," diye seslendi Drizzt daha vurgulu bir şekilde.

"O burada değil," diye açıkladı Yaşlı Gece. Bu iksire aşina idi, zira uzak geçmişlerini arayan uzun ömürlü ırklar, özellikle de elfler, tarafından sık sık kullanılırdı. Fakat genelde iksiri içenler daha hoş bir zamana dönerlerdi. Yaşlı Gece ciddi bir endişeyle izliyordu, çünkü iksir Bruenor'u geçmişindeki kötü bir güne, güçlü duygulara karşı kendisini korumak için bastırdığı ya da en azından geriye ittiği bir anısına döndürmüştü. O

duygular şimdi apaçık ortada duracak, bütün şiddetleriyle cücenin bilinçli zihnine aşikar olacaktı.

"Onu Cüceler Dairesi'ne getirin," diye talimat verdi Yaşlı Gece. "Kahramanlarının suretleri arasında olmanın tadını çıkartsın. Hatırlamasına yardımcı olacak ve çetin sınavı aşmasında ona güç vereceklerdir."

Bruenor, şimdi etrafındaki imgeleri sadece hayal meyal görebiliyordu, geçmişteki ve bugünkü dünya arasında sıkışmış kalmıştı. Moradin'in, Dumathoin'in ve bütün tanrıları ile kahramanlarının suretleri, çatı kirişlerindeki yerlerinden ona bakıyor, üzerine kapanan facia dalgalarına karşı ona bir nebze olsun ferahlık veriyordu. Cüce ebatlarmdaki zırh takımları, kurnazca işlenmiş baltalar ve savaş çekiçleri etrafını çevrelemişti. Ve gururlu ırkının en görkemli varlıkları içinde yüzüyordu adeta.

Fakat bu imgeler, şimdi yeniden yüzleştiği dehşeti; klanının, Mithril Salonu'nun ve babasının düşüşünün dehşetini yok edemiyordu.

"Gün ışığı!" diye haykırdı, rahatlama ve keder arasında ikiye bölünmüş bir halde. "Vah yazık babama ve babamın babasına! Ama evet, kaçışımız yaklaştı! Konaktaşı..." bir anlığına bilincini yitirdikten sonra kendine geldi,"... bizi koru. Ne büyük kayıp, ne büyük kayıp! Bizi koru!"

"Bedeli yüksek oldu," dedi Wulfgar, cücenin çektiği eziyet karşısında acı duyarak.

"Ödemeye gönüllüydü," diye yanıtladı Drizzt.

"Eğer hiçbir şey öğrenemezsek üzüntü verici bir bedel olacak," dedi Regis. "Abuk sabuk konuştuğu şeylerden hiçbir şey anlaşılmıyor. Burada öylece oturup ümidi hiç kesmeden beklememiz mi gerekiyor?"

"Anıları onu daha şimdiden Konaktaşı'na getirdi, ayrıca ardındaki yoldan hiç bahsetmedi," diye gözlemledi Wulfgar.

Drizzt palalarından birini çekti ve pelerinin kapüşonuyla yüzünü iyice örttü.

"Ne?" diye sormaya başladı Regis, ama drow çoktan harekete geçmişti bile. Bruenor'un yanına koşturdu ve yüzünü cücenin terle kaplı yanağına doğru yaklaştırdı.

"Ben bir dostum," diye fısıldadı Bruenor'a. "Salonun düşüşü haberini alınca geldim! Müttefiklerim bekliyor! İntikam bizim olacak, Battlehammer Klam'nın güçlü cücesi! Bize yolu göster ki salorumun şanını geri kazanalım!""

"Bu sır," diyen Bruenor'un nefesi kesildi. Bilincim yitirmek üzereydi.

Drizzt üsteledi. "Zaman çok az! Karanlık çöküyor!" diye haykırdı. "Yolu söyle cüce, yolu bilmemiz gerek!"

Bruenor duyulamayan bazı sözler mırıldandı ve bütün dostlar Bruenor'un salonu bulmasını engelleyen en son zihinsel engeli de drowun aşmasının bilinci içinde nefeslerini tuttular.

"Daha yüksek sesle!" diye ısrar etti Drizzt.

"Dördüncü Zirve!" diye haykırdı Bruenor. "Yüksek bayırın tepesinde ve Bekçinin Vadisi'nin içinde!"

Drizzt, hatırlayarak kafasını sallayan Yaşlı Gece'ye dönüp baktı. Sonra Bruenor'a döndü. "Ferah ol, kudretli cüce," dedi rahatlatıcı bir şekilde. "Klanının öcü alınacak!"

"Kitabın Konaktaşı hakkında verdiği açıklamaya göre, Dördüncü Zirve sadece tek bir yer olabilir," diye açıkladı Yaşlı Gece Drizzt ve Wulfgar'a, kütüphaneye geri döndükleri vakit. Regis, sıkıntılı uykusunda Bruenor'a göz kulak olmak için Cüceler Dairesi'nde kalmıştı.

Müjdeci, yüksek bir rafın üzerinden bir parşömen tüpü çıkarttı ve içindeki kadim parşömen tomarını açtı: merkezi kuzey diyarının, yani Günüşay ve Mirabar arasında kalan toprakların bir haritasıydı bu.

"Mithril Salonu zamanında yerin üstünde bulunan ve sayıyla adlandırılmış bir zirveye işaret edebilecek kadar dağ dizisine yakın olan tek

cüce yerleşimi burada olmalı," dedi. Dünyanın Omurgası'mn en güney çıkıntısındaki en güney zirveyi, Nesme ile Hepkırlar'ın hemen kuzeyinde kalan yeri işaret ediyordu. "Terk edilmiş taş şehir, şimdilerde kısaca 'Harabeler' diye adlandırılıyor ve sakallı ırk orada yaşarken ekseriya Cücekasrı olarak bilinirdi. Lakin yol arkadaşınızın mırıltıları sayesinde, bunun gerçekten de kitabın söz ettiği Konaktaşı olduğuna ikna oldum."

"Peki öyleyse neden kitap oradan Cücekasrı olarak bahsetmiyor?" diye sordu Wulfgar.

"Cüceler ketum bir ırktır," diye açıkladı Yaşlı Gece, bilgiç bilgiç kıkırdayarak. "Özellikle de işin içinde hazine olduğu zaman. Mithril Salonu Kralı Garumn, hazinesinin konumunu dış dünyanın açgözlülüğünden saklamakta kararlıydı. Hiç şüphe yok ki, o ve Konaktaşlı Elmor, detaylı şartları olan ve etraflarındaki yerlere takılacak uydurma isimler içeren bir antlaşma yapmışlar. Davetsiz paralı askerleri yollarından döndürmek için ellerinden geleni artlarına koymamışlar. Şimdi, cüce tarihinin ciltli kitapları arasında bölük pörçük yerlerde görülen isimler bunlar. Muhtemelen bir sürü bilgin, Mithril Salonu hakkında bir şeyler okumuştur. Fakat başka isimle anılması sebebiyle, dünya için kayıp olan bir sürü kadim cüce yurdundan bir diğeri olduğunu zannetmiştir."

Müjdeci, vuku bulan hadiseleri hazmetmek için bir anlığına duraksadı. "Derhal yola çıkmalısınız," diye tavsiye etti. "Eğer gerekirse cüceyi sırtınızda taşıyın, fakat iksirin etkisi geçip gitmeden önce onu Konaktaşı'na yetiştirin. Anılarında dolaşan Bruenor, iki yüz yıl öncesinin adımlarıyla yürüyerek, dağların tepesindeki Bekçinin Vadisi'ne ve Mithril Salonu'nun kapılarını bulabilir."

Drizzt, haritayı ve Yaşlı Gece'nin Konaktaşı'mn konumu olarak işaretlediği noktayı inceledi. "Geriye, batıya doğru," diye mırıldandı, Alustriel'in kuşkularını tekrarlayarak. "Buradan ancak iki günlük mesafe ötede."

Wulfgar parşömene bakmak için yaklaştı ve hem beklentiyle hem de biraz hüzünle ekledi, "Yolumuzun sonuna yaklaşıyoruz.

17. SINAV

Yıldızların altında yola çıktılar ve yıldızlar bir kez daha gökyüzünü doldurana dek durmadılar. Bruenor'un hiçbir desteğe ihtiyacı yoktu. Tam tersine, onları mahmuzlayan, Buzyeli Vadisi'nden çıkalı beri en sıkı yürüyüş temposunda götüren kimse oydu. Çılgınlığından kurtulmuş ve en sonunda, uzun süredir aradığı hedefe giden elle tutulur bir yola gözlerini odaklamıştı. Donuk gözlerle bakan ve hem geçmişte hem de bugünde yürüyen Bruenor'un saplantısı onu yiyip bitiriyordu. Yaklaşık iki yüz yıldır geri dönüşünün hayalini kurmaktaydı ve yolda geçen şu son birkaç gün, akıp giden asırlardan daha uzun gibi gelmişti ona.

Yol arkadaşları görünüşe göre en kötü düşmanlarını alt etmişlerdi: zamanı. Eğer Müze'de yaptıkları hesaplamalar doğruyduysa, Mithril Salonu sadece birkaç gün ötede beklemekteydi, ayrıca kısa yaz döneminin ortaları da ancak geçmişti. Artık zaman konusu acil bir mesele olmadığından dolayı Drizzt, Wulfgar ve Regis, Müze'den ayrılmaya hazırlanırken hafif bir yürüyüş temposu tutturmayı bekliyorlardı. Ama Bruenor, uyandıktan ve yaptığı keşifleri öğrendikten sonra, acelesi hakkında hiçbir tartışma kabul etmedi. Zaten hiçbir tartışma da ortaya koyulmadı. Fakat Bruenor'un zaten huysuz olan mizacı, heyecanıyla birlikte daha da kötüleşmişti.

"Ayaklarını hareket ettirmeye devam et!" diye çıkışıp duruyordu, minik bacaklarıyla cücenin çılgın temposuna yetişemeyen Regis'e. "On-Kasaba'da kalıp göbeğini kemerinin üstünden sarkıtıyor olman gerekirdi!" Cüce sonra sessiz sessiz söylenmeye koyuluyor, piston gibi çalışan bacaklarının üstüne daha da fazla eğiliyor, Regis'in vereceği herhangi bir cevaba, ya da Wulfgar veya Drizzt'in onun.davranışları hakkında yapacağı bir yoruma karşı kulakları sağır kesiliyordu.

Suyu kılavuz olarak kullanmak için yollarını Rauvin'e doğru geri çevirdiler. Drizzt, dağ dizisi görünür olur olmaz, cüceyi kuzeybatıya doğru yön değiştirmeye ikna etmeyi başarabildi. Drowun bir başka Nesmeli devriye birliğiyle karşılaşmaya hiç isteği yoktu. Kendisini Gümüşay'm dışında tutmaya Alustriel'i zorlayan şeyin, o şehirden yükselen uyarı feryatları olduğundan emindi.

Konaktaşı'mn harabelerine olan mesafenin yarısından fazlasını kat ettikleri bariz olduğu halde, Bruenor o geceki kampta biraz olsun gevşeyip dinlenemedi. Kamp yerinde kapana kısmış bir hayvan gibi dönenip duruyor, boğumlu yumruklarını sıkıca kavrayıp kavrayıp bırakıyor ve halkının Mithril Salonu'ndan dışarı sürüldüğü o kader günü hakkında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ve tabii, en sonunda geri döndüğünde alacağı intikam hakkında.

"İksir yüzünden mi?" diye sordu Wulfgar Drizzt'e, o akşamın ilerleyen saatlerinde, kamp yerinin kenarında oturmuş cüceyi izlerlerken.

"Bir kısmı belki," diye yanıtladı Drizzt, dostu için aynı derecede endişeleniyordu. "İksir, Bruenor'u uzun hayatının en acı verici deneyimini yeniden yaşamaya zorladı. Ve şimdi, geçmişin anıları hislerine sızmanın bir yolunu bulurken, bütün bu yıllar boyunca içinde birikip duran intikam hissi de keskinleşti."

"Korkuyor," diye gözlemledi Wulfgar.

Drizzt başıyla onayladı. "Bu onun hayatının sınavı. Mithril Salonu'na geri dönmeye ettiği yemin, kendi 'var oluşuna verdiği bütün değeri taşıyor."

"Çok zorluyor," diye belirtti Wulfgar, yemek yedikten hemen sonra bitkinlikten yığılıp kalmış olan Regis'e bakarak. "Buçukluk ayak uyduraıruyor."

"Önümüzde bir günden az mesafe var," diye yanıtladı Drizzt. "Regis yolu sağ salim atlatacaktır, hepimizin yapacağı gibi." Barbarın omzuna hafifçe vurdu. Wulfgar, tam anlamıyla tatmin olmasa bile, cüceyi etkileyemeyeceği gerçeğine boyun eğerek, biraz dinlenmek için uzaklaştı. Drizzt volta atan cüceye dönüp baktı. Esmer yüzünde, genç barbara açık ettiğinden çok daha derin bir endişe vardı.

Aslında Drizzt Regis için endişelenmiyordu. Buçukluk her zaman, olması gerektiğinden daha iyi bir şekilde zorlukların üstesinden gelmenin bir yolunu buluyordu. Fakat Bruenor'un durumu drowu telaşlandırıyordu. Cücenin Aegisfang'i, kudretli savaş çekicini yaptığı zamanı hatırladı. O silah, demirci olarak parlak bir kariyere sahip Bruenor'un en mükemmel

yaratışıydı. Adına efsane düzülmeye değer bir silahtı. Bruenor bu başarısını aşmayı, hatta ona denk bir şey yapmayı ümit edemezdi. Cüce o günden sonra bir daha çekicini örse vurmamıştı.

Şimdi ise Mithril Salonu'na yolculuk vardı, Bruenor'un hayat boyu gayesi. Tıpkı Aegisfang'in Bruenor'un en iyi eseri olduğu gibi, bu yolculuk da onun çıkacağı en yüksek tepe olacaktı. Drizzt'irt endişeleri, arayışın başarısı ya da başarısızlığından daha zor fark edilir, ama daha tehlikeli bir konudaydı. Yolların tehlikeleri hepsini eşit derecede etkilemişti ve yolculuğa çıkmadan önce hepsi de bunu gönüllü olarak kabul etmişti. Kadim salonlar geri alınsın ya da alınmasın, Bruenor dağın zirvesine çıkmış olacaktı. En görkemli anı geçip gidecekti.

"Sakinleş biraz, iyi kalpli dostum," dedi Drizzt, cücenin yanına giderek.

"Yurdum söz konusu, elf!" diye yapıştırdı cevabı Bruenor, ama birazcık kendini yatıştırmış gibi görünüyordu.

"Anlıyorum," diye önerdi Drizzt. "Görünüşe bakılırsa, gerçekten de Mithril Salonu'nu göreceğiz. Ve bu da, pek yakında cevaplamamız gereken bir soruyu gün ışığına çıkarıyor."

Bruenor ona merakla baktı, fakat Drizzt'in konuyu nereye getirdiğini gayet iyi biliyordu.

"Şimdiye kadar hep Mithril Salonu'nu bulmakla ilgilendik ve mekana girdikten sonraki planlarımız hakkında pek az şey konuşuldu."

"Bütün haklarıyla, ben Salon'un Kralı'yım," diye hırladı Bruenor.

"Kabul," dedi drow, "peki ya hala orada olması muhtemel karanlığa ne demeli? Bütün klanı madenlerden dışarı süren güce? Biz dört kişiyken onu yenebilir miyiz?"

"Kendi işine dönmüştür, elf," diye yanıtladı Bruenor huysuz bir tonla. Olasılıklarla yüzleşmek istemiyordu. "Bütün bildiklerimize rağmen, salonlar temiz olabilir."

"Belki de. Ama eğer karanlık hala oradaysa ne gibi planların var?"

Bruenor bir anlığına durup düşündü. "Buzyeli Vadisi'ne haber yollanacak," diye yanıtladı. "Halkım ilkbahara bizim yanımızda olur."

"Ancak yüz kişi kadar," diye hatırlattı Drizzt ona.

"Eğer daha fazlasına ihtiyaç olursa, o zaman ben de Adbar'a haber yollarım!" diye ters ters cevap verdi Bruenor. "Kendisine hazine vaat edilirse, Harbromm yardım etmekten memnuniyet duyacaktır."

Drizzt, Bruenor'un öyle bir vaatte bulunmak için o kadar acele etmeyeceğini biliyordu. Fakat cüceyi tuttuğu rahatsız edici ama önemli soru yağmurunu kesmeye karar verdi. "İyi uyu," dedi cüceye. "Gerektiği zaman cevaplarını bulacaksın."

Ertesi sabahki yürüyüş, telaş konusunda dünkünden aşağı kalmıyordu. Kısa süre sonra, onlar geçip giderken önlerinde dağlar yükselmeye başladı ve cücenin üzerine başka bir değişiklik daha çöktü. Aniden durdu. Başı dönüyor ve dengesini sağlayabilmek için savaş veriyordu. Wulfgar ve Drizzt hemen ardında bitiverip ona destek oldular.

"Ne oldu?" diye sordu Drizzt.

"Cücekasrı," diye yanıtladı Bruenor, dalıp gitmişten de ötede bir sesle. En yakındaki dağın tabanından yeryüzüne çıkmış bir kaya katmanını işaret etti.

"Mekanı biliyor musun?"

Bruenor cevap vermedi. Yeniden yürümeye başladı, tökezledi ama yardım tekliflerini reddetti. Dostları çaresizce omuz silkip onu takip ettiler.

Bir saat sonra yapılar görünür oldu. Sanki oyun kartlarından yapılma devasa evler gibi, koca koca taş dilimleri binalar oluşturmak üzere hünerli bir şekilde dizilmişti. Ve yüzyıldan fazla bir süredir terk edilmiş olsalar bile, geçen mevsimler ve rüzgar onları alıp götürememişti. Bir tek cüceler kayalara böylesine bir güç aşılayabilirdi. Nesiller boyunca ve ozanların

hikayelerinde, dağlar gibi sapasağlam ayakta kalacak kadar mükemmel bir şekilde taşları yan yana bir tek cüceler dizebilirdi. Sonuçta gelecekteki bir ırk, onların yarattığı şeye saygı ve hayranlıkla bakar ve onu kimin yarattığı hakkında en ufak bir fikre bile sahip olmazdı.

Bruenor hatırladı. On yıllar, önce yaptığı gibi köye doğru yürüdü, külrengi gözünde bir yaş beliriverdi ve klanının üstüne kapanan karanlığın hatıralarıyla vücudu sarsıldı.

Dostları onu bir süreliğine kendi haline bıraktılar. Kalın postunun arasından yolunu bulup yüzeye çıkan ciddi hisleri rahatsız etmek istemiyorlardı. En sonunda, ikindi vakti geldiğinde, Drizzt ona doğru yürüdü.

"Yolu biliyor musun?" diye sordu.

Bruenor, kafasını kaldırıp en yakındaki dağın yanından yükselen geçide baktı. "Yarım gün," diye yanıtladı.

"Burada kamp kuralım mı?" diye sordu Drizzt.

"Bana iyi gelir," dedi Bruenor. "Yeniden düşünecek çok şeyim var elf. Korkma yolu unutmam." Gözleri keskin bir odaklanmayla kısıldı. Karanlığın gününde, üzerinden koşarak kaçtığı patikaya baktı ve fısıldadı, "yolu bir daha asla unutmayacağım."

Bruenor'un zorlu temposu dostlar için hayırlı oldu. Zira Bük Gümüşay'ın dışında, drowun rotasında kolayca yoluna devam ediyor ve kendi grubunu da eşit aceleyle götürüyordu. Müzeye hiç uğramadan geçen zaten her halükarda, kulenin büyülü koruma kalkanı onların yaklaşmasına izin vermezdi— golemin partisi, arayı hatırı sayılır derecede kapatmıştı.

Pek uzakta olmayan bir kamp yerinde Entreri, şeytani gülümsemesini takınmış, karanlık ufka ve kurbanı olduğunu bildiği bir ışık zerreciğine gözlerini dikmiş duruyordu.

Cattibrie da onu görüyor ve yarının büyük sınav günü olacağını biliyordu. Hayatının büyük bir kısmını savaş deneyimli cüceler arasında,

bizzat Bruenor'un eğitimi altında geçirmişti. Cüce ona hem disiplinli olmayı hem de kendine güvenmeyi öğretmişti. Derinlerdeki özgüvensizliğini saklamak için takınacağı ukala bir tavır değil, gerçek bir öz inanç ve neyi başarıp başaramayacağı konusunda yapacağı ölçülü bir değerlendirme becerisi vermişti. O gece uyumakta zorluk çekmesinin sebebi, başarısızlıktan korkmasından çok sınavıyla yüzleşmeye olan hevesiydi.

Erken saatte kampı topladılar ve şafak vaktinden hemen sonra harabelere vardılar. En az Bruenor'un grubu kadar heyecanlı oldukları halde, sadece yol arkadaşlarının kamp yerinden geriye kalanları bulabildiler.

"Bir saat belki de iki," diye gözlemledi Entreri, közlerin ısısını hissetmek için yere doğru eğilerek.

"Bük yeni izi şimdiden buldu bile," dedi Sydney, en yakın dağın eteklerindeki tepelere doğru ilerlemekte olan golemi işaret ederek.

Takibin heyecanıyla dolup taşan Entreri'nin yüzünü bir gülümseme kapladı. Fakat Cattibrie, kiralık katile pek az dikkat ediyor, daha çok Jierdan'ın yüzünde beliren ifadelerle ilgileniyordu.

Asker kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Entreri ve Sydney Buk'un ardından ilerlemeye başlar başlamaz onların peşinden yola çıktı. Ama adımlan isteksizdi. Bariz bir şekilde görünüyordu ki, yaklaşmakta olan karşılaşma için Sydney ve Entreri kadar hevesli değildi.

Cattibrie bundan memnun oldu.

Keskin, dar koyaklar ve kayaların arasından sıyrılarak, yollarını dağların eteklerinden seçerek sabah boyunca ilerlediler. Sonra, iki yıldan uzun bir süre önce arayışına başladığından beri, Entreri ilk defa avını gördü.

Kiralık katil, tam yığma taşlardan bir tepeciğin üstüne gelmişti ve gür ağaçlardan oluşan küçük bir vadiye inmek için adımlarını yavaşlatıyordu ki, Braenor ve dostları çalılıkların arasından çıktılar ve çok uzaktaki sarp bir bayırın cephesine doğru ilerlemeye başladılar. Entreri yere sindi ve ardındakilere yavaşlamalarını işaret etti.

"Golemi durdur," diye seslendi Sydney'e, çünkü Bük daha şimdiden aşağıdaki koruya dalıp kaybolmuştu ve kısa süre sonra diğer taraftan paldır küldür çıkacak, başka bir çıplak taş yığınının üstünde beliriverecek ve yol arkadaşlarının açıkça görebileceği bir halde olacaktı.

Sydney koşturdu. "Bük, bana geri gel!" diye cüret edebileceği kadar yüksek bir sesle haykırdı. Çünkü yol arkadaşları her ne kadar uzakta olsa bile, dağların arasındayken seslerin yankıları sonsuza dek taşmacakmış gibi geliyordu.

Entreri önlerindeki yamaç cephesi boyunca ilerleyen benekleri işaret etti. "Dağın etrafından dolaşmadan önce onları yakalayabiliriz," dedi Sydney'e. Jierdan ve Cattibrie'a bakmak için arkasını döndü ve Cattibrie'in ellerini sıkıca ardında bağladı. "Eğer haykırırsan, dostlarının ölümünü izleyeceksin," diye teinin etti onu. "Ve sonra senin ölümün de oldukça nahoş olacak."

Cattibrie, yüzüne en korkmuş bakışım yerleştirdi. Bu sırada, kiralık katilin son tehdidinin kendisine pek boş gelmesinden memnun oldu. On-Kasaba'da ilk karşılaştıkları zaman Entreri'nin onun üzerinde bıraktığı korkuyu yenmişti. Duygusuz katile duyduğu içgüdüsel tiksintiye rağmen, onun eninde sonunda sadece bir insan olduğuna kendisini inandırmıştı.

Entreri yamacın ve yol arkadaşlarının altında kalan dik vadiyi işaret etti. "Ben derin koyağın içinden geçeceğim," diye açıkladı Sydney'e, "ve ilk teması ben yapacağım. Sen ve golem yoldan devam edip arkadan yaklaşacaksınız."

"Peki ya ben?" diye itiraz etti Jierdan.

"Kızın yanında kal!" diye emretti Entreri, sanki bir uşakla konuşuyormuş gibi kayıtsızca. Herhangi bir itiraz duymayı reddederek arkasını döndü ve ilerlemeye başladı.

Buk'un geri gelmesini bekleyen Sydney, dönüp de Jierdan'a bakmadı bile. Böyle ağız kavgalarına ayıracak vakti yoktu. Ayrıca eğer Jierdan kendisi adına konuşmayı beceremezse, adamı umursamaya bile değmeyeceğini düşünüyordu.

"Şimdi harekete geç," diye fısıldadı Cattibrie Jierdan'a, "kendin için, benim değil!" Adam ona kızgınlıktan çok merakla baktı, bu rahatsızlık verici durumda ona yardımı dokunabilecek bütün tavsiyelere karşı hassastı.

"Büyücünün sana hiç saygısı kalmadı be adam," diye devam etti Cattibrie. "Senin yerini kiralık katil aldı ve o kadın da senden çok onun yanında kalmayı tercih eder. Bu senin harekete geçme şansın, eğer gözlerim bana doğruyu söylüyorsa son şansın! Büyücüye değerini göstermenin zamanı, Luskan Askeri!"

Jierdan huzursuzca etrafına bakındı. Kızdan beklediği bütün kışkırtmalara rağmen, Cattibrie'in söylediği sözler, yargısının yerinde olduğuna inandıracak kadar doğruluk payı taşıyordu.

Gururu kazandı. Hızla Cattibrie'a doğru döndü ve onu bir tokatla yere yapıştırdı, sonra aceleyle Sydney'in yanından geçip Entreri'yi takip etmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"diye seslendi Sydney onun ardından, fakat Jierdan artık gereksiz konuşmalarla ilgilenmiyordu.

Şaşıran ve kafası karışan Sydney, esiri kontrol etmek için arkasını döndü. Cattibrie bunu bekliyordu ve sanki bilincini yitirmiş gibi inleyip sert taşın üstünde yuvarlandı. Fakat aslında Jierdan'ın darbesinden yeterince kaçmayı başarmıştı. Adam sadece hafif bir şekilde vurabilmişri. Bilinci ve algısı tamamen yerinde olan Cattibrie'ın hareketleri, bağlı ellerini bacaklarının altından çıkartıp önüne doğru geçirmesini sağlayacak bir pozisyona gelmek için hesaplanmıştı.

Cattibrie'ın yerde debelendiğini gören Sydney, bütün ilgisini iki yoldaşı arasmda patlak verecek müsabakaya çevirecek kadar tatmin olmuştu. Jierdan'ın yaklaştığını işiten Entreri, hançeri ve süvari kılıcı hazır bir halde adama doğru döndü.

"Sana kızla kalman söylendi!" diye tısladı.

"Bu yolculuğa senin esirine muhafızlık etmek için katılmadım!" diye karşılık verdi Jierdan, kendi kılıcını çekerek.

Entreri'nin karakteristik sırıtışı tekrar yüzünde belirdi. "Geri git," dedi son bir kez Jierdan'a. fakat gururlu askerin geri dönmeyeceğini biliyordu ve bundan memnundu.

Jierdan öne doğru bir adım daha attı.

Entreri saldırdı.

Jierdan deneyimli bir savaşçıydı, bir sürü çatışma görüp geçirmiş kıdemli biriydi ve eğer Entreri onu tek bir darbeyle saf dışı bırakmayı umuyorduysa hata yapmış demekti. Jierdan'ın kılıcı darbeyi savuşturdu ye bir saplama hareketiyle karşılık verdi.

Entreri'nin Jierdan'a gösterdiği bariz aşağılamayı fark eden ve askerin gururunun derecesini bilen Sydney, daha Sahipkulesi'ni terk ettiklerinden beri böyle bir çatışmadan korkuyordu. İçlerinden birinin ölmesi umurunda değildi bunun Jierdan olacağım tahmin ediyordu— fakat görevini tehlikeye atacak hiçbir şeye müsamaha gösteremezdi. Drow sağ salim ellerine geçtikten sonra, Entreri ve Jierdan aralarındaki sorunu halledebilirdi.

"Onların yanına git!" diye seslendi yaklaşmakta olan goleme. "Dövüşü durdur!" Bük anında arkasını döndü ve dövüşen adamlara doğru koşturdu. Kafasını bezginlikle sallayan Sydney, durumun kısa süre sonra kontrol altına alınacağına ve takiplerine devam edebileceklerine inanıyordu.

Fakat göremediği şey, Cattibrie'ın onun arkasında ayağa kalkışıydı.

Cattibrie, sadece tek bir şansı olduğunu biliyordu. Sessizce sokuldu ve bağlı olan ellerini büyücünün ensesine indirdi. Sydney dosdoğru sert taşın üstüne düştü. Damarlarındaki kanı coşup taşan Cattibrie, ağaç korusunun içine koştu. Düşmanları ona yetişemeden önce, açık bir şekilde uyarıda bulunabilmeye yetecek kadar dostlarına yaklaşmalıydı.

Cattibrie yoğun ağaçların arasına daldıktan hemen sonra, Sydney'in boğulur gibi bir sesle "Bük!" diye haykırdığını duydu.

Golem anında geriye döndü, Cattibrie'ın biraz uzağındaydı ama attığı her uzun adımla arayı kapatıyordu.

Jierdan ile Entreri, Cattibrie'ın kaçtığını gördülerse bile, kendilerini dövüşe ö kadar kaptırmışlardı ki kız konusunda endişelenecek halleri yoktu.

"Bana artık hakaret edemeyeceksin!" diye haykırdı Jierdan, çelik seslerinin üzerinden.

"Yo edeceğim!" diye tısladı Entreri. "Bir cesedi kirletmenin çok yolu vardır, ahmak. Ve bil ki çürümekte olan kemiklerin üzerinde bütün hepsini uygulayacağım." Daha sertçe bastırdı. Konsantrasyonu tamamen düşmanındaydı, silahları danslarını yaparken daha da ölümcül bir ivme kazanıyordu.

Jierdan gözüpek bir şekilde karşılık verdi. Ama yetenekli kiralık katil, askerin indirdiği darbeleri eli çabuk savuşturmalarla ve kurnaz yön değişimlerle karşılamakta güçlük çekmiyordu. Asker kısa sürede repertuarındaki bütün savaş hilelerini ve saldırı hareketlerini tüketmiş ve hedefini vurmaya hiç yaklaşamamıştı. Entreri'den önce yorulacaktı bunu dövüşün daha bu kadar erken bir vaktinde bile açık bir şekilde anlamıştı.

Birbirilerine birkaç darbe daha savurdular. Entreri'nin kesikleri hızlandıkça hızlana dursun, Jierdan’ın iki elli savuruşları sürünme derecesine kadar yavaşlıyordu. Asker, bu noktada Sydney'in araya girmesini ümit ediyordu. Dayanıklılık konusundaki zayıflığı Entreri'ye bariz bir şekilde aşikar olmuştu ve Jierdan, büyücünün bu savaş hakkında neden hiçbir şey söylemediğini anlayamıyordu. Umutsuzluğu artarken etrafına bakındı. Sonra taşın üzerinde yüzükoyun yatmakta olan Sydney'i gördü.

Şerefli bir çıkış yolu, diye düşündü. Hala büyücüden çok kendisi için endişeleniyordu. "Büyücü!" diye haykırdı Entreri'ye. "Ona yardım etmeliyiz!" Bu sözler sağır kulaklara hitap ediyordu.

"Ve kız!" diye haykırdı Jierdan, kiralık katilin ilgisini çekmeyi umut ederek. Dövüşten kendisini sıyırma çabasıyla Entreri'nin önünden geriye sıçradı ve kılıcım indirdi. "Buna daha sonra devam edeceğiz," diye tehditkar bir tonla ilan etti. Fakat bir daha kiralık katil ile adil bir dövüşte karşı karşıya gelmeye hiç niyeti yoktu.

Entreri cevap vermedi, fakat aynı şekilde silahlarını indirdi. Her zaman için şerefli olan asker Jierdan, Sydney ile ilgilenmek için arkasını döndü.

Mücevherli bir hançer ıslık çalarak sırtına saplanıverdi.

Cattibrie düşe kalka yoluna devam etti, elleri birbirine bağlıyken dengesini koruyamıyordu. Gevşek taşlar altından kayıyordu. Birkaç kez tökezleyip yere yığılmış ve her seferinde, bir kedi kadar çevik hareket ederek çabucak ayağa kalkmıştı.

Ama Bük daha hızlıydı.

Cattibrie yeniden düştü ve sarp bir taş tepesine doğru yuvarlandı. Kaygan taşlardan oluşan tehlikeli bir bayırdan aşağı inmeye başladı. Arkasından golemin paldır küldür geldiğini duydu ve bu şeyi atlatmasının mümkün olmadığını anladı. Yine de koştu, cesareti bariz sonucu reddediyordu.

Umutsuzluğuna ve dehşetine karşı, bir seçenek arayacak gücü buldu kendinde. Yokuş, aşağıya doğru altı metre daha uzanıyordu ve hemen yanında uzun süre önce kurumuş bir ağaçtan artmış, narin ve çürüyen bir kütük duruyordu. İşte o zaman aklına bir plan geldi. Çaresiz bir plandı ama denemesine yetecek kadar ümit vaat ediyordu. Çürüyen kütüğün kök yapısını incelemek ve onu yerinden çıkartmanın taşlara ne gibi bir etki yapacağını hesaplamak için bir anlığına durdu.

Bayırdan birkaç metre geriye çekildi ve bekledi, imkansız gibi görünen atlayışı için yere sindi. Bük tepenin başına geldi ve kızın üzerine çullandı, çizmeli ayaklarının ağır adımlarıyla etrafa taşlar sıçratıyordu. Kızın tam arkasından iğrenç kollarıyla uzanmaktaydı.

Ve Cattibrie sıçradı.

Geçerken, ellerini birbirine bağlı tutan ipi bir kanca gibi kütüğe taktı ve bütün ağırlığıyla kütüğün köklerine asıldı.

Kızın niyetinden bihaber olan Bük, onun peşinden hantal hantal ilerledi. Kütük devrildiğinde ve solmuş kökler yerden sökülüp çıktığında bile,

golem tehlikeyi anlayamadı. Kaygan taşlar yuvarlanıp inişe geçtiğinde bile, Bük ilgisini dosdoğru avının üzerinde tuttu.

Cattibrie aşağı doğru zıpladı ve taş heyelanının yanına kondu. Ayağa kalkmaya çalışmadı, çökmekte olan tepe ile kendisinin arasına bir santim bile daha fazla mesafe koyabilmek için, duyduğu acıya rağmen sadece yuvarlanmaya ve devrilmeye devam etti. Azmi onu bir meşe ağacının kalın gövdesine taşıdı. Ağacın etrafından dolanarak bayıra doğru bakmak için geri döndü.

Golemin, yuvarlanmakta olan bir ton taşın altında kalışını görebilmek için tam zamanında dönmüştü.

18. BEKÇININ VADISI'NIN SIRRI

"Bekçinin Vadisi," diye ilan etti Bruenor ciddiyetle. Yol arkadaşları yüksek bir kaya çıkıntısının üstünde durmuş, yüzlerce metre aşağıdaki derin ve kayalıklı geçidin kırık zeminine bakıyorlardı.

"Oraya nasıl ineriz ki?" diye nefesi kesildi Regis'in, çünkü her bir taraf tamamıyla sarp gibi görünüyordu. Sanki bu kanyon taşların içinden kasten kesilip oluşturulmuş gibiydi.

Aşağı bir iniş yolu vardı elbette ve hala gençliğinin anılarıyla birlikte yürüyen Bruenor bu yolu çok iyi biliyordu. Dostlarını geçidin en doğu kenarına götürdü ve geri dönüp batıya, en yakındaki üç dağın zirvelerine doğru baktı. "Dördüncü Zirve'nin üzerinde durmaktasınız," diye açıkladı, "diğer üçünün yanında olduğu için bu adı almıştır.

"Tekmiş gibi görünen üç zirve," diye ezberinden okudu cüce, Mithril Salonu'nün henüz madenlerden dışarı çıkacak'kadar bile büyümemiş olan bütün genç cücelerine öğretilen daha uzunca bir şarkının kadim mısrasıydı bu.

"Tekmiş gibi görünen üç zirve Sabah güneşi hemen gerinde."

Bruenor, üç batı dağının tam çizgisini bulabilmek için oraya buraya bakındı, sonra yavaşça geçidin en kenarına gidip aşağı doğru baktı. "Vadinin girişine geldik," diye bildirdi soğukkanlılıkla, kalbi keşfiyle birlikte güm güm atmakta olduğu halde.

Diğer üçü ona katılmak için ilerledi. Kenarın hemen altında oyulmuş bir basamak gördüler, uçurumun cephesi boyunca ilerleyen basamak dizesinin ilkiydi bu. Ve diğer açılardan bakılınca bütün merdiven, kayaların tonlarıyla mükemmel bir şekilde renklendirilmişti ve neredeyse görünmez nitelikteydi.

Regis aşağı baktığında kendinden geçti, elle tutunacak bir yeri bile olmayan dar bir merdivenin üstünde yüzlerce metre aşağı inmenin düşüncesiyle neredeyse bayılacaktı. "Kesinlikle düşüp öleceğiz!" diye öttü ve geri çekildi.

Ama Bruenor yine, ne herhangi bir fikir soruyor ne de tartışma kabul ediyordu. Aşağı inmeye başladı. Drizzt ile Wulfgar, Regis'e takip etmekten başka seçenek bırakmayarak cüceyi izlediler. Fakat Drizzt ve Wulfgar onun sıkıntısını anlamışlardı ve ellerinden geldiğince ona yardım ettiler. Hatta Wulfgar, ani bir rüzgar esmeye başladığında onu kollarıyla bir kanca gibi tutup kaldırdı.

Aşağı iniş ihtiyatlı ve yavaştı, hatta başı çeken Bruenor olsa bile. Sanki kanyon zeminindeki taşlar, onlara biraz olsun yaklaşmadan önce saatler geçmiş gibiydi.

"Beş yüz adım sola, sonra yüz adım daha," diye şarkı söyledi Bruenor, en sonunda zemine geldikleri vakit. Cüce, duvar boyunca güneye doğru ilerledi. Ölçülü adımlarını sayıyor ve diğerlerim kule gibi yükselen taş sütunlar arasından götürüyordu. Sanki sadece uçurumun kenarından yuvarlanmış moloz yığınları gibi görünen, başka bir çağa ait, devasa, yekpare sütunlardı bunlar. Halkı burada birçok yüzyıl yaşamış olan Bruenor bile, bu yekpare sütunların yaratılışı ya da amacı hakkında bilgi veren hiçbir hikaye duymamıştı. Ama ıe amaçla olursa olsun, sayısız asırlardır kanyonun taş zemininde sessiz ve heybetli bir şekilde nöbet tutuyorlardı. Cücelerin gelişinden bile daha eskiydiler. Uğursuz gölgeler yaratıyor ve orada yürüyen her ölümlüye tepeden bakıyorlardı.

Sütunlar esen rüzgarı ürkünç ve hüzünlü bir feryada dönüştürüyor, bütün zemine doğallığın ötesinde bir his, tıpkı Müze'ninki gibi bir zamansızlık edası veriyordu. Ve kendilerine bakanların ölümlü olduğunu anlar gibi heybetle yükselen yekpare sütunlar, yaşlanmaz var oluşları içinde canlılar ile alay ediyorlardı.

Sütunlardan rahatsız olmayan Bruenor, adımlarını saymayı bitirdi.

"Beş yüz adım sola, sonra yüz adım daha, Gizli kapının saklı yollarına."

Üzerinde salonlara girişi belirtecek herhangi bir işaret var mı diye yanındaki duvarı inceledi.

Drizzt de hassas ellerini pürüzsüz taşın üzerinde gezdirdi. "Emin misin?" diye sordu cüceye, arayışla geçen uzun dakikalardan sonra. Zira Drizzt hiçbir çatlak hissetmemişti.

"Eminim!" diye ilan etti Bruenor. "Halkım yaptığı işlerde kurnazdı ve korkarım ki kapı kolayca bulunamayacak kadar iyi şekilde gizlenmiş."

Yekpare sütunların gölgeleri altında huzursuzlaşan Wulfgar arkalarını kollaya dursun, Regis yardım etmek için ilerledi.

Barbar sadece birkaç saniye sonra, onların gelmiş oldukları yerde, taştan merdivenin üzerinde bir hareketlilik tespit etti. İhtiyatla yere sindi ve Aegisfang'i şimdiye kadar hiç tutmadığı kadar sıkıca kavradı. "Misafirlerimiz var," dedi dostlarına. Fısıltısının sesi, sanki sütunlar onun gizlilik girişimine gülüyormuşçasına etrafta yankılandı.

Drizzt en yakındaki sütunun arkasına doğru sıçradı. Wulfgar’ın donuk ve kısık bakışlarını kılavuz olarak kullanarak sütunların etrafından dolaşmaya başladı. İşinin kesilmesine hiddetlenen Bruenor, kemerinden küçük bir fırlatma baltası çıkarttı ve Regis ile barbarın yanında hazır bir şekilde durdu.

Drizzt'in "Cattibrie!" diye haykırdığını duydular. O kadar rahatlayıp mutlu oldular ki, dostlarını ta On-Kasaba'dan buraya kadar neyin

getirdiğini, ya da kızın onları bulmayı nasıl başardığını durup düşünmediler bile.

Onu gördüklerinde gülümsemeleri kayboluverdi. Morluklar ve kan içinde onlara doğru tökezleyerek geliyordu. Hepsi kızı karşılamak için koşturdu. Fakat birinin takip ediyor olabileceğinden şüphelenen drow, sütunlar arasından usulca ilerledi ve etrafı kolaçan etmeye başladı.

"Seni buraya ne getirdi?" diye haykırdı Bruenor, Cattibrie'ı yakalayıp ona sıkı sıkı sarılarak. "Ve seni kim incitti? Yakasına yapışan ellerimi boynunda hissedecek!"

"Ve benim çekicimi de!" diye ekledi Wulfgar, birinin Cattibrie'a vurması düşüncesiyle hiddetlenerek.

O sırada Regis, neler olduğundan şüphelenmeye başlayarak geri çekildi.

"Fender Mallot ve Grollo öldüler," dedi Cattibrie Bruenor'a.

"Yolda seninle birlikte mi? Ama neden ki?" diye sordu cüce.

"Hayır, On-Kasaba'da," diye yanıtladı Cattibrie. "Orada bir adam, bir katil vardı. Regis'i arıyordu. Yetişip sizi uyarmak için onu takip ettim, ama beni yakaladı ve beraberinde sürükledi."

Bruenor hızla döndü ve şimdi daha da geriye çekilmiş, kafasını önüne eğmiş duran buçukluğa dik dik baktı.

"Kasabaların dışındaki yolda koşturarak yanımıza geldiğinde başını belaya soktuğunu biliyordum!" diyerek tehditkar bir bakış fırlattı. "Neymiş anlat bakalım! Ve bu sefer o martavallarını da okuma sakın!"

"Adı Entreri," diye itiraf etti Regis."Artemis Entreri. Calimport'tan geldi, Pook Paşa tarafından yollandı." Regis yakut süsü çıkarttı. "Bunun için."

"Ama yalnız değil," diye ekledi Cattibrie. "Luskanlı büyücüler Drizzt'i arıyor."

"Ne sebeple?" diye gölgeler arasından seslendi Drizzt.

Cattibrie omuz silkti. "Söylememeye özen gösteriyorlardı, ama tahminimce Akar Kessell hakkında bazı cevaplar arıyorlar."

Drizzt anında anlayıverdi. Kristal Parçası'm, Kelvin Yığını'nda çığ altında kalmış olan kudretli büyülü antikayı arıyorlardı.

"Kaç kişiler?" diye sordu Wulfgar. "Ve ne kadar gerideler?"

"Üç kişiydiler," diye yanıtladı Cattibrie. "Kiralık katil, bir büyücü ve Luskanlı bir asker. Yanlarında bir canavar vardı. Ona golem diyorlardı, ama daha önce onun gibisini hiç görmemiştim."

"Golem," diye yavaşça tekrarladı Drizzt. Kara elflerin yer altı şehrinde bunun gibi bir sürü tasarı görmüştü. Muhteşem bir güce ve kendilerini yaratana karşı hiç dinmez bir sadakate sahip canavarlardı. Yanlarında onlardan birini getirebildiklerine göre, gerçekten de kudretli düşmanlar olmalıydı bunlar.

"Ama o şey göçüp gitti," diye devam etti Cattibrie. "Kaçarken beni kovaladı, az kalsın yakalıyordu da. Fakat ona bir oyun oynadım ve kafasından aşağı bir dağ dolusu kaya yuvarladım!"

Bruenor ona yeniden sıkıca sarıldı. "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

"Ve asker ile kiralık katili feci bir kavgaya düşürdüm," diye devam etti Cattibrie. "Sanırım biri öldü, ölen kişi büyük bir ihtimalle askerdir. Yazık oldu, pek terbiyeli biriydi."

"Sırf o köpeklere yardım ettiği için bile benim baltamı ensesinde bulurdu zaten!" diye yapıştırdı cevabı Bruenor. "Fakat bu kadar hikaye yeter; anlatacak zamanın olacaktır. Salon'un önündesin kızım, biliyor musun? Bütün bu yıllar boyunca sana anlatıp durduğum harikaları kendi gözlerinle göreceksin! Öyleyse git de dinlen biraz." Wulfgar'a onunla ilgilenmesini söylemek için arkasını döndü ama gözü Regis'e ilişti. Buçukluğun da kendi problemleri vardı. Kafasını önüne eğmiş, acaba bu sefer dostlarımı çok kötü bir duruma mı soktum diye kara kara düşünüyordu.

"Korkma dostum," dedi Wulfgar. O da Regis'in rahatsızlığını görmüştü. "Hayatta kalmak için gerekeni yaptın. Bunda utanılacak bir şey yok. Fakat tehlikeyi bize anlatmalıydın!"

"Öf, kaldır kafanı be Gümbürgöbek!" diye azarladı Bruenor. "Senden bu kadarını zaten bekliyorduk, seni gidi işe yaramaz düzenbaz! Şaşırdığımızı sanma sakın!" Bruenor'un kızgınlığı, daha doğrusu kendi öz iradesiyle kabaran hiddeti, orada dikilip buçukluğu acımasızca azarlarken aniden yükseliverdi.

"Bizi bu duruma sokmaya nasıl cüret edersin?" diye kükredi Regis'e, Cattibrie'ı kenara çekip bir adım yaklaşarak. "Tam da yurdum önümde uzanırken!"

Wulfgar, Regis'in üzerine yürüyen Bruenor'un önünü kesmekte çabuk davrandı. Fakat cücenin yaşadığı ani değişimle gerçekten şaşkına dönmüştü. Bruenor'un daha evvel hiç bu kadar coşkun bir şekilde kendisini kaybettiğini görmemişti. Cattibrie da afallamış bir halde bakıyordu.

"Buçukluğun suçu değildi," dedi kız. "Ve büyücüler de nasıl olsa peşinize düşecekti!"

O sırada Drizzt geri döndü. "Henüz merdivenlere kimse gelmedi," dedi. Ama durumu daha yakından incelediğinde, kimsenin onun sözlerini duymadığını anladı.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü, derken Wulfgar komutayı eline aldı. "Bu yolda, kendi içimizde tartışıp kavga edemeyecek kadar uzun bir mesafe geldik!" diye payladı Bruenor'u.

Bruenor ona boş boş baktı. Wulfgar'in hiç alışılmadık bir şekilde kendisine çıkışması karşısında nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. "Pöh!" dedi cüce en sonunda, ellerini hüsranla havaya kaldırarak. "Ahmak buçukluk hepimizi öldürtecek ... ama endişelenmeye lüzum yok tabii!" diye homurdandı iğneleyici bir sesle ve kapıyı aramak için duvara doğru geri döndü.

Drizzt huysuz cüceye ilgiyle baktı, fakat şu noktada Regis için daha fazla endişeleniyordu. Buçukluk tam anlamıyla sefil vaziyetteydi, öylece oturmuş kalmıştı ve yola devam etmek için hiçbir istek duymuyordu. "Endişelenme," dedi Drizzt ona. "Bruenor'un siniri geçecektir. Önünde rüyalarının esası uzanıyor."

"Ve senin kelleni arayan kiralık katile gelince," dedi Wulfgar, ikisine katılmak için ilerleyerek. "Buraya geldiğinde epey güçlü bir karşılama görecek, tabii eğer gelebilirse." Wulfgar savaş çekicinin başını okşadı. "Belki de avı hakkında fikrini değiştirebiliriz!"

"Eğer madenlere ulaşabilirsek onlara izimizi kaybettirebiliriz," dedi Drizzt Bruenor'a, cücenin hiddetini daha da yatıştırmayı deneyerek.

"Merdiveni bulamayacaklar," dedi Cattibrie. "Sizin aşağı inişim izlediğim halde, onu bulmakta güçlük çektim!"

"Ben onlarla şimdi yüzleşmeyi tercih ederim!" diye ilan etti Wulfgar. "Hesap verecek çok şeyleri var ve Cattibrie'a yaptıkları muameleye vereceğim cezadan kaçamayacaklar!"

"Kiralık katilden sakın," diye uyardı onu Cattibrie. "Silahları ölüm demek ve hiç hata yapmıyor!"

"Ve bir büyücü de korkunç bir düşman olabilir," diye ekledi Drizzt. "Önümüzde daha önemli bir görev var sakınabileceğimiz dövüşlere girmeye hiç gerek yok."

"Erteleme yok!" dedi Bruenor, genç barbardan gelecek herhangi bir itirazın önünü keserek. "Mithril Salonu hemen önümde duruyor ve ben içeri girmeye kararlıyım! Eğer cesaretleri varsa takip etsinler." Kapıyı arama işine devam etmek için duvara geri döndü, Drizzt'i de kendisine katılması için yanına çağırdı. "Sen nöbet tut evlat," diye emretti Wulfgar'a. "Ve kızımla ilgilen."

"Belki de bir açma sözü gereklidir," dedi Drizzt, üzerinde hiçbir şey olmayan duvarın önünde Bruenor ile birlikte dikilmiş dururken.

"Evet," dedi Bruenor, "bir söz var. Ama onu tutan büyü bir süre sonra ortadan kalkar ve yeni bir söz takılmalıdır. Burada yeni sözü takacak hiç kimse yoktu!"

"Öyleyse, sen de eski sözü dene."

"Denedim elf, buraya ilk geldiğimizde bir düzine kez denedim." Yumruğunu taşın üzerine indirdi. "Başka bir yolu olmalı, biliyorum," diye hırladı hüsran içinde.

"Hatırlayacaksın," diye temin etti onu Drizzt. Ve ikisi tekrar duvarı inceleme işine koyuldular.

Bir cücenin inat dolu azmi bile her zaman işe yaramıyordu. Gece çökünce, dostları girişin önünde, karanlığın içinde otururken buldu. Peşlerindekilere yerlerini belli etme korkusundan dolayı ateş yakmaya cesaret edemiyorlardı. Yolda yaşadıkları bütün sınavlar içinde, hedeflerine bu kadar yaklaşmışken beklemek, muhtemelen en zorlayıcı olanıydı. Bruenor kendini sorgulamaya başladı, hatta burasının kapı için doğru mekan olup olmadığını bile düşündü. Mithril Salonu'nda bir çocukken öğrendiği şarkıyı, kaçırmış olabileceği bir ipucu arayışı içinde üst üste tekrarlayıp durdu. Diğerleri huzursuzca uyudular. Özellikle de, bir kiralık katilin sessiz ölümünün etrafta dolanıp onları aradığını bilen Cattibrie. Eğer bir drow cifinin keskin ve her zaman için tetikte bekleyen gözlerinin onlar için nöbet tuttuğunu biliyor olmasalardı, hiç uyuyamazlardı.

Onların ardındaki yolda birkaç mil ötede, benzer bir kamp kurulmuştu. Entreri sessizce dikilmiş, bir kamp ateşi işareti görebilmek için doğu dağlarının patikalarına doğru dikkatle bakmaktaydı. Fakat eğer Cattibrie onları bulup uyarmışsa, dostların bir ateş yakacak kadar ihtiyatsız olacaklarını hiç sanmıyordu. Onun ardında, Sydney soğuk taşın üstünde bir battaniyeye sarılmış yatıyor, Cattibrie'ın ona indirmiş olduğu darbenin üzerine dinleniyor ve güç topluyordu.

Kiralık katil onu bırakmayı düşündü normalde ikince kez düşünmeden yapardı bunu— fakat düşüncelerini toplayıp en iyi hareket planını oluşturması için biraz zamana ihtiyacı vardı nasıl olsa.

Şafak vakti geldi ve onu hala orada, kıpırtısız ve düşüncelere dalmış bir şekilde dikilmiş dururken buldu. Ardında yatan büyücü uyandı.

"Jierdan?" diye seslendi, sersemlemiş bir halde. Entreri geriye doğru adım attı ve kadının üzerine eğildi.

"Jierdan nerede?" diye sordu büyücü.

"Öldü," diye yanıtladı Entreri, sesinde hiçbir vicdan azabı kırıntısı yoktu. "Golem de öyle."

"Bük mu?" derken boğulur gibi oldu Sydney.

"Üzerine bir dağ devrildi," diye yanıtladı Entreri.

"Peki ya kız?"

"Gitti." Entreri yeniden doğuya doğru baktı. "İhtiyaçlarını giderdikten sonra gideceğim," dedi. "Takibimiz sona erdi."

"Çok yakındalar," diye karşı çıktı Sydney. "Avının peşini bırakacak mısın?"

Entreri sırıttı. "Buçukluk benim olacak," dedi hiçbir duygusunu açık etmeyerek. Onun doğru söylediğinden Sydney'in hiçbir şüphesi yoktu. "Fakat grubumuz dağıldı. Ben kendi avıma geri döneceğim ve sen de kendininkine. Fakat seni uyarırım, eğer benim olan şeyi alırsan, kendini bir sonraki avım haline getirmiş olursun."

Sydney bu sözleri dikkatle düşünüp tarttı. "Bük nerede düştü?" diye sordu ani bir düşünceyle.

Entreri doğuya giden patikaya doğru baktı. "Korunun ötesindeki bir yarığa."

"Beni oraya götür," diye ısrar etti Sydney. "Yapılması gereken bir şey var."

Entreri kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve ona yolu gösterdi. Kadının son işini de hallettikten sonra onu terk etmeye karar vermişti. Bu genç büyücünün, kendisini görevine adayışına saygı duyar olmuştu ve onun sorun çıkarmayacağına güveniyordu. Sydney usta bir büyücü değildi ve Entreri ile boy ölçüşemezdi. Eğer karşısına çıkacak olursa, adamın ona duyduğu saygının bıçağını yavaşlatmayacağını ikisi de biliyordu.

Sydney, kayalıklı bayırı bir anlığına inceledikten sonra yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle Erttreri'ye doğru döndü. "Birlikteliğimiz bitti diyorsun, ama yanılıyorsun. Sana hala yararımız dokunabilir, kiralık katil."

"Siz mi?"

Sydney bayıra doğru döndü. "Bük!" diye yüksek sesle seslendi ve bakışlarını bayırın üzerinde tuttu.

Entreri'nin yüzünde şaşkın bir bakış hasıl oldu. O da taşları inceliyordu ama hiçbir hareket izi görememişti.

"Bük!" diye yeniden seslendi Sydney ve bu sefer gerçekten de bir kıpırdanma oldu. Taş tabakasının altından bir gümbürdeme geldi ve sonra kayalardan bir tanesi kıpırdayıp havaya doğru kalktı. Golem onun altında durmuş göğe doğru uzanıyordu. Hasar görmüş ve şekli bozulmuş olan, ama görünüşe göre hiçbir acı hissetmeyen Bük, koca taşı bir kenara fırlattı ve efendisine doğru ilerledi.

"Bir golem öyle kolay kolay yok edilemez," diye açıkladı Sydney, Entreri'nin normalde ifadesiz olan yüzündeki hayreti görüp tatmin olarak. "Buk'un hala gidilecek bir yolu var, kolay kolay vazgeçmeyeceği bir yol."

"Bizi yine drowa götürecek bir yol," diye güldü Entreri. "Gel bakalım, yol arkadaşım," dedi Sydney'e, "Takibimize devam edelim."

Şafak söktüğünde dostlar hala hiçbir ipucu bulamamışlardı. Bruenor duvarın önünde dikilmiş haykırıyor, çoğunluğu açma kelimeleri ve alakasız büyülü ilahilerden oluşan uzun bir tirat okuyordu.

Wulfgar değişik bir yaklaşım denedi. Ardındaki boşluktan gelecek bir yankının, doğru noktaya geldikleri konusunda emin olmalarına yardımı dokunacağım düşünerek kulağını duvara dayadı ve Aegisfang ile hafifçe vurarak sistemli bir şekilde duvar boyunca ilerledi. Çekiç sert taşın üzerinde çınlıyor, yaratılışının mükemmelliğiyle şarkı söylüyordu.

Fakat darbelerden bir tanesi hedefine ulaşmadı. Wulfgar çekicin kafasını duvara indirdi. Ama çekiç, taşa ulaşır ulaşmaz mavi bir ışık örtüsü tarafından durduruldu. Wulfgar ürkerek geriye doğru sıçradı. Duvarın üzerinde kırışıklıklar oluşmaya başladı, bir kapının dış hatlarıydı bunlar. Kayalar şekil değiştirmeye, içeri doğru kaymaya devam etti ve kısa sürede duvardan ayrılıp yana doğru açılarak cüce anayurdunun giriş salonunu gözler önüne serdi. Asırlar boyunca içerde kapalı kalmış olan ve çağlar öncesinin kokularını taşıyan bir hava akımı üzerlerinden esip geçiverdi.

"Büyülü bir silah!" diye haykırdı Bruenor. "Halkımın madenlerde ticaretine izin verdiği tek şey!"

"Ziyaretçiler buraya geldiğinde, kapıyı büyülü bir silahla çalarak mı içeri giriyorlardı?" diye sordu Drizzt.

Cüce başıyla onayladı, fakat şimdi bütün ilgisi duvarın ardındaki karanlığa yönelmişti. Tam önlerinde duran daire, açık kapıdan içeri giren gün ışığı haricinde aydınlanmamıştı. Fakat giriş salonunun ardındaki bir koridordan gelen meşale titreşimlerini görebiliyorlardı.

"Burada birileri var," dedi Regis.

"Öyle değil," diye cevap verdi Bruenor, Mithril Salonu'nun, uzun süre önce unutmuş olduğu bir sürü görüntüsü şimdi bir sel gibi zihninde taşarken. "Meşaleler hep yanarlar, bir cüce ömründen de uzun süre boyunca." Cümle kapısından içeri adımını attı ve iki yüzyıldır hiç dokunulmamış bir halde duran tozu toprağı havaya kaldırdı.

Dostları bir anlığına yalnız kalsın diye onu bıraktıktan sonra saygıyla cüceye katıldılar. Dairenin her bir tarafında bir sürü cüce cesedi yatmaktaydı. Burada bir savaş yaşanmıştı, yurtlarından atılmadan önce Bruenor'un klanının verdiği en son savaş.

"Gözlerimle görüyorum ki hikayeler doğruymuş," diye mırıldandı cüce. Açıklamak için dostlarına doğru döndü. "Genç cüceler ile benim arımızdan Konaktaşı'na gelen söylentiler, giriş salonunda büyük bir savaşın yaşandığını rivayet ediyordu. Bazıları bu söylentilerde ne kadar gerçek payı olduğunu bulmak için geri gitti, ama bir daha dönmediler."

Bruenor yürümeye başladı ve onu takip eden yol arkadaşları, mekanı inceleyerek etrafı gezindiler. Etrafa serpiştirilmiş cüce boyundaki iskeletler, düştükleri yerde, aynı pozda ve aynı konumda yatıyordu. Tozla donuklaşmış ama paslanmamış olan ve üzerleri elle sildiğinde yeniden parlayan mithril zırhlar, Battlehammer klanının ölülerini açık bir şekilde belirliyordu. O cesetlerin arasında başka ölüler de yatmaktaydı, garip bir şekilde işlenmiş zırhlar giyen benzer iskeletlerdi bunlar. Sanki dövüş cüceler arasında yaşanmış gibiydi. Yüzey sakinlerinin deneyimlerinin ötesindeki bir bilmeceydi bu. Fakat Drizzt Do'Urden anlamıştı. Kara elflerin şehrindeyken, duergarları, yani habis gri cüceleri müttefikler olarak tanımaktaydı. Duergarlar drowların cüceler için eşdeğeriydi ve yüzeydeki kuzenleri bazen toprağı çok derine kadar kazıp, onların kendi arazileri olarak ilan ettiği sahaya girdiği için, iki cüce ırkı arasındaki nefret, elf ırkları arasındaki çatışmalardan bile daha büyüktü. Duergar iskeletleri Drizzt'e çok şey açıklıyordu. Ve tabii, garip zırhları tanıyan ve halkını Mithril Salonu'ndan dışarı kimin sürdüğünü ilk defa anlayan Bruenor'a da. Drizzt biliyordu ki eğer gri cüceler hala madenlerdeydiyse, Bruenor mekanı geri almakta epey zorlanacaktı.

Büyülü kapı kayarak arkalarından kapandı ve daireyi daha da loşlaştırdı. Gözleri karanlıkta zayıf olan Cattibrie ve Wulfgar kendilerini güvende hissetmek için birbirilerine sokuldular. Fakat Regis oradan oraya koşturuyor, bir cüce iskeletinde bulunabilecek mücevherler ya da başka hazineler arıyordu.

Bruenor da ilgisini çeken bir şey gördü. Sırt sırta yatan iki iskeletin yanına doğru ilerledi. Etraflarında gri cücelerden oluşan bir yığın yatmaktaydı ve sadece bu bile, daha kalkanlarındaki köpüklü bira armasını görmeden önce, Bruenor'a onların kim olduğunu söylüyordu.

Drizzt onun ardından ilerledi, fakat saygılı bir şekilde mesafesini korudu.

"Babam Bangor," diye açıkladı Bruenor. "Ve babamın babası, Mithril Salonu Kralı Garumn. Kesinlikle ölmeden önce büyük bir kayba yol açmışlar!"

"Varisleri kadar kudretlilermiş," diye belirtti Drizzt.

Bruenor bu iltifatı sessizce kabul etti ve Garumn'un miğferini almak için toprağa doğru eğildi. "Garumn, adaşım ve halkımın kahramanı olan Bruenor'un zırhını ve silahlarını hala üzerinde taşıyor. Tahminimce ölürken burayı lanetlemişler," dedi, "çünkü gri kişiler buraya geri dönüp talan edememiş."

Drizzt bu açıklamayla hemfikir oldu, yurdunu kaybeden bir kralın lanetinin gücünden haberdardı.

Bruenor saygılı bir şekilde Garumn'dan arta kalanları kaldırdı ve onları bitişikteki bir daireye taşıdı. Drizzt, bu anında cücenin mahremiyetine saygı duydu ve onu takip etmedi. Drizzt, etraflarında beliren sahnenin önemini anlamaları konusunda onlara yardımcı olmak için Cattibrie ve Wulfgar’ın yanına döndü.

Birçok dakika boyunca sabırla beklediler. Cereyan etmiş olan destansı savaşı tahayyül ettiler. Baltanın kalkana vurma sesini ve Battlehammer Klam'nın yiğit savaş çığlıklarım zihinlerinde net bir şekilde duydular.

Sonra Bruenor geri döndü ve dostların aklında canlandırdığı kudretli görüntüler bile, şimdi gördükleri sahnenin yanında küçücük kaldı. Regis katıksız bir hayret içinde ve geçmişten gelen bir hayaletin onu durdurmak için beliriverdiği korkusuyla, etraftan toplamış olduğu birkaç incik boncuğu yere düşürdü.

Burenor'un hasara uğramış kalkanı bir kenarda duruyordu. Ezik ve tek boynuzlu miğfer, bir kayışla sırt çantasına tutturulmuştu. Adaşının parlak mithrilden zırhını giymiş, üzerinde kupa sancağı olan som altından kalkanı ve binlerce parlak mücevherle süslenmiş miğferi takmıştı. "Gözlerimle gördüm ve ilan ederim ki efsaneler doğruymuş," diye haykırdı cesurca, mithril baltasını havaya doğru kaldırarak. "Garumn ölmüş, babam da öyle. Bu sebeple, Mithril Salonu'nün Sekizinci Kralı unvanında hak iddia ediyorum!

19. GÖLGELER

"Garumn Geçidi," dedi Bruenor, yere çizdiği kaba haritanın üzerine bir çizgi çekerek. Alustriel'in iksirinin etkisi geçmiş olsa dahi, sadece gençliğinin yurduna adım atmış olmak dahi cücenin aklında bir sürü anıyı canlandırmıştı. Salonların her birinin kesin konumlarım açık bir şekilde anımsayamıyordu, fakat mekanın tasarısı hakkında genel olarak bir fikri vardı. Diğerleri onun yanında bir araya sokulmuştu, Wulfgar'ın koridordan alıp getirdiği meşalenin titrek ışığıyla aydınlanan çizikleri görmeye çalışıyorlardı.

"Öteki taraftan dışarı çıkabiliriz," diye devam etti Bruenor. "Orada, köprünün ötesinde bir kapı vardır, tek bir taraftan açılır ve sadece dışarı çıkmak içindir."

"Dışarı çıkmak mı?" diye sordu Wulfgar.

"Amacımız Mithril Salonu'nu bulmaktı," diye yanıtladı Drizzt, bu toplantıdan önce Bruenor'a karşı tartıştığı fikri savunarak. "Eğer Battlehammer Klam'm mağlup eden birlikler hala burada ikamet ediyorsa, bizim bu kadar az kişiyle mekanı geri almamız imkansız. Salon'un

konumunun bilgisinin, burada bizimle birlikte ölüp gitmemesine dikkat etmeliyiz."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bulmaya niyetliyim," diye ekledi Bruenor. "Geldiğimiz kapıdan da dışarı çıkabiliriz; içerden kolaylıkla açılabilir. En üst katı boydan boya geçip mekanı incelemeyi düşünüyorum. Vadideki halkımı ve tabi zorunda kalırsam diğerlerini çağırmadan önce geriye ne kadar şey kaldığını bilmem gerekli." Drizzt'e iğneleyici bir bakış attı.

Drizzt, Bruenor'un aklında sadece "mekanı incelemekten" daha fazla şeyler olduğundan şüpheleniyordu, fakat sessizliğini korudu. Endişelerini cüceye anlatabildiği için ve Cattibrie'ın beklenmedik gelişinin, Bruenor'un vereceği bütün kararları temkinli bir şekilde yumuşatacağım bildiği için memnun olmuştu.

"Geri döneceksin öyleyse," diye talimin etti Wulfgar.

"Ardımda bir orduyla hem de!" diye homurdandı Bruenor. Cattibrie'a baktı ve koyu renkli gözlerindeki hevesin bir kısmı uçup gidiverdi.

Kız bunu çabucak fark etti. "Benim için geri çekileyim deme sakın!" diye azarladı. "Daha önce de yanında savaştım ve yerimi korumayı da başardım! Bu yolu kendim istemedim, fakat beni buldu. Ve şimdi burada, sonuna kadar sizinleyim!"

Yıllarca ona verdiği eğitimden sonra Bruenor, kızın onların seçtiği yolu izleme kararına karşı çıkamazdı. Etrafındaki iskeletlere bakındı. "Öyleyse zırh ve silah kuşan da yola çıkalım eğer hepimiz hemfikirsek."

"Senin seçeceğin bir yol bu," dedi Drizzt. "Çünkü bu senin maceran. Senin yanında yürürüz ve hangi yolda gidileceğine biz karar vermeyiz."

Bruenor bu yorumun içerdiği kinayeye gülümsedi. Drowun gözlerinde hafif bir parıltı sezmişti, heyecan duyduğu zaman alışılmış bir şekilde beliriveren kıvılcımların belirtisiydi bu. Belki de Drizzt'in maceraya olan hevesi tamamen kaybolmamıştı.

"Ben geleceğim," dedi Wulfgar. "Bunca millik yolu, kapı bulunduktan sonra geri dönmek için tepmedim!"

Regis hiçbir şey demedi. Kendi hisleri ne olursa olsun, onların heyecan girdabının içinde sıkışıp kalmış olduğunu biliyordu. Kemerinde duran yeni edinilmiş incik boncuk kesesini okşadı ve eğer bu salonlar gerçekten de Bruenor'un anlatıp durduğu kadar muhteşemlerse, kısa süre içinde hazinesine yapacağı eklemeleri düşündü. Dışarı geri çıkıp da Artemis Entreri ile yalnız başına yüzleşmektense, çetin ceviz dostlarıyla birlikte Dokuz Cehennem'de dolaşmayı tercih edeceğini yürekten biliyordu.

Cattibrie donanıp kuşanır kuşanmaz, Bruenor onları yola çıkardı. Büyükbabasının parlak zırhı içinde gururla yürüyordu, mithril balta yanında sallanıyor ve kralın tacı sabit bir şekilde kafasında duruyordu. "Garumn Geçidi'ne!" diye haykırdı giriş dairesinden ayrılıp yola çıkarlarken. "Oradan sonra dışarı çıkmayı ya da aşağı inmeyi kararlaştıracağız. Ah, bizi bekleyen görkem dolu güzellikler var dostlarım. Dua edin bu sefer sizi onlara götürüyor olayım!"

Wulfgar, bir elinde Aegisfang, diğerinde ise meşaleyle onun yanından yürüyordu. Yüzünde cüceninkiyle aynı sert ama hevesli ifade vardı. Daha az hevesli ve daha fazla ürkek olan, fakat yolun kaçınılmaz olduğunu kabul edip ellerinden geldiğince tadını çıkarmaya karar veren Cattibrie ile Regis arkadan takip ediyordu.

Drizzt kenarlardan ilerliyordu, bazen önlerindeydi bazen arkalarında. Pek az görünüyor ve hiç duyulmuyordu. Fakat onun etrafta olduğunun ferahlatıcı bilinci, hepsinin koridor boyunca daha rahat adım atmasını sağlıyordu.

Koridorlar, bir cüce yapısında her zaman için söz konusu olduğu gibi, engebeli ve pürüzlüydü. Her iki yanda da, adım başı küçük oyuklar dışarı çıkıntı yapıyor, bazıları birkaç santimde bitiyor, diğerleri ise ana koridor ağlarına katılmak için karanlığın içine doğru uzanıyordu. Bütün yol boyunca duvarlar, dışarı doğru çıkan sivri uçlarla ve oyuk halindeki çöküntülerle çentik çentik olmuş ve ince tabakalar oluşturmuştu. Her zaman yanan meşalelerin puslu ortamını arttırmak için tasarlanmışlardı. Burası

gizemler ve sırlarla dolu bir mekan, cücelerin korunaklı inzivalarında en iyi eserlerini yaratabilecekleri bir yerdi.

Bu katman aynı zamanda, ismen olmasa da fiilen bir labirentti. Sonsuz sayıdaki çatal dönemeçlerin, kesişimlerin ve çeşitli geçit koridorlarının arasında yürüyen hiçbir yabancı yolunu bulamazdı. Hatta çocukluğunun dağınık görüntülerinden yardım alan ve mekanı yaratan cüce madencilerinin mantığını bilen Bruenor bile, doğru yoldan çok yanlış yol seçiyor ve ilerlemekle harcadığından daha fazla zamanı geri yürümekle harcıyordu

Fakat Bruenor'un hatırladığı bir şey vardı. "Adımlarınıza dikkat edin," diye uyardı dostlarını. "Üzerinde bulunduğunuz katman, salonları savunmak için donatılmıştır ve taştan yapılma bir tuzak sizi aşağıya uçurmakta çabuk davranacaktır!"

O günkü yolculuklarının ilerleyen saatlerinde, çoğunlukla süslenmemiş, kabaca düzenlenmiş, hiçbir ikamet işareti göstermeyen, daha genişçe dairelere geldiler. "Muhafız ve misafir odaları," diye açıkladı Bruenor. "Çoğunlukla, pazara çıkacak mallan almaya geldiklerinde Elınor ve onun Konaktaş halkı tarafından kullanılırlardı."

Daha da derinlere ilerlediler. Üzerlerini rahatsız edici bir durgunluk kapladı. Kendi ayak sesleri ve arada sırada meşaleden gelen çatırtılar, duyulan tek sesti. Ve bunlar bile durgun havada boğulup bastırılıyor gibiydi. Drizzt ve Bruenor için bu ortam, yüzeyin altında geçirdikleri gençlik günlerinin anılarını daha da fazla canlandırıyordu. Fakat diğerleri için, ortamın basıklığı ve kafalarım üzerinde asılı duran tonlarca kayanın varlığı tamamen yabancı bir deneyimdi ve epey rahatsız ediciydi.

Drizzt bir oyuktan diğerine süzülüyor, adımını atmadan önce zemini tartmaya epey dikkat ediyordu. Dar çöküklerden birinde, bacağında bir duyum hissetti ve daha dikkatle incelediğinde, bunun duvarın temelindeki bir esen hafif bir hava akımı olduğunu anladı.

Bruenor yere doğru eğildi ve sakalını kaşıdı. Bu esintinin ne demek olduğunu anında anlamıştı. Zira hava akımı ılıktı, dışardan gelen bir

esintinin olacağı gibi serin değildi. Eldivenlerinden birini çıkarttı ve taşı elledi. "Ocaklar," diye mırıldandı, dostlarından çok kendi kendisine.

"Öyleyse aşağıda birileri var," diye mantık yürüttü Drizzt.

Bruenor cevap vermedi. Zemindeki titreşim pek hafifti. Ama taşlara alışkın olan bir cüce için, titreşimin verdiği mesaj, sanki zemin onunla konuşmuşçasına netti: kayan blokların çok uzaktan gelen gıcırtısı, madenlerin makine bölümüne işaret ediyordu.

Bruenor başka bir yöne bakıp düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Çünkü madenlerin boş durduğuna, içinde örgütlü bir grup olmadığına ve kolayca geri alınabileceğine kendini inandırmış ve hep bunu ümit etmişti. Fakat eğer ocaklar yanıyorduysa, o umutların hepsi uçup gitti demekti.

"Onların yanına git. Merdiveni göster," diye emir verdi Dendybar.

Morkai uzun bir süre büyücüye baktı. Dendybar'in zayıflayan kıskacından kurtulup emre itaatsizlik edebileceğini biliyordu. Morkai, Dendybar'ın onu bu kadar kısa bir süre içinde yeniden çağırmasına gerçekten de çok şaşırmıştı, zira büyücünün gücünün henüz geri dönmediği besbelliydi. Alacalı büyücü, Morkai'nin ona saldıracağı bitkinlik noktasına henüz ulaşmamıştı. Fakat Dendybar, hayaleti itaat etmeye zorlayacak gücün çoğunu gerçekten de kaybetmişti.

Morkai onun emrine itaat etmeye karar verdi. Dendybar ile oynadığı bu oyunu elinden geldiğince uzatmak istiyordu. Dendybar, drowu bulma konusunda saplantılıydı ve hiç şüphesiz ki pek yakında Morkai'yi yeniden çağıracaktı. Muhtemelen o zaman, alacalı büyücü daha da zayıflamış olurdu.

"Peki nasıl aşağı ineceğiz?" diye sordu Entreri Sydney'e.

Bük onları Bekçi'nin Vadisi'nin kenarına kadar getirmişti, fakat şimdi karşılarında sarp bir uçurum uzanıyordu.

Sydney cevap için Buk'a baktı ve golem çabucak uçurumun kenarından inmeye davrandı. Eğer kadın onu durdurmasaydı aşağı yuvarlanacaktı.

Genç büyücü çaresizce omuz silkerek Entreri'ye baktı.

Sonra parlak, ateşten bir suret gördüler ve hayalet Morkai bir kez daha önlerinde belirdi. "Gelin," dedi onlara. "Size yolu göstermem emredildi."

Morkai, başka bir söz söylemeden onları gizli merdivene götürdü, sonra alevlerin içinde kaybolup gitti.

"Efendin bize epey yardımcı oluyor," diye belirtti Entreri, aşağı inen basamaklara ilk adımı atarken.

Sydney korkularım maskeleyerek gülümsedi. "En az dört kere," diye fısıldadı kendi kendine, Dendybar'ın, hayaleti kaç defa çağırdığını düşünerek. Morkai her defasında, emredilmiş görevini yaparken daha da rahatlamış gibi görünüyordu. Morkai her defasında daha da güçlü görünüyordu. Sydney, Entreri'nin ardından merdiveni inmeye başladı. Dendybar'm bir daha hayaleti çağırmamasını umdu hepsinin iyiliği için.

Geçidin zeminine indiklerinde, Bük onları duvarın ve gizli kapının önüne çabucak götürüverdi. Sanki karşısına çıkan engeli fark etmişçesine kenara çekilip sabırla durdu ve büyücüden talimat bekledi.

Entreri pürüzsüz kayanın üstünde parmaklarını gezdirdi, yüzünü duvara yaklaştırıp üzerinde gözle görülebilir bir çatlak var mı diye baktı.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye belirtti Sydney. "Kapı cüce yapımı ve bu şekilde bulunamaz."

"Tabii eğer kapı varsa," diye yanıtladı kiralık katil.

"Var," diye temin etti onu Sydney. "Bük bu noktaya kadar drowu takip etti ve onun izinin duvarın içinden geçip devam ettiğini biliyor. Golemi takibinden saptırabilmelerinin hiçbir yolu yok."

"Öyleyse aç şu kapıyı," diye tısladı Entreri. "Her geçen dakika bizden daha da uzaklaşıyorlar!"

Sydney derin bir nefes aldı ve gerginlikle ellerini ovuşturdu. Sahipkulesi'nden ayrılalı beri büyülü güçlerini kullanma fırsatını ilk defa

bulmuştu ve içindeki fazladan büyü enerjisi kıpırdanıyor, açığa çıkacak bir yer arıyordu.

Bir dizi belirgin ve kesin vücut hareketi yaptı, birkaç büyülü söz mırıldandı. Sonra, "Bausin saumine!" diye emretti ve ellerini önüne, kapıya doğru kaldırdı.

Entreri'nin kemeri çözülüverdi ve süvari kılıcıyla hançeri yere düştü.

"Aferin," dedi iğneleyici bir şekilde, silahlarını geri alırken.

Sydney kafası karışmış bir halde kapıya baktı. "Büyüme direndi," dedi, besbelli olan gerçeği yüksek sesle söyleyerek. "Cüce yapımı bir kapıdan beklenmedik bir şey değil tabii. Cüceler pek az büyü kullanırlar, fakat başkalarının yaptığı büyülere hatırı sayılır derecede direnme yetenekleri vardır."

"Ne tarafa dönüyoruz," diye tısladı Entreri. "Belki de başka bir giriş vardır?"

"Bu kapıdan gireceğiz," diye ısrar etti Sydney. Buk'a doğru döndü ve öfkeli bir sesle "Kır onu!" dedi. Golem duvara doğru harekete geçtiğinde Entreri kenara çekildi.

Koca elleri, gümbürdeyen şahmerdanlar gibi dövüp duran Bük, kendi tenine verdiği hasara hiç aldırış etmeden, üst üste duvara vurdu. Birçok saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sadece taşı döven yumrukların monoton gümbürtüsü duyuldu.

Sydney sabırlıydı. Entreri'nin, seçtikleri yönteme itiraz etme girişimini engelledi ve pes etmek bilmeyen golemin işini yapışını izledi. Taşın üzerinde bir çatlak beliriverdi. Sonra bir tane daha oluştu. Bük yorgunluk nedir bilmiyordu; temposu yavaşlamadı.

Daha fazla çatlak görünür oldu, sonra kapının dış hatları belirginleşti. Entreri beklenti içinde gözlerini kıstı.

Bük son bir yumrukla birlikte elini kapının içine geçiriverdi, onu paramparça etti ve bir moloz yığınına dönüştürdü.

Mithril Salonu'nun giriş dairesi, o gün ikinci defa neredeyse iki yüz yıldan sonra ikinci defa gün ışığıyla doldu.

"O da neydi?" diye fısıldadı Regis, vurma seslerinin yankıları en sonunda kesildiğinde.

Drizzt, ne olduğunu gayet kolay bir şekilde tahmin edebildi. Fakat sesler dört bir yandaki duvarların çıplak kayalarından yankılandığı için geldikleri kaynağı saptamak imkansızdı.

Cattibrie'm da şüpheleri vardı, Gümüşay'ın yıkılan surunu gayet iyi hatırlıyordu.

Hiçbiri bu konuda daha fazla bir şey söylemedi. Tehlikenin sürekli olarak mevcut bulunduğu bir durumdayken, uzaktan gelen muhtemel tehlike yankıları onları telaşlandırmıyordu. Sanki hiçbir şey duymamış gibi yollarına devam ettiler. Tabii artık daha ihtiyatlı yürüyorlardı ve drow kendisini, grubun daha fazla gerisinde tutuyordu.

Bruenor aklının köşelerinde bir yerde, üzerlerine kapanmakta olan, onları izleyen, saldırmak için hazır bekleyen tehlikeyi sezdi. Korkularının mantıklı bir sebebe mi dayandığım, yoksa sadece madenlerin işgal edilmiş olmasına ve klanının dışarı atıldığı o dehşet günün yeniden alevlenen hatıralarına karşı bir tepki mi olduğunu kestiremiyordu.

İleri doğru atıldı. Çünkü bu onun anayurduydu ve bir kez daha başkasına teslim etmeyecekti.

Geçit koridorunun keskin bir bölümünde, gölgeler uzayıp daha da koyulaştı ve hareket eden karaltılar halini aldı.

İçlerinden bir tanesi uzanıp Wulfgar'ı yakaladı.

Ölümcül bir ürperti sancısı Wulfgar’ın içine yayıldı. Onun ardından gelen Regis çığlığı bastı. Hareket eden karanlık lekeler, aniden dördünün

etrafında dönmeye başladı.

Tepki veremeyecek kadar afallamış olan Wulfgar bir darbe daha yedi. Cattibrie, giriş salonundan almış olduğu kısa kılıçla karaltıya saldırarak barbarın yanına koştu. Kılıç karanlığı keserken Cattibrie hafif bir darbe vurduğunu hissetti. Sanki, her nasıl oluyorsa, tamamıyla orada olmayan bir şeye vurmuş gibiydi. Acayip düşmanının tabiatını düşünüp taşınacak zamanı yoktu, sağa sola doğru kılıç savurmaya devam etti.

Koridorun öbür tarafında olan Bruenor'un saldırıları daha da umutsuzdu. Cüceye vurmak için aynı anda birkaç tane kara renkli kol uzanıyordu ve Bruenor'un çılgına dönmüş savuşturma darbeleri, gölgeleri uzakta tutacak kadar sağlam bir şekilde inmiyordu. Karanlık onu kavrarken acı veren soğuğu tekrar tekrar hissetti.

Kendine geldiğinde Wulfgar’ın ilk içgüdüsü Aegisfang ile saldırmaktı, fakat bunu fark eden Cattibrie haykırarak onu durdurdu. "Meşale!" diye bağırdı. "Işığı karanlığın içine sok!"

Wulfgar, alevleri gölgelerin tam ortasına saplayıverdi. Karanlık şekiller hızla geri çekilip, açığa vuran aydınlıktan kaçtılar. Wulfgar onları takip edip daha da uzağa sürmek için harekete geçti, fakat korkuyla yere büzüşmüş olan buçukluğa takıldı ve taş zemine yığıldı.

Cattibrie meşaleyi kaptı ve canavarları uzak tutabilmek için onu çılgınlar gibi sağa sola savurdu.

Drizzt bu canavarları biliyordu. Böyle şeyler drowların aleminde sık rastlanan şeylerdi, hatta bazen halkıyla müttefik bile olurlardı. Yine ırkının ona bıraktığı mirasın gücünü kullanarak, kara şekillerin dış hatlarını aydınlatmak için büyülü alevler çağırdı, sonra dövüşe katılmak için hücum etti.

Canavarlar insan şeklinde gibi görünüyorlardı. İnsan gölgelerinin görüneceği gibiydiler, fakat dış hatları sürekli olarak değişiyor ve etraflarındaki karanlığın içine karışıp duruyordu. Yol arkadaşlarından sayıca üstündüler. Fakat en büyük dostları, yani karanlığın verdiği gizlilik, drovvurı alevleri tarafından çalınmıştı. Yaşayan gölgeler, gizlilikleri

olmadığı zaman, grubun saldırılarına karşı pek az savunmaya sahiplerdi. Bu sebeple çabucak yakınlardaki taş çatlaklarının arasına sıvıştılar.

Yol arkadaşları da bu bölgede hiç zaman harcamadılar. Wulfgar Regis'i yerden kaldırdı ve geçit koridorundan hızla ilerleyen Bruenor ile Cattibrie'ı izledi. Drizzt kaçışlarının izlerini örtmek için arkada kalıp oyalandı.

Bruenor yürüyüş tempolarını yavaşlatmaya cesaret etmeden önce bir sürü dönemeci ve salonu geride bırakmışlardı. Yine, cücenin düşüncelerinde rahatsız edici sorular, bütün o Mithril Salonu'nu geri alma hayalleri hakkında, ve hatta en yakın dostlarını bu mekana getirmekte ne kadar akıllıca bir iş yaptığı konusunda endişeler dönüp duruyordu. Artık her gölgeye korkuyla bakıyordu, her dönemeçte karşısına bir canavar çıkmasını bekliyordu.

Cücenin yaşadığı duygusal değişim daha da inceydi. Bu değişim, zemindeki titreşimleri ilk hissettiğinden beri bilinçaltında büyüyüp durmaktaydı ve şimdi karanlık canavarlarıyla yapılan dövüş buna son noktayı koymuştu. Daha evvel sergilediği övünmelere rağmen Bruenor, artık kendisini yuvasına geri dönmüş gibi hissetmediği gerçeğini kabullendi. Burası hakkındaki hatıraları, eski günlerde refah içinde yaşayan halkının iyi hatıraları, şimdi bu istihkam yerini sarmalayan dehşet dolu havadan çok uzak görünüyordu. Bir çok şey berbat edilmişti, hatta her zaman yanan meşalelerin gölgeleri bile. Bir zamanlar onun tanrısı Sırların Bekçisi Dumathoin'in simgesi olan gölgeler, şimdi sadece karanlığın sakinlerini korumaya yarıyordu.

Bruenor'un yol arkadaşlarının hepsi, onun hissettiği hayal kırıklığı ve hüsranı seziyordu. Daha mekana adımlarını atmadan önce bile bu kadarını bekleyen Wulfgar ile Drizzt, onun halini diğerlerinden daha iyi anlıyordu ve şimdi daha da endişeliydiler. Tıpkı Aegisfang'in yapılışı gibi, Mithril Salonu'na dönüş de Bruenor'un hayatında bir doruk noktası teşkil ediyordu arayışlarının başarılı olacağını varsaydıkları halde onun tepkisi için endişelenmişlerdi —eğer bu yolculuk bir felaketle sonuçlanırsa, cüceye inen darbe nasıl da yıkıcı olurdu?

Bruenor yoluna devam etti. Bakışları Garumn Geçidi'ne ve çıkışa giden yol üzerinde kısılmıştı. Uzun haftalar boyunca yoldayken ve salonlara ilk

adımını attığı zaman, hakkıyla kendine ait olan her şeyi geri alana dek orada kalmaya niyetliydi. Ama şimdi bütün sezileri, bu yerden kaçması ve bir daha geri dönmemesi için ona haykırıyordu.

Uzun süre önce ölmüş olan halkına ve ona bu denli uzağa kadar eşlik ederek birçok şeyi tehlikeye atmış olan dostlarına duyduğu saygıdan dolayı, en azından üst katı geçmeye kendisini zorunlu hissediyordu. Eski yurduna karşı hissettiği tiksintinin geçeceğim, ya da en azından salonları kuşatmış olan kara örtünün içinde bir ışık parıltısı bulabileceğini ümit ediyordu. Kahraman adaşının baltasını ve kalkanını ellerinin içinde sıcak bir şekilde hisseden cüce, sakallı çenesini vakarla kaldırdı ve yoluna devam etti.

Geçit yolu, daha az sayıda salon ve koridor ile aşağı doğru meyilleniyordu. Bütün bölüm boyunca yükselen sıcak hava akımları cüceye sürekli bir eziyet çektiriyor, aşağıda nelerin beklediğini ona hatırlatıyordu. Fakat gölgeler burada daha az heybetliydi, çünkü duvarlar daha düzgün oyulmuş ve şekillendirilmişti. Keskin bir dönemeçten sonra, kocaman bir taş kapıya çattılar. Yekpare kapı bütün koridorun yolunu kesiyordu.

"Bir daire mi?" diye sordu Wulfgar, ağır halka tokmağı kavrayarak.

Bruenor kafasını salladı, ötesinde ne yattığından emin değildi. Wulfgar çekerek kapıyı açtı ve aynı şekilde, bir kapıyla son bulan başka bir uzun koridoru gözler önüne serdi.

"On kapılar," diye belirtti Bruenor, bu yeri hatırlayarak.

"Aşağı bayırda on kapı vardır," diye açıkladı. "Hepsinin gerisinde bir kilit sürgüsü vardır." Kapıdan içeri girdi ve kapının üstündeki kilitler kolayca kapanabilsin diye tek bir tarafına menteşelenmiş olan ağır bir metal kolu aşağı çekti. "Ve o on kapının ötesinde yukarı doğru çıkan on tane daha var, hepsinin ardında bir kol bulunuyor."

"Öyleyse eğer bir düşmandan kaçıyorsan, kapıları ardından kilitlersin," diye mantık yürüttü Cattibrie. "Öteki taraftan gelen dostlarınla tam ortada buluşursun."

"Ve merkez kapıların arasında, aşağı katlara inen bir geçit yolu vardır," diye ekledi Drizzt, bu savunma yapısının basit ama etkili mantığını anlayarak.

"Zeminde bir yer kapısı var," diye doğruladı Bruenor.

"Belki de bir dinlenme yeri olabilir," dedi drow.

Bruenor kafasıyla onayladı ve tekrar yürümeye başladı. Anımsadığı şeyler doğru çıktı, ve birkaç dakika sonra onuncu kapıdan geçip oval bir odaya girdiler. Üzerinde kilitleme kolu olan bir kapıyla karşı karşıya gelmişlerdi. Odanın tam merkezinde, görünüşe göre uzun yıllardır kapalı duran ve kilitlemeye yarayan bir sürgüsü olan bir yer kapısı duruyordu. Odanın çevresi boyunca her yerde tanıdık, karartılmış oyuklar beliriyordu.

Odanın güvenlikli olduğundan emin olmak için yapılan hızlı bir araştırmadan sonra çıkışları emniyete aldılar ve ağır tertibatlarının bazılarını soyunmaya koyuldular. Zira sıcaklık bunaltıcı bir hal almıştı ve hareketsiz havanın basıklığı ağır bir şekilde üzerlerine çöküyordu. "Üst katın merkezine geldik," dedi Bruenor dalgın dalgın. "Yarın geçidi bulacağız."

"Sonra nereye?" diye sordu Wulfgar, içindeki maceracı ruh hala madenlerin daha derinlerine ilerlemeyi ümit ediyordu.

"Dışarı, veya aşağı," diye yanıtladı Drizzt. İkinci seçeneğin pek muhtemel olmadığı anlaşılsın diye, birincisini üzerine basarak vurgulamıştı. "Oraya vardığımızda bakacağız."

Wulfgar, tanıdığı maceracı ruha dair bir belirti görebilmek için koyu tenli arkadaşını inceledi, fakat Drizzt de en az Bruenor kadar mekanı terk etmeye boyun eğmiş gibi görünüyordu. Drowun normalde önüne geçilemez olan coşkusunu kıran bir hava vardı bu yerde. Wulfgar'ın tek tahmini, buna benzeyen karanlık bir yerde geçirdiği geçmiş günlerinin nahoş anılarıyla Drizzt'in de savaşmakta olduğuydu.

Kavrayışlı genç barbar tahmininde doğruydu. Drowun yer altı dünyasında geçirdiği hayatı hakkındaki hatıraları, Mithril Salonu'nu kısa süre içinde terk etme konusundaki umutlarını gerçekten de arttırıyordu.

Fakat çocukluğunun alemine geri dönüşüyle birlikte büyük bir duygusal değişim geçirdiği yoktu. Drizzt'in şimdi Menzoberranzan hakkında net bir şekilde hatırladığı şey, toprağın altındaki karanlık deliklerde karanlık varlıkların yaşadığıydı. Onların varlığını burada, kadim cüce salonlarında da hissediyordu, yüzey sakinlerinin hayal güçlerinin ötesindeki dehşetlerdi bunlar. Kendisi için endişelenmiyordu. Drow ırkının ona bıraktığı miras sayesinde bu yaratıklarla eşit şartlar altında yüzleşebilirdi. Ama, belki deneyimli cüce hariç, dostları öyle bir savaş sırasında kötü bir dezavantaj altında kalacak, eğer madenlerde kalırlarsa kesinlikle yüzleşecekleri canavarlara karşı yetersiz donanımlı olacaklardı.

Ve Drizzt üzerlerinde bazı gözlerin olduğunu biliyordu.

Entreri süzülerek ilerledi ve tıpkı daha evvel dokuz kez yapmış olduğu gibi kulağını kapıya yasladı. Bu sefer, yere bırakılan bir kalkanın tangırtısı adamın yüzüne bir gülümseme getirdi. Sydney ile Buk'a doğru döndü ve kafasını salladı.

Avını yakalamıştı.

İçinden geçip girmiş oldukları kapı, inanılmaz bir darbenin gücü altında sarsıldı. Uzun yürüyüşlerinden sonra daha yeni yerleşmiş olan yol arkadaşları, ikinci bir darbe indiğinde ve ağır taş kapı yarılıp kırıldığında şaşkınlık ve dehşet içinde kafalarını döndürüp baktılar. Golem, Regis ve Cattibrie'ı daha silahlarına uzanamadan önce tekmeleyip kenara suvararak paldır küldür oval odaya daldı.

Canavar onları hemen oracıkta ezip sularını çıkartabilirdi, fakat onun hedefi, bütün sezilerini kontrol eden amacı Drizzt Do'Urden idi. İkisinin yanından hızla geçerek, drowun yerini tespit etmek için odanın ortasına doğru koşturdu.

Pek gafil avlanmamış olan Drizzt, odanın kenarındaki gölgelerin içine sıvışmıştı ve şimdi, içeri daha fazla kimsenin girmesine karşı emniyete almak için kırık kapıya doğru ilerliyordu. Fakat Dendybar'ın goleme bahşetmiş olduğu büyülü tarama gücünden saklanamazdı ve Bük da neredeyse anında onun olduğu tarafa doğru dönmüştü.

Wulfgar ve Bruenor dosdoğru canavarın üzerine atıldılar.

Entreri hemen Buk'un ardından daireye girdi. Gelemin yol açtığı kargaşayı kullanarak kapıdan içeri fark edilmeden geçti ve göze çarpacak derecede drowunkine benzeyen bir usulle gölgelerin içine sıvıştı. Oval oda duvarının orta noktasına yaklaştıkları sırada, ikisi de kendisininkine öylesine çok benzeyen bir gölgeyle karşı karşıya kalmıştı ki, dövüşe tutuşmadan önce durup birbirilerini tartma zorunluluğu hissettiler.

"Demek en sonunda Drizzt Do'Urden ile tanışıyorum," diye tısladı Entreri.

"Avantaj senin elinde," diye yanıtladı Drizzt. "Zira hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ah, ama öğreneceksin kara elf!" dedi kiralık katil gülerek. Gözle takip edilemeyecek bir süratle dövüşe tutuştular. Entreri'nin acımasız süvari kılıcı ve mücevherli hançeri, Drizzt'in fırıl fırıl dönen palalarının hızına denkti.

Wulfgar, çekicini bütün gücüyle golemin üzerine indirdi. Drowun takibiyle meşgul olan canavar, kendisini savunmak için kılını bile kıpırdatmadı. Aegisfang vurarak onu geriye doğru sendeletti, fakat o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu ve tekrar avına doğru yola koyuldu. Bruenor ve Wulfgar gözlerine inanamayarak birbirilerine baktılar ve çekiç ile baltayı sağa sola doğru savurarak yeniden yaratığa çullandılar.

Regis kıpırtısız bir şekilde duvara yaslanmış yatıyordu, Buk'un ağır ayağından gelen tekmeyle sersemlemişti. Fakat Cattibrie, kılıcını çekmiş, tek dizinin üzerine geri kalkmıştı. Duvarın önünde dövüşenlerin zarafet ve ustalık dolu manzarası, bir anlığına durup izlemesini sağladı.

Kapı aralığının dışında duran Sydney'in dikkati de aynı şekilde o yöne çekilmişti, çünkü kara elf ve Entreri arasındaki savaş şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha farklıydı. Mükemmel bir uyum içinde hareketlerini dokuyan ve saldırı savuşturan iki usta kılıç adamı.

İkisi de diğerinin hareketlerini kesin bir şekilde tahmin ediyor, diğerinin karşı saldırısına karşılık veriyor, sanki hiçbir galibi olmayacakmış gibi

görünen bir dövüş içinde ileri geri hareket ediyordu. Biri diğerinin yansıması gibi görünüyordu ve izleyenlerin bu dövüşün gerçek olduğunun farkında olmasını sağlayan tek şey, pala ile süvari kılıcı birbirilerine çarptıkça sürekli olarak duyulan çınlama sesiydi. Gölgelerin içine girip çıkıyorlardı, eşit bir dövüşte bir parça olsun avantaj arıyorlardı. Sonra karanlık oyuklardan birine dalıp kayboluverdiler.

Onlar görünürden kaybolur kaybolmaz, Sydney savaşta kendi görevini hatırladı. Daha fazla gecikmeden kemerinden ince bir değnek çıkarttı ve barbar ile cüce üzerine nişan aldı. Her ne kadar Entreri ile kara elf arasındaki savaşı sonuna kadar izlemek istese de, görevi ona golemi serbest bırakmayı ve drowu çabucak ele geçirmeyi emrediyordu.

Wulfgar ile Bruenor, Buk'u taş zeminde yere devirdiler. Bruenor canavarın bacaklarının arasına doğru eğildi, bu sırada da Wulfgar çekicini hedefe indirip Buk'u cücenin üzerinden yere düşürdü.

Kazandıkları avantaj kısa ömürlü oldu. Sydney'in enerji yıldırımı ikisinin arasına daldı. Uyguladığı kuvvet Wulfgar'ı geriye doğru havaya fırlattı. Barbar, karşı taraftaki kapının yanma yuvarlanarak ayağa kalktı. Deri yeleği yanmıştı ve üzerinden dumanlar çıkıyordu. Sarsıntı sonrasında bütün vücudu karıncalanıyordu.

Bruenor dosdoğru zemine çivilenmişti ve uzun bir süre boyunca orada yatıp kaldı. Fazla incinmemişti cüceler dağ kayaları kadar sert ve özellikle büyüye karşı dirençlidirler— fakat kulağı zemine dayalı bir şekilde yatarken duyduğu belirgin bir ses ilgisini çekti. Bu sesi çocukluk günlerinden hayal meyal hatırlıyor, ama kaynağını saptayamıyordu.

Yine de felaketi haber verdiğini biliyordu.

Bruenor kafasını kaldırırken sarsıntı büyüdükçe büyüdü ve daireyi sallamaya başladı. Cüce her şeyi anlayıverdi. Çaresizce Drizzt'e baktı ve haykırdı, "Dikkat et elf!" Bunu, tuzak harekete geçip oyuğun zeminini çökertmeden tam bir saniye evvel yapabilmişti.

Drow ile kiralık katilin biraz önce bulundukları yerden yükselen tek şey toz topraktı. O korkunç an içinde çakılıp kalan Bruenor için zaman donmuş

gibiydi. Oyuğun tavanından ağır bir kaya parçası düştü ve cücenin beyhude umutlarının en sonuncusunu da çalıp götürdü.

Kaya tuzağının işinin tamamlanması dairenin içindeki şiddetli sarsıntıları daha da arttırdı. Duvarlar çatırdayıp yarıldı, tavandan koca taş parçaları kopup düşmeye başladı. Sydney kapı aralıklarının birinden Bük'a seslene dursun, diğer kapının önünde olan

Wulfgar kilitleme kolunu kenara fırlatmış, dostlarına haykırmaktaydı.

Cattibrie ayağa sıçradı ve yerdeki buçukluğa doğru koşturdu. Yardım etmesi için Bruneor'u çağırarak onu bileklerinden kavradı ve uzaktaki kapıya doğru sürükledi.

Fakat cüce o anın içinde kaybolup gitmişti, oyuğun yıkıntılarına boş boş bakmaktaydı.

Geniş bir çatlak, onları kaçış yollarını kesmekle tehdit ederek dairenin zeminini ikiye ayırdı. Cattibrie azimle dişlerim sıktı ve ileri doğru atılarak koridorun güvenli sahasına ulaştı. Wulfgar çığlık çığlığa cüceye seslendi ve hatta onu almak için geriye doğru harekete geçti.

O anda Bruenor ayağa kalktı ve onlara doğru ilerledi yavaşça hareket ediyordu, kafasını öne eğmişti. Umutsuzluk içindeydi. Altında bir çatlağın belirmesini ve onu karanlık bir çukura düşürmesini ümit ediyor gibiydi.

Ve dayanılmaz ıstırabına bir son vermesini.

Çöküntünün son sarsıntıları da en nihayet dindiğinde, geri kalan dört arkadaş moloz yığınlarının ve toz toprak bulutunun arasından geçip oval odaya geri döndüler. Bruenor kırık taş yığınlarına ve onları yutmakla tehdit eden koca çatlaklara aldırış etmeden, paldır küldür oyuğa daldı. Diğerleri de hemen onun ardındaydı.

Etrafta, iki usta kılıç adamına ait hiçbir kan lekesi ya da başka bir işaret yoktu. Sadece taş tuzağın deliğini kaplamış olan moloz yığını tepeciği vardı. Bruenor yığının altındaki karanlık boşlukları görebiliyordu ve Drizzt'e seslendi. Sağduyusu, kalbinin ve umutlarının sesine karşı çıkarak

ona drowun kendisini duyamayacağını, tuzağın Drizzt'i ondan alıp götürdüğünü söylüyordu.

Tek başına duran palanın, Drizzt'in bir ejderha ininden ganimet olarak edindiği büyülü kılıcın oyuğun yıkıntıları içinde öylece yattığım gördüğünde, gözünün perçeminde belirmiş olan gözyaşı damlası yanağına süzüldü. Kılıcı saygıyla yerden kaldırdı ve kemerine geçirdi.

"Yazık oldu sana elf," diye haykırdı yıkıntıya doğru. "Bundan daha iyi bir son hakkediyordun." Eğer o anda diğerleri kendi düşünceleri içinde o derece kaybolup gitmiş olmasalardı, Bruenor'un kederinin altında yatan hiddetli ses tonunu fark edebilirlerdi. En yakın ve en güvendiği dostunu kaybetmenin etkisiyle birlikte, zaten bu trajediden önce bile salonlarda yola devam etmenin akıllıca olup olmadığını sorgulayan Bruenor, kederinin en az aynı derecede güçlü bir suçluluk hissiyle karışık olduğunu anladı. Kara elfin ölümünde kendi oynadığı rolden kaçamazdı. Ölüyor numarası yapıp da bunun içlerinden hiçbirinin yaşamadığı bir macera olacağını vaat ederek, Drizzt'i yolculuğa katılmak için nasıl kandırdığını acı bir şekilde hatırladı.

Şimdi sessiz sakin duruyor, içindeki ıstırabı kabul ediyordu.

Wulfgar'ın kederi de aynı derecede derindi ve başka hislerle karışmış değildi. Barbar, akıl hocalarından birini, kendisini vahşi ve yabani bir kavgacıdan, kurnaz ve akıllı bir dövüşçüye çevirmiş olan ustasını kaybetmişti.

En yakın dostlarından birini kaybetmişti. Drizzt'i, macera için Cehennem'in en derinine kadar takip ederdi. Her zaman, drowun bir gün onları içinden çıkamayacakları zor bir duruma sokacağından şüphelenmişti. Fakat Drizzt'in yanında savaştığında ya da hocasıyla, ustasıyla yarıştığında kendisini hayatta hissediyor, sınırlarını çok tehlikeli bir şekilde zorlayarak var oluyordu. Wulfgar sık sık kendi ölümünün drowun yanında olacağını aklında canlandırırdı. İki dostu öldüren düşmanlar, yeri yurdu bilinmeyen bir yerde ölüp toprak olduktan çok sonra bile, ozanların ikisi hakkında türküler yazıp söyleyeceği şanlı şerefli bir son olacaktı.

Genç barbarın hiç korkmadığı bir sondu bu.

"Şimdi aradığın huzuru buldun, dostum," dedi Cattibrie yavaşça, drowun ıstırap dolu varoluşunu herkesten daha iyi anlıyordu. Cattibrie'in dünyaya bakış açısı, daha çok Drizzt'in duygusal yönüyle, çilekeş ifadelerinin altında yatan ve diğer dostlarının göremediği gizli yönüyle ilgiliydi. Menzoberranzan'ı ve şeytani ırkını terk etmesini ona emreden, onu bir toplumdışı olarak kalmaya iten şey Drizzt Do'Urden'in bu yönüydü işte. Cattibrie, drowun ruhundaki neşeyi biliyordu. Ve tabii derisinin rengi yüzünden o ruhu fark edemeyenlerin, onu hakir görmesi karşısında çektiği kaçınılmaz acıyı da.

Aynı zamanda anlıyordu ki, bugün hem iyiliğin hem de kötülüğün güçleri bir şampiyon kaybetmişti. Zira Cattibrie, Entreri'yi Drizzt'in bir yansıması olarak görüyordu. Bu dünya o kiralık katil yokken daha iyi bir yer olacaktı.

Fakat bedeli çok yüksekti.

Entreri'nin ölümü konusunda Regis'in duyabileceği bütün rahatlama hisleri, içinde girdap gibi dönen hiddet ve keder bataklığında yok olmuştu. O oyuğun içinde buçukluğun bir parçası ölüp gitmişti. Artık kaçmak zorunda değildi Pook Paşa onu bir daha takip etmezdi— fakat bütün hayatı boyunca Regis, ilk defa kendi hareketlerinin sonuçlarını kabullenmek zorunda kalmıştı. Bruenor'un grubuna, Entreri'nin peşlerinde ve yakınlarda olacağım bilerek, dostlarının içinde bulunacağı muhtemel tehlikenin farkında olarak katılmıştı.

Her zaman için özgüvene sahip bir kumarbaz olduğu halde, bu müsabakayı kaybetme düşüncesi kafasına bir türlü girmemişti. Yaşam onun için büyük ve sınırda oynadığı bir oyundu. Daha evvel aldığı risklerin bedelini ödemesi kendisinden hiç beklenmemişti. Eğer bu dünyada buçukluğun şansa olan takıntısını yatıştırabilecek tek bir şey vardıysa o da, almayı seçtiği bir risk yüzünden, pek az olan gerçek dostlarından birini yitirmesiydi.

20. BIR RÜYANIN SONU

"Elveda dostum," diye fısıldadı moloz yığınına doğru. Sonra Bruenor'a dönerek şöyle dedi, "Nereye gidiyoruz? Bu berbat yerden nasıl çıkacağız?"

Regis ithamda bulunmak için söylememişti, fakat kendi suçunun kasvetiyle zaten savunmacı bir tavra bürünmüş olan Bruenor bunu bir suçlama olarak algıladı ve çıkışarak cevap verdi. "Bunu sen yaptın!" diye hırladı Regis'e. "Katili peşimizden sen getirdin!" Bruenor ileri doğru tehditkar bir adım attı. Yüzü dolup taşan bir hiddetle buruşmuştu ve elleri yumruğunu sıkmanın şiddetiyle bembeyaz kesilmişti.

Bu ani öfke çıkışıyla şaşkına dönen Wulfgar, Regis'e bir adım yaklaştı. Buçukluk geri çekilmedi, kendini korumak için bir harekette de bulunmadı. Bruenor'un hiddetinin aklını o kadar da başından alacağına hala inanmıyordu.

"Seni hırsız!" diye gürledi Bruenor. "Geride bıraktığını hiç umursamadan kendi işini hallediyorsun ve bedelini dostların ödemek zorunda kalıyor!" Söylediği her sözle birlikte hiddeti daha da artıyordu. Yine neredeyse cüceden ayrı bir varlık halini almış, kendi hızını ve gücünü kazanmaya başlamıştı.

Bir sonraki adımı onu hemen Regis'in yanına getirecekti ve yaptığı hareket vurmaya niyetli olduğunu herkese açıkça gösterdi. Fakat Wulfgar ikisinin arasına girdi ve Bruenor'u gayet açık, öfkeli bir bakışla durdurdu.

Barbarın sert tavrıyla öfke krizinden kurtulan Bruenor, ne yapmak üzere olduğunu anca o zaman anladı. Epey utanmış bir halde, hiddetini hayatta kalmaları için duyduğu endişeyle maskeledi ve odadan artanları incelemek için arkasını döndü. Bu yıkımdan sonra eşyalarından geriye pek azı kalmıştı tabi eğer kaldıysa.

"Malzemeleri bırakın; kaybedecek zaman yok!" dedi Bruenor diğerlerine, boğazında düğümlenen hırıltıyı temizleyerek. "Bu berbat yeri epey gerimizde bırakacağız!"

Wulfgar ve Cattibrie moloz yığınını şöyle bir taradılar, kurtarılabilecek nitelikte bir şeyler arıyorlardı ve Bruenor'un hiç malzeme almadan yola devam etme isteğiyle pek de hemfikir değillerdi. Fakat çabucak cüceyle

aynı sonuca vardılar ve oyuğun yıkıntısına doğru yolladıkları son bir selamla birlikte küçük koridora doğru Bruenor'u takip ettiler.

"Bir sonraki moladan önce Garumn Geçidi'ne varma niyetindeyim," diye haykırdı Bruenor. "Bu yüzden kendinizi uzun bir yürüyüşe hazır edin."

"Peki sonra nereye?" diye sordu Wulfgar. Cevabı tahmin ediyor ama tasvip etmiyordu.

"Dışarı!" diye gürledi Bruenor. "Olabildiğince çabuk!" Kendisiyle tartışmaya cüret eden barbara dik dik baktı.

"Halkınla birlikte geri dönmek üzere mi?" diye ısrar etti Wulfgar.

"Dönmemek üzere," dedi Bruenor. "Bir daha asla dönmemek üzere!"

"Öyleyse Drizzt boş yere öldü demektir!" diye belirtti Wulfgar açık açık. "Hayatını, hiç yerine getirilemeyecek bir amaç uğruna feda etti."

Bruenor, Wulfgar'ın sert bakış açısı karşısında kendisini toplamak için duraksadı. Bu trajediye onun açısından hiç bakmamıştı ve bu imadan da hoşlanmamıştı. "Hiçbir şey için değil!" diye hırladı barbara. "Buradan gitmemiz için hepimize bir uyarı bu! Kokusunu duymuyor musun evlat? Gözlerin ve burnun sana buradan defolup gitmeni söylemiyor mu?"

"Gözlerim bana tehlikeyi haber veriyor," diye cevapladı Wulfgar kontrollü bir sesle. "Daha evvel de sık sık verdikleri gibi. Ama ben bir savaşçıyım ve öyle uyarılara pek az kulak asarım!"

"Öyleyse ölü bir savaşçı olacağının resmidir," diye belirtti Cattibrie.

Wulfgar ona ters ters baktı. "Drizzt buraya kadar Mithril Salonu'nun geri alınmasına yardım etmek için geldi ve ben de o işin halledildiğini göreceğim!"

"Bunu denerken öleceksin," diye mırıldandı Bruenor. Şimdi sesinde hiç öfke yoktu. "Buraya yurdumu bulmaya geldik evlat, fakat burası orası değil. Halkım bir zamanlar burada yaşıyordu, bu doğru, fakat Mithril Salonu'nu karanlıklar basmış ve benim üzerinde talep ettiğim hakka bir son vermişler.

Bu yerin pis kokusundan bir kez kurtuldum muydu bir daha geri dönmek istemiyorum, bunu o inatçı kafana sok. Burası artık gölgeler ve gri kimseler için. Ve umanın bu leş kokulu yer, onların o leş kokulu kafalarına çöküverir!"

Bruenor yeterince konuşmuştu. Aniden topuğu üzerinde döndü ve koridor boyunca sert adımlarla ilerledi, çizmeleri uzlaşılması imkansız bir kararlılıkla taşın üzerinde gümbürdüyordu.

Regis ve Cattibrie hemen ardından takip ettiler ve cücenin kararını bir anlığına düşünüp tartan Wulfgar onlara yetişmek için koşturdu.

Sydney, Bruenor ve dostlarının ayrıldığından emin olur olmaz Bük ile birlikte oval daireye geri döndü. Tıpkı az önce dostların yapmış olduğu gibi, o da yıkılmış oyuğa doğru gitti ve bir anlığına, olayların bu ani değişiminin kendi görevine nasıl etki edeceğini düşündü. Entreri'nin ölümü için duyduğu kederin derinliğine hayret etti. Çünkü her ne kadar kiralık katile tamamen güvenmese ve onun da Dendybar'ın aradığı güçlü ziyneti aradığından şüphelense bile, adama saygı duyar olmuştu. Dövüş başladığı zaman daha iyi bir müttefik bulunabilir miydi?

Sydney'in Entreri için yas tutmaya çok zamanı yoktu. Zira Drizzt Do'Urden'in ölümü, kadının kendi güvenliği hakkında daha acil endişeler duymasına sebep oluyordu. Dendybar bu haberleri muhtemelen pek hoş karşılamayacaktı ve alacalı büyücünün cezalandırma konusundaki yeteneği Büyünün Sahipkulesi'nde nam salmıştı.

Büyücüden bir emir gelmesini bekleyen Bük bir anlığına durdu, fakat hiçbir talimat gelmediği için oyuğa adımım attı ve moloz yığınını kaldırmaya koyuldu.

"Dur," diye emretti Sydney.

Bük işine baktı. Drowu takip etmeyi sürdürme görevi sebebiyle bunu yapmaya zorunluluk duyuyordu.

"Dur!" dedi Sydney bir kez daha, bu sefer daha kesin bir sesle. "Drow öldü, seni aptal şey!" Yaptığı açık beyanat, kadını bu gerçeği kabul etmeye

ve aklını çalıştırmaya zorladı. Bük durup ona doğru döndü ve Sydney en iyi yolu seçmek için bir anlığına bekledi.

"Diğerlerinin ardından gideceğiz," dedi kayıtsızca. Sanki söylediği bu sözle golemi durdurmaya çalıştığı kadar, kendi düşüncelerini aydınlatmaya uğraşıyormuş gibiydi. "Evet, belki de cüce ile diğer yol arkadaşlarını Dendybar'a götürürsek, drowun ölmesine izin vermekteki ahmaklığımızı bağışlar."

Golem'e baktı, fakat yaratığın ifadesi kadını cesaretlendirmek için tabii ki değişmedi.

"Oyukta olması gereken sendin yahu," diye mırıldandı Sydney, güzelim espriyi yaratığa yapıp harcayarak. "Entreri olsa en azından bazı tavsiyeler sunardı. Fakat sorun değil, kararımı verdim. Diğerlerini takip edeceğiz ve onları yakalayabileceğimiz zamanı kollayacağız. Bize Kristal Parçası hakkında bilmemiz gereken şeyleri söyleyecekler!"

Bük kadının işaretini bekleyerek kıpırtısız durdu. Golem sahip olduğu en basit düşünce yapısıyla bile, görevlerini nasıl bitirebileceklerini en iyi Sydney'in bildiğini altlayabiliyordu.

Yol arkadaşları, cücelerin oyduğu kayalardan çok, doğal oluşumlar gibi görünen geniş mağaralar arasından ilerlediler. Yüksek tavanlar ve duvarlar, meşalelerin parıltısının ötesinde karanlığın içine doğru uzanıyor, dostların saldırıya açık olduklarını ürkünç bir şekilde hatırlamalarını sağlıyordu. Yürürlerken, mağaranın aydınlanmamış köşelerinden onları izleyen bir sürü gri cüce olduğunu tasavvur ederek, veya tepelerindeki karanlıktan korkunç bir yaratığın üzerlerine çullanmasını bekleyerek bir araya sokuldular.

Kesilmek bilmeyen su damlama sesi, kendi ritmiyle birlikte onlara ayak uyduruyor, "şıp şıp" sesi her salon boyunca yankılanıyor ve mekanın boşluğunu önemle vurguluyordu.

Bruenor tesisin bu bölümünü iyi hatırlıyordu ve kendisini bir kez daha, geçmişinin görüntülerine boğulmuş bir halde buldu. Bunlar, bütün Battlehammer Klanı'nın Kral Garumn'un sözlerini dinlemek veya önemli ziyaretçileri karşılamak için bir araya geldiği Toplantı Salonları idi. Savaş

planları burada hazırlanır ve dış dünya ile ticaret stratejileri burada kararlaştırılırdı. Toplantılarda en genç cüceler dahi bulunurdu ve Bruenor, babası Bangor'un yanında, büyükbabası Kral Garumn'un ardında oturduğu o zamanları gün gibi hatırlıyordu. Bangor ilgisini çekmek için kralın usullerinin önemine işaret eder ve genç Bruenor'a, bir gün ihtiyaç duyacağı liderlik sanatı hakkında bilgiler verirdi.

Mithril Salonu'nün Kralı olduğu gün ihtiyaç duyacağı bilgiler.

Mağaraların ıssızlığı, burasının on bin cücenin hep bir ağızdan haykırdığı tezahüratlar ve ilahilerle inlediğini duymuş olan Bruenor'un omuzlarına ağır bir yük gibi biniyordu. Şimdiyse, eğer klanının bütün üyeleriyle birlikte geri dönecek olsa bile, sadece tek bir dairenin küçük bir köşesini doldurabilirlerdi.

"Çok kişi göçüp gitti," dedi Bruenor boşluğa doğru, hafif fısıltısı yankı yapan durgunlukta istediğinden daha yüksek çıkarak. Cüce için endişelenen ve her hareketini dikkatle takip eden Cattibrie ile Wulfgar, Bruenor'un söylediği şeyi duydular ve cüceyi bunu söylemeye hangi anılarla duyguların ittiğini kolayca tahmin edebildiler. Birbirilerine baktıklarında Cattibrie, Wulfgar'ın cüceye olan hiddetinin bir acıma seliyle birlikte dağılıp gittiğini gördü.

Birbirilerine sadece kısa koridorlarla bağlanan kocaman salonlar art arda uzanıyordu. Her birkaç metrede bir, dönemeçler ve yan çıkışlar beliriyordu. Fakat Bruenor geçide giden yolu bildiğinden emindi. Aşağıda bulunan herhangi birilerinin kaya tuzağının yıkılma sesini duyduğunu ve araştırmak için yukarı geleceğini de biliyordu. Üst katın bu bölümü, geride bıraktıkları alanlardan farklı olarak, aşağı katlara bağlanan bir sürü geçide sahipti. Wulfgar meşaleyi söndürdü ve Bruenor onlara karanlığın koruyucu loşluğu içinde kılavuzluk etti.

Kısa süre içinde tedbirlerinin mantıklı olduğu anlaşıldı. Zira tam diğer bir devasa mağaraya girmişlerdi ki Regis, Bruenor'u omzundan yakalayarak durdurdu ve sessiz olmalarını işaret etti. Bruenor neredeyse öfkeli bir çıkış yapacaktı, fakat Regis'in yüzündeki samimi dehşeti gördü.

Duyma yeteneği, yıllardır kilit mandalı tıkırtısı dinlemekten keskinleşmiş olan buçukluk, uzaktan gelen su damlama sesinden farklı bir ses seçmişti. Biraz sonra diğerleri de bu sesi yakaladılar ve kısa süre sonra, bunu bir sürü çizmeli ayaktan yükselen ses olarak teşhis ettiler. Bruenor, karanlığın içinde izleyip beklemek üzere bir mola verdi.

Geçip giden kalabalığı, sayılarını sayacak ya da üyelerini teşhis edebilecek kadar net bir şekilde göremediler. Fakat mağaranın öteki ucundaki meşalelerin sayılarına dayanarak, en azından bir kişiye karşı on kişi oranında sayıca üstün olduklarını söyleyebilirlerdi. Ve marş eden kalabalığın doğasını tahmin edebiliyorlardı.

"Bunlar gri cüce değilse benim de anam orkların arkadaşı olsun," diye homurdandı Bruenor. Sonra, Mithril Salonu'nu terk etme kararı hakkında daha fazla şikayeti var mı yok mu görmek için Wulfgar'a baktı.

Wulfgar kabullenmiş bir şekilde kafasını sallayarak razı oldu. "Garumn Geçidi ne kadar uzakta?" diye sordu, diğerleri kadar dışarı çıkmaya boyun eğmiş bir hal alarak. Hala Drizzt'i terk edip gidiyormuş gibi hissediyor, fakat Bruenor'un seçimindeki bilgeliği de anlıyordu. Şimdi açık bir şekilde görülüyordu ki eğer burada kalırlarsa, Mithril Salonu'nda ölen tek kimse Drizzt Do'Urden olmayacaktı.

"Son koridora bir saatlik yol var," diye yanıtladı Bruenor. "Oradan sonra da bir saat, daha fazla değil."

Gri cüce kalabalığı kısa sürede mağarayı terk etti ve yol arkadaşları yeniden yola koyuldu. Bu sefer daha da ihtiyatlılardı ve niyet ettiklerinden daha yüksek ses çıkaran her adımla ödleri patlıyordu.

Attığı her adımla birlikte hatıraları daha da berraklaşaıı Bruenor, nerede olduklarını tamamen biliyordu ve salonlardan çabucak defolup gitmeye kararlı olduğu için, geçide giden en dolaysız yolu seçiyordu. Fakat birçok dakika süren bir yürüyüşün ardından, öylece geçip gidemeyeceği bir yan koridora geldi çattı. Her türlü gecikmenin bir risk olduğunu biliyordu, fakat bu kısa koridorun sonundaki odadan yayılan ayartıcı güç onun reddedemeyeceği kadar büyüktü. Mithril Salonu'nun ne kadar mahvedilmiş

olduğunu keşfetmek zorundaydı; üst katın en değerli hazinelerle dolu odasının sağ salim kalıp kalmadığını öğrenmek zorundaydı.

Dostlar hiç sorgusuz onu takip ettiler ve kısa süre içinde, üzerine cüce tanrılarının en büyüğü Moradin'in çekici kazınmış olan ve hemen onun altında bir rünler serisi duran, uzun ve süslü bir metal kapının önünde buldular kendilerini. Bruenor'un sıklaşan nefes alış verişi soğukkanlılığını yalanlıyordu.

"Burada dostlarımızın hediyeleri bulunur," diye rünleri okudu Bruenor vakarla, "ve halkımızın eserleri. Bil ki sen bu oyuk salona girdiğinde Battlehammer Klanı'mn mirasına bakacaksın. Dostlar hoş gelmişler, hırsızlar sakının!" Bruenor, alnında gerginlikten boncuk boncuk olmuş terlerle birlikte yol arkadaşlarına doğru döndü. "Dumathoin'in Salonu," diye açıkladı.

"Düşmanlarınız iki yüz yıldır burada," diye akıl yürüttü Wulfgar. "Kesinlikle yağma edilmiştir."

"Hiç sanmam," dedi Bruenor. "Kapı büyülüdür ve klanın düşmanlarına açılmaz. Ayrıca bunu aşıp girebilecek bir gri kimsenin derisini yüzebilecek yüzlerce tuzak var içerde!" Regis'e dik dik baktı, kurşuni gözleri sert bir uyarıyla kısıldı. "Eline koluna hakim ol Gümbürgöbek. Tuzaklardan biri senin dostane bir hırsız olduğunu bilmeyebilir!"

Bu tavsiye Regis'e, cücenin acı alayını duymazdan gelemeyeceği kadar mantıklı geldi. Bruenor'un sözlerini farkında olmadan kabullenen buçukluk, ellerini ceplerine sokuverdi.

"Duvardan bir meşale kap gel," dedi Bruenor Wulfgar'a. "İçimden bir ses içerde hiç ışık olmadığını söylüyor."

Daha Wulfgar onların yanına geri dönmeden önce, Bruenor koca kapıyı açmaya başlamıştı bile. Bir dostun elleriyle itildiği için kolayca kıpırdanan kapı, sonuna kadar savruldu ve ağır, kara bir perdeyle son bulan kısa bir koridora açıldı. Geçidin tam ortasında tehditkar bir şekilde, sarkaçlı bir kesici tuzak asılı duruyordu, altında ise bir kemik yığını vardı.

"Hırsız köpek," diye kıkırdadı Bruenor acımasız bir tatminle. Kesici tuzağın yanından geçti, perdeye doğru ilerledi ve daireye girmeden önce dostlarının ona katılmasını bekledi.

Bruenor salona açılan son engeli de aşmak için duraksayarak cesaret topladı. Şimdi, cücenin heyecanı diğerlerine de tesir edince, dostların hepsinin yüzünde terler parıldıyordu.

Bruenor kararlı bir homurtuyla perdeyi kenara doğru çekti. "İşte karşınızda Dumathoin'in Salo—" diye başladı, fakat eşiğin ötesine bakar bakmaz kelimeler boğazında düğümlenip kalıverdi. Salonlarda şahit oldukları bütün yıkım sahneleri arasında, hiçbiri bunun kadar eksiksiz değildi. Zemini taş tepecikleri doldurmuştu. Bir zamanlar klanın en kaliteli eserlerim taşıyan kaideler kırılıp dökülmüştü ve diğerleriyse yerle yeksan edilmişti.

Bruenor tökezleyerek, körlemesine içeri daldı. Elleri titriyordu ve boğazında inanılmaz bir hiddet çığlığı düğümlenmişti. Dairenin tamamına dahi bakmadan önce buradaki yıkımın katıksız olduğunu anlamıştı.

"Nasıl?" dedi, boğulacak gibi. Fakat tam bunu sorarken duvardaki koca deliği gördü. Girişi engelleyen kapının etrafından bir tünel kazılmamıştı. Bunun yerine taşın içinde derin bir yarık vardı, sanki inanılmaz bir şahmerdan tarafından delinip açılmış gibi.

"Böyle bir şeyi hangi güç yapabilir?" diye sordu Wulfgar, deliğe donup kalmış bir halde bakan cücenin bakış yönünü takip ederek.

Bruenor bir ipucu arayışı içinde deliğe doğru ilerledi, Cattibrie ile Wulfgar da onun yanından yürüdü. Regis geriye değerli herhangi bir şey kalmış mı kalmamış mı görmek için öteki tarafa doğru gitti.

Cattibrie zeminde gökkuşağına benzer bir parıltı fark etti ve karanlık bir sıvıdan oluşan bir birikinti olduğunu sandığı o şeye doğru ilerledi. Fakat üzerine doğru eğilince bunun bir sıvı falan olmadığını anladı. En kara geceden bile daha kara bir puldu bu ve bir insan boyundaydı. Wulfgar ve Bruenor, onun şaşkınlıkla nefesini tutuşunu duyarak kızın yanına doğru koşturdular.

"Ejderha!" deyiverdi Wulfgar, belirgin şekli gördüğünde. Nesneyi ucundan tuttu ve daha iyi incelemek için dikey duruma getirdi. Sonra o ve Cattibrie, böyle bir canavardan haberdar olup olmadığını öğrenmek için Bruenor'a doğru döndüler.

Cücenin fal taşı gibi açılmış gözlerindeki dehşet dolu bakış, onların sorularını daha sorulmadan cevaplandırmıştı.

"Karadan da kara," diye fısıldadı Bruenor, iki yüz yıl evvelki o tarihi gün hakkında söylenen en yaygın sözleri yeniden tekrarlayarak. "Babam bana bu şeyden bahsetmişti," diye açıkladı, Wulfgar ve Cattibrie'a. "İblis dölünden bir ejderha, demişti onun için, karadan daha kara olan bir kasvet. Bizi dışarı süren gri kimseler değildi en sonuna kadar onlarla kıran kırana savaşırdık. Sayılarımızı azaltan ve bizi salonlardan dışarı süren karanlık ejderhasıydı. Öteki uçtaki küçük salonlarda, onun şeytani ordusuna karşı koymak için sayımızın onda biri bile kalmamıştı geriye."

Delikten gelen sıcak bir hava akımı onlara burasının muhtemelen aşağı salonlara ve ejderhanın inine bağlı olduğunu hatırlattı.

"Haydi gidelim buradan," diye önerdi Cattibrie, "o yaratık bizim burada olduğumuz kanısına varmadan gidelim."

O sırada dairenin diğer tarafından Regis haykırdı. Dostlar, herhangi bir hazineye mi yoksa tehlikeye mi rastladığını bilmeyerek onun yanına doğru koşturdular.

Onu bir moloz yığınmın.yanında yere çömelmiş, taş parçalarının arasındaki boşluğun içine dikkatle bakarken buldular.

Gövdesi gümüşten yapılma bir oku havaya doğru kaldırdı. "Bunu orada buldum," diye açıkladı. "Ve daha fazlası da var sanırım bir yay."

Wulfgar meşaleyi boşluğun yanma getirdi. Böylece, sadece bir uzun yayın ahşap gövdesi olabilecek kıvrımlı şekli ve bir yay kirişinin gümüşümsü parıltısını hepsi açıkça görebildiler. Wulfgar ahşabı kavradı ve taşın devasa ağırlığı altındayken ellerinin içinde kırılıp gitmesinden korkarak hafifçe çekti.

Fakat yay, Wulfgar'ın bütün gücüyle asılmasına rağmen sabit bir şekilde duruyordu. Silahı serbest bırakabilmek için en iyi yolu arayarak etraftaki taşlara bakındı.

Bu arada Regis başka bir şey daha bulmuştu, taş yığınının arasındaki bir diğer çatlağın içine sıkışıp kalmış altın bir plaketti bu. Onu dışarı çıkartmayı başardı ve üzerindeki oyma rünleri okuyabilmek için meşale ışığına doğru getirdi.

" 'Kalp Avcısı Taulmaril' " diye okudu." 'Hediye eden kişi—' "

"Anariel, Faerun'un Kızkardeşi," diye bitirdi Burenor, plakete bakına ihtiyacı bile duymadan. Cattibrie'ın sorgulayıcı bakışına cevaben, o ismi tanıdığım belirterek kafasıyla onayladı.

"Yayı kurtar evlat," dedi Wulfgar'a. "Kesinlikle bundan daha iyi işlere yarayabilir."

Wulfgar taş yığınının yapısını çoktan anlamış ve bazı taş kalıplarını kaldırmaya başlamıştı bile. Kısa süre içinde Cattibrie, uzun yayı kıpırdatıp dışarı çıkarabildi. Fakat yığının içindeki oyuğun ötesinde başka bir şey daha gördü ve Wulfgaı/dan kazmaya devam etmesini istedi.

Kaslı barbar daha fazla taşı kenara ite dursun, diğerleri yayın güzelliğine hayran kaldılar. Ahşabı taşlar tarafından çizilmemişti ve tek bir kez elle silinince cilasının derin parıltısı geri gelmişti. Cattibrie kolayca kirişini gerdi, sert ve pürüzsüz gerginliğini hissederek yayı yukarı doğru kaldırdı.

"Denesene," diye önerdi Regis, kıza gümüş bir ok uzatarak.

Cattibrie buna hayır diyemedi. Oku gümüşi tele yerleştirdi ve kirişi gerdi. Niyeti sadece okun nasıl oturduğuna bakmaktı, aklında atış yapmak yoktu.

"Bir sadak!" diye seslendi Wulfgar, en son taşı da kaldırarak. "Ve daha fazla ok."

Bruenor karanlığın içine doğru işaret etti ve kafasıyla onayladı. Cattibrie hiç tereddüt etmedi.

Islık çalarak uçan ok, karanlığın içine doğru süzülürken, ardında gümüş renkli bir kuyruk bıraktı. Uçuşu aniden bir vurma sesiyle son buldu. Alışılmışın dışında bir şey sezerek, hepsi birden okun peşinden koşturdular. Oku kolayca buldular, çünkü gövdesinin yarısına kadar duvara gömülüp kalmıştı!

Duvara giriş yaptığı noktanın etrafındaki taşlar kavrulmuştu ve bütün gücüyle asılıp çeken Wulfgar bile, oku bir santim olsun kıpırdatamadı.

"Üzülmeye hiç gerek yok," dedi Regis, Wulfgar/ın elinde duran sadağın içindeki okları sayarken. "On dokuz ... yirmi tane daha var!" Afallamış bir halde geriledi. Diğerleri, kafalan karışarak ona baktılar.

"On dokuz tane vardı," diye açıkladı Regis. "Doğru saymıştım."

Ne olduğunu anlamayan Wulfgar çabucak okları saydı. "Yirmi," dedi.

"Şimdi yirmi," diye yanıtladı Regis. "Fakat ilk saydığımda on dokuz taneydi."

"Öyleyse sadak da büyülü," diye akü yürüttü Cattibrie. "Anariel Hanım, klana gerçekten de kudretli bir hediye vermiş!"

"Bu mekanın yıkıntıları arasında daha neler bulabiliriz?" diye sordu Regis, ellerini ovuşturarak.

"Bundan başka yok," diye karşılık verdi Bruenor hırçınlıkla. "Buradan gidiyoruz ve senden tek bir itiraz bile duymak istemiyorum!"

Diğer ikisine şöyle bir bakan Regis, cüceye karşı onlardan hiç destek bulamayacağını anladı. Çaresizce omuz sükerek onları perdenin yanına ve sonra koridorun içine doğru takip etti.

"Geçide gidiyoruz!" diye ilan etti Bruenor, tekrar yola çıkarken.

"Dur Bük," diye fısıldadı Sydney, yol arkadaşlarının meşale ışığı kısa bir mesafe önlerinde yeniden belirdiği zaman.

"Henüz değil," dedi, toz toprakla kaplı yüzüne bekleyiş dolu bir gülümseme yayılırken. "Daha iyi bir zaman bulacağız elbet!"

21. GÖLGELER İÇINDE GÜMÜŞ

Aniden, gri pusun bulanıklığı içinde bir şeye odaklanmayı başarabildi. Hiçlik girdabının tam ortasında beliren elle tutulabilir bir şeydi bu. Hemen önünde dolanıyor ve yavaşça dönüp duruyordu.

Kenarları çoğalıp iki tane oldu ve birbirinden ayrıldı, sonra tekrar birleşti. Kafasındaki hafif sızıya, kendisini yiyip yutan ve şimdi onu kontrolü altında tutmaya çalışan içsel karanlığa karşı mücadele etti. Yavaş yavaş kollarını ve bacaklarını hisseder oldu, kim olduğunun ve buraya nasıl geldiğinin farkına vardı.

Onun bu şaşkın ayılısı sırasında, önündeki görüntü keskinleşerek kristalimsi bir suret halini aldı. Mücevherli bir hançerin ucuydu bu.

Entreri tepesine dikilmiş duruyor, birkaç metre ötede duvara yerleştirilmiş olan tek bir meşalenin ışığı sayesinde kapkara bir suret halinde görünüyordu. Gördüğü ilk direniş emaresinde saldırmaya hazır bir şekilde silahını havaya kaldırmıştı. Drizzt, düşüş sırasında kiralık katilin de yaralanmış olduğunu görebiliyordu, fakat onun daha hızlı kendine geldiği barizdi.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Entreri. Drizzt eğer yürüyemezse ne olacağını bilecek kadar akıllıydı.

Başım evet anlamında salladı ve ayağa kalkmaya davrandı, fakat hançer daha da yakınlaştı.

"Henüz değil," diye hırladı Entreri. "Önce nerede olduğumuzu anlamamız ve nereye gitmemiz gerektiğini kararlaştırmamız lazım."

Drizzt, o zaman ilgisini kiralık katilden ayırıp etrafına göz gezdirdi. Eğer Entreri'nin niyeti onu öldürmek olsaydı bunu çoktan yapmış olacağından emindi. Madenlerdeydiler, bu kadarı aşikardı. Çünkü duvarlar kabaca oyulmuştu ve her beş metrede bir ahşap sütunlarla desteklenmişti.

"Ne kadar mesafe düştük?" diye sordu kiralık katile, sezileri ona dövüştükleri odadan çok daha derinlerde olduklarım söylüyordu.

Entreri omuz silkti. "Kısa bir düşüşün ardından sert taşın üzerine çakıldığımı ve sonra sarp bir yokuş ve kıvrımlı bir oluktan yuvarlandığımı hatırlıyorum. Biz en sonunda buraya düşmeden evvel epey zaman geçmiş gibi geldi bana." Tavanın kenarındaki bir açıklığı, içinden geçip düşmüş oldukları ağzı işaret etti. "Fakat ölmek üzere olduğunu düşünen bir adam için zamanın akışı farklıdır ve bütün bu şey benim hatırladığımdan daha çabuk olup bitmiş olabilir."

"İlk düşüncene güven," diye önerdi Drizzt, "zira benim kendi sezilerim de, gerçekten uzun bir mesafe aşağı indiğimizi söylüyor bana."

"Nasıl dışarı çıkabiliriz?"

Drizzt zemindeki hafif eğimi inceledi ve sağına doğru işaret etti. "Yokuş o tarafa doğru gidiyor," dedi.

"Öyleyse kalk ayağa," dedi Entreri, drowa yardım etmek için elini uzatarak.

Drizzt bu yardımı kabul etti ve ihtiyatla, hiçbir tehdit belirtisi göstermeden ayağa kalktı. Kendisi daha bir darbe vuramadan önce Entreri'nin hançerinin onu deşip yaracağını biliyordu.

Entreri de bunu biliyordu, fakat şu an, zor durumdayken Drizzt'ıı herhangi bir sorun çıkartacağım sanmıyordu. Yukarıdaki oyukta kısa bir kılıç oyunundan epey fazlasını paylaşmışlardı ve ikisi de birbirine gönülsüz bir saygıyla bakıyordu.

"Gözlerine ihtiyacım var," diye açıkladı Entreri. Drizzt bu kadarını zaten anlayabilmişti. "Sadece bir tane meşale bulabildim ve beni buradan

çıkartabilecek kadar uzun süre dayanmayacaktır. Gözlerin, kara elf, senin gözlerin karanlıkta yolu bulabilir. Her hareketini hissedebilecek kadar yakınında olacağım, tek bir darbede seni öldürebilecek kadar yakında!" Söylediği sözü vurgulamak için hançeri bir kez daha döndürdü, fakat Drizzt, görsel yardım olmadan da onu gayet iyi anlıyordu.

Drizzt ayağa kalktığında, korktuğu kadar kötü bir şekilde sakatlanmamış olduğunu fark etti. Bir ayak bileğini ve dizini burkmuştu. Üzerine ağırlık bindirir bindirmez, atacağı her adımın acı vereceğini anladı. Fakat bunu Entreri'ye çaktırmayacaktı. Eğer yola devam edemezse, kiralık katil için o kadar da değerli olmazdı.

Entreri meşaleyi almak için arkasını döndü ve Drizzt kendi eşyalarına hızlıca bir bakış attı. Palalarından birinin Entreri'nin kemerine asılmış olduğunu gördü, fakat diğeri, yani büyülü kılıç etrafta yoktu. Hançerlerinden birinin hala çizmesinin içindeki gizli kınında durduğunu hissetti, fakat becerikli düşmanının süvari kılıcı ve hançerine karşı kendisine ne kadar yardımı olacağından emin değildi. Herhangi bir çeşit dezavantaj altındayken Entreri ile yüzleşme düşüncesi, sadece en çaresiz durum için ayrılmış bir seçenekti.

Sonra, ani bir şokla birlikte, Drizzt kemerindeki keseyi kavradı. Kesenin bağının gevşemiş olduğunu gördüğünde korkulan daha da arttı. Daha elini içeri sokmadan önce Guenhwyvar'ın kaybolmuş olduğunu biliyordu. Çılgınlar gibi etrafına bakındı ve sadece çökmüş olan moloz yığınını görebildi.

Onun sıkıntısını fark eden Entreri, pelerinin kapüşonunun içinde şeytanca sırıttı. "Gidiyoruz," dedi drowa.

Drizzt'in hiçbir seçeneği yoktu. Entreri'ye büyülü heykelcikten söz edip de Guenhwyvar'ın bir kez daha şeytani bir efendinin eline geçmesi riskini kesinlikle göze alamazdı. Drizzt, muhteşem panteri o kaderden bir kere kurtarmıştı ve ona layık olmayan bir sahibin ellerine yeniden düşeceğine sonsuza kadar tonlarcakayanın altında gömülü kalmasını tercih ederdi. Moloz yığınına doğru son kez matem dolu bir bakış attı ve acı kaybını sabırla kabul etti. Panterin hala kendi varoluş düzleminde, hiç zarar gcjrmemiş bir halde yaşadığı gerçeğiyle teselli buldu.

Tünel destek sütunları, onlar geçip giderken rahatsız edici bir intizamla yanlarından uzanıyordu. Sanki hep aynı noktadan geçip duruyorlarmış gibiydi. Drizzt, tünelin hafifçe yukarı doğru meylederken kocaman bir daire çizdiğini hissetti. Bu onun sinirlerini daha da gerginleştirdi. Cücelerin, özellikle kıymetli mücevherler ve metaller söz konusu olduğunda, tünel kazmadaki becerilerini biliyordu ve bir sonraki katmana varana dek kaç mil daha yürümeleri gerekeceğini merak etmeye başlamıştı.

Yer altı sezilerinin daha az keskin olmasına ve cüce usullerini daha az tanımasına rağmen, Entreri de aynı rahatsız hisleri paylaşıyordu. İki saat geçmişti ve hala ahşap destek sütunu dizesi karanlığın içine doğru uzanıyordu.

"Meşale ışığı zayıfladı," dedi Entreri, yürümeye başladıklarından beri etraflarım sarmalamış olan sessizliği bölerek. Ayak sesleri, yani dikkatli savaşçıların tecrübeli adımlan bile dar geçidin basıklığı içinde yok olup gidiyordu. "Muhtemelen avantaj senin eline geçecek, kara elf."

Drizzt öyle olmadığım biliyordu. Entreri de en az kendisi kadar geceye ait bir varlıktı. Karanlıkta göremeyişinin açığını kapamaya yetecek de artacak kadar keskinleştirilmiş reflekslere ve bolca deneyime sahipti. Kiralık katiller öğle güneşinin ışığı altında çalışmazdı.

Drizzt, cevap vermeden önlerindeki yola doğru döndü. Fakat etrafına bakmırken meşale ışığının ani bir yansıması gözüne çarptı. Ardından gelen Entreri'nin rahatsız kıpırdanışına aldırmadan koridor duvarına doğru ilerleyerek duvar yüzeyinin dokusunu incelmeye başladı ve başka bir ışık parıltısı daha görebilme umuduyla dikkatle baktı. Entreri onun ardında kıpırdandığında sadece saniyelik bir parıltı oldu, duvarın üzerinde parlayan gümüşi bir titreşimdi bu.

"Gümüş damarların aktığı yer," diye gözlerine inanamayarak mırıldandı kendi kendine. "Ne?" diye sordu Entreri.

"Meşaleyi getir," Drizzt'in verdiği tek cevaptı. Şimdi ellerini hevesle duvarın üzerinde gezdiriyordu. İnatçı mantığını çürütecek ve Bruenor'un Mithril Salonu hikayelerini abartmış olduğu konusundaki şüphelerine karşı cüceyi haklı çıkartacak delililer arıyordu.

Meraklanan Entreri kısa sürede onun yanında bitiverdi.. Meşale açıkça gözler önüne seriyordu: Duvarın üzerinde akmakta olan bir gümüş dereciğiydi bu, neredeyse Drizzt'in önkolu kadar kalındı ve kendi saflığıyla parıldıyordu.

"Mithril," dedi Entreri, ağzı bir karış açık bir halde. "Krallara layık bir hazine!"

"Fakat bizim işimize pek yaramaz," dedi Drizzt, heyecanlannı dağıtmak için. Sanki mithril damarı onu hiç etkilememişçesme tekrar koridor boyunca yürümeye başladı. Her nedense, Entreri'nin bu mekanı görmemesi gerektiğini, kiralık katilin orada oluşunun Battlehammer Klanı'nın bütün hazinelerini kirlettiğini hissediyordu. Drizzt, kiralık katile bu salonları tekrar araştırması için hiçbir sebep vermek istemiyordu. Entreri omzunu silkti ve takip etti.

Onlar ilerledikçe geçit koridorundaki meyil daha da belirgin olmaya başladı. Ayrıca mithril damarlannın gümüşi yansımaları o kadar düzenli bir şekilde görünür olmuştu ki Drizzt, Bruenor'un anlattığı hikayelerde kendi klanının zenginliğini küçümsemiş bile olabileceğini düşündü.

Her zaman için drowun bir adım gerisinde olan Entreri, esirinin etraftaki kıymetli maden cevherine nasıl da dikkat ettiğini gözlemlemeye kaptırmıştı kendisini. Fakat etrafını çevreleyen zenginliğin farkındaydı. Bu yer konusunda kişisel girişimlerde bulunmak umurunda değildi, fakat gelecekte yapacağı pazarlıklarda bu bilginin oldukça işe yarayacağını biliyordu.

Meşale sönüp gideli epey olmuştu, fakat ikisi hala görebildiklerim fark ettiler. Zira tepelerinde bir yerde, tünel dönemeçlerinin ötesinde hafif bir ışık kaynağı vardı. Yine de kiralık katil, Drizzt ile arasındaki açıklığı kapadı. Işığın tamamen sönmesi ihtimali sebebiyle, tek kaçış umudunu da kaybetme konusunda hiç risk almayarak hançerinin ucunu Drizzt'in sırtına dayadı.

Aksine ışık daha da canlandı, çünkü kaynağı hakikaten de devasaydı. Hava sıcaklaştı ve uzaktaki makinelerin tünel boyunca yankılanan seslerini kısa süre içinde duyar oldular. Entreri, Drizzt'in pelerinini kavrayıp kendisini ona yaklaştırmak suretiyle dizginleri daha da sıklaştırdı. "Burada

sen de en az benim kadar davetsiz bir misafirsin," diye fısıldadı. "İhtiyat ikimiz içinde bir dost demektir."

"Madencilere yakalanmak, senin bana sunduğun akıbetten daha kötü olabilir ini?" diye sordu Drizzt, iğneleyici bir iç çekişle.

Entreri pelerini bıraktı ve geri adım attı. "Görünüşe göre mutabakat sağlamak için sana daha fazla şey önermeliyim," dedi.

Drizzt onu dikkatle inceledi, ne umması gerektiğini bilmiyordu. "Bütün avantajlar senin elinde," dedi.

"Pek değil," diye karşılık verdi kiralık katil. Entreri hançerini kınına geri sokarken Drizzt kafası karışmış bir halde kalakaldı. "Seni öldürebilirdim, buna katılıyorum, ama ne kazançla? Öldürme işinden hiç zevk almıyorum."

"Ama cinayet seni rahatsız etmiyor," diye yapıştırdı cevabı Drizzt.

"Yapmam gerekeni yaparım," dedi Entreri, drovvun acı yorumunu bir kahkahayla örtüp aklından uzaklaştırarak.

Drizzt bu adamı çok iyi teşhis etmişti: Duygusuz, faydacı ve ölüm saçma konusunda tartışmasız bir şekilde yetenekli. Drizzt Entreri'ye bakarken, eğer Menzoberranzan'da, tıpkı onun gibi maneviyattan yoksun olan halkının arasında kalmış olsaydı, şimdi dönüşmüş olacağı şeyi görüyordu. Entreri drow toplumunun prensiplerinin, yani Drizzt'i yer altı dünyasından ayrılmaya zorlayan bencillik ve kalpsizliğin somut bir göstergesiydi. Adamın her bir şeyinden nefret ederek, fakat her nasılsa onun için duyduğu özdeşleşme hissinden kendini alamayarak, dosdoğru kiralık katile baktı. Şimdi prensiplerinin arkasında durması gerektiğine karar verdi, tıpkı yıllar önce o karanlık şehirde yapmış olduğu gibi. "Yapman gerekeni yaparsın," diye suçladı tiksintiyle, muhtemel sonuçlarına aldırış etmeden. "Bedeli ne olursa olsun."

"Bedeli ne olursa olsun," diye tekrarladı Entreri kontrollü bir şekilde, kendim tatmin eden gülümsemesiyle hakareti bir iltifata çevirerek. "Bu denli faydacı olduğum için memnuniyet duymalısın Drizzt Do'Urden, öyle olmasaydım düşüşün ardından hiç uyanamazdın.

"Fakat bu değersiz tartışmaya bu kadar yeter. Sana, ikimize de büyük kazanç sağlayabilecek bir anlaşma önereceğim." Drizzt sessiz kaldı ve anlaşmaya olan ilgisinin derecesi konusunda hiçbir ipucu vermedi.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu Entreri.

"Buçukluk için geldin."

"Hatalısın," diye karşılık verdi Entreri. "Buçukluk için değil, buçukluğun mücevher süsü için. Onu benim efendimden çaldı, fakat o kadarını size itiraf ettiğinden şüpheliyim."

"Bana söylenenden daha fazlasını tahmin ederim," dedi Drizzt, kinayeli bir şekilde konuyu bir sonraki şüphesine getirerek. "Efendin aynı zamanda intikam almak da istiyordur, değil mi?"

"Muhtemeldir," dedi Entreri hiç duraksamadan. "Fakat esas gaye mücevher süsün geri götürülmesi. Bu yüzden sana şunu teklif ediyorum: Dostlarım bulmak için beraber çalışacağız. Ben bu yolculukta yardım sunuyorum ve senin hayatının bağışlanması karşılığında mücevher süsü talep ediyorum. Oraya vardığımız zaman, süsü bana teslim etmesi için buçukluğu ikna et ve ben de kendi yoluma gidip bir daha geri dönmeyeyim. Efendim hazinesini geri alacak ve senin küçük dostun hayatının geri kalan kısmını arkasını kollayarak geçirmek zorunda kalmayacak." "Söz veriyor musun?" diyerek afalladı Drizzt. "Faaliyet sunuyorum," diye yapıştırdı cevabı Entreri. Kemerindeki palayı çekti ve Drizzt'e doğru attı. "Bu unutulmuş madenlerde ölmeye hiç niyetim yok drow, umarım senin de yoktur."

"Dostlarımla yeniden birleştiğim zaman sözümde duracağımı nasıl biliyorsun?" diye sordu Drizzt, palayı önünde tutup şöyle bir tartarak ve olayların değişimine inanmakta güçlük çekerek.

Entreri yeniden güldü. "Aklımda öyle şüpheler bırakamayacak kadar şerefli birisin kara elf. Anlaşmada kabul ettiğin gibi davranacaksın, bundan eminim! Anlaştık mı öyleyse?"

Drizzt, Entreri'nin sözlerindeki bilgelik payını kabullenmek zorundaydı. Beraberken, alt katmanlardan kaçıp kurtulmak için bir nebze şansları vardı. Drizzt dostlarını bulma fırsatını geri tepecek değildi tabii, hele hele Regis'in başım sık sık değerinden çok belaya sokan o mücevher süs karşılığında. "Anlaştık," dedi.

Her dönemeçle birlikte geçit koridoru daha da aydınlanmaya başladı. Meşalelerden gelen titrek ışıkla değil, sürekli bir parlaklıkla aydınlanıyordu. Makine dairesinin gürültüsü orantılı olarak arttı ve ikisi birbirilerini duyabilmek için haykırmak zorunda kalmaya başladı.

Son bir dönemeçten sonra, madenin beklenmedik bir şekilde bittiği, en son destek sütunlarının da kocaman bir mağaraya açıldığı yere geldiler. Destek sütunlarının arasından ihtiyatla geçtiler ve geniş boğaz yani Battlehammer Klanı'nm devasa yeraltı şehri— boyunca uzanan küçük çıkıntı üstünde ilerlediler.

Şanslarına, derin yarığın en üst seviyesindeydiler, zira iki duvar da geniş merdivenlere bölünmüş halde zemine doğru iniyordu. İki duvar da, bir zamanlar Bruenor'un halkının evlerinin kapılarını belirleyen, süslü eşiklerle doluydu. Eşikler şimdi çoğunlukla boştu. Fakat Drizzt, Bruenor'un kendisine anlattığı sayısız hikaye sayesinde, mekanın eski ihtişamını gayet iyi tasavvur edebiliyordu. Aziz işlerine duydukları sevda sayesinde yorulmak nedir bilmeyen ve mithrile çekiçle vururken tanrılarına övgü ilahileri söyleyen on bin cüce.

Ne muhteşem bir görüntü olmalıydı o öyle! En son eserlerini, yani inanılmaz güzellik ve değerdeki mithrilden bir eseri sergilemek için o kattan bu kata koşturan cüceler. Ve dahası, Drizzt, Buzyeli Vadisi'ndeki cücelerden bildiğine dayanarak söyleyebilirdi ki; en ufak bir kusur bile, ustaların örslerinin başına geri koşturmalarını, tanrılarından af dilemelerini ve kendilerine daha fazla maharet bağışlamaları için dua etmelerini sağlardı. Diyarlar'daki başka hiçbir ırk, yaptıkları eserlerle bu denli iftihar edemezdi ve

Battlehammer Klanı halkı, sakallı ırkın standartlarının da ötesinde bir istisnaydı.

Şimdi derin yarığın sadece zemininde hareketlilik vardı. Zira orada, yüzlerce metre aşağılarında bulunan ve her iki yöne doğru uzanan, Mithril Salonu'nün merkezi demirhaneleri durmaktaydı. Maden kayasından alınmış sert metali eritmeye yetecek ısıdaki ocaklardı bunlar. Drizzt ve Entreri, bu kadar yüksekteyken bile kavurucu ısıyı hissedebiliyorlardı ve ışığın yoğunluğu gözlerini kısmalarına neden oluyordu. Onlarca bodur işçi etrafta koşuşturuyor, el arabalarında maden cevherleri ya da ateş için yakıt taşıyordu. Drizzt bunların duergarlar olduğunu düşünüyor, fakat bu kadar yüksekteyken ve ışıktan dolayı onları net bir şekilde göremiyordu.

Tünel çıkışının sağında, birkaç metre ötede hafifçe kavislenen geniş bir rampa, bir sonraki alt kata doğru süzülüyordu. Sol tarafta ise geçiş için tasarlanmamış olan dar çıkıntı, duvar boyunca ilerliyordu. Fakat Drizzt yolun daha ilerisinde, derin yarık boyunca kavis çizen bir köprünün kara suretini görebiliyordu.

Entreri ona tünele geri gitmesini işaret etti. "Köprü elimizdeki en iyi yol gibi görünüyor," dedi kiralık katil. "Fakat etrafta bu kadar fazla kimse varken çıkıntının üzerinden ilerlemeye çekiniyorum."

"Pek az seçeneğimiz var," diye çıkarımda bulundu Drizzt. "Geldiğimiz yolu geri yürüyebilir ve geçtiğimiz ara koridorları araştırabiliriz, fakat onların madenin uzantılarından başka bir şey olmadığına inanıyorum ve bizi bu kadar uzağa bile götüreceklerinden şüpheliyim.

"Devam etmeliyiz," diye hemfikir oldu Entreri. "Belki de gürültü ve ışık bize yeterli derecede gizlilik sağlar." Daha fazla gecikmeden çıkıntının üzerine süzülüverdi ve köprünün karanlık dış hatlarına doğru ilerlemeye başladı, Drizzt de hemen ardından geliyordu.

Çıkıntının, bazı yerlerde yarım metreden geniş olmamasına ve çoğunlukla yarım metreden bile dar olmasına rağmen, çevik dövüşçüler yollarını bulmakta hiç zorluk çekmediler. Kısa süre içinde köprünün önüne gelip durdular. Aşağıdaki koşuşturmanın üzerinden kavis çizen dar bir taş yoldu bu.

Yere sinerek rahatlıkla ilerlediler. Köprünün yansını geçip kavisin öbür yarısından aşağı inmeye başladıklarında, yarığın öbür duvarında uzanan

daha geniş bir çıkıntı gördüler. Köprünün sonunda bir tünel vardı, tıpkı üst katta geride bıraktıkları tüneller gibi meşaleyle aydınlanmıştı. Girişin sol kısmında birkaç küçük şekil, yani duergarlar, bir araya toplanmış muhabbet ediyor ve etraflarıyla hiç ilgilenmiyordu. Entreri sinsi bir gülümsemeyle Drizzt'e dönüp baktı ve tüneli işaret etti.

Kediler kadar sessiz ve gölgeler içinde görünmez bir halde haneli aştılar. Duergar grubu onların geçtiğinin farkına varmadı.

Şimdi hızlı bir yürüyüş temposu tutturmuşlardı ve ahşap destek sütunları yanlarından akıp gidiyordu. Yeraltı şehrini epey geride bırakmışlardı. Keskin yarıklı duvarlar onlara meşale ışığına karşı bol miktarda gölge sağlıyordu ve arkalarında bıraktıkları işçilerin gürültüsü azalıp bir homurtuya dönüştüğünde biraz rahatlamış, diğerleriyle buluşma beklentisi içinde ilerler olmuşlardı.

Bir tünel virajını döndüklerinde yalnız bir duergar nöbetçi eriyle karşılaştılar.

"Burada ne ararsınız?" diye havladı nöbetçi er. Uzun mithril kılıcı meşale ışığının her titreşimiyle parıldıyordu. Zincir zırhı, miğferi ve parlak kalkanı da kıymetli metalden yapılmaydı, yani tek bir askerin donanımı için bile bir kral hazinesi kullanılmıştı!

Drizzt yol arkadaşını geçti ve Entreri'ye geride kalmasını işaret etti. Kaçış yollarında cesetlerden oluşan bir iz bırakmak istemiyordu. Kiralık katil, yer altı dünyasının bir diğer sakiniyle anlaşma konusunda kara elfin bir nebze şansı olabileceğini anladı. Kendisinin insan olduğunu açık etmek ve Drizzt her ne hikaye uyduracaksa onun inanılırlığını engellemek istemediğinden dolayı pelerinini yüzüne sarıverdi.

Nöbetçi er, Drizzt'in bir drow olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bir adım geri sıçradı. Drizzt ona dik dik baktı ve cevap vermedi.

"Ehm ... madenlerde ne yapıyor olabilirsiniz acaba?" diye sordu duergar, hem sorusunun şeklini, hem de ses tonunu kibar bir hale çevirerek.

"Yürüyoruz," diye yanıtladı Drizzt soğukça, biraz önce maruz kalmış olduğu kaba selamlama karşısında hala hiddetliymiş numarası yaparak.

"Ve ... şey ... kimsiniz siz?" diye kekeledi muhafız.

Entreri, cücenin Drizzt karşısında duyduğu bariz dehşeti inceledi. Görünüşe göre drovvlar, yer altı dünyası ırkları arasında, yüzey sakinleri arasında gördüklerinden çok daha fazla saygı görüyordu. Kiralık katil, gelecekte Drizzt ile ilgilenirken daha fazla ihtiyatlı olmaya karar verdi ve bunu zihnine kaydetti.

"Ben, Menzoberranzan'ın dokuzuncu taht ailesi olan Daermon N'a'shezbaernon'dan Drizzt Do'Urden," dedi Drizzt, yalan söylemeye hiç gerek duymayarak.

"Selamlar!" diye haykırdı nöbetçi er, yabancının takdirini kazanmak için gereğinden fazla heyecanlı bir şekilde. "Ben, Bukbukken Klam'ndan Mucknuggle ." Eğildi ve gri sakalı zemini süpürür bir şekilde reverans yaptı. "Madenlerde pek sık konuk ağırlamayız da. Birini arıyor olabilir misiniz? Veyahut size yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?"

Drizzt bir anlığına düşündü. Eğer dostları mağara çöküşünden sağ kurtuldularsa ki kurtuldukları umuduna bel bağlamalıydı— Garumn Geçidi'nin yolunu tutmuş olmaları gerekirdi. "Buradaki işim bitti," dedi Duergar"a. "Tatmin oldum."

Mucknuggle ona merakla baktı. "Tatmin mi?"

"Halkınız çok derini kazmış," diye açıkladı Drizzt "Kazı işlerinizle bizim tünellerimizden birine girmişsiniz. Bu sebeple tesisi incelemeye geldik, bir kez daha drowların düşmanlarının burada ikamet etmediğinden emin olmak için. Demirhanelerinizi gördüm, gri kimse, gurur duymalısınız."

Nöbetçi er kemerini düzeltti ve göbeğini içeri çekti. Bukbukken Klanı, esasında bütün tesisi Battlehammer Klam'ndan çalmış olmasına rağmen, kendi tertibatlarıyla gerçekten de iftihar ederdi. "Tatmin oldum diyorsunuz. Peki şimdi nereye gideceksiniz Drizzt Do'Urden? Patronu görmeye mi?"

"Eğer onu görmek isteseydim kimi aramam gerekirdi?"

"Kasvetparıltısı'm duymadınız mı hiç?" diye cevap verdi Mucknuggle bilmiş bir kıkırdamayla. "Karanlık Ejderi'dir o, karanın karasıdır ve su katılmamış bir iblisten bile daha acımasızdır! Drowları madenlerine alır mı almaz mı bilmiyorum, ama göreceğiz bakalım!"

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Drizzt. "Buraya öğrenmek için geldiğim her şeyi öğrendim ve şimdi yolum yurduma uzanıyor. Kasvetparıltısı'nı ya da sizin misafirperver klanınızı bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Bence sen patronu görmeye gideceksin," dedi Mucknuggle, Drizzt'in kibarlığından ve kudretli liderinin isminin anılmasından dolayı cesaret bularak. Boğumlu kollarını göğsünde kavuşturdu. Mithril kılıcın, parlak kalkanın üzerinde duruşu oldukça bariz bir şekilde görünüyordu.

Drizzt sert bakışını yeniden takındı ve bir parmağını pelerininin kumaşının altına sokarak duergarın olduğu yöne doğru işaret etti. Mucknuggle bu hareketi fark etti. Entreri de öyle. Ve kiralık katil, duergarın tepkisini gördüğünde neredeyse şaşkınlıktan devrilecekti. Mucknuggle'ın zaten gri olan yüzüne, açıkça görülen, kül rengi bir kasvet perdesi çöküverdi ve cüce hiç kıpırtısız durdu. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Yolum yurduma uzanıyor," dedi Drizzt yeniden.

"Gerçekten de yurduna uzanıyor," diye haykırdı Mucknuggle. "Yolu bulmanıza yardımcı olabilir miyim? O yöndeki tüneller epey karmaşıklaşıyor da."

Neden olmasın? diye düşündü Drizzt, en kestirme yolu bilirlerse şanslarının daha da artacağını bilerek. "Büyük bir yarık," dedi Mucknuggle'a. "Bukbukken Klanı zamanından önce orasının Garumn Geçidi olarak adlandırıldığını duyduk."

"Orası şimdi Kasvetparıltısı Bayırı," diye düzeltti Mucknuggle. "Bir sonraki dönemecin ardında soldaki tünel," dedi koridoru işaret ederek. "Ve

oradan sonra dümdüz bir yol."

Drizzt geçidin yeni adını pek beğenmemişti. Eğer geçide varırlarsa, dostlarını ne tür bir canavarın bekliyor olacağını merak ediyordu. Daha fazla zaman harcamak istemeyerek Mucknuggle'a doğru kafasını salladı ve yanından geçip yürüdü. Duergar, daha fazla muhabbet etmeden onun geçip gitmesi ve mümkün olduğunca kendisinden uzaklaşması konusunda pek hevesliydi.

Entreri, yanından geçerlerken Mucknuggle'a dönüp baktı ve cücenin alnındaki teri silmekte olduğunu gördü. "Onu öldürmeliydik," dedi Drizzt'e, belli bir mesafe uzaklaştıkları vakit. "Halkını peşimize takacak."

"Bir cesedin veya kayıp bir nöbetçi erin umumi alarma yol açacağından daha hızlı değüV' diye yanıtladı Drizzt. "Belki birkaçı onun hikayesini doğrulamak için gelip bir bakacaktır, fakat en azından şimdi çıkış yolunu biliyoruz. Sorgulanırım sadece onun sözlerinin doğruluğunu denemek için yapıldığından korktuğu için bana yalan söylemeye cüret edemezdi. Halkım bunun gibi yalanlar için öldürme huylanyla tanınır."

"Ona ne yaptın?" diye sordu Entreri.

Drizzt, halkının uğursuz şöhretinin ona getirdiği ironik kazançlara kıkırdamadan edemedi. Parmağını yeniden pelerinin kumaşının altına sokuverdi. "Cebine sığabilecek kadar küçük bir arbalet yayı canlandır aklında," diye açıkladı. "Bir hedefe doğru yöneltildiğinde aynı izlenimi bırakmıyor mu? Drowlar bunun gibi arbaletleriyle nam salmıştır."

"Fakat o kadar küçük bir ok, mithrilden bir donanım karşısında ne kadar ölümcül olabilir ki?" diye sordu Entreri, hala tehdidin neden bu kadar etkili olduğunu anlayamamış bir halde.

"Ah, ama zehir var," diye yapmacık bir şekilde sırıttı Drizzt, koridor boyunca ilerleyerek.

Entreri durup bu apaçık mantık karşısında sırıttı. Bu kadar basit bir tehditle bile o denli güçlü bir tepki alabildiklerine göre, drowlar nasıl da

sinsi ve acımasız olmalıydı! Görünüşe bakılırsa, ölümcül şöhretleri bir abartı değildi.

Entreri, şu kara elfleri takdir etmeye başladığını fark etti.

Hızlı yürüyüşlerine rağmen, beklediklerinden daha çabuk takip edilmeye başladılar. Çizmelerin rap rap yürüyüşü, yüksek bir şekilde duyulduktan sonra kayboldu. Ama bir sonraki dönemeçte, öncekinden daha yakın bir şekilde yeniden duyuldu. Yan koridorlardan geliyorlardı, dolambaçlı tüneldeki her dönemece lanet okuyan Drizzt ve Entreri bunu anlamıştı. En sonunda, takipçiler neredeyse . tepelerine binmek üzereyken, Drizzt kiralık katili durdurdu.

"Sayıları pek az," dedi, her bir ayak sesini ayırt ederek.

"Çıkıntıdaki grup," diye tahmin etti Entreri. "Haydi onlarla yüzleşeliın. Fakat hızlı olalım, artlarında daha fazlası olduğuna hiç şüphe yok!" Kiralık katilin gözlerinde beliren heyecan dolu parıltı Drizzt'e ürkütücü bir şekilde tanıdık gelmişti.

Durup bu nahoş belirtileri düşünecek vakti yoktu. Düşünceleri kafasından silkeleyip atarak kendisini bekleyen işe tam yoğunluk sağladı. Sonra çizmesindeki gizli hançeri çekip çıkarttı şu anda Entreri'den sır saklayacak hali yoktu— ve tünel duvarının üzerinde gölgeli bir oyuk buldu. Entreri de aynısını yaptı ve kendisini drowdan birkaç metre uzağa, koridorun öteki tarafına yerleştirdi.

Saniyeler yavaşça geçerken sadece çizmelerin hışırtısı duyuluyordu. İki yol arkadaşı nefeslerini tutup sabırla beklediler. Henüz yanlarından geçip gitmediklerim biliyorlardı.

Aniden, duergarlar gizli bir kapıdan dışarı aceleyle fırlayıp ana tünele çıkınca, ayak sesleri arttı.

Drizzt ve Entreri içlerinden birinin, "artık pek uzakta olamazlar!" dediğini duydu.

"Ejder bu av için bizi iyi besleyecek!" diye öttü bir diğeri.

Hepsi parlak zırhlarla donanmıştı ve mithril silahlar taşıyordu. Son virajı da döndüler ve gizlenmiş yol arkadaşlarının görüş sahasına girdiler.

Drizzt, palasının kör çeliğine baktı ve darbelerinin mithril zırha karşı ne derecede kesin olması gerektiğini düşünüp tarttı. Şimdi büyülü silahını elinde tutuyor olmayı dilerken ağzından kabullenmiş bir iç çekiş kaçıverdi.

Entreri de bu sorunu gördü ve bir yolunu bulup koşulları eşitlemeleri gerektiğim anladı. Hızla kemerinden bir sikke kesesi çıkarttı ve onu koridorun öbür ucuna doğru fırlattı. Kese, karanlığın içinde süzüldü ve tünelin yeniden kıvrıldığı bir yerde duvara çarparak tıngırdadı.

Duergar birliği anında kendine geliverdi. "Az ilerde!" diye haykırdı içlerinden biri. Hepsi birden başlarını önlerine eğerek bir sonraki dönemece doğru hücum etti. Beklemekte olan drow ve kiralık katilin tam ortasına.

Gölgeler harekete geçti ve afallamış gri cücelerin tepesine biniverdi. Drizzt ve Entreri aynı anda saldırdılar. Birliğin ilk cücesi kiralık katile varmış ve sonuncusu da Drizzt'i geçmekteyken en avantajlı anı yakalamışlardı.

Duergarlar şaşkınlık dolu bir dehşet içinde feryat ettiler. Hançerler, süvari kılıcı ve pala, parlayan bir ölüm sağanağı halinde etraflarında dönüp duruyor, zırhlarının ek yerlerine batıyor, boyun eğmez metalin arasından geçebilecek bir açıklık arıyordu. Ve bulduklarında ise acımasız bir başarıyla hedefe saplanıyordu.

Duergarlar saldırının ilk şokunu atlatmayı başardığında, içlerinden iki tanesi drowun ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Bir üçüncüsü Entreri'nin ayağının dibindeydi ve bir diğeri de kana bulanmış eliyle göbeğini tutarak tökezleyip devrildi.

"Sırt sırta!" diye haykırdı Entreri. Aynı stratejiyi düşünen Drizzt, altüst olmuş cücelerin arasında hızlıca ilerlemeye başlamıştı bile. Onlar bir araya geldiklerinde Entreri bir tanesini daha alaşağı etti. Bahtsız Duergar, mücevherli hançerin miğferinin birleşim noktasından kayıp geçmesine yetecek bir süreliğine dönüp drowa bakmıştı.

Derken ikisi bir araya gelmiş ve sırt sırta vermişti. Birbirilerinin pelerinlerinin ardında girdap gibi dönüyorlardı. Silahlarım o kadar benzer ve hızlı hareketlerle savuruyorlardı ki geriye kalan üç duergar, bir düşmanın nerede bitip öbürkünün nerede başladığını kestirmek için saldırmadan evvel duraksamak zorunda kaldı.

Yine de, tanrısal hükümdarları olan Kasvetparıltısı'na yakararak saldırdılar.

Drizzt düşmanını yere devirmiş olması gereken bir darbe serisini art arda sergiledi. Fakat zırh, çelik paladan daha sert bir maddeden yapılmış olduğundan darbeleri savuşturdu. Mithril zırh ve kalkanlar arasından silahını sokacak bir açıklık bulma konusunda Entreri de güçlük çekiyordu.

Drizzt bir omzunu içeri doğru eğdi ve diğer omzunun yol arkadaşından uzaklaşmasını sağladı. Entreri bunu anladı ve drowun hareketim takip ederek hemen onun ardından dalışa geçip dönmeye başladı.

İkisinin dönüşü yavaş yavaş devinim kazandı, idman yapmış dansçılar kadar eşgüdümlü hareket ediyorlardı ve duergarlar onları takip etmeye bile çalışamıyordu. Rakipleri devamlı değişip duruyordu; drow ya da Entreri, bir önceki dönüşte diğerinin engellemiş olduğu bir kılıcı ya da baltayı savuşturmak için dönüp geri gelmekteydi. Tutturdukları ritmi birkaç tur devam ettirerek duergarların dansın seyrine kapılmasını sağladılar. Sonra, yine Drizzt'in öncülüğünde adımlarını aksattılar ve hatta dönüş yönünü bile değiştirdiler.

İkisinin arasında eşit mesafeyle birbirilerinden ayrılmış olan üç duergar, bir sonraki saldırının hangi yönden geleceğini kestiremiyordu.

Şu noktada, neredeyse drowun her düşüncesini okumakta olan Entreri fırsatı gördü. Kafası epey karışmış olan bir cüceden uzaklaşırken aksi istikamete saldırırmış gibi yaptı ve diğer taraftan gelen Drizzt'in bir açıklık bulmasına yetecek bir süreliğine duergarın olduğu yerde donup kalmasını sağladı.

"Bitir işini!" diye zaferle haykırdı kiralık katil.

Pala, vazifesini yaptı.

Şimdi ikiye karşı ikiydiler. Dansı kestiler ve düşmanla dosdoğru yüzleştiler.

Drizzt aniden sıçradı ve duvarın üzerinde adım atarak, daha küçük olan düşmanına saldırdı. Drowun ölümcül silahlarına dikkat kesilmiş olan duergar, Drizzt'in üçüncü sualimin da dövüşe katıldığını fark edemedi.

Drizzt'in süzülmekte olan karanlık örtüsü üzerine kapandığında ve onu sadece daha da koyulaşıp ölümün boşluğuna açılacak olan bir karanlığa boğduğunda, gri cücenin şaşkınlığı ölümcül darbenin beklentisi içinde doruk noktasına ulaşmıştı.

Drizzt'in zarafet dolu tekniğinin aksine, Entreri ani bir hiddetle dövüşüyordu. Kendi cücesini alçak kesiklerle ve silah tutan ele nişan aldığı şimşek hızındaki karşı saldırılarla meşgul ediyordu. Birkaç küçük darbenin bıraktığı çentiklerle birlikte parmakları uyuşmaya başlayan cüce bu taktiği anlayıverdi.

Duergar hassas elini korumak için kalkanını içeri doğru kıvırarak darbeyi fazlasıyla karşıladı.

Tamamen Entreri'nin umduğu şekilde. Adam, düşmanının hareketinin tam ters yönüne doğru savrularak kalkanın arka kısmını aştı ve mithril zırhın içinde, hemen omzun altmda kalan bir açıklık buldu. Kiralık katilin hançeri hiddete içeri dahverdi, akciğerlerden birini deşti ve duergarm taş zemine yığılmasını sağladı. Gri cüce oracıkta, tek dirseğinin üzerine devrilmiş bir şekilde yattı ve güçlükle son nefeslerini verdi.

Drizzt en son cüceye, yani ilk saldırıda yaralanmış olan ve sadece birkaç metre ötede duvara yaslanan cüceye yaklaştı. Meşale ışığı, cücenin ayaklarının dibindeki kan gölünün garip kırmızısını aydınlatıyordu. Cücenin hala dövüşecek hali vardı. Drowu karşılamak için uzun kılıcını havaya kaldırdı.

Drizzt bunun Mucknuggle olduğunu gördü ve drowun kalbinde bir merhamet duygusu belirerek gözlerindeki alevli parıltıyı alıp götürdü.

Bir düzine farklı mücevherin rengiyle ışıldayan parlak bir nesne uçarak dalışa geçti ve Drizzt'in iç tartışmasına son verdi.

Entreri'nin hançeri Mucknuggle'ın gözüne saplanıp kalmıştı. Darbe o kadar temizdi ki cüce yere devrilmedi bile. Durduğu yerde öylece, duvara yaslanmış bir halde kalakalmıştı. Ama şimdi kan gölüne iki ayrı yaradan kan damlamaktaydı.

Drizzt soğuk bir hiddetle durdu ve Entreri silahını geri almak için soğukkanlılıkla yürürken hiç renk vermedi.

Entreri hançeri sertçe çekip çıkardı ve Mucknuggle bir şapırtıyla kanın içine devrilirken Drizzt'e doğru döndü.

"Dörde dört," diye hırladı kiralık katil. "Senin benden fazla sayı elde etmene izin vereceğime inanmıyordun herhalde?"

Drizzt ne cevap verdi ne de gözlerini kırptı.

İkisi de silahlarını sıkı sıkıya kavrarken avuçlarının içindeki teri hissediyordu. Yukarıdaki oyukta başladıkları işi bitirmeleri için onları çekip duran bir güçtü bu.

Birbirilerine çok benziyorlardı, fakat birbirilerinden çarpıcı bir biçimde farklıydılar.

O anda Drizzt'in öfkesinde rol oynayan şey Mucknuggle'ın ölümü değildi. Çünkü bu sadece aşağılık yol arkadaşı hakkındaki hislerini doğrulayan bir gerçekti o kadar. Entreri'yi öldürmeye duyduğu arzu, kiralık katilin rezil eylemlerinin açığa çıkarabileceği hiddetten daha derin bir temele dayanıyordu. Drizzt inanıyordu ki Entreri'yi öldürmesi demek, kendi karanlık yönünü öldürmesi demekti. Çünkü o da bu adam gibi olabilirdi. Bu kendi değerinin bir sınavı, dönüşmüş olabileceği canavarla yaptığı bir yüzleşmeydi. Eğer halkının arasında kalmış olsaydı ki sık sık onların yaşayış tarzını ve karanlık şehrini terk edişinin, doğanın düzenini bozmaya yönelik yapılmış zayıf bir girişim olduğunu düşünürdü— o zaman Mucknuggle'ın gözüne saplanmış olan kendi hançeri olacaktı.

Entreri de Drizzt'e eşit derecede nefretle bakıyordu. Drowda gördüğü potansiyel ne büyüktü oysa! Fakat affedilemez nitelikteki bir zayıflıkla lekeleniyordu. Belki de kiralık katil, Drizzt'te fark ettiği sevgi ve şefkat duyma özelliğini kalbinin derinliklerinde kıskanıyordu. Kendisine tıpatıp benzeyen Drizzt, adamın duygusal boşluğunu daha fazla vurguluyordu.

Eğer o ilişler gerçekten de içinde mevcut olsa dahi, Artemis Entreri'yi etkileyecek kadar yükseğe çıkamazlardı. Bütün hayatını, kendisini bir ölüm makinesi olarak inşa ederek geçirmişti. Ve o katı karanlık duvarı hiçbir ışık zerresi aşamazdı. Gerçek bir savaşçıda zayıflığa hiç yer olmadığını hem kendisine, hem de drovva kanıtlamaya niyetliydi.

İkisi de kimin kıpırdadığını bilmediği halde şimdi birbirilerine daha da yaklaşmışlardı. Sanki görünmez bazı güçler onları yönlendiriyormuş gibiydi. Silahları beklenti içinde kıpırdanıyor, her ikisi de diğerinin kendi niyetini açığa vurmasını bekliyordu.

İkisi de, ortak arzularına ilk boyun eğenin diğeri olmasını, varoluş prensiplerinin nihai meydan okuyuşunu diğerinin sergilemesini istiyordu.

Çizmeli ayaklardan yükselen sesler bu tılsımı bozuverdi.

22. KARANLIK EJDERHASI

Aşağı katmanların tam göbeğinde, gölgeli cepçikler oluşturmuş, eğri büğrü, dolambaçlı duvarlarla dolu olan ve en parlak alevin bile erişip aydınlatamayacağı kadar yüksek bir tavana sahip devasa bir mağarada, Mithril Salonu'nun o andaki hükümdarı oturmaktaydı. En saf mithrilden yapılmış bir sunağın tepesine tünemişti. Bu sunak, sikkeler ve mücevherattan, kadehler ve silahlardan, cüce ustaların hünerli elleri tarafından sert mithril külçelerinden dövülmüş diğer sayısız nesneden oluşan yüksek ve geniş bir tepeciğin üstünde yükselmekteydi.

Yaratığın etrafını kara şekiller çevrelemişti. Bunlar kendi dünyasından getirdiği uzun ömürlü, kocaman köpeklerdi. İnsanların, elflerin ya da

öldürmeden önce tadacakları vahşet dolu eğlencenin hazzını verecek her bir canlının etine açlardı.

Kasvetparıltısı şu anda pek hoşnut değildi. Yukardan gelen gürültü patırtı, davetsiz misafirleri önceden haber vermişti. Bir grup duergar, kendi halklarından birilerinin katledildiğini konuşuyordu ve bir drow elfinin görülmüş olduğu konusunda söylentiler yayılıyordu.

Ejderha bu dünyaya ait değildi. Gölgeler Düzlemi'nden, ışık dünyasının karanlık bir sureti olan mekandan gelmişti. Daha soyut nitelikte olan karanlık kabuslar dışında, bu dünyanın sakinlerince bilinmezdi. Kasvetparıltısı'nın orada hatırı sayılır bir saygınlığı vardı. O zaman bile çok yaşlıydı ve düzleme hakim olan kendi ejderha halkı arasında yüksek bir itibara sahipti. Fakat bir zamanlar bu madenlerde ikamet eden ahmak ve açgözlü cüceler, onun düzlemine bir kapı açmaya yetecek karanlığı sağlayacak kadar derin oyuklar kazdıklarında, ejderha bu tarafa geçmekte çabuk davranmıştı. Şimdi kendi düzlemindeki en büyük hazinenin on kat ötesinde bir hazineye sahip olan Kasvetparıltısı'nın geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Davetsiz misafirlerin icabına bakacaktı.

Battlehammer Klam'nın bozguna uğratıldığı zamandan beri ilk defaya mahsus olmak üzere, gölge tazılarının ulumaları tünelleri doldurmuştu. Tasmalarım tutan gri cücelerin bile kalbine dehşet salıyorlardı. Ejderha onları batıya, Bekçi Vadisi'ndeki giriş salonunun civarındaki tünellere, yani yol arkadaşlarının büyük tesise ilk girdikleri yere yolladı. Güçlü çeneleri ve inanılmaz sinsilikleriyle tazılar gerçekten de ölümcül bir birlikti, fakat şimdiki görevleri yakalayıp öldürmek değildi sadece avı bir yere doğru sürmekti.

Mithril Salonu için yapılan ilk savaşta Kasvetparıltısı, aşağı mağaralardaki ve üst katların en doğu ucunda bulunan geniş dairelerdeki bazı madencileri tek başına bozguna uğratmıştı. Ama en son zafer ejderhanın elinden kaçmıştı, çünkü savaşın sonucu, onun koca cüssesi için çok dar olan batı koridorlarında tayin edilmişti.

Ejderha bu şanlı zaferi bir kez daha kaçırmayacaktı. Tebaasını harekete geçirdi ve salonlara gelen her kim ya da her ne ise onları üst katlara acılan tek kapıya doğru sürmeleri için yolladı: yani Garumn Geçidi'ne.

Kasvetparıltısı yukarı doğru uzanıverdi ve yaklaşık iki yüz yıldır ilk defa deri kanatlarını açtı, kanatlar iki yana açılınca altlarından adeta karanlık aktı. Taht odasında bulunan duergarlar, ayağa kalkan efendilerini gördüklerinde kısmen saygıdan, ama daha çok korkudan dolayı dizlerinin üzerine çöktüler.

Ejderha gitmişti, dairenin arkasındaki gizli bir tünelden aşağı süzülmüştü. Daha önce zafer kazandığı yere, tebaasının onu yüceltmek için Kasvetparıltısı Bayırı olarak adlandırmış olduğu mekana doğru gidiyordu.

O ayırt edilemez bir karanlıktı, arkasından takip eden kara bulut gibi sessiz bir şekilde ilerliyordu.

Wulfgar, Garumn Geçidi'ne vardıklarında daha ne kadar fazla yere eğilmesi gerekeceğini kara kara düşünüyordu. Zira onlar üst katın doğu tarafına yaklaştıkça tüneller cüce boyutlarına iniyordu. Bruenor bunun iyiye alamet olduğunu biliyordu, koca tesiste tavanı iki metreden daha alçak olan tüneller, sadece en derin madenlere ait olanlar ve geçidin savunulması için tasarlanmış olanlardı.

Sola doğru kıvrılıp daha küçük bir tünele açılan gizli kapıya Bruenor'un umduğundan da hızlı bir şekilde geldiler. İki asırlık sıla hasretinin üstüne bile cüceye tanıdık gelen bir yerdi burası. Meşalenin kızıl parıltısının altında duran yavan duvarın üzerinde elini gezdirdi, parmaklarım doğru noktaya iletecek olan kabartma dokuyu aradı. Bir üçgen tespit etti, sonra bir tane daha buldu ve merkezi noktaya kadar üçgenlerin hizasını takip etti. Üçgenlerin oluşturdukları ikiz dağların zirveleri arasında kalan vadinin en dibindeki noktayı buldu; Dağ Altındaki Sırların Bekçisi Dumathoin'in sembolüydü bu. Bruenor tek bir parmağıyla ittirdi ve kapı çekilerek bir başka alçak tünele açılıverdi. Bu seferki tünelden hiçbir ışık gelmiyordu, fakat sanki taş bir zemin üzerine çarpan rüzgar sesi gibi yankı yapan bir uğultu vardı.

Bruenor dostlarına bilmiş bilmiş göz kırptı ve dosdoğru içeri daldı, fakat duvarlara kazınmış olan rünleri ve yontma rölyefleri gördüğünde yavaşladı. Cüce zanaatkarları, bütün geçit boyunca her yüzeye işaretlerini bırakmışlardı. Dostlarının yüzlerindeki takdir dolu bakışları gördüğünde, sinirsel çöküntüsüne rağmen Bruenor'un koltuklan kabardı.

Birkaç dönemeç sonra aşağı indirilmiş, paslanmış bir demir parmaklıklı kapıya geldiler ve onun ötesinde bir başka kocaman mağaranın genişçe uzandığını gördüler.

"Garumn Geçidi," diye ilan etti Bruenor, demir parmaklıklara doğru ilerleyerek. "Burası için derler ki, kenardan bir meşale atarsan yere düşmeden evvel yanıp bitermiş."

Dört çift göz hayret içinde kapının ötesine doğru bakıyordu. Mithril Salonu boyunca yapılan yolculuk onlar için bir hayal kırıklığı olduysa bile (çünkü Bruenor'un sık sık anlatıp durduğu o görkemli manzaraları henüz görememişlerdi) önlerinde uzanan görüntü hepsini telafi ediyordu. Garumn Geçidi'ne varmışlardı, fakat burası bir geçitten çok yüzlerce metre uzağa ve görüş mesafelerinin ötesine kadar uzanan devasa bir kanyona benziyordu. Daire zemininin üzerindeydiler. Parmaklıklı kapının öteki tarafında sağdan aşağı doğru uzanan bir merdiven vardı. Parmaklıkların arasından kafalarını sokup baktıklarında, merdivenin en altındaki başka bir odadan gelen ışığı görebiliyor ve birkaç duergarm gürültü patırtısını açık şekilde duyabiliyorlardı.

Sol taraflarındaki yarık, mağaranın sınırlarım oluşturan duvarların ötesine kadar devam ettiği halde duvarın kendisi kenardan kavisleniyordu. Yarık boyunca tek bir köprü uzanıyordu, en büyük dağ devlerinden oluşan bir orduyu, şimdi dahi kaldırabilecek kadar mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş yaşlı bir taş yapıydı.

Bruenor köprüyü dikkatle incelediğinde, yapısı itibariyle bir şeylerin pek doğru gözükmediğini fark etti. Yarık boyunca giden bir tel kablonun hattını takip etti. Taş zeminin altına kadar devam ettiğim ve karşı tarafta daha yakın zamanlarda inşa edilmiş bir platformun üzerinde duran kocaman bir manivela koluna bağlı olduğunu gördü. İki duergar nöbetçisi manivela

kolunun etrafında geziniyordu. Fakat kaygısız tavırları can sıkıntısı içinde geçirilen günlerin habercisiydi.

"Köprüyü çökmesi için donatmışlar!" diye burnundan soludu Bruenor.

Diğerleri onun neden söz ettiğini anlayıverdiler. "Karşıya geçmenin başka bir yolu var mı peki?" diye sordu Cattibrie.

"Evet," diye cevapladı cüce. "Geçidin güney ucunda bir çıkıntı tabaka var. Ama bu saatlerce yürüyüş demek ve ona ulaşmanın tek yolu bu mağaradan geçiyor!"

Wulfgar kapının demir parmaklıklarım kavradı ve şöyle bir ölçüp tarttı. Tıpkı tahmin ettiği gibi sımsıkı tutunuyorlardı. "Nasıl olsa bu parmaklıkları aşamayız," diye belirtti. "Kapıyı açan kolu nerede bulabileceğimizi bilmiyorsan tabii."

"Yarım günlük yürüyüş," diye yanıtladı Bruenor, sanki hazinelerini koruyan bir cücenin fikir yapısına göre mükemmel derecede mantıklı olan bu cevap gün gibi aşikarmışçasına. "Diğer yol."

"Ne evhamlı halk ama," dedi Regis fısıltı halinde.

Bunu duyan Bruenor, hırlayarak Regis'in yakasına yapıştı, onu yerden yukarı kaldırdı ve kendi yüzünü onunkine bastırdı. "Halkım dikkatlidir," diye hırladı, kendi hayal kırıklığı ve iç karmaşası bir kez daha yanlış yere yöneltilen bir öfke halinde dolup taşarak. "Kendimize ait olanı korumayı severiz, özellikle de kocaman çeneleri olan, küçük parmaklı, minik hırsızlardan."

"Kesinlikle içeri girmenin başka bir yolu daha vardır," diye akıl yürüttü Cattibrie, tartışmayı yatıştırmak için çabuk davranarak.

Bruenor buçukluğu yere bıraktı. "O odaya ulaşabiliriz," diye yanıtladı, merdivenlerin zeminindeki aydınlanmış alanı işaret ederek.

"Öyleyse çabuk olalım," diye talep etti Cattibrie. "Eğer çöken mağara alarm verilmesine sebep olduysa bile, haber bu kadar uzağa henüz

erişmemiş olabilir."

Bruenor onları hızlıca küçük tünelden geriye, gizli kapının berisindeki koridora götürdü.

Ana koridorlardaki bir sonraki dönemeçte buranın da duvarlarında cüce zanaatkarların rünleri ve yontma rölyefleri vardı— Bruenor tekrar halkının mirasının harikalığına dalıp gitti ve Regis'e olan bütün hiddeti çabucak yatışıverdi. Garumn günlerinden kalma çekiç çınlamalarını ve genel toplantılarda söylenen şarkıları zihninde yine duyuyordu. Burada karşılaştıkları kötülük ve Drizzt'in ölümü, Mithril Salonu'nu geri alma konusundaki o ateşli arzusunu dindirmiş olsa bile, koridor boyunca yürürken zihninde dönüp dolaşan güçlü hatıralar o alevleri yeniden körüklüyordu.

Belki de ardında ordusuyla geri dönebileceğim düşündü. Belki de mithril yeniden Battlehammer Klanı'nın demirhanelerinde çmlayabilirdi.

Halkının şanını geri kazanma düşünceleri yeniden tutuştuğunda Bruenor dostlarına baktı. Hepsi de yorgundu, açtı ve drowun matemi içindeydi. Şu andaki görevinin bu tesislerden kaçıp dostlarım emniyetli bir yere götürmek olduğunu kendisine hatırlattı.

Daha yoğun bir parıltı tünelin sona erdiğine işaret ediyordu. Bruenor adımlarını yavaşlattı ve çıkışa doğru ihtiyatla süzüldü. Dostlar, yine kendilerini taştan bir balkonun üzerinde dikilmiş, bir başka koridora tepeden bakarken buldular. Yüksek tavanı ve süslenmiş duvarlarıyla, kendi bünyesinde neredeyse bir daire sayılabilecek geniş bir geçitti. Her iki tarafta da birkaç metrede bir meşaleler yanıyor, paralel olarak altlarından uzanıyordu.

Yolun karşı tarafındaki duvarın üzerinde sıralanmış oymalara bakarken Bruenor'un boğazında bir yumru düğümleniverdi, zira bunlar Garumn ile Bangor'un ve Battlehammer Klanı'nın diğer bütün aile atalarının duvara kazınmış olan kocaman rölyefleriydi. İlk defaya mahsus olmayarak, acaba kendi büstünün de atalarmınki arasında yerini alıp almayacağını merak etti.

"Yarım düzine ila on kişi kadarlar, çıkartabildiğim kadarıyla," diye fısıldadı Cattibrie, sol tarafta kısmen açık duran kapıdan/ yani geçit dairesindeki yüksek yerden gördükleri odadan gelen gürültüye dikkat ederek. Yol arkadaşları, daha geniş olan koridorun zemininden tamı tamına altı metre yüksekteydiler. Sağ taraflarından zemine doğru bir merdiven iniyordu ve onun ötesindeki tünel büyük salonlara doğru geri uzanıyordu.

"Başka cücelerin saklandığı yan odacıklar olabilir mi?" diye sordu Wulfgar Bruenor'a.

Cüce başını sağa sola salladı. "Orada bir bekleme salonu var, sadece bir tane," diye yanıtladı. "Ama Garumn Geçidi mağarasının içinde daha fazla oda mevcut. İçlerinin gri kişilerle dolu olup olmadığını da bilemeyiz. Fakat onları düşünmeyin; bizim bu odadan ve onun karşısındaki geçide açılan kapıdan geçmemiz gerekiyor."

Wulfgar dövüşe hazır bir edayla çekicini sıkıca kavradı. "Öyleyse haydi gidelim," diye hırlayarak merdivene doğru ilerlemeye başladı.

"Peki ötesindeki mağarada bulunan iki cüce ne olacak?" diye sordu Regis, hevesli savaşçıyı durdurarak.

"Biz daha geçide varamadan önce köprüyü çökerteceklerdir," diye ekledi Cattibrie.

Bruenor sakalını kaşıdı, sonra da kızına baktı. "Ne kadar iyi ok atabilirsin?" diye sordu kıza.

Cattibrie büyülü yayı kaldırıp önünde tuttu. "İki nöbetçiyi halletmeye yetecek kadar iyidir herhalde!" diye cevapladı.

"Sen diğer tünele geri git," dedi Bruenor. "Dövüşün ilk sesini duyduğun vakit onları temizle. Ve hızlı ol kızım; o korkak pisliklerin gördükleri ilk tehlike işaretinde köprüyü çökertmeleri muhtemeldir!"

Kız başını sallayarak onayladıktan sonra gözden kayboldu. Wulfgar onun koridorun karanlığına doğru kayboluşunu izledi. Cattibrie'ın güvende olup olmayacağını bilmediğinden dolayı artık bu dövüşe katılmak için o

kadar da kararlı değildi. "Peki ya gri kimseler yakınlarda takviye güçleri bulunduruyorsa?" diye sordu Bruenor'a. "Cattibrie'a ne olacak o zaman? Bize geri dönüş yolu kesilmiş olacak."

"Dırdır etme evlat!" diye azarladı Bruenor, Cattibrie'dan ayrılma kararından dolayı kendisi de rahatsız olmasına rağmen. "Zannımca, her ne kadar bunu kabul etmesen de gönlünü ona kaptırdın. Fakat Çat'ın bizzat benim tarafımdan eğitilmiş bir dövüşçü olduğunu aklından çıkartma. Diğer tünel yeterince güvende, bulabildiğim bütün işaretlere göre gri kimseler tarafından hala bilinmeyen bir yer orası. Kız kendi başının çaresine bakabilecek kadar savaştan anlıyor! Öyleyse bütün düşünceni önünde bekleyen dövüşe ver. Onun için yapabileceğin en iyi şey, şu gri sakallı köpekleri akrabaları gelmeden çok önce temizlemek olacaktır."

Biraz zorlansa da, Wulfgar gözlerini koridordan ayırdı ve bakışlarını tekrar aşağıdaki açık kapıya odaklayarak yapılmayı bekleyen görev için kendisini hazırladı.

Artık yalnız başına olan Cattibrie hızla, sessizce geri yürüdü ve gizli kapıdan geçip görünürden kayboldu.

"Dur!" diye emretti Sydney Buk'a. Az ilerde birilerinin olduğunu hissederek kendisi de iz sürme işini bıraktı. Ardında golemle birlikte sessizce ilerledi ve yol arkadaşlarını bulmuş olduğunu umarak tünelin bir sonraki dönemecinden kafasını uzatıp gizlice baktı. Önünde sadece bomboş bir koridor uzanıyordu.

Gizli kapı kapanmıştı.

Wulfgar derin bir nefes aldı ve olasılıkları ölçüp biçti. Eğer Cattibrie'ın hesapları doğruysa, kendisi ile Bruenor kapıdan içeri hızla daldıklarında düşmanlarına karşı sayıca birkaç kat az olacaklardı. Önlerinde başka bir seçenek olmadığım biliyordu. Kendisini hazırlamak için derin bir nefes daha alarak merdivenleri tekrar inmeye başladı. Bruenor da onun başlama işaretiyle birlikte harekete geçti, Regis ise çekingenlikle arkalarından takip etti.

Barbar uzun adımlarını hiç yavaşlatmadı, ya da kapıya giden dümdüz yoldan hiç ayrılmadı. Fakat duydukları ilk ses ne Aegisfang'in gümbürtüsüydü, ne de barbarın alışılmış "Tempus" haykırışı. Bruenor Battlehammer'ın savaş sarkışıydı.

Burası onun anayurduydu, bu onun savaşıydı ve cüce, yol arkadaşlarının güvenliği konusundaki sorumluluğu tamamen kendi omuzlarına yüklemişti. Merdivenin zeminine vardıklarında hızla Wulfgar'ın yanından geçerek hücum etti ve bir gümbürtüyle kapıyı aştı. Cengaver adaşının mithril baltası cücenin önünde havaya doğru kalkmıştı.

"Bu babam için!" diye haykırdı, en yakındaki duergarın parlak miğferini tek bir darbeyle ikiye ayırarak. "Bu babamın babası için!" diye nara attı, ikinciyi de devirerek. "Ve bu babamın babasının babası için!"

Bruenor'un aile ağacı hakikaten de epey uzundu. Gri cücelerin hiç şansı yoktu.

Wulfgar, Bruenor'un yanından koşturup geçtiğini fark ettiği anda hücuma geçti. Fakat odaya girdiği vakit üç duergar yerde ölü yatıyordu ve hiddetli Bruenor dördüncüyü de devirmek üzereydi. Diğer altısı bu vahşi saldırıdan sonra toparlanma çabasıyla itişip kakışıyor ve çoğunlukla, diğer kapıya ulaşıp tekrar örgütlenebilecekleri geçit mağarasına varmaya çalışıyordu. Wulfgar Aegisfang'i savurarak bir diğerini saf dışı etti ve Bruenor ise daha gri cüce kapıdan geçemeden beşinci kurbanının üstüne çullanıverdi.

Geçidin karşısındaki iki nöbetçi savaşın başlangıç sesini Cattibrie ile aynı anda işittiler, fakat neler olduğunu anlamadıklarından dolayı tereddüt ettiler.

Cattibrie etmedi.

Gümüşten kuyruklu bir ok, yarık boyunca parlayarak uçup nöbetçilerden birinin göğsünde patladı, güçlü büyüsü mithril zırhı yarıp geçti ve cüceyi geriye doğru devirip öldürdü.

İkincisi derhal manivela koluna doğru hamle yaptı, fakat Cattibrie soğukkanlılıkla kendi görevini tamamladı. Kuyruklu okların ikincisi, diğer cücenin gözüne isabet etti.

Aşağı odada bozguna uğratılmış olan cüceler/kızın altında uzanan yarığa çıkıyordu ve ilk odanın ötesindeki bölmelerden çıkanlar ise onlarla birleşmek için koşturuyordu. Cattibrie biliyordu ki kısa süre sonra Wulfgar ve Bruenor da gelecekti, hem de hazır bekleyen bir güruhun tam ortasına!

Bruenor'un Cattibrie'a biçtiği değer isabetliydi. O bir dövüşçüydü ve sayılar ne olursa olsun karşı koymaya, her savaşçı kadar gönüllüydü. Dostları için hissedebileceği bütün korkuları derinlere gömdü ve onlara en çok yardımı dokunabileceği şekilde yerini aldı. Gözleri ve çenesi kararlılıkla çelik gibi sertleşmiş bir şekilde Taulmarü'i doğrulttu, toplanmakta olan kalabalığın üzerine yaylım ateşinden bir ölüm yollayarak onları bir karmaşa içine soktu ve birçoğunun saklanmak için kaçışmasını sağladı.

Bruenor kükreyerek dışarı çıktı. Üstü başı kan içindeydi, mithril baltası aldığı canlardan dolayı kıpkırmızıydı ve hala henüz öcünü almadığı, yüze yakın büyükbüyük babası mevcuttu. Kan dökme arzusuyla kendinden geçmiş olan Wulfgar, cücenin hemen ardından geliyor, savaş tanrısına ilahi okuyor ve ormanlık bir arazide eğrelti otlarını savurabileceği kadar rahat bir şekilde, küçük düşmanlarını hallaç pamuğu misali etrafa dağıtıyordu.

Cattibrie'in yaylım ateşi hiç gevşemedi, kuyruklu ok üzerine kuyruklu ok yağıyordu. İçindeki savaşçı onu tamamen kontrol altında tutuyordu ve hareketleri bilinçli düşüncelerin kıyısında durmaktaydı. Her seferinde başka bir ok daha istiyordu ve Anariel'in büyülü sadağı ona devamlı olarak bahşediyordu. Taulmaril kendi şarkısını çalıyordu ve o şarkının notalarında bir sürü duergarın kavrulmuş ve deşilmiş cesetleri yatmaktaydı.

Regis dövüş boyunca geride kaldı. Büyük arbedenin içinde dostlarına destekten çok köstek olacağını, kendi başlarının çaresine bakarlarken zaten yeterince sorunları olduğunu ve dövüşe katılırsa korumaları için bir kelle daha eklemiş olacağını biliyordu. Bruenor ve Wulfgar'ın zafer kazanmaya yetecek kadar hızlı bir şekilde bir avantaj elde etmiş olduklarını gördü, hatta onlarla yüzleşmek için mağaraya gelen bir sürü düşmana rağmen. Bu

yüzden Regis, yerdeki düşmanların gerçekten de ölmüş olduklarından ve sinsice arkadan yaklaşmayacaklarından emin olmak için kolları sıvamıştı.

Fakat aynı zamanda, bu gri kişilerin üzerinde bulunabilecek değerli nesnelerin cesetlerle birlikte harcanıp gitmeyeceğinden de emin olmak istiyordu.

Arkasından ağır adımlarla gelen çizmeli bir ayak sesi duydu. Tam yana doğru dalışa geçip yuvarlandığı sırada, onun varlığından haberdar olmayan Bük paldır küldür kapı aralığından geçti. Regis sesini geri kazanabildiğinde dostlarına haykırıp uyarıda bulunmak için harekete geçti.

Fakat tam o sırada Sydney odaya giriverdi.

Wulfgar'ın savaş çekici savuruşlarıyla aynı anda iki tane cüce birden yere devriliyordu. Gözü dönmüş cücenin savaş çığlıkları arasından seçebildiği "... babamın babasının babasının babasının babasının babasının ..." sesleriyle daha da çok körüklenen Wulfgar'ın, altüst olmuş duergar safları arasında ilerlerken yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Kurbanlarım arayan oklar hemen onun yanından, gümüşi çizgilerle parlayarak vızır vızır geçiyordu. Fakat Cattibrie'a, başıboş bir atıştan korkmayacak kadar güveniyordu. Bir başka ezici darbeyle birlikte kasları gerildi ve duergarın parlak zırhı bile onun hayvani gücüne karşı hiçbir koruma sağlayamadı.

Fakat sonra kendi kollarından daha güçlü kollar onu arkadan yakalayıverdi.

Önünde duran birkaç duergar, Buk'u bir müttefik olarak düşünmediler. Köprüyü aşıp yıkmak ve arkalarından gelecek her türlü takibin önünü kesmek için yarık köprüsüne doğru dehşet içinde kaçıştılar.

Cattibrie onları avladı.

Yukarıdaki oval odada yaptıklarından dolayı Sydney'in gücünü bilen Regis, ani bir harekette bulunmadı. Zira yukarıdayken, kadının enerji yıldırımı hem Bruenor'u hem de Wulfgar'ı dümdüz edivermişti; buçukluk o büyünün kendisine ne yapabileceğini düşündükçe tir tir titriyordu.

Tek şansının yakut süs olduğunu düşündü. Eğer Sydney'i hipnotize edici büyüsünün içinde yakalayabilirse, dostlarının geri dönmesine yetecek süreliğine kadını tutmayı başarabilirdi. Gözlerini büyücüye kilitledi ve herhangi bir ölümcül yıldırıma karşı ihtiyatlı bir halde elini yavaşça ceketinin altına doğru götürdü.

Sydney'in değneği hala kemerinde duruyordu. Bu ufaklık için aklında kendine has bir numarası vardı. Hızlıca bir büyü sözü söyledikten sonra elini Regis'e doğru çevirip açarak kibarca üfledi ve onun bulunduğu yöne doğru şeffaf bir sicim fırlatıverdi.

Etrafındaki hava aniden uçuşan ağlarla yapışkan örümcek ağlarıyla dolup taştığında Regis bu büyünün doğasını anlayıverdi. Ağlar, vücudunun her tarafına yapışıp hareketlerini yavaşlattı ve etrafındaki alanı kaplayıverdi. Elini büyülü mücevher süse atmıştı ama ağlar onu sımsıkı sarmalamıştı.

Sergilediği güç gösterisinden tatmin olan Sydney kapıya ve onun ötesindeki savaşa doğru döndü. İçindeki büyülü güçleri çağırmayı tercih ederdi, ama bu düşmanların kudretini biliyordu. Böylece değneğini çekip çıkarttı.

Bruenor kendisiyle yüzleşen son gri cücenin de işini bitirdi. Bazıları ciddi olmak üzere birçok darbe yemişti ve üzerini kaplamış olan kanın çoğu kendisine aitti. Fakat iki asır boyunca içinde biriktirmiş olduğu öfke, onu acıya karşı kör etmişti. Kan dökme arzusu şimdi giderilmişti. Ama bu sadece bekleme odasına doğru geri dönüp de Buk'un Wulfgar'ı havaya kaldırmasını ve onu hırpalamasmı görene kadar sürdü.

Bu hadiseyi Cattibrie da gördü. Dehşete kapılmış bir halde goleme nişanlayabileceği temiz bir açı bulmaya çalıştı. Fakat Wulfgar gözü dönmüş bir şekilde boğuşuyordu ve ikisi, kızın cesaret edemeyeceği kadar sıkça oraya buraya savrulup duruyorlardı. "Ona yardım et!" diye yalvardı Burenor'a sessizce, çünkü yapabileceği tek şey izlemekti.

Buk'un büyüyle güçlendirilmiş kollarının kuvveti altında Wulfgar’ın vücudunun yarısı uyuşmuştu. Fakat kıvranıp dönerek düşmamyla yüzleşmeyi başarabildi ve canavarın enerjisinin bir kısmını saldırıdan başka

yöne çekme çabasıyla golemin gözüne bir elini yapıştırıp bütün gücüyle bastırdı.

Bük bana mısın demedi.

Wulfgar, Aegisfang'i bu zor şartlar altında toplayabildiği bütün kuvvetle canavarın yüzüne geçiriverdi. Bir devi yere serecek güçte bir darbeydi bu.

Bük yine bana mısın demedi.

Kollar amansızca üzerine kapandı. Bir baş dönmesidir sardı barbarı. Parmakları uyuşuklukla karıncalandı. Çekici yere düşüverdi.

Bruenor, baltasını kaldırmış ve kesip biçmeye hazırlamış bir şekilde barbarın imdadına yetişmek üzereydi. Fakat tam cüce bekleme salonuna açılan kapıyı geçmişti ki, üzerine gözleri kör edici bir enerji yıldırımı düşüverdi. Şansına, kalkanının üzerine çarptı ve geri sekerek mağaranın tavanına doğru yükseldi, ama şiddetli gücü Bruenor'un ayaklarını yerden kesti. Kafasını olanlara inanamayarak salladı ve kalkıp oturabilmek için debelendi.

Cattibrie bu yıldırımı gördü ve yukarıda, daire şeklindeki odada hem Bruenor'u hem de Wulfgar'ı alaşağı etmiş olan benzer patlamayı hatırlayıverdi. İçgüdüsel olarak, kendi güvenliği için en ufak bir tereddüt veya endişe duymadan harekete geçti. Eğer büyücüye varamazsa dostlarının hiçbir şansı olmadığı bilgisiyle ateşlenen kız, geçit koridoru boyunca koştu.

Bruenor ikinci yıldırım için daha hazırlıklıydı. Sydney'in bekleme odasında değneği kendisine doğru kaldırışını gördü. Göbek üstü dalışa geçti ve kalkanını kafasının üzerine kapatarak büyücüyle yüzleşti. Kalkan, enerjiyi zararsız bir şekilde savuşturarak patlamaya karşı yine dayandı. Ama Bruenor bu çarpışmayla birlikte kalkanın zayıfladığını ve bir diğer yıldırıma karşı koyamayacağım anladı.

Barbarın inatçı hayatta kalış içgüdüleri, kayıp gitmekte olan aklım baygınlıktan geri getirip tekrar savaşa odaklamasını sağladı. Goleme karşı pek bir yararı olmayacağını bildiğinden ve her halükarda onu kavrayabileceğinden şüpheli olduğundan dolayı çekicini eline dönmesi için

çağırmadı. Kendi gücüne baş vurarak koca kollarını Buk'un boynuna doladı. Damarlı kasları son sınırlarına kadar gerildi ve mücadele ettikçe kopacak noktaya geldi. Hiç nefes alamıyordu; Bruenor imdadına zamanında yetişemeyecekti. Acıyı ve korkuyu bir hırıltıyla uzaklaştırdı, uyuşukluk hissini yüzünü buruşturarak bir kenara itti. Ve bütün gücüyle büktü.

Regis en sonunda elini ve yakut süsü ceketinin altından çekip çıkartmayı başarabildi. "Bekle büyücü!" diye haykırdı Sydney'e. Kadının kendisini dinlemesini pek ummuyor, fakat sadece mücevher taşın bir anlığına gözüne ilişmesine yetecek kadar onun ilgisini çekmeyi ümit ediyordu. Ve Entreri'nin taşın hipnotize edici güçleri hakkında kadını bilgilendirmemiş olması için dua ediyordu.

Yine kötüler grubunun bünyesinde bulunan güvensizlik ve gizlilik kendi aleyhlerinde rol oynamıştı. Buçukluğun yakutunun tehlikelerinden bihaber olan Sydney gözünün ucuyla bakıverdi. Söyleyebileceği herhangi bir sözü dinlemekten çok, hala ağın onu sıkıca tutup tutmadığından emin olmak için yapmıştı bunu.

Kırmızı bir ışık parıltısı, niyetli olduğundan çok daha güçlü bir şekilde ilgisini yakalayıverdi ve bir daha kafasını çevirip başka yere bakamadan önce epey zaman geçti.

Ana geçitte Cattibrie yere sindi ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerledi. O sırada uluma seslerim duydu.

Ava çıkmış olan gölge tazıları heyecan dolu çığlıklar atarak koridorlara doluştu ve Cattibrie'in içini dehşetle doldurdu. Tazılar çok gerideydi, fakat bu dünyaya ait olmayan ses üzerine kapandığında kızın dizleri boşaldı. Sesler duvardan duvara çarpıp yankılanıyor ve onu baş döndürücü bir karmaşa içinde sarıp sarmalıyordu. Bu saldırıya karşı dişlerini sıktı ve zorlukla ilerledi. Bruenor'un ona ihtiyacı vardı, Wulfgar’ın ona ihtiyacı vardı. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Balkona geldi ve merdivenleri tabana kuvvet koşarak indi, bekleme odasının kapısını kapamış bir şekilde buldu. Büyücüye belli bir mesafeden atış yapma umutları suya düştüğü için şansına lanet okuyarak Taulmaril'i omzuna attı, kılıcını çekti ve cesurca, körlemesine hücuma geçti.

Ölümcül bir kıskaç ile birbirilerine kenetlenmiş olan Wulfgar ve Bük, arada sırada tehlikeli bir şekilde yarığa yaklaşarak, mağara boyunca oradan oraya debelenip durdular. Barbar kendi kaslarıyla Dendybar'ın büyülü eserme denk bir şekilde karşı koyuyordu; daha evvel böyle bir düşmanla hiç yüzleşmemişti. Bük'un koca kafasını çılgınlar gibi ileri geri silkeleyerek canavarın karşı koyma gücünü kırdı. Sonra, geriye kalan bütün gücünü kullanarak bastırdı ve Buk'un kafasını tek bir yöne doğru çevirmeye başladı. En son nefes alabildiği zamanı hatırlayamıyordu; artık kim olduğunu ya da nerede olduğunu da bilmiyordu.

Katıksız inadı pes etmeyi reddediyordu.

Kemiğin çatırdama sesini duydu ve bunun kendi omurgası mı yoksa golemin boynu mu olduğunu kestiremedi. Bük ne geri çekildi, ne de mengene gibi kavrayışını bir az olsun gevşetti. Kafa artık kolayca dönüyordu ve üzerine kapanmaya başlayan son karanlık tarafından ateşlenen Wulfgar, son bir meydan okuma coşkusuyla asıldı ve çevirdi.

Deri yırtılıp parçalandı. Büyücünün tasarımının kanımsı maddesi Wulfgar’ın kollarıyla göğsüne aktı ve kafa koparak serbest kaldı. Wulfgar, hayretler içinde, kazanmış olduğunu düşündü.

Bük bana mısın demedi.

Kapı güm diye açıldığında yakut süsün hipnotize edici büyüsü dağılıverdi, fakat Regis üzerine düşeni yapmıştı. Sydney tehlikeyi anladığı zaman, Cattibrie ona büyülerini yapamayacağı kadar yaklaşmıştı.

Sydney'in bakışları, afallamış, fal taşı gibi açılmış gözlerle dolu şaşkın bir itiraza dönüştü. O tek bir an içinde, bütün hayalleri ve geleceğe dair planları gözünün önünde yıkılıverdi. Evrenin tasarısı içinde, kader tanrılarının kendisi için planladığı daha önemli bir rol olduğundan, gelişmekte olan gücünün parlak yıldızının daha ulaşabileceği yere varmadan önce sönüp gitmesine izin vermeyeceklerinden emin bir şekilde, bir itiraz çığlığı atmaya çalıştı.

Ama cılız, tahtadan bir değnek, metal bir kılıcı karşılamak için pek yetersiz kaldı.

Cattibrie hedefi dışında hiçbir şey görmüyor, o anda görevinin zorunluluğu dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Kılıcı zayıf değneği çat diye kırarak aştı ve hedefine doğru dalışa geçti.

Kız o zaman ilk defa Sydney'in yüzüne baktı. Zaman sanki durmuş gibiydi.

Sydney'in yüz ifadesi değişmemişti, gözleri ve ağzı hala itiraz içinde açık duruyordu.

Cattibrie, Sydney'in gözlerindeki son umut ve hırs titreşimlerinin solup gidişini çaresiz bir dehşetle seyretti. Ilık kan Cattibrie'ın kolunun üzerine fışkırdı. Sydney'in nefes almak için sarf ettiği son çabası, sanki inanılmaz bir şekilde yüksek sesli çıkmış gibiydi.

Ve Sydney oldukça yavaş bir şekilde kılıçtan aşağı kayarak ölüm alemine doğru süzülüp gitti.

Mithril baltadan gelen tek ve şiddetli bir kesik darbesi Buk'un kollarından bir tanesini vücudundan ayırdı ve Wulfgar kurtuldu. Bilinç sınırının neredeyse eşiğindeyken, dizinin üstüne yere kondu. İri ciğerleri, yeniden can veren nitelikteki oksijeni refleksif olarak kocaman bir hacimle emdi.

Cücenin varlığını net bir şekilde sezen ama hedefine odaklanacak gözleri olmayan golem, şaşkın bir şekilde Bruenor'a saldırdı, fakat çok feci bir şekilde hedefi ıskaladı.

Bruenor'un bu canavara yol gösteren, ya da onu hayatta tutan büyülü güçlerden hiç haberi yoktu ve kendi dövüş yeteneklerini ona karşı sınamaya hiç hevesli değildi. Başka bir yol buldu. "Gel bakalım, seni gidi pis ork gübresi yığını seni," diye golemi aşağıladı, yarığa doğru ilerleyerek. Daha ciddi bir tonlamayla Wulfgar'a, "Çekicini hazırla evlat," diye seslendi.

Bruenor'un bu isteğini üst üste tekrarlaması gerekmişti ve Wulfgar onu duymaya başladığı sırada, Bük cüceyi uçurumun kenarına kadar sürmüştü.

Hareketlerinin yarı yarıya farkında olan Wulfgar, savaş çekicinin ellerine geri döndüğünü gördü.

Bruenor durdu. Topukları taş zeminin dışında, havadaydı. Yüzünde ölümü kabul eden bir gülümseme vardı. Bruenor'un kaçacak hiçbir yeri kalmadığını anlayan golem de duraksadı.

Bük tam ileri atıldığı sırada Bruenor yere çömeldi. Aegisfang güm diye sırtına indi ve yaratığı cücenin üzerinden itip aşağı yolladı. Canavar sessizce düştü, iniş sırasında üzerinden esip gecen havayı duyabilecek kulaklara sahip değildi.

Wulfgar ile Bruenor bekleme odasına girdiklerinde, Cattibrie hala büyücünün cesedinin tepesinde dikilmiş hareketsiz duruyordu. Sydney'in gözleri ve ağzı hala sessiz bir itiraz içinde açık duruyordu, vücudunun etrafında birikmiş olan kan gölünü yalanlamak için yapılmış nafile bir girişimdi bu.

Cattibrie'ın yüzünü gözyaşı çizgileri ıslatmıştı. Şimdiye kadar goblinimsi yaratıklar, gri cüceler, bir keresinde bir ogre ve bir de tundra yetisi haklamıştı. Fakat bundan önce hiç insan öldürmemişti. Bundan önce, bir hemcinsinin gözlerine bakıp da ışığın solup gidişini hiç izlememişti. Bu zamana kadar, kurbanının çok yönlü yapısını hiç fark etmemiş, ya da aldığı canın, savaş meydanı dışında da var olduğunu hiç düşünmemişti.

Wulfgar kıza doğru ilerledi ve ona anlayışla sarıldı. Bu sırada Bruenor ise ağın geri kalan tellerini keserek buçukluğu kurtarma işine koyuldu.

Cüce, Cattibrie'ı orklar ve benzerlerine, yani ölümü her türlü açıdan hakkeden pislik yaratıklara karşı dövüşmesi için eğitmiş ve kızın kazandığı zaferlerden de büyük gurur duymuştu. Fakat her zaman için, biricik Cattibrie'ının bu deneyimi yaşamaktan muaf tutulmasını ümit etmişti.

Mithril Salonu, bir kez daha dostlarının ıstırap duymasına sebep olmuştu.

Arkasındaki açık kapının ötesinden, epey uzaklardan uluma sesleri yankılanıyordu. Cattibrie, üzerindeki kanı silmeyi bile düşünmeden kılıcını

kınına soktu ve kendim toparladı. "Takip sona ermedi," diye belirtti sıkkın bir sesle. "Gitme zamanımız geldi de geçiyor bile."

Sonra, odadan dışarı çıkarlarken başı Cattibrie çekti. Fakat kendisinden bir parçayı, üzerinde durduğu masumiyet kaidesini geride bıraktı.

23. KIRIK MIĞFER

Ejderha geçit yolu boyunca hızla uçup, kısa süre önce Entreri ile Drizzt'in kullanmış olduğu çıkıştan geçerek Garımın Geçidi'ne çıkarken, kara kanatlarının altında dalgalanan hava akımı sanki uzaktan gelen bir gök gürültüsünün sürekli sesi gibiydi. Duvarın birkaç düzine metre yukarısında olan iki yol arkadaşı, nefes almaya bile cesaret edemeden, kıpırtısız durdular. Mithril Salonu'nun karanlık efendisinin teşrif etmiş olduğunu biliyorlardı.

Adı Kasvetparıltısı olan kara bulut, onları fark etmeden yanlarından hızla uçup geçti ve yarığın mesafesi boyunca süzüldü. Başı çeken Drizzt, ellerini kayaların üzerine atıp bulabileceği her türlü tutunma çıkıntısını arayarak ve çaresizlik içinde o çıkıntılara tamamen güvenerek, çabucak yarığın kenarından tırmandı. Derin yarığa ilk girdiğinde çok yukanlardan gelen savaş seslerini duymuştu ve biliyordu ki, dostları bu zamana dek zafer kazanmış olsa bile kısa süre sonra, şimdiye kadar yüzleştikleri her şeyden daha güçlü bir düşmanla karşılaşacaklardı.

Drizzt onların yanında savaşmaya kararlıydı.

Entreri de, onunla mesafeyi açmak istemediğinden dolayı drowun temposuna ayak uydurdu, fakat henüz kesin bir hareket planı tasarlamamıştı.

Wulfgar ve Cattibrie yürürken birbirilerine destek oluyorlardı. Regis Bruenor'un yanında yürüyor, cüce her ne kadar hiç aldırmasa bile, buçukluk onun yaraları konusunda endişeleniyordu. "Endişelerini kendi postuna sakla Gümbürgöbek," diye buçukluğu azarlıyordu durmadan, fakat Regis, Bruenor'un hırçınlığının azaldığını görebiliyordu. Cüce daha evvelki

davranışlarından sanki biraz mahcup olmuş gibiydi. "Yaralarım iyileşecektir; benden bu kadar kolay kurtulduğunu sanma sakın! Hele bu yeri hayırlısıyla bir geride bırakalım, onlarla ilgilenmek için zamanımız olacak."

Regis yüzünde şaşkın bir ifadeyle yürümeyi kesti. Bruenor dönüp ona baktı, onun da kafası karışmıştı ve yine, bir şekilde, buçukluğun kalbini kırıp kırmadığını merak etti. Wulfgar ve Cattibrie, Regis ile birlikte durdular ve onunla cücenin arasında ne gibi bir konuşma geçtiğini bilmediklerinden dolayı sorunun ne olduğu konusunda bir açıklama beklediler.

"Derdin ne?" diye cevap istedi Bruenor.

Regis o anda, ne cücenin dediği herhangi bir şeyden, ne de cüceyle alakadar herhangi bir şeyden rahatsız olmuştu. Onun sezdiği şey Kasvetparıltısı idi. Mağaraya aniden bastırıvermiş olan ani bir soğukluk, yol arkadaşlarının arasındaki duygu bağını yalnızca varlığıyla bile aşağılayan bir kötülüktü bu.

Bruenor tam konuşmak üzereydi ki o da karanlık ejderhasının gelişini hissetti. Kara bulutun uç kısmı yarığın kenarından yükseldiği sırada geçide doğru baktı. Köprünün ötesinde, çok geride ve soldaydı. Fakat hızla onların üzerine doğru geliyordu.

Cattibrie, Wulfgar'ı yana doğru ittirdi. O sırada adam da kızı bütün hızıyla çekmekteydi. Regis bekleme odasına doğru geri koşturdu.

Bruenor hatırlayıverdi.

Bu karanlık ejclerhasıydı, halkının büyük bir bölümünü yok eden ve onların üst katlardaki küçük koridorlara kaçmasını sağlayan sonsuz kötülükteki canavardı. Mithril baltasını havaya kaldırmış, ayakları taş zeminin üzerinde çakılıp kalmış bir şekilde bekledi.

Karanlık bulut, taş köprünün kavisi altından dalışa geçtikten sonra çıkıntıya doğru yükseldi. Mızrağımsı pençeler geçidin kenarını deşip yardı

ve Kasvetparıltısı, o korkunç ihtişamıyla Bruenor'un önünde şaha kalktı. Zorba ejder, Mithril Salonu'nün Gerçek Kralı ile yüzleşiyordu.

"Bruenor!" diye haykırdı Regis. Yapabileceği en iyi şeyin, sonu gelmiş dostunun yanında ölmek olduğunu bildiğinden dolayı küçük gürzünü çıkarttı ve mağaraya geri koşturdu.

Wulfgar, Cattibrie'ı geriye doğru itti ve ejderhaya döndü.

Gözleri cücenin boyun eğmez bakışlarına kenetlenmiş olan ejder, ne üzerine doğru döne döne gelen Aegisfang'i, ne de koca barbarın pervasız hücumunu fark etti.

Kudretli savaş çekici, kuzguni siyah pulların üzerine çarpıp hedefi buldu, fakat zarar vermeden geri sekti. Birisi zafer anını böldüğü için çileden çıkan Kasvetparıltısı, bakışlarını aniden Wulfgar'a çevirdi.

Ve nefes verdi.

Wulfgar'in etrafını katıksız bir karanlık kapladı ve kemiklerindeki gücü emdi. Adam düştüğünü hissetti; sonsuz bir düşüştü bu, fakat sanki onu yakalamak için bekleyen bir zemin yok gibiydi.

Cattibrie feryadı bastı ve barbara doğru koşturdu, Kasvetparıltısı'nın nefesinden çıkan kara bulutun içine daldığında kendisini bekleyen tehlikeden bihaberdi.

Bruenor hiddetle titriyordu. Hem uzun süre önce ölmüş halkı için, hem de dostu için öfkeden kudurmuştu. "Yurdumdan defolup git!" diye kükredi Kasvetparıltısı'na, sonra dosdoğru hücuma geçti ve ejdere saldırdı. Baltasını çılgınlar gibi savuruyor ve yaratığı kenardan aşağı doğru sürmeye çalışıyordu. Mithril silahın usturalı ağzı, pullar üzerinde savaş çekicinden daha çok etki ediyordu, fakat ejderha direniyordu.

Ağır bir ayak darbesi Bruenor'un sırt üstü yere kapaklanmasını sağladı. Cüce daha ayağa kalkamadan, kamçı gibi boyun şak diye üzerine eğilerek onu kaptı. Sonra, ejderhanın ağzı içinde hapsolan cüce yukarı yükseliverdi.

Regis korkuyla tir tir titreyerek yeniden geri yığıldı. "Bruenor!" diye bir kez daha haykırmaya çalıştı. Bu sefer sözler ağzından ancak bir fısıltı halinde çıktı.

Wulfgar ve Cattibrie'ın etrafındaki kara bulut dağıldı. Ama barbar, Kasvetparıltısı'mn sinsi zehrini bütün gücüyle üstüne yemişti. Kaçmak istiyordu, hatta bunu yapmanın tek yolu yarığın kenarından balıklama atlamak anlamına gelse bile. Sanki hala birkaç dakikalık mesafe geriden geliyormuş gibi duyulan gölge tazılarının uluma sesleri adamın üzerine kapanıverdi. Daha önce savaş heyecanı sayesinde, bundan kat be kat şiddetli ve ciddi sakatlıkları bir kenara itmiş olduğu halde şimdi bütün yaraları; golemin yarattığı ezikler, gri cücelerin bıraktığı çentikler, onu şiddetli bir şekilde incitiyor ve her adımda yüzünü buruşturmasını sağlıyordu.

Ejderha, Wulfgar için hepsinden on kat daha kudretli gibi görünüyordu ve barbar ona karşı bir silah kaldırmaya cesaret dahi edemiyordu. Çünkü yüreğinin içinde biliyordu ki Kasvetparıltısı mağlup edilemezdi.

Ateş ve çeliğin durduramadığı yerde umutsuzluk onu durdurmuştu. Cattibrie ile birlikte başka bir odaya doğru düşe kalka koşturdu, kızın çekişine karşı direnecek gücü dahi yoktu.

Cattibrie Wulfgar'ı kapı eşiğinden içeri çekiştirerek küçük bir odanın içinde güvenceye aldıktan sonra mağaradaki savaşa geri döndü. "İblis kertenkelenin piç evladı seni!" diye küfretti ve Taulmaril'i devreye soktu. Ardında gümüşten kuyruk bırakan oklar Kasvetparıltısı'nın kara zırhını yararak delikler açtı. Cattibrie kendi silahının ne kadar da etkili olduğunu anladığında umutsuz bir plana sarıldı. Bir sonraki atışlarını canavarın ayaklarına doğru hedefleyerek onu uçurum kenarından aşağı düşürmeye çalışacaktı.

Acımasız oklar ıslık çalarak saplandığında, Kasvetparıltısı acı ve şaşkınlıkla havaya zıpladı. Ejderhanın kısık gözlerinde fokurdayan nefret, cesur genç kadını adeta delip geçiyordu. Ejderha, Bruenor'un iki büklüm vücudunu yere tükürdü ve kükredi, "Korkuyla tanış bakalım ahmak kız! Nefesimin tadına bak ve sonunun geldiğini bil!" Kapkara ciğerler genişledi ve içeri çekilen havayı berbat bir umutsuzluk bulutuna dönüştürdü.

Sonra geçidin kenarındaki kaya kırılıp düştü.

Ejderha düştüğünde Regis'in neşesi pek de yerine gelmemişti. Bruenor'u bekleme odasına geri sürüklemeyi başardı, ama simdi ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Gölge tazılarının aman vermez takibi daha da yaklaşıyordu, Cattibrie ile Wulfgar'dan ayrı düşmüştü ve ejderhanın öldüğünden emin olmadığı için yarığı aşmaya cesaret edemiyordu. Kafasını eğip eski dostunun paçavraya dönmüş ve kana bulanmış vücuduna baktı. Ona nasıl yardım etmeye başlayacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu, hatta Bruenor'un hala hayatta olup olmadığım dahi bilmiyordu.

Bruenor kurşuni gözlerini açıp da göz kırptığında, Regis'in neşeyle cıyaklamaya başlamasını engelleyen tek şey şaşkınlığıydı.

Kırılan uçurumun kenarından düşen taşlar tehlikeli bir biçimde yuvarlandığında, Drizzt ve Entreri sırtlarını duvara dümdüz yasladılar. Heyelan bir anda bitiverdi ve dostlarına kavuşmak için gözü dönmüş olan Drizzt anında tırmanmaya başladı.

Fakat ejderhanın kara gövdesi yanından geçip aşağı düştüğünde yine durmak zorunda kaldı. Sonra çabucak toparlandı ve tekrar uçurum kenarına doğru çıkmaya başladı.

"Nasıl?" diye sordu Regis, cüceye aval aval bakarak.

Bruenor rahatsızlıkla kıpırdandı ve debelenerek ayağa kalktı. Mithril zırh, ejderhanın ısırığına karşı dayanmıştı. Fakat Bruenor bu deneyim sonucunda feci şekilde ezilmişti, üzerinde sıra halinde derin morluklar ve belki de bir sürü kırık kaburga kemiği taşımaktaydı. Yine de dayanıklı cüce hala oldukça hayatta ve tetikteydi, önünde beliren daha önemli sorun yani dostlarının güvenliği— yüzünden büyük acısını bir kenara itmişti.

"Oğlan ve Cattibrie nerede?" diye soruşturdu çabucak. Gölge tazılarının arka plandaki ulumaları, cücenin ses tonundaki umutsuzluğa vurgu yapıyordu.

"Başka bir odada," diye yanıtladı Regis, mağaraya açılan kapının ötesinde, sağ taraftaki alanı işaret ederek.

"Çat!" diye haykırdı Bruenor. "İyi misin?"

Kendisi de Bruenor'un sesini bir daha duymayı hiç ummadığından dolayı yaşadığı şaşkınlık dolu bir duraksamadan sonra Cattibrie seslendi, "Korkarım ki Wulfgar savaş dışı kaldı! Anlayabildiğim kadarıyla bir ejder büyüsü! Ama beni soracak olursan, ben gidelim derim! Köpekler istemediğim kadar kısa bir süre içinde burada olurlar!"

"Evet!" diye onunla hemfikir oldu Bruenor, haykırdığında böğründe sancıyan yeri eliyle kavrayarak. "Peki sen ejderi gördün mü?"

"Hayır, yaratığın sesini de duymadım!" diye kararsız bir cevap geldi.

Bruenor Regis'e baktı.

"Düştü ve o zamandan beridir de ortalıkta yok," diye yanıtladı buçukluk, sorgulayıcı bakışlara cevaben. Kasvetparıltısı'nın o kadar kolay bir şekilde mağlup edilmiş olduğu konusunda eşit derece şüpheliydi.

"Başka seçeneğimiz yok öyleyse!" diye seslendi Bruenor. "Köprüyü aşmamız gerek! Oğlanı getirebilir misin?"

"Yara alan sadece dövüşme isteği!" diye yanıtladı Cattibrie. "Geleceğiz!"

Bruenor, Regis'in omzunu kavrayarak sinirleri gergin dostuna destek verdi. "Haydi gidelim öyleyse!" diye kükredi, o bilindik, özgüven dolu sesiyle.

Regis eski Bruenor'u tekrar gördüğü için bütün kasvetine rağmen gülümsedi. Daha konuşmaya ihtiyaç duymadan, cücenin yanından yürüyerek odadan dışarı çıktı.

Daha geçide doğru ilk adımlarını atmışlardı ki, adı Kasvetparıltısı olan kara bulut yeniden uçurum kenarından yükseliverdi.

"Görüyor musun?" diye haykırdı Cattibrie.

Ejderhayı gayet net bir şekilde görmüş olan Bruenor, odanın içine geri koşturdu. Kötü kader onu alt ediyordu, inatçı ve kaçınılmazdı. Umutsuzluk bütün kararlılığım boşa çıkarıyordu. Kendisi için değildi bu umutsuzluk, çünkü Mithril Salonu'na gelmekle kaderinin mantıki yolunu halkının katledildiği o günden itibaren onun benliği üzerine kazınmış olan yazgıyı—izlemiş olduğunu biliyordu. Fakat dostları bu şekilde yok olmamalıydı. Bundan önce her zaman, her türlü tuzaktan kaçmanın bir yolunu bulmuş olan buçukluk, bu şekilde ölmemeliydi. Geçtiği yollarda bir sürü şanlı şöhretli macera aşmış olan o barbar oğlan bu şekilde yok olmamalıydı.

Ve kızı da. Onun sevgili kızı Cattibrie. Battlehammer Klanı'nın Buzyeli Vadisi'ndeki madenlerinde gerçekten parıldayan tek ışık.

Gönüllü yol arkadaşı ve en yakın dostu olan drowun ölümü bile, onun bu bencil cüreti için tek başına büyük bir bedel olmuştu. Şimdi kaybedeceği şeyler, onun kaldırmayacağı kadar fazlaydı.

Gözleri küçük odanın içinde bir o yana bir bu yana bakıp durdu. Bir seçenek olmalıydı. Şayet cüce tanırlarına sadıksa ve biraz olsun imanı varsa, şu anda onlardan tek bir şey ihsan eylemelerini isterdi. Ona bir Seçenek sunmalarım.

Odanın duvarlarından birinin üzerinde bir perde vardı. Bruenor merakla Regis'e baktı.

Buçukluk omuz silkti. "Bir depo bölümü," dedi. "Değerli hiçbir şey yok. Hatta silah bile yok."

Bruenor bu cevabı kabul etmeyecekti. Hızla koşup perdeyi savurdu ve içerde duran kasalar ile çuvalları yırtmaya, deşip açmaya başladı. Kurumuş yemek. Ahşap parçaları. Yedek bir pelerin. Bir tulum su.

Bir varil sıvı yağ.

Kasvetparıltısı geçidin mesafesi boyunca ileri geri dalış yaptı. Davetsiz misafirlerle kendi şartları altında, açık mağarada yüzleşmeyi bekliyordu ve gölge tazılarının onları er geç dışarı çıkartacağından emindi.

Drizzt neredeyse ejderhanın seviyesine ulaşmıştı. Dostları için duyduğundan başka hiçbir endişe hissetmeden, tehlikeyle burun buruna yoluna devam ediyordu.

"Dur!" diye seslendi Entreri, kısa bir mesafe aşağıdan. "Kendini öldürtmeye bu kadar kararlı mısın?"

"Ejderhanın canı cehenneme!" diye tısladı Drizzt. "Gölgelerde saklanıp da dostlarımın yok edilişini izlemeyeceğim!"

"Onlarla ölmek kıymetli bir şey mi sanki?" diye geldi iğneleyici cevap. "Sen bir ahmaksın drow. Senin değerin bütün o açması dostlarından daha ağır basıyor!"

"Açması mı?" diye tekrarladı Drizzt kulaklarına inanamayarak. "Benim acıdığım sensin, kiralık katil."

Drowun bu itirazı Entreri'ye bekleyebileceğinden daha acı koydu. "Öyleyse kendine acı!" diye yapıştırdı cevabı hiddetle. "Çünkü inanmak istediğinden de çok benziyorsun bana!"

"Eğer onların yanına gitmezsem, senin sözlerin doğru çıkar," diye devam etti Drizzt, şimdi daha sakin konuşarak. "Çünkü o zaman benim hayatımın hiçbir değeri kalmaz, seninkinden bile daha değersiz olur! Eğer senin dünyana hükmeden yüreksiz boşluğu kucaklarsam, bütün hayatım koca bir yalandan ibaret olur!" Tekrar tırmanmaya başladı. Öleceğini biliyordu, ama ardından gelen katilden gerçekten de çok farklı olduğunu anladığı için kendini güvende hissediyordu.

Irkının ona bıraktığı mirastan kurtulmuş olduğunun bilgisiyle kendini güvende hissediyordu.

Bruenor, yüzünde hiddetli, zoraki bir gülümsemeyle perdeyi açıp geri geldi. Omzunda yağa batırılmış bir pelerin asılı duruyordu ve varil de sırtına bağlıydı. Cücenin aklında neler olduğunu dostu için endişelenmesine yetecek kadar tahmin edebildiği halde Regis ona katıksız bir şaşkınlıkla baktı.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedi Bruenor göz kırparak.

"Sen delisin," diye yanıtladı Regis. Cüceyi biraz daha inceledikten sonra Bruenor'un planı onun gözünde daha net bir şekilde canlandı.

"Evet, bu konuda daha yolculuk başlamadan evvel anlaşmıştık!" diye homurdandı Bruenor. Sonra aniden sakinleşti, gözündeki vahşi parıltı yumuşadı ve küçük dostuna karşı duyduğu şefkat dolu bir endişeye dönüştü. "Sana davrandığımdan daha iyisini hakkediyorsun Gümbürgöbek," dedi, özür dilerken şimdiye kadar hiç olmadığı kadar rahat bir şekilde.

"Bruenor Battlehammer kadar vefalı bir dost tanımadım hiç," diye yanıtladı Regis.

Bruenor, Regis'in aklını daha da karıştıracak şekilde, üzeri mücevherlerle düğmelenmiş olan miğferi kafasından çıkarttı ve buçukluğa doğru fırlattı. Sırtına doğru uzandı ve çantası ile kemeri arasında bağlı duran bir kayışı gevşeterek eski miğferini çıkarttı. Kırık boynuzun üzerinde parmağım gezdirdi, miğfere bu denli hasar veren vahşi maceraları hatırlayarak gülümsedi. Hatta yıllar önce düşman olarak çarpıştıkları zaman, Wulfgar'in ona vurmuş olduğu yerdeki ezik bile duruyordu.

Bruenor miğferi başına taktı, çok daha rahat etmişti. Regis karşısında eski dostunu gördü.

"Miğfere göz kulak ol," dedi Bruenor Regis'e. "Mithril Salonu Kralı'nın tacıdır o!"

"Öyleyse sana ait," diye tartıştı Regis, tacı Bruenor'a doğru geri uzatarak.

"Hayır, ne benim hakkım ne de seçimim. Artık Mithril Salonu yok Gümbür— Regis. Ben Buzyeli Vadili Bruenor'um ve iki yüz yıldır da öyleydim, kafam her ne kadar bunu bilemeyecek kadar kalın olsa bile!

"Yaşlılığıma ver," dedi. "Düşüncelerim geçmişim ve geleceğim arasında gidip geliyordu da."

Regis başıyla onayladı ve samimi bir endişeyle sordu, "Ne yapacaksın?"

"Sen kendi işine bak!" diye burnundan soludu Bruenor, aniden yine hırçın lider olup çıkarak. "Ben işimi bitirdikten sonra kendini bu lanetli salonlardan kurtarmakla yeterince uğraşacaksın zaten!" diyerek onu uzak tutmak için tehditkar bir şekilde buçukluğa hırladı. Sonra hızla ilerledi, Regis daha onu durdurmak için tek bir hareket bile yapamadan duvardan bir meşale kaptı ve kapıdan dışarı şimşek gibi fırladı.

Ejderhanın karanlık sureti geçidin kenarını sıyırıp geçti, köprünün altından daldı ve ileri geri gezindiği seviyeye tekrar yükseldi. Bruenor onun uçuş ritmini yakalayabilmek için birkaç saniye durup izledi.

"Sen benimsin ejder!" diye sessizce hırladı ve sonra hücuma geçti. "İşte senin numaralarından biri evlat!" diye haykırdı, Wulfgar ve Cattibrie'ın içinde bulunduğu odaya doğru. "Ama eğer bir ejderin sırtına atlamaya karar verdiysem, hedefi kaçırmaya hiç niyetli değilimdir!"

"Bruenor!" diye haykırdı Cattibrie, onun geçide doğru koşturduğunu gördüğünde.

Artık çok geçti. Bruenor meşaleyi yağa batırılmış pelerinin üzerine tuttu ve mithril baltasını havaya kaldırdı. Ejderha, cücenin geldiğini duydu ve kolaçan etmek için geçidin kenarına doğru ani bir manevra yaptı. Omuzları ve sırtı alevler içinde olan Bruenor, geçidin kenarından sıçrayıp hızla üzerine doğru uçtuğunda, en az cücenin dostları kadar şaşkına döndü.

Cüce ilk darbesinde, sanki Battlehammer Klanı'nın bütün ruhları silahın kabzasında Bruenor ile el birliği etmiş ve ona kudret yollamışcasına, inanılmaz bir güçle mithril baltayı Kasvetparıltısı'nın sırtına sapladı. Bruenor geriye doğru düştü ama saplanmış silaha sıkı sıkıya tutundu. Hatta çarpışma sırasında yağ varili kırıldığı ve canavarın bütün sırtına ateşler kustuğu halde yerini korudu.

Kasvetparıltısı hiddetle feryat etti ve çılgınlar gibi sağa sola dönüp durdu, sonra geçidin taş duvarına güm diye çarpıverdi.

Bruenor'u sırtından atamazdı. Cüce, silahın sapını zalimce tutuyor, onu yararak çekip serbest bırakmak ve tekrar saplamak için fırsat kolluyordu.

Cattibrie ve Regis, sonu gelmiş cüceye çaresizce seslenerek geçidin kenarında doğru koşturdular. Hala umutsuzluğun kara derinliklerinde mücadele vermekte olan Wulfgar da kendisini sürüklemeyi başardı.

Barbar, cüceye bakıp da onun alevler arasında durduğunu görünce ejderhanın büyüsünü kükreyerek üzerinden attı ve en ufak bir tereddütte dahi bulunmadan Aegisfang'i savurdu. Çekiç Kasvetparıltısı'nın kafasının yan tarafına çarptı ve ejderha yine şaşkınlık içinde ani dönüş yaparak geçidin diğer duvarına bindirdi.

"Delirdin mi?" diye haykırdı Cattibrie Wulfgaı/a.

"Yayını çıkart," dedi Wulfgar ona. "Eğer Bruenor'un gerçek bir dostuysan, onun boşu boşuna ölmesine izin verme!" Aegisfang ellerine geri döndü ve barbar yine savurarak ikinci bir darbe indirdi.

Cattibrie bu gerçeği kabul etmek zorundaydı. Bruenor'u seçmiş olduğu kaderden kurtaramazdı. Wulfgar haklıydı cücenin özlemini çektiği sonu elde etmesine yardım edebilirdi. Gözlerini kırpıştırdı ve dolup taşan yaşları uzaklaştırdı. Taulmaril'i alıp gümüşi okları ejderhanın üzerine yollamaya başladı.

Drizzt de Entreri de, Bruenor'un sıçrayışım katıksız bir hayretle izlediler. Çaresiz durumuna lanetler okuyan Drizzt ileri fırladı, neredeyse geçit kenarına yetişmişti. Geride kalan dostlarına seslendi. Ama kargaşa ve kükreyen ejderha sebebiyle drowun sesini duyamadılar.

Entreri onun hemen altındaydı. Kiralık katil son şansının gelip çattığını biliyordu. Fakat hayatında bulabildiği, kendisiyle boy ölçüşebilecek tek kişiyi kaybetme riskini de göze alıyordu. Drizzt tutunacağı bir sonraki yere doğru elini attığında, Entreri onu ayak bileğinden yakaladı ve aşağı çekti.

Sıvı yağ, Kasvetparıltısı'nın pullarının ek yerlerinin arasına sızarak ateşi ejderhanın tenine taşıdı. Ejderha tadacağına şimdiye kadar hiç inanmadığı bir acıyla haykırdı.

Savaş çekicinin gümbür gümbür darbeleri! O kuyruklu gümüş çizgilerin sürekli acısı! Ve o cüce! Aman vermeden saldıran, her nasıl oluyorsa alevlerden bihaber gibi görünen cüce.

Kasvetparılhsı geçit boyunca debeleniyor, aniden dalışa geçiyor, sonra tekrar havaya sıçrıyor ve sağa sola savruluyordu. Cattibrie'ın okları her seferinde hedefi buluyordu. Ve her darbesini akıllıca hesaplayan Wulfgar, savaş çekicini savurmak için en iyi fırsatı kolluyor (yani ejderhanın duvardaki bir kaya katmanının önüne gelip tıkanmasını bekliyor) sonra da fırlatış gücüyle birlikte canavarın taşa çarpmasını sağlıyordu.

Her bir gümbürtü dolu darbeyle birlikte havaya alevler, taşlar ve toz duman yükseliyordu.

Bruenor hala tutunuyordu. Hatta onun da ötesinde babası ve halkı için şarkı söylüyordu. Cüce kendini suçundan azat etmişti, geçmişinin ruhlarını tatmin ettiği ve dostlarına hayatta kalma şansı verdiği için halinden memnundu. Ne ateşin ısırığını hissediyordu, ne de üzerine çarpan taşın ağırlığını. Tek hissettiği, baltasının altında zangır zangır titreyen ejderha teniydi ve tek duyduğu, Kasvetparıltısı'nın ıstırap dolu feryatlarının yankılanışıydı.

Drizzt, bir yere tutunmak için çaresizce debelenerek geçidin cephesinden aşağı yuvarlandı. Kiralık katilin beş metre aşağısındaki bir çıkıntının üzerine güm diye düştü ve yuvarlanmasını kesmeyi başardı.

Entreri hedeflediğini başardığı için başıyla onayladı, çünkü drow tam düşmesini umduğu yere düşmüştü. "Hoşça kal, güvenen ahmak!" diye Drizzt'e seslendi ve tırmanmaya başladı.

Drizzt kiralık katilin şerefine hiç güvenmemişti, ama Entreri' nin faydacılığına inanıyordu. Bu saldırıyla sağlayabileceği hiçbir kazanç yoktu. "Neden?" diye seslendi Entreri'ye. "Hiç zorluk çekmeden yakut süsü alabilirdin!"

"Mücevher zaten benim," diye yanıtladı Entreri.

"Ama bir karşılık ödemeden alamayacaksın!" diye ilan etti Drizzt. 'Ardından geleceğimi biliyorsun kiralık katil!"

Entreri sırıtarak döndü ve ona baktı. "Anlayamıyor musun Drizzt Do'Urden? İşin gayesi de kesinlikle bu zaten!"

Kiralık katil çabucak geçit kenarına vardı ve gizlice üzerinden baktı. Hemen solunda Cattibrie ile Wulfgar ejderhaya saldırılarına devam ediyorlardı. Sağında ise Regis izlemeye dalmıştı, tamamen bihaberdi.

Buçukluk, en kötü kabusunun önünde yükseldiğini gördüğünde şaşkınlığı doruklara çıktı ve yüzü dehşetten bembeyaz oldu. Regis, mücevherli miğferi yere düşürdü ve Entreri kendisini sessizce yerden kaldırıp köprüye doğru ilerlerken korkuyla iki büklüm oldu.

Hiddeti ve acısı onun uzun bir süre savaşmasını sağlamış olduğu halde bitkin düşen ejderha, başka bir savunma yöntemi bulmaya çalıştı. Çok fazla darbe almıştı ve gümüşi kuyruklu oklar hala üst üste tenine batıp duruyordu.

Yorulmak nedir bilmeyen cüce hala baltayı sırtına gömüyordu.

Ejderha son bir defa yarı yolda ani bir manevra yaptı, en azından o acımasız cüceden intikamını almak için boynunu yılan gibi kıvırmaya çalıştı. Sadece bir anlığına hareketsiz durdu ve Aegisfaıg gözünün ortasına isabet etti.

Ejderha, baş döndürücü bir acı girdabı içinde kaybolarak, gözü kararmış bir hiddetle savruldu ve duvarın sivri çıkıntılı bölümüne kafasını çarptı.

Bu patlama mağaranın temellerini sarstı, neredeyse Cattibrie'ı yere devirecek ve Drizzt'i de durduğu pek sağlam olmayan yerden düşürecekti.

Bruenor'un gözüne son bir görüntü ilişti, kalbinin bir kez daha zaferle hoplamasını sağlayan bir görüntüydü bu: Drizzt Do'Urden'in lavanta renkli gözlerinin delip geçen bakışları duvarın içindeki karanlıktan ona elveda diyordu.

Hırpalanan, tartaklanan ve alevler tarafından yutulan karanlık ejderhası, bilip bilebileceği en derin karanlığın içine, geri dönemeyeceği bir karanlığa doğru süzülerek ve dönerek inişe geçti. Garumn Geçidi'nin derinliklerine doğru.

Ve beraberinde Mitlini Salonu'ıum Gerçek Kralı'nı da götürdü.

24. Mithril Salonu'na Methiye

Yanan ejderha git gide daha da derinlere sürüklendi; alevlerin ışığı yavaşça azaldı ve sadece Garumn Geçidi'nin dibindeki küçük bir ışık zerresine dönüştü.

Drizzt çıkıntının üzerinden aceleyle tırmandı ve Cattibrie ile Wulfgar'ın yanma geldi. Cattibrie mücevher süslü miğferi elinde tutuyordu ve ikisi de yarığın öteki tarafına çaresizce bakıyorlardı. İkisi arkalarını dönüp baktıklarında ve drow dostlarının ölmemiş olduğunu gördüklerinde neredeyse şaşkınlıktan bayılacaklardı. Artemis Entreri'rıin ortaya çıkışı bile Wulfgar ile Cattibrie'ı, Drizzt'i yemden görmeye hazırlamamıştı.

"Nasıl?" derken boğulur gibi oldu Wulfgar, ama Drizzt onun lafım kesti. Açıklama yapma zamanı sonra gelecekti, şimdi daha acil işleri vardı.

Geçidin öteki tarafında, manivelaya bağlı köprünün hemen yanında Artemis Entreri duruyordu. Regis'i 'boğazından kavramış önünde tutuyor ve şeytanca sırıtıyordu. Yakut süs artık kiralık katilin boynunda asılıydı.

"Bırak onu gitsin," dedi Drizzt kendini kontrol ederek. "Anlaştığımız gibi. Mücevher sende."

Entreri güldü ve manivela kolunu çekti. Taş köprü sallandı ve sonra yıkılarak karanlığın içine doğru yuvarlandı.

Drizzt, kiralık katilin bu hainliği yapmasındaki nedenleri anlamaya başladığım düşündü. Şimdi Entreri'nin, Regis'i yanına almakla birlikte takip edilmeyi kesinleştirdiğini, Drizzt ile olan kişisel müsabakasına devam

edeceğini anladı. Fakat köprü yıkıldığına, Drizzt ile dostlarının önünde hiçbir açık kaçış yolu kalmadığına ve gölge tazılarının sürekli uluma sesleri daha da yaklaştığına göre, drowun teorileri pek de doğru çıkmayacak gibiydi. Şaşkınlığıyla birlikte hiddetlenen drow çabucak tepki verdi. Kendi yayını yukarıdaki oyukta kaybeden Drizzt, Taulmaril'i Cattibrie'ın elinden kaptı ve kirişe bir ok yerleştirdi.

Entreri de onun kadar hızlı hareket etti. Uçurum kenarına doğru koşturdu, Regis'i ayak bileğinden kavrayıp bir kepçe gibi kaldırdı ve tek eliyle uçurum kenarında havada tuttu. Wulfgar ve Cattibrie, Drizzt ile kiralık katil arasında olan o garip bağı sezdiler ve Drizzt'in bu durumla ilgilenmeye daha yatkın olduğunu anladılar. Bir adım geri çekilip birbirilerine sokuldular.

Drizzt yayı hazır ve gergin tuttu, Entreri'nin savunmasında küçücük bir kusur ararken gözlerini hiç kırpmıyordu.

Entreri Regis'i tehlikeli bir şekilde salladı ve tekrar güldü. "Calimport'a giden yol gerçekten de uzundur drow. Beni yakalamak için şansın olacak."

"Kaçış yolumuzu kapattın," diye yapıştırdı cevabı Drizzt.

"Gerekli bir engel," diye açıkladı Entreri. "Ama bunu aşmanın bir yolunu kesinlikle bulacaksındır, dostların yapamasa bile. Ayrıca ben bekliyor olacağım!"

"Geleceğim," diye söz verdi Drizzt. "Seni yakalayıp haklamayı istememi sağlaman için buçukluğa ihtiyacın yok, pislik katil."

"Bak bu doğru," dedi Entreri. Kesesine elini uzattı, küçük bir nesne çıkarttı ve havaya fırlattı. Nesne havada döndü ve inişe geçti. Entreri, ulaşabileceği mesafenin ötesine geçip de yarığa düşmesinden hemen önce nesneyi yakaladı. Tekrar havaya fırlattı. Küçük bir şeydi bu, kara bir şey.

Entreri nesneyi alaycı bir şekilde üçüncü kez havaya attı. Drizzt yayı indirirken kiralık katilin yüzündeki gülümseme genişledi.

Bu Guenhwyvar idi.

"Buçukluğa ihtiyacım yok," diye belirtti Entreri dobra dobra ve Regis'i yarığın üstünde daha da açıkta tuttu.

Drizzt büyülü yayı yere bıraktı ama sert bakışlarını kiralık katilin üzerinde kenetli tuttu.

Entreri Regis'i çıkıntının üzerine geri çekti. "Ama efendim bu küçük hırsızı öldürme hakkını talep ediyor. Planlarını yap drow, çünkü köpekler yaklaşıyor. Yalnız başına daha fazla şansın var. Şu ikisini terk et ve hayatta kal!

"Sonra peşimden gel drow. Gel de işimizi bitirelim." Bir kez daha güldü ve dönerek son tünelin karanlığına dalıp gitti.

"İşte gitti," dedi Cattibrie. "Bruenor o koridorun salonlardan dosdoğru dışarı açılan kapıya çıktığını söylemişti."

Drizzt, onları yarığın öteki tarafına geçirecek bir yol bulma çabasıyla etrafına bakındı.

"Bruenor'un kendi sözlerine bakılırsa başka bir çıkış daha varmış," diye önerdi Cattibrie. Sağ tarafına, mağaranın güney ucuna doğru işaret etti. "Bir çıkıntı tabakası," dedi, "ama saatlerce yürüyüş demek."

"Öyleyse koşun," diye yanıtladı Drizzt, gözleri yarığın öbür tarafındaki tünele çakılıp kalarak.

Üç yol arkadaşı çıkıntıya vardıkları zaman, kuzeyden gelen uluma yankıları ve ışık zerrecikleri onlara duergarlar ile gölge tazılarının mağaraya girmiş olduğunu haber verdi. Drizzt dar yol boyunca başı çekti, diğer tarafa doğru milim milim ilerlerken sırtı dümdüz duvara yaslanmıştı. Bütün yarık, gözünün önünde uzanıyor, aşağıda hala ateşler yanıyor ve sakallı dostunun başına gelenleri acı bir şekilde hatırlatıyordu. Belki de Bruenor'un burada, atalarının yurdunda ölmüş olması yakışık alır bir durumdur, diye düşündü. Belki de cüce, hayatının büyük bir bölümü boyunca ona baskı yapan arzusunun bir kışınım tatmin edebilmiştir.

Fakat bu kayıp Drizzt için hala dayamlamaz nitelikteydi. Bruenor ile geçirdiği yıllar ona sevecen ve saygın bir dost kazandırmıştı. Her türlü zamanda, her türlü şartta güvenebileceği bir dost. Drizzt kendisine Bruenor'un tatmin olduğunu, kendi dağını tırmanıp kişisel savaşını vermiş olduğunu tekrar tekrar söyleyebilirdi. Ama ölümü feci şekilde tazeydi, öyle düşünceler drowun kederini dağıtmak için hiçbir işe yaramıyordu.

Onlar Bruenor'un mezarı haline gelen geçit boyunca ilerlerken, Cattibrie gözlerine dolan yaşları kırpıştırarak uzaklaştırıyordu ve Wulfgar’ın iç çekişleri de dayanıklılığını yalanlıyordu. Cattibrie için Bruenor hem bir baba hem de bir dosttu. Ona sert olmayı öğretmiş ve şefkatle üzerine titremiş olan kişiydi. Hayatında ait olduğu her şeyi, ailesi ve yuvası, çok aşağılarda, şeytan dölü bir ejderhanın sırtında yanmaktaydı.

Wulfgar’ın üzerine bir uyuşukluk çöktü. Ölümlü olmanın soğuk ürpertisi ve hayatın ne kadar da narin olabileceğinin kavrayışıydı bu. Drizzt onun yanına geri dönmüştü, ama bu sefer Bruenor gitmişti. Bütün neşe ya da keder hislerinin ötesinde, baskın olarak bir boşluk duygusu sarmıştı onu. Kahramanlık sahnelerinin ve ozanların söyleyeceği efsanelerin trajik bir şekilde yeniden yazılımıydı bu. Bruenor cesaretle, kudretle ölmüştü ve onun alevler içinde ejderhanın üzerine sıçrayış hikayesi binlerce kez, tekrar tekrar anlatılacaktı. Ama bu, o anda Wulfgar'ın içinde hissettiği boşluğu asla dolduramayacaktı.

Yarığın öbür tarafına doğru ilerleyip geçtiler ve son tünele de varıp Mithril Salonu'nun gölgelerinden kurtulmak için kuzeye doğru koşturdular. Mağaranın geniş sonuna tekrar geldiklerinde fark edilmişlerdi. Duergarlar onlara haykırıyor ve küfrediyordu. Kocaman kara gölge tazıları kükreyerek tehditler savuruyor ve yarığın öteki tarafındaki dudakçığı pençeliyordu. Ama düşmanlarının onların yanına gelmesinin hiçbir yolu yoktu, tabii çıkıntı üzerinden bütün o yolu yürümezlerse. Drizzt hiçbir engelle karşılaşmadan, Entreri'nin birkaç saat önce girmiş olduğu tünele adımını attı.

Wulfgar takip etti ama Cattibrie tünel girişinde duraksayıp arkasını döndü, geçide ve öteki tarafta toplanmış gri cüce güruhuna doğru baktı.

"Gel," dedi Drizzt kıza. "Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve Regis'in bizim yardımımıza ihtiyacı var."

Cattibrie, gözleri kısılmış ve çene kasları sertçe sıkılmış bir halde yayına bir ok taktı ve fırlattı. Gümüş kuyruklu ok ıslık çalarak duergar kalabalığının arasına daldı ve birini deşerek canını aldı, diğerlerinin ise saklanmak için etrafa kaçışmasını sağladı. "Şimdilik hiçbir şey," diye yanıtladı Cattibrie sertçe, "ama geri geleceğim! Bu gri köpekler bunu kafalarına kazısınlar.

"Geri geleceğim!"

SON DEYIŞ

Drizzt, Wulfgar ve Cattibrie birkaç gün sonra Uzunsemer'e geldiler. Yol yorgunuydular ve hala bir keder örtüsüne sarmalanmış haldeydiler. Harkle ve halkı onları sevecenlikle karşıladı ve istedikleri kadar Sarmaşık Konak'ta kalmak üzere onları içeri buyur etti. Fakat, aştıkları zorluklar ardından biraz rahatlayıp dinlenmeyi üçü de seve seve kabul edecek olsa bile, onları bekleyen başka yollar vardı.

Ertesi sabah, Drizzt ve Wulfgar, Harpeller tarafından onlara tedarik edilen dinç atlarla birlikte Uzunsemer'in çıkışında durmaktaydı. Cattibrie yavaşça onların yanına doğru yürüdü, Harkle ise kızın birkaç adım ardında mesafesini korudu.

"Gelecek misin?" diye sordu Drizzt, ama kızın ifadesinden onun gelmeyeceğini tahmin edebiliyordu.

"Eğer imkanım olsaydı gelirdim," diye yanıtladı Cattibrie. "Siz buçukluğa ulaşacaksınız, hiç korkum yok. Benim yerine getirilecek başka bir yeminim var."

"Ne zaman?" diye sordu Wulfgar.

"Tahminimce ilkbaharda," dedi Cattibrie. "Harpeller'in büyüsü işleri yürütmeye başladı bile; daha şimdiden, vadideki klana ve Adbar Kalesi'ndeki Harbromm'a çağrı yollandı. Bruenor'un halkı bu hafta sona ermeden yola koyulmuş olacak, yanlarında On-Kasaba'dan getirecekleri bir sürü müttefikle birlikte hem de. Harbromm sekiz bin asker sözü verdi ve bazı Harpeller de yardım taahhüt etti."

Drizzt alt katmanları geçerken görmüş olduğu yeraltı şehrini ve parlak mithril ile donatılmış binlerce gri cücenin oraya buraya kusturuşunu aklına getirdi. Battlehammer Klam'nm tamamı ve vadiden getirecekleri dostları, Adbarlı sekiz bin savaş deneyimli cüce ve Harpeller'in büyülü güçlerine rağmen, kazanılacak zafer epey zor olacaktı. Tabii eğer zafer kazandırsa.

Wulfgar da Cattibrie'ın yüzleşeceği görevin büyüklüğünü anladı ve Drizzt ile birlikte yola çıkma konusunda içine bir şüphe düşüverdi. Regis'in ona ihtiyacı vardı, ama bu ihtiyaç anında Cattibrie'a da yüz çeviremezdi.

Cattibrie onun çektiği bu sancıyı sezdi. Barbara doğru yürüdü ve aniden onu tutkuyla öpüverdi. Sonra geri çekildi "Git işini hallet, Beornegar Oğlu Wulfgar," dedi "Ve sonra bana geri dön!"

"Ben de Bruenor'un dostuydum," diye tartıştı Wulfgar.

"Ben de onun Mithril Salonu hayalini paylaşmıştım. Sen onu onurlandırmaya gittiğinde ben de senin yanında olmalıyım."

"Şu anda sana ihtiyacı olan canlı bir dostun var," diye azarladı Cattibrie. "Ben planları yürürlüğe koyabilirim. Sen Regis'in peşinden gidiyorsun! Entreri'ye yaptığı her şeyi ödetin ve çabuk olun. Belki de salonlara hücuma zamanında yetişirsiniz."

Drizzt'e, yani en çok güvendiği kahramana doğru döndü. "Ona benim için göz kulak ol," diye rica etti. "Onu dosdoğru bir yoldan götür ve geri dönmesini sağla!"

Drizzt kafasıyla onayladıktan sonra, kız arkasını dönüp Harkle'a ve Sarmaşık Konak'a doğru ilerledi. Wulfgar onu takip etmedi. Cattibrie'a güveniyordu.

"Buçukluk ve kedi için," dedi Drizzt'e, Aegisfang'i kavrayarak ve önlerindeki yola doğru bakarak.

Drowun lavanta renkli gözlerinde aniden alevler parıldadı ve Wulfgar istençdışı olarak bir adım geriledi. "Ve başka sebeplerden dolayı," dedi Drizzt sertçe, şimdi dönüşmüş olabileceği canavarı içinde barındıran geniş güney diyarına doğru bakarak. Entreri ile yeniden er meydanında karşılaşmak onun kaderinde vardı, bunu biliyordu. Katili yenmek onun kendi değeri adına vereceği bir sınavdı.

"Başka sebeplerden dolayı,"

Dendybar önündeki sahneye bakarken nefes almakta güçlük çekiyordu —Sydney'in cesedinin karanlık bir odanın kenarına sıkışmış yatışının görüntüsüydü bu.

Hayalet Morkai kolunu savurdu ve bu görüntü Garumn Geçidi'nin dibindeki başka bir manzarayla yer değiştirdi.

"Hayır!" diye haykırdı Dendybar, gelemden arta kalanları gördüğü vakit. Golem kafası kopmuş bir şekilde taş yığınlarının arasında yatıyordu. Alacalı büyücü bariz bir şekilde titriyordu. "Drovv nerede?" diye sordu hayalete.

Morkai kolunu sallayıp görüntüyü yok etti ve sessizce durdu, Dendybar'ın çektiği sıkıntıdan haz alıyordu.

"Drow nerede?" diye tekrarladı Dendybar, daha yüksek bir sesle.

Morkai ona güldü. "Kendi cevaplarını kendin bul, ahmak büyücü. Sana karşı hizmetim sona erdi!" Hayalet puf diye alev aldı ve gözden kayboldu.

Dendybar çılgınlar gibi büyülü çemberinin içinden fırladı ve yanan mangalı tekmeleyip yere devirdi. "Bu küstahlığın için sana binlerce kez işkence edeceğim!" diye haykırdı boş odaya. Olasılıkları düşündükçe başı dönüyordu. Bük ölmüştü. Peki ya Entreri? Drovv ve dostları? Dendybar'ın cevaplara ihtiyacı vardı. Kristal Parçası arayışım bir kenara atamazdı, aramakta olduğu gücü reddedemezdi.

Bir büyüye konsantre olurken aldığı derin nefesler onu kendine getirdi. Tekrar geçidin en dibini gördü, o görüntüyü zihninde keskin bir odaklamaya tabi tuttu. Büyü için bazı sözleri tekrarlarken bu sahne daha gerçek, daha elle tutulur hale geldi. Dendybar bütün bütün bu deneyimi yaşıyordu; karanlığı, gölgeli duvarların yankılı boşluğunu, koyaktan süzülen, neredeyse algılanamayacak nitelikteki esintinin ıslığını ve ayaklarının altında duran kırık taşların çentikli sertliğini hissediyordu.

Düşüncelerinden sıyrıldı ve Garumn Geçidi'ne gidiverdi.

"Bük," diye fısıldadı, kendi yaratısının, en büyük başarısının bükülmüş ve kırılmış suretine doğru aşağı inmeye başladığında.

Yaratık kımıldadı. Kendisini yaratan kişinin önünde ayağa kalkmak için kıpırdanıp debelenirken bir kaya yana doğru yuvarlandı. Dendybar gözlerine inanamayarak izledi, goleme yüklemiş olduğu büyülü gücün, böylesine bir düşüşün ve sakatlanmanın ardından bile hayatta kalabilecek kadar dayanıklı oluşuna hayret etti.

Bük onun önünde durdu ve bekledi.

Dendybar, onu onarmaya nereden başlayacağını düşünerek yaratığı uzun bir süre inceledi. "Bük!" diye selamladı vurgulu bir şekilde, yüzünde umut dolu bir sırıtış belirerek. "Gel, benim evcil hayvanım. Seni eve geri götürecek ve yaralarım onaracağım.

Bük ileri doğru bir adım attı ve Dendybar'ı duvara doğru sıkıştırdı. Hala anlamayan büyücü, goleme geri çekilme emri vermeye başladı.

Ama Buk'un sağlam olan kolu ileri doğru uzandı, Dendybar'ı boğazından yakalayarak onu havaya kaldırdı ve onu boğarak başka bir emir vermesini engelledi. Dendybar kolu yakalayıp yumruklar savurdu. Çaresiz kalmış ve şaşırmıştı.

Kulaklarına tanıdık bir kahkaha geldi. Golemin boynunda, yani kafasının kesik olduğu yerde bir alev topu belirdi ve tanıdık bir yüze dönüşmeye başladı.

Morkai.

Dendybar'ın gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Sınırlarını aşmış olduğunu, hayaleti çok fazla çağırmış olduğunu fark etti. Son karşılaşmadan beri Morkai'yi gerçek manasıyla geri göndermemişti ve eğer deneseydi bile hayaleti madde düzlemden dışarı itmeyi muhtemelen başaramayacağını düşünmüştü. Şimdi, büyülü korunma çemberinin dışındayken can düşmanının insafına kalmıştı.

"Gel bakalım Dendybar," diye sırıttı Morkai, üstün iradesiyle golemin kolunu kıvırarak. "Senin hainliğini tartışabileceğimiz ölüm aleminde bana katıl bakalım!"

Bir kemik kırılma sesi taşlar arasında yankılandı, ateş topu pofurdayıp yok oldu ve büyücü ile golem cansız bir şekilde yere devrildi.

Geçidin daha aşağısında, bir enkaz yığınının arasında yarı gömülü bir şekilde duran ejderhanın ateşleri sönmüş ve etrafı dumanlar kaplamıştı.

Başka bir kaya daha kıpırdadı ve yana doğru yuvarlandı.